

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

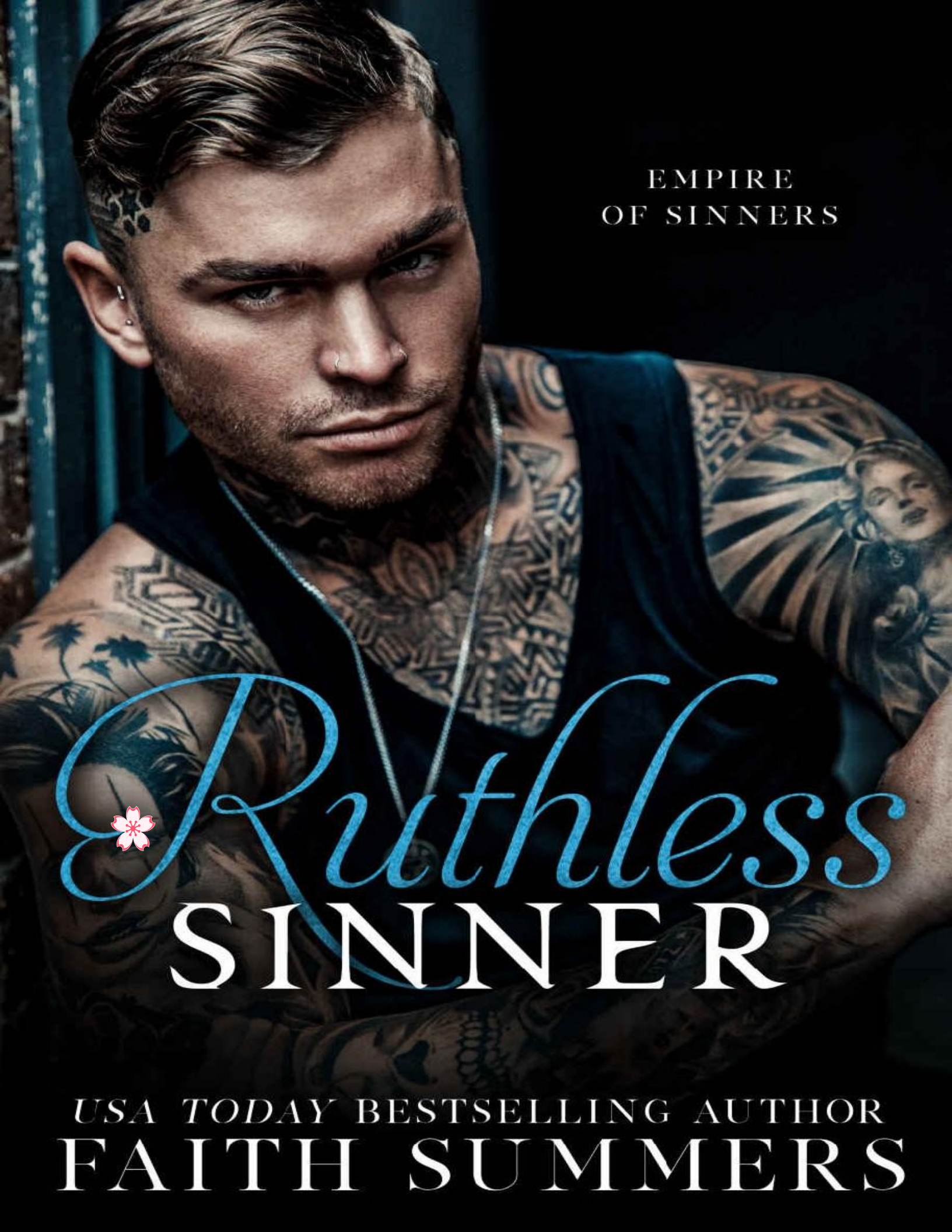
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMPIRE
OF SINNERS

Ruthless
SINNER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
FAITH SUMMERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Acımasız Günahkar
Günahkarlar
İmparatorluğu

Khardine Gray
Faith Summers

İçindekiler

[Acımasız Günahkar](#)

[Faith Summers'ın Diğer](#)

[Eserleri Yazar Notu](#)

[Karanlık Romantizm Notu](#)

[Tanıtım](#)

[Benden istesen bile seni yalnız bırakamayacağım...](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

23. [Serenity](#) .

24. [Huzur](#) .

[Bölüm 25](#)

26. [Serenity](#) .

27. [Serenity](#) .
28. [Serenity](#) .
29. [Dante](#)
30. [Serenity](#) .
31. [Dante](#)
32. [Serenity](#) .
33. [Dante](#)
34. [Serenity](#) .
35. [Dante](#)
36. [Serenity](#) .
37. [Dante](#)
38. [Serenity](#) .
39. [Serenity](#) .
- [Bölüm 40](#)
41. [Serenity](#) .
42. [Dante](#)
43. [Serenity](#) .
- [Bölüm 44](#)
- [Bölüm 45](#)
- [Bölüm 46](#)
- [Bölüm 47](#)
- [Bölüm 48 Epilog](#)
- [Faith Summers'in Diğer](#)
- [Eserleri Teşekkürler Yazar](#)
- [Hakkında](#)

Telif hakkı © 2023 Khardine Gray Lütfen dikkat: Faith Summers, USA Today'in en çok satan yazarı Khardine Gray'in Dark Romance adlı takma adıdır.

Tüm hakları saklıdır.

Ruthless Sinner Empire of Sinners Serisi'nin 1. kitabı Telif hakkı © 2023 Khardine Gray Kapak tasarımı © 2023 Book Cover Couture

Fotoğrafçı - Michelle Lancaster Kapak

Modeli - Chasee

Grafik görüntü - Babelast

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu eser telif hakkıyla korunmaktadır. 1968 Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen kullanımlar dışında, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın önceden yazılı izni olmadan hiçbir kısmı hiçbir şekilde veya hiçbir yöntemle çoğaltılamaz, kopyalanamaz, taranamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz, kaydedilemez veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserinde tasvir edilen tüm karakterlerin ve durumların tamamen hayali olduğunu ve gerçek kişilerle hiçbir ilgisi olmadığını beyan eder.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfürlü dil ve cinsel içerik barındırmaktadır.

Yetişkin okuyucular için yazılmıştır. Tüm karakterler 18 yaşın üzerindedir ve tüm cinsel eylemler rıza ile gerçekleştirilmiştir.

Acımasız Günahkar

USA Today En Çok Satan Yazar Khardine
Gray
Faith Summers
adıyla yazan

Faith Summers'ın Diğer Eserleri

Seri

Karanlık

Sendika Acımasız

Prens

Karanlık Esir

Büyüleyici

Yalancı

Merhametsiz Avcı

Kalpsiz Aşık

Acımasız Kral

Karanlık

Odyssey Beni

Kışkırt Beni

Alay Et Beni

Heyecanlandır

Beni Baştan

Çıkar Beni Al

Orijinal Günahlar

Karanlık Odyssey Fantezileri

Baştan

Çıkar,

Alay Et,

Oynat,

Baştan

Çıkar

Vahşi Miras Şeytanın

Öpücüğü Kötü

Adamın Takıntısı

Avcının İntikamı

Günahkarların İmparatorluğu

Acımasız Günahkar

Düetler

Kan ve Dikenler Düeti

Merhametsiz

Yeminler

Merhametsiz Birlik

Zalim Sırlar Düeti

Zalim Yalanlar

Zalim Sözler

Novellalar

Patronun Kızı

Oyuncu

Bağımsız

Romanlar

Aldatıcı Yeminler

Ölümcül Oyunlar

Yazar Notu

Faith Summers, USA Today'in en çok satan yazarı Khardine Gray'in karanlık romantizm alanındaki takma adıdır.

Karanlık Romantizm Notu

'ın değerli okuyucuları,

Kitabımı okumak için seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım beğenirsiniz.

Bu kitabın karanlık bir romantizm kitabı olduğunu belirtmek
isterim. Bazı okuyucuları rahatsız edebilecek sahneler
içermektedir. En iyi dileklerle xx

Tanıtım

'da bizler başından beri birbirimiz için yasak bölgeydik...

Ben valinin kızıyım, o ise Bratva'nın mafya patronu. Durum çok açıktı.

Ben ona, o da bana yasaktı.

Ama onun gece kulübünde tanıştığımızda, onun benim beyaz atlı prensim olduğunu düşündüm.

Dövmeli Rus tanrısına olan çekiciliğime karşı koyamadım, onun da bana karşı koyamadığı gibi.

Dante Levitsky uzun boylu uzun boylu, esmer ve tehlikeli yakışıklı Akdeniz mavisî gözleri sonsuza kadar yüzebileceğin kadar derin.

Aramızdaki kimya, insanların kitaplarda okudukları ve hayatları boyunca arzuladıkları türden.

Bir yıl önce hayatımı neredeyse elinden alan kazadan sonra, o benim ikinci bir şansım gibi geldi.

Bana sorduğunda gizli bir ilişkiye hayır demek, bir uzvumu kaybetmek gibi geldi.

Bu yüzden, bunun en iyi fikir olduğunu düşünerek kabul ettim. Ta ki öyle olmadığı ortaya çıkana kadar.

Onun yalan söylediğini öğrendim.

Sonra onun karanlık sırları yüzüme tokat gibi çarptı.

Babamdan intikam almak için yaptığı sırlar ve planlar, dünyamı alt üst etti.

Kötü adama aşık olmamam gerekiyordu.

Ama o zaman onun düşmanım olduğunu bilmiyordum.

Ya da onun yeni takıntısı olacağımı.

O, hiç beklemediğim bir canavar ve her şeyi ele geçirmeyi planlıyor.

Beni de dahil.

Ruthless Sinner, karanlık bir mafya yasak aşkıdır. Empire of Sinners serisinin 1. kitabıdır. Romeo ve Juliet'ten esinlenmiştir.

Bu kitap, bazı okuyucuların rahatsız edici ve/veya tetikleyici bulabileceği karanlık temalar, şüpheli durumlar, yetişkinlere yönelik içerik ve grafik şiddet içeren 110 bin kelimelik bağımsız bir romantizm romanıdır.

Benden istesen bile seni yalnız bırakamayacağım...

Birinci Bölüm

Serenity

Harper, Club X'in modaya uygun, ışıltılı siyah merdivenlerine yaklaşırken kolunu koluma takar.

"Merhaba Boston! Kraliçeleriniz geri döndü ve bütün gece partiye hazır!" Neiman Marcus'ta indirimde olan bir çift Louboutin ayakkabı gördüğünde geçen yaz çıkardığı aynı tiz sesi çıkararak sevinçle bağırır.

"Sen çok çılgınsın." Kıkırdarak gülüyorum.

"Çılgınlık yaşamaktır." Gökyüzüne bakar ve mükemmel manikürlü tırnaklarıyla aya selam verir.

Onun saçmalıklarına alışmak için bir ömür geçirdikten sonra, sadece gülüyorum. Harper beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve ben yüzümde gülümsemeyi sürdürüyorum.

Dünyanın en sıkıcı 22 yaşındaki genci olmadığımı gösteren bir maske takmaya çalışıyorum.

Harper'ın planladığı eğlenceye hazırmışım gibi davranıyorum, ama gerçekte, bu eğlenceye olan ilgisizliğim, boyanın duvarda kurumasını izlemekle aynı düzeyde.

Club X'e gelmek, kariyer sahibi kadınlar olarak şehre yeniden giriş yapmamız için onun fikriydi.

Boston'dan, UCLA'da öğrenimlerine başlamak için sabırsızlanan iki endişeli on sekiz yaşındaki genç olarak ayrılmıştık. Şimdi geri döndük ve hayatımızın yeni aşamasına başlamaya hazırız.

Ve sanırım bu gece *gerçekten* çok güzel göründüğümüzü ben de kabul etmeliyim. Eşleşen siyah bodycon elbiseler ve şık 15 cm topuklu ayakkabılar giyiyoruz ve Harper bu gece için saç ve makyajımızı profesyonellere yaptırmamızı sağladı.

Belki, sadece belki, zaten açık olan saçlarımı bırakıp eğlenebilirim. Sonuçta, evde kalıp içimdeki şeytanlarla savaşmaktan kesinlikle daha iyidir.

Taze gece havasını içime çekerek, merdivenleri çıkarken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, topuklarımızın sesi önümüzdeki gürültücü erkek ve kadın grubunun sesine karışıyor.

İki iri yarısı güvenlik görevlisi, Beyaz Saray'ı korur gibi girişi koruyor. Onlara kimliklerimizi gösteriyoruz ve kulübün buzlu cam kapılarından geçmemize izin veriyorlar.

kulübün buzlu cam kapılarından geçmemize izin veriyorlar.

"Hayatımızın en güzel gecesini geçireceğiz." Harper'ın sesi, koridora yayılan canlı müzikle birlikte yükseliyor. "Sana muhteşem bir gece yaşatacağıma söz veriyorum."

Onun enerjisi ve heyecanı gerçeküstü. Neredeyse her hücresinden fışkırıyor. Onun heyecanına yetişebilmek için en az bir içki içmem gerekecek.

"Sen eğlencenin kraliçesisin." Harper, hayatın berbat olduğu ve bir daha gülümseyebileceğinden emin olamadığın zamanlarda bile, seni her zaman daha iyi hissettirdiği için en iyi arkadaşın olduğu için minnettar olduğun eğlenceli bir kız. "Senden daha azını beklemeyeceğim." Şakacı bir şekilde ona yaslanıp omzumu omzuna sürtüyorum.

"Tabii ki, bebeğim." Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atar ve bana kendinden emin, küstahça omuz silker.

İkimiz de yine kıkırdayarak gülüyoruz, bu sefer sanki hala lisedeymişiz gibi, ve itiraf etmeliyim ki, onunla vakit geçirmek çok güzel.

Böyle gülmek özgürleştirici bir his. Geri döndüğümüzden beri omuzlarımda biriken gerginliği gevşetiyor.

Ceketlerimizi vestiyere bırakıp, çılgın kulüp müziğinin bizi kalabalığa katılmaya davet ettiği ana kata yöneliyoruz.

Mekan tıklım tıklım. Geniş alanda görebildiğim tek şey, birlikte dans eden, havaya ısı ve elektrik pompalayan insan kalabalığı.

Kulübün yeni bir yönetim tarafından işletildiğini ve yeni sahiplerinin onu şehirdeki en popüler kulüp yapmak için büyük harcamalar yaptığını duymuştuk. Emeklerinin sonucu kesinlikle gözlerimizin önünde.

Dans eden kalabalığın arasından geçerek üst kattaki bara çıkıyoruz.

Orada Harper, atlet ya da spor modeli gibi görünen sevimli barmenle flört ediyor. Flört etmeyi bırakıp zavallı adamı güzelliğiyle sarhoş ettikten sonra, en pahalı şarabı ve en sevdiğimiz kokteylleri sipariş ediyor: kendisi için Sex On The Beach, benim için Cosmopolitan.

İçeceklerimizi aldığımızda, dans pistini gören, yastıklı deri koltukları olan küçük bir kabine geçip oturuyoruz.

Burada ses seviyesi daha düşük, böylece insanlar konuşup kaynaşabiliyor, ama yeni bir şarkı başladığında ses seviyesi yükseliyor.

Zihnimi rahatlatmaya yardımcı olan alkole minnettar olarak, kokteylimden bir yudum alıyorum ve tatlı, baştan çıkarıcı karışımın sihrini yapmasına ve bana arzuladığım heyecanı vermesine izin veriyorum.

"Hey, o kadar acele etme." Harper elini önümde salladıktan sonra kendi içkisini kaldırdı. "Kadeh kaldırmalıyız."

"Tabii." Ben de içkimi kaldırarak başımı sallıyorum.

Gülümsemesi genişler ve büyük yeşil gözleri parlar. "Kariyerlerimize, yeni başlangıçlarımıza ve ilerlememize."

Son cümleyi söylerken bana anlamlı bir bakış attı, çünkü bu sözler benim için söylenmişti. İkimizden ilerlemede en çok zorlanan benim.

Bir gün ilerleyeceğime dair ona güvence vermek isterdim, ama kalbim küçülür, geçmişin anılarından kaçır.

Club X'e son geldiğimizde yeni başlangıçlara kadeh kaldırdığımızı düşündüğümde biraz daha acı çekiyorum. Bu tam olarak dört yıl önceydi, ama o zamanlar üç kişiydik.

Üniversiteye gitmek üzere olan üç en iyi arkadaş, birlikte son kez kadeh kaldırıyorlardı. Kim tahmin edebilirdi ki, şimdi sadece ikimiz kalacağımızı ve mutlu üçlümüzün üçüncü üyesi Avery'nin 21. yaş gününü bile göremeyeceğini?

"O da bunu isterdi." Harper başını sallır, gülümsemesi hiç bozulmaz.

Harper'ın bahsettiği kişi Avery. Harper'ın haklı olduğunu ve hayatıma devam etmem gerektiğini bilsem de, Avery'nin ölümünden dolayı hala hissettiğim suçluluk duygusunu asla aşabileceğimi sanmıyorum. Sadece bir yıldan biraz fazla zaman geçti. Geçen yaz, o hala buradaydı.

Hâlâ hayattaydı ve hâlâ Avery'di, herkesin sevdiği, doktor olarak parlak bir geleceği olan kız.

Kaza senin hatan değildi, Serenity. Senin hatan değildi.

Bu mantra zihnimde yankılanırken, ona inandığımı göstermeye çalışıyorum.

Rol yapma sayesinde bu noktaya geldim ve hayatımı yeniden rayına oturtabildim. En azından bir şekilde.

Kadehimi Harper'inkinden biraz daha yükseğe kaldırıp başımı sallıyorum. Harper benim dayanağım oldu. Bana iyi bir arkadaş olmaya çalıştığını biliyorum. En azından ben de ona karşılık vermeliyim.

"O yapardı," diye onaylıyorum. Bu bir yalan değil, bu yüzden buna inandığımı taklit etmeme gerek yok. Ne olursa olsun, Avery kesinlikle benim

"İleriye, yeni başlangıçlara ve kesinlikle kariyerlerimize başlamamıza. Tekrar tebrikler, Bayan Seyahat Gazetecisi."

Los Angeles'tan ayrılmadan önce, Harper *Traveler Magazine*'de staj yapmaya kabul edildi. Pazartesi günü işe başlayacak ve birkaç gün sonra yeni ekibiyle ilk görevi için Avustralya'ya uçacak.

"Sana da aynısı, Bayan Sanatçı." Kadehini benimkine çarptı ve kalbimden gelen memnuniyet dolu bir gülümseme yüzüme yayıldı.

Sanat, hayatımdaki tek iyi şey. Benim sabit noktam ve kendimle bağlantıda kalmamı sağlayan şey.

"Bunu zaten kutladık." L'Extrodinaire adlı muhteşem bir canlı sanat gösterisinde staj yapmaya kabul edildim. Yoğun oryantasyonum iki hafta önce Harper ve ben Boston'a döndüğümüzde başladı. Pazartesi, galeride ilk gerçek iş günüm olacak ve çok yoğun geçecek.

"Beş bin *küresel* başvurudan kabul edilen altı kişiden biri olduğunu söylememiş miydin?"

Utangaç bir gülümsemeyle "Evet, öyleydim" diyorum.

"Bebeğim, bu en az bir yıl boyunca kutlanmaya değer bir şey."

Çoğu insanın ruhunu satacağı büyük bir başarı değilmiş gibi davranmayacağım, ama babamın ona seve seve karşı çıkmasından nefret ediyorum. Ve onu ikna edene kadar karşı çıkmaya devam edecek.

Massachusetts'in yeni valisi olarak babam, kızının işletme veya hukuk okumasını ve onun tarafındaki tüm kuzenlerim gibi onun şirketinde çalışmasını tercih ederdi. Babam, ilk günden itibaren benim yolumun bu olacağı çok açık olmasına rağmen, sanat okumayı seçtiğim için benden nefret ediyordu. Annem için de durum aynıydı.

Annem benim ilham kaynağımdı. Yerel ilkokulda sanat öğretmeni olan annem, Avrupa'da okumuş ve pek çok harika şey yapmıştı. Ben de bunu yapmak istiyordum.

Koyun gibi, genellikle bana söylediği her şeyi yaparım, ama sanat için mücadele ettim. Fikrimi değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmesinin tek nedeni, onu hayal kırıklığına uğratmayan bir kızı daha olmasıydı. Aslında *üvey kızı*, ama Natalie'ye gösterdiği kayırma nedeniyle, onun öz kızı da olabilirdi.

"İkimizin başarılarını da kutlasak nasıl olur?" Başımı eğerek, uzun siyah saçlarımin dirseklerimin etrafında dalgalanmasına izin verdim. "Bu yüzden

bu gece buradayız, değil mi?"

"Aynen öyle! İkimize de, Serenity." Sesi, dilek tutan birinin içtenliğini yansıtıyordu. "İkimiz için de işlerin bundan sonra gerçekten yoluna gireceğine dair bir his var içimde."

Umarım öyle olur. Gerçekten öyle umuyorum. Her şeyden öte, bu çok güzel bir şey olurdu.

güzel

olurd Güzel bir mola.

u. "Olacak." Umut edebilir miyim?

"Hadi kızım, içelim ve bu geceyi sonuna kadar yaşayalım."

." Omuzlarını hafifçe salladı ve kadehlerimizi tokuşturduk.

İçiyoruz ve bir dakika sonra kokteyllerimizi bitiriyoruz. Sonra tatlı ve lezzetli şaraba başlıyoruz.

Henüz limitime ulaşmadım, ama şarap güçlü olduğu için, üç veya dört kokteyl içtiğimde aldığım aynı güçlü etkiyi yaratıyor.

Aniden, Harper'ın gözlerinde yaramazlık dans eder ve bana yaklaşır.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Balkondan sana bakan çok seksi bir adam var."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Evet. Biz buraya geldiğimizde buraya bakıyordu. İlk başta bana baktığını sandım, ama *kesinlikle seni* 'seni tatmak istiyorum' tarzında süzüyor."

"Olmaz." Abartıyor olmalı. Erkekler bana öyle bakmazlar. "Oh, tabii ki."

Başını baştan çıkarıcı bir şekilde sola çevirir.

Merakımdan onun bakışını takip ediyorum. Bir yıldan fazla süredir kimseyle çıkmadığım ve son erkek arkadaşımın aldatan bir pislik olduğu gerçeğini göz önüne alırsak, erkekler benim listemde çok, çok, çok aşağıda. Ama lanet olsun, bakışım ikinci kattaki balkonda duran Yunan tanrısı gibi bir adama takıldığında, *her şeyi* unutuyorum.

O, insana böyle bir etki yaratan, sert bir yakışıklılığa sahip bir yüze sahip.

Uzun boylu, en az 1,98 metre, bu yüzden etrafındaki çoğu insandan daha uzun. Siyah düğmeli gömlek giymiş olsa da, kolları ve omuzlarındaki kasların belirginliğinden, saf granitten oyulmuş gibi görünen kaslara sahip olduğunu anlayabiliyorum.

Koyu sarı saçları düzgün bir faux hawk kesimiyle kesilmiş ve boynunda çökmüş dövmeler var, bu dövmeler keskin çenesinde inceliyor.

Birbirimizden yaklaşık altı metre uzaktayız, ama evet, kesinlikle beni izliyor. Ne kadar uzun süre bakarsa, başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılan sıcak, cinsel dalga o kadar çok vücudumu ısıtıyor.

Dolgun dudaklarının köşelerinde seksi bir gülümseme belirliyor ve bu da anında aklıma ciddi derecede ateşli, günahkar şeyler getiriyor.

Ben de bu adamı açıkça süzerek baktığımı fark ediyorum, ama onda bir şey var ki, yüzünden ve o sert kaslı vücudundan gözlerimi ayırmamı engelliyor.

Bu muhteşem, tanrı gibi adamda daha önce hiç görmediğim bir vahşi güzellik var. Ham ve erkeksi, seksi ve vahşi. *Tehlikeli*.

Tehlikeli mi?

Belki de tüm o dövmeleer yüzündendir. Her ne olursa olsun, bu adam zavallı zihnimi çılgına çeviriyor ve o gömleğin altında nasıl görüldüğünü merak etmeme neden oluyor.

"Tanrım, Serenity," diyor Harper, *A Streetcar Named Desire*'daki Blanche Dubois'ı en iyi şekilde taklit ederek. "Siz ikiniz burayı ateşe vereceksiniz."

Yanaklarım kızarır ve ona bakarım. "Aman Tanrım. Bu kadar uzun süre bakmak istememiştim."

"Saçmalama. Bu gecenin amacı buydu. Eğlenmek, hatırladın mı?"

"Evet, eğlence." Bu kelimeyi söylemek, bir erkekle eğlenmenin, hatta uzaktan flört etmenin bile, yorgun ruhumun özlediği hoş bir mola olabileceği düşüncesiyle zihnimi dolduruyor.

Harper'ın yüzü daha da yaramaz bir ifadeyle aydınlanıyor ve ben de onun çılgın hareketlerinden birine hazırlıklı olmam gerektiğini biliyorum.

"Ona bakacak başka bir şey verelim derim." Kaşlarını oynatıyor.

"Ne gibi?"

"Bunu."

Ben başka bir şey söyleyemeden, ayağa kalkar ve elimi tutar. Çılgılık atarım ama onun beni dans pistine götürmesine izin veririm.

Müzik, sanki bizim için yapılmış gibi, popüler bir miksle değişmeye başlar.

DJ, stroboskop ışıklarıyla müziğin odada yankılanıyormuş gibi bir efekt kullandığında, kalabalık çılgına döner.

Biz de onlara katılırız, hareket eden bedenlerin dalgalarına karışırız. Harper ellerimi tutar, havaya kaldırır ve sanki ana cazibe bizmişiz gibi dans etmeye başlar

ana atraksiyonmuşuz ve etrafımızdaki herkes bizim yedek dansçılarımızmış gibi dans etmeye başladı.

Bana *dans* kelimesini dudaklarıyla söyler ve ben de dans ederim. Önce ritme hafifçe sallanarak bacaklarımın alışması için zaman tanırım, ama ritim vücuduma yayıldığı anda kendimi ona kaptırır ve endişelerimi bırakırım. Gerginlik azalır ve ruhumun içinde sadece kendim olmak istediğim yere ulaşırım.

Kaza öncesinde olduğu gibi dans etmeye başlıyorum ve bu çok eğlenceli.

Harper ellerimi bırakır ve muhteşem, tanrı gibi adama işaret eder. Ona bakarım ve gözlerimiz buluştuğunda midem kıpır kıpır olur.

Tanrım, hala beni izliyor.

Daha da büyük bir ilgiyle izliyor ve bu da vücudumu sıcaklık ve arzu ile canlandırıyor. Bakışlarında, benim her gizli yerime dokunan, neredeyse yırtıcı bir şey var.

Harper kulağıma eğildi. "Dans etmeye devam et." Sesi neredeyse duyulmuyordu, ama onu duydum ve dans etmeye devam ettim, yakışıklı yabancının bana gösterdiği ilgiyi içime çekerek.

Gözleri vücudumda dolaşüyor, yavaşça ve rahatça, sanki beni kat kat soyup vücudumu hafızasına kazıyormuş gibi. Ben de onu baştan aşağı süzdüm ve onun gibi bir erkekle birlikte olmak nasıl olurdu diye merak ettim.

Babamı memnun edecek türden bir adam gibi görünmüyor. Hatta, bu adamın nezaket gibi şeyleri umursayacağını sanmıyorum, babamın onu sevip sevmediğini de umursamayacaktır.

Arzu karnımın derinliklerinde birikiyor ve beni bu... oyuna devam etmeye teşvik ediyor. Bu bir oyun gibi geliyor.

Neden oynamayayım ki?

Yakışıklı yabancım yukarıda, ben ise aşağıdayım. Zararsız bir eğlence.

Çekiciliğin manyetizmasıyla beslenerek dans etmeye devam ediyorum. Onun için dans ediyorum.

Kendim için dans ediyorum.

İkinci Bölüm

Dante

"İş ile zevki asla karıştırma" sözünden daha doğru bir şey yoktur.

Bu, yağı suyla karıştırmaya çalışmak ya da sizi ısırması bir yılanın ikinci bir şans vermek kadar kötü bir fikirdir.

Bu yüzden, dans pistindeki güzel kıızı bu şekilde izlememem gerektiğini zaten biliyorum. Onu kaç farklı şekilde becermek istediğime dair şehvetli bakışlar ve tehlikeli düşüncelerle.

Aklımı tamamen kaybetmiş olsaydım, dans pistine doğru yürür ve onu orada alırdım. İmparatorluk fatihlerinin üstünlüğünü ilan ettiği gibi, onu tüm dünyanın önünde sahiplenirdim.

Ellerimi balkonun metal korkuluğuna dayayıp, güzel kız dans ederken gözlerimi onun vücuduna dikiyorum.

Benim için dans ediyor.

Bir kadın kalabalığın içinde olsa bile, sadece benim için ve benim zevkim için bir şey yaptığını anlarım.

Kurallar, buraya gelme amacımı gerçekleştirdiğime göre artık gitmemi söylerdi.

ama ben hiç kimsenin kurallarına uyan biri olmadım, kendi kurallarım hariç. kendi kurallarım dışında.

Kurallara uyuyormuş gibi görünsem bile, bu benim . Savaşı kazanmak için hangi savaşları seçeceğimi bilirim.

Souza-Baranowski Cezaevi'nde maksimum güvenlik altında tutulduğumda da öyle yaptım.

Kuzgun saçlı güzelliğin benim için dans etmesini izlemek de aynı şey.

Bu bir iş, onu izlerken sertleşen penisim aksini ima etse de. Ve günah işlemek için yaratılmış gibi görünen minyon, baştan çıkarıcı vücudundan gözlerimi alamıyorum.

Onun çarpıcı güzelliği ruhani ve neredeyse gerçek dışı. Bir erkeği büyüleyen ve kim olduğunu ve ne olmadığını unutturan türden bir güzellik.

Kusursuz, güneşten yanmış teni ve egzotik elmacık kemikleri, neden üvey kız kardeşi yerine onun Chanel mankeni olmadığını merak etmeme neden oluyor. Daha önce, onun fotoğraflarını ilk gördüğümde, birçok şey merak etmişim. Dürüst olmak gerekirse, bu gece beni buraya getiren şeyin bu olduğunu itiraf etmeliyim.

Sadece Jason Bell'in küçük prensesini gerçek hayatta görme şansı elde etmek değil... Fotoğraflarında görüldüğü kadar güzel olup olmadığını görmek istedim.

Şimdi onu kendi gözlerimle gördüğümde, yanıldığımı anladım.

Fotoğraflar bu tür bir güzelliği yakalayamaz. Sadece anılar yakalayabilir. Böyle bir mükemmelliği tam olarak anlayabilmek için onu görmek ve deneyimlemek gerekir.

Onun için ne yazık ki benim gibi bir adamın dikkatini çekmiş olması.

Onu benim gibi izlemesi gereken bir adam değil, kulüpte ona ilgi duyan sıradan bir adam gibi davranan bir adam.

Onun için ben bir yabancıyım. Ama ben onun kim olduğunu ve benim için ne kadar yasak olduğunu çok iyi biliyorum. O, Serenity Bell, valinin kızı, ve ben, Dante Levitsky, Bratva patronu. Ben Boston'daki en tehlikeli adamlardan biriyim.

Bu bile onu benim gibi adamlar için yasak bölge yapıyor.

Bunun dışında, babasına karşı beslediğim kinle burada bulunmamın CCreed'in yeminlerine aykırı olacağını düşünmememe gerek yok.

Güvendiğim küçük çevrem dışındaki biri, babası hakkında bildiğim gerçekleri öğrenirse, onu öldürmek için burada olduğumu düşünecektir.

Yanılıyor olurlardı, ama kendime dürüst olursam, bu gece buraya düşmanımın zayıflığını görmek için geldiğimi de itiraf etmeliyim.

Ancak evren benimle dalga geçiyor gibi görünüyor — Jason'ın küçük prensesi ne kadar çok dans ederse, o kadar çok cazibe beni pençelerine çekiyor. Bu iyi bir şey değil. Onun için geliştirdiğim bu hayranlık da öyle.

Ama hiç şansım oldu mu ki? Bu kadın lanet olası bir tanrıça.

Creed'deki erkekler kadınlarını ve çocuklarını işlerinden uzak tutuyorlar. Bu, onları tehlikeden korumak için, ama Jason Bell gibi erkekler, kızlarını benim gibi kötü, kötü, kötü niyetli insanlardan koruyorlar.

En eski arkadaşım ve gerçek anlamda suç ortağım Virgo Antonov, yüzünde meraklı bir ifadeyle bana doğru yürüyor.

Aynı saç rengi, boy ve yapılı olduğumuz için insanlar bizi sık sık kardeş sanır, ama biz akraba değiliz.

Tabii ki, Rusya'da birlikte büyüdüğümüz ve otuz yıldır arkadaş olduğumuz için birbirimizi aile gibi görüyoruz.

O, Creed Aalliance'ın Bratvas üyelerinden biri olan Kuznetsov Kardeşliği'nin bir parçası, ama ikimiz bu kulübü şehirdeki diğer iki kulüp ile birlikte işletiyoruz.

Ben yokken Virgo işi ve her şeyi yönetiyordu.

Ben daha dün gece döndüm. O zaman görüştük. Bana attığı bomba sonrası, bu gece beni burada göreceğini hiç beklemiyordu.

Müzik biraz alçaldığında, "Bu güzel bir sürpriz," diyor. "Haftaya kadar işe dönmeyi planlamadığını sanıyordum."

Virgo'nun gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. Jason Bell'in bana tuzak kurup beni mahvettiğini ortaya çıkaran oydu, bu yüzden şu anda tam olarak kendimde olmadığımı biliyor.

Kalabalığa doğru bakar ve gözleri arkadaşıyla dans eden güzel kadına takılır.

"O, düşündüğüm kişi mi?" Derin bir kaş çatarak bana bakar. Gülümserim ve başımı ona doğru eğirim. "Evet. Tesadüf, değil mi?"

O bunun tesadüf olmadığını biliyor. Tek tesadüf, buranın benim kulübüm olması ve onun burada olması. Arkadaşı bu gece şehirdeki en iyi kulübe gitmek istemişti. Burası o kulüp.

"Bu iyi bir fikir mi, Dante?" "Henüz emin değilim. Sana haber veririm."

Virgo, Serenity'ye bir bakış attı, sonra bana döndü. "Dikkatli ol, Dante." Sesinde tehditkar bir ton vardı.

"Her zaman, dostum." "Tamam.

Sonra görüşürüz."

O geldiği yöne doğru yürümeye başlamadan önce birbirimize kısa bir selam veriyoruz.

Bakışlarımı kara saçlı prensesin üzerine çeviriyorum ve onu biraz daha izleyip sikimi biraz daha şımartmaya karar veriyorum.

Sadece biraz, sonra geri çekileceğim.

Belki...

Üçüncü Bölüm

Serenity

Hâlâ beni izliyor.

Sivri saçlı bir adam onunla konuşmak için yanına gittiğinde bile, yakışıklı yabancı adam hala dansımı izliyordu.

Dikenli saçlı adam birkaç saniye önce gitti, bu yüzden yakışıklı yabancının tüm dikkati yine bana döndü.

Müziğin basları tüm vücudumu titretiyor, ben de ritme uyarak dans etmeye devam ediyorum.

Yoğun bir hayranlık ve merak, onun ifadesini zenginleştiriyor. Sanki benim bir sonraki hareketimi görmek için bekliyor gibi.

Ritim daha da canlanıyor ve ben dönüp duruyorum. O anda Harper'ın odanın diğer ucunda, flört ettiği barmenle dans ettiğini fark ediyorum.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissederek bana bakıyor ve göz kırpmıyor, sonra abartılı bir şekilde kendini ve barmeni işaret ediyor — bu, bir süre onunla takılacağını ve benim yaptığım şeye devam etmemi söylemek için kullandığı şifre/işaret.

Öyle yapardım. Ama o gittiğinde, özgüvenim dibe vurmuş, yok olmuş gibiydi. *Normal halimle*, tek başıma bir erkek için dans edecek kadar cesur olamazdım.

Vazgeçip geri çekilmek üzereyim, ama yakışıklı yabancıyı tekrar gördüğümde, gözlerinin şehvet dolu görünmez parmaklarıyla vücudumu ele geçirmesi bana güven veriyor ve onun beni hissettirdiği kadar seksi olmam için beni zorluyor.

Sinirlerimi gerginleştiren bu cazibeyi kullanarak tekrar ritme göre sallanmaya başlıyorum ve burada sürdürdüğümüz bu oyunu devam ettiriyorum. Sonra ellerimi göğsümden ve kalçalarımın altına yavaşça aşağı doğru kaydırarak işleri bir adım daha ileri götürüyorum.

Bu hareket onun yüzünde bir gülümseme daha uyandırıyor, ben de bunu tekrar yapıyorum, bu sefer yavaş ve baştan çıkarıcı bir dönüşle.

Bununla nereye varmak istediğimi bilmiyorum ve muhtemelen o lanet şarap kafama vurmuştur, ama yaptığım şeyi yapıyorum.

Balkona tekrar döndüğümde, o artık orada olmadığı için moralim bozulur.

Sağdan sola doğru etrafı taradım, ama onu hiçbir yerde göremedim.

Gitmiş. Sanki hiç orada olmamış gibi, *bir anda yok olmuş*.

Hayal kırıklığı midemin derinliklerine yerleşiyor ve kendimi biraz aptal hissediyorum.

Biraz mı?

Onu. Daha çok aptal gibi. Şansıma bakılırsa, kız arkadaşı ya da *karısı* onu almaya gelmiştir.

Belki de onun beni izlediğini görmüş ve bundan hoşlanmamıştır.

İçimden inleyerek, zihnimde kendime kızıyorum. Ne yapıyordum ki tamamen yabancı biriyle flört ediyordum?

Harper'a tekrar baktım ve hiç de şaşırmadım ki, barmenle öpüşüyordu.

Bu, onun bir süre daha kalacağı ya da sadece *takılmayacağı* anlamına gelir. takılmayabilir.

Yalnız başıma devam etme isteğimi yitirmiş olarak, kalabalığın içinden geçip ve küçük masamıza geri dönüyorum.

Orada en az yirmi dakika oturup, muhtemelen içmemem gereken bir kadeh şarabı yudumladım.

Yirmi dakika daha bekledikten sonra Harper'ın benim gittiğimi fark etmediğini anlayınca, gitmenin en iyisi olacağına karar verdim.

Bu biraz abartılı gelebilir, çünkü daha yeni gelmiştik, ama Harper'ın ilgisini çeken erkekler konusunda nasıl olduğunu biliyorum. Bu onun için alışlagelmiş bir davranış ve görünüşe göre bu gecenin şanslı kazananı Bay Barmen.

Sadece, bu tür şeyler olduğunda, her zaman Avery vardı. Şimdi yok.

Bu düşünce kalbimi sızlatıyor ve burada daha fazla oturursam, ya eskiden olanların anılarını silemediğim için bir ezik gibi görüneceğim ya da barın diğer ucundan bana bakan erkeklerin istenmeyen ilgisini çekeceğim.

Kesinlikle gitme zamanı.

Çabucak çantamdan bir kağıt çıkarıp Harper'a eve gittiğimi söyleyen bir not yazıyorum. Notu şarap şişesinin altına koyuyorum ki görsün, sonra merdivenlerden inip gardiobun diğer girişine doğru yöneliyorum.

Bu taraf daha az kalabalık, ama oraya varmak iki kat daha uzun sürecek gibi görünüyor. Önemli değil, acelem yok.

Koridorda yürürken müzik yavaş yavaş azalır ve daha geniş bir alana çıkan boş bir yola girerim.

Orada, deri ceket giymiş iri yarı bir adam köşeden çıkıyor. Koyu renkli gözleri benimkilere kilitlendiği ve bana gülümsediği anda, bir sorun olduğunu hissediyorum.

Ucuz kolonya, aşırı alkol ve çaresizlik kokan adam yaklaşıyor.

Onu geçmek için yana çekildim, ama o daha da yaklaştı ve yanımda yürümeye başladı.

"Haydi ama. Acelen ne? Seni arıyordum." Nefesi eski sigara kokuyor.

"Beni rahat bırakman gerektiğini düşünüyorum."

"Olmaz." Gülüyor. "Az önce dans ettiğini gördüm ve daha fazlasını istediğimi anladım."

"Beni rahat bırak." "Olmaz dedim."

Tanrım. Böyle zamanlarda, korumam Miko'nun burada olmasını diliyorum. Onu yanımda getirmediğim çünkü şımarık bir prenses gibi hissetmekten nefret ediyorum, ya da daha kötüsü, bakıcıya ihtiyacım varmış gibi hissetmekten.

Ayrıca, nadiren Jason Bell'in kızı olarak tanındığım için Miko olmadan da idare edebileceğimi düşünmüştüm. Natalie ise tam tersi. Yüzü her yerde olduğu için insanlar onu gittiği her yerde tanıyor. Reklam panolarında, dergilerde ve televizyonda.

O pislik beni takip etmeye devam ediyor, ben de topuklu ayakkabılarımı lanetleyerek biraz daha hızlı yürüyorum.

Ne zaman lanet olası vestiyere varacağım? Önümde sadece sonsuz bir koridor görüyorum.

"Seni çıplak görmek harika olurdu," diyor pislik, sonra, dehşetle, beni duvara o kadar sert itiyor ki yıldızlar görüyorum.

Kötü olan kalçamı da incittim ve şimdi bacağım uyuşmuş durumda.

"Çekil üstümden!" diye bağıriyorum, ama o daha da fazla güçle bana doğru itiyor ve kaçmamı engelliyor.

Beni öpmeye çalışıyor, ama ben yüzümü onun iğrenç dudaklarından koruyorum ve bana yardım edebilecek birini bulmak için çılgınca etrafa bakınıyorum. Ama kimse yok.

O pisliğin parmakları koluma batıyor ve içimi acı ile dolduruyor. "Hadi bebeğim, bırak da seni sikeyim."

Göğsümde panik başlıyor. Kahretsin. Bu olamaz. "Çekil ."

Lanet olsun. Bu gece evde kalmalıyım. Tek yaptığım yanlış dikkatleri üzerime çekmek oldu.

O pislik kıpırdanır ve bacağım serbest kaldığında Tanrı'ya şükrederim. Bu fırsatı değerlendirip topuğumu ayağına vururum ve onu sersemletirim.

Darbeyle bağırır ve beni bırakacağını sanırım, ama bırakmaz.

Bunun yerine, vahşi bir hayvan gibi hırladı ve farkına varmadan, elinin tersi yanağıma çarptı.

Darbe o kadar sert ki çığlık atıp yere düşüyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, ama bana tekrar vurmak için elini yumruk yaptığını görebiliyorum.

Elini kaldırıyor ve ben, bir öncekinden daha fazla acıtacağını bildiğim darbeye hazırlanıyorum, ama yumruk gelmiyor.

Aniden, balkonda hayranlıkla izlediğim yakışıklı yabancı, yüzünde öfke maskesi ile karanlık bir intikam meleği gibi belirir.

Tereddüt etmeden, yumruğunu saldırganımın çenesine indirir ve onu yere serer.

Kalbim ağzımda, pisliğin ayağa kalkıp kurtarıcıma saldırmak için çabaladığını izliyorum. Ama yine de fırsat bulamıyor.

Büyük, dövmeli bir yumruktan gelen sağlam bir sağ kroşe, onu tüm binayı sarsan ağır bir gürültüyle yere geri gönderir.

Saniyeler sonra, üç güvenlik görevlisi kapıdan içeri girer, biri elinde silah tutmaktadır. Sonra, arkamdan Harper'ın adımı seslendiğini duyarım. Etrafıma bakınırım ve onun geldiğim yoldan koştuğunu görürüm.

Beni kurtaran adama dönüp baktığımda, onun Akdeniz'i anımsatan derin mavi gözleriyle bana baktığını görüyorum.

Korku içinde olmama rağmen, onu yakından gördüğümde daha da yakışıklı olduğunu düşünerek kendime şaşıyorum.

Yanımda çömeldiğinde nefesim kesildi.

"İyi misin?" diye soruyor, derin sesinde hafif bir aksan var.

"Evet." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Sesim titriyor, ama vücudumun geri kalanı da öyle ve yüzüm kırılmış gibi hissediyorum. Sanki bir kamyon çarpmış gibi zonkluyor.

Harper bize ulaşip diğer tarafıma koşarak elimi tuttuğunda bu an sona erdi.

"Aman Tanrım. Seni bıraktığım için çok üzgünüm." Sözler panik içinde ağzından dökülüyor. "Yaralandın mı?"

"Yüzüm..." diye kekeliyorum.

Yakışıklı yabancı ayağa kalkıp saldırganıma, tüylerimi diken diken eden morbid bir karanlıkla bakınca içimden bir ürperti geçer.

"Siz ikiniz." Kendisiyle aynı dövmelere sahip en uzun boylu muhafızlara bakıyor. Onlar saldırganıma en yakın olanlar. "Bu pislikle ilgilenin ve bana rapor verin."

Muhafızlar başlarını salları ve ayakta zor duran pisliği yakalarlar.

Onu sürükleyerek götürdükten sonra, yakışıklı yabancı kalan muhafızlara bakar ve Rusça olduğunu düşündüğüm bir şey söyler, ama ben anlamam.

"Onları eve sağ salım götürün." Bana tekrar bakar. Bu sefer benim için İngilizce konuşmuş gibi görünüyor.

Harper benimle ilgilenirken, gardiyanlar öne çıkıp ayağa kalkmama yardım ediyorlar.

Ben ona bakarken, yakışıklı yabancı tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

O köşeyi dönmeden önce gözlerimiz bir kez daha buluşur ve ben, yollarımızın tekrar kesişmesini dilediğimi fark ederim.

Dördüncü Bölüm

Serenity

Eve güvenli bir şekilde ulaşmamızı sağlamak için verilen emir, küçük bir butik giyinme odası gibi görünen ilk yardım odasına gitmemizi de içeriyordu. Orada bir sağlık görevlisi beni muayene ederek iyi olduğumdan emin oldu.

Durumumun iyi olduğuna ikna olduktan sonra, Harper ve ben şoförlü bir Maybach'a eşlik edildik ve beni eve götürdüler.

Harper, olanlar yüzünden kendini çok kötü hissettiği için benimle kalmakta ısrar etti. Hâlâ sarsılmış hissettiğim için bunu memnuniyetle kabul ettim.

Konuşmak ve tamamen iyi olduğumdan emin olmak istiyordu, ama benim gücüm yoktu.

Bazı şoklar insanı mahvedebilir. Bu gece de onlardan biriydi, ama başıma gelen en kötü şey değildi.

Doğruca yatağa gittim ve çok geçmeden uykuya daldım. Zengin mavi gözler ve karanlık şövalyemin yakışıklı yüzü zihnimi doldurdu.

Gece boyunca uyudum ve sabah, zaten açık olan uzun Fransız pencerelerinden içeri sızan parlak güneş ışığıyla uyandım. Son birkaç gece o kadar sıcaktı ki, pencereler açık uyudum.

İpek kaplı yastık yığınının üzerinde kıpırdanırken, zihnim daha uyanık ve berrak hale geliyor. Sonra, dün geceki karşılaşmaları hatırlamak sadece birkaç saniye sürüyor - iyi ve kötü olanları.

O iğrenç adamın ellerinin verdiği tiksindirici his hala tenimde. Ama... yakışıklı kahramanımın hatırası, bu rahatsız edici deneyimin etkisini hafifletiyor.

Bana neredeyse olanlara inanamıyorum. Kahramanım birkaç saniye sonra ortaya çıksaydı, neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

O kadar güçlü ve kuvvetliydi ki. Sanki dövüşmek onun için nefes almak kadar kolaydı. O iğrenç adamın hiç şansı yoktu.

Kahramanımın bana bu kadar çabuk ulaşmasından da etkilendim. Bunu yapabilmek için beni izliyor olması gerekirdi.

Öyle miydi? Hala mı?

Öyle olmalı. Belki de beni giderken gördüğünde benimle konuşacaktı.

Hayır, bu mantıklı değil, yoksa ilk yardım odasına gittikten sonra benimle konuşurdu.

Erkekler. Onları kesinlikle anlayamıyorum. Benim için tam bir gizem. Mars'tan geldiklerine tamamen inanıyorum. Aynı zamanda, benim hangi gezegenden geldiğimden de tam olarak emin değilim. Evrenin kurallarının dışında kalıyorum gibi görünüyor.

Odamda yayılan krep kokusu midemi karıştırıyor ve düşüncelerimi bölüyor.

Harper kahvaltılı hazırlıyor olmalı. En iyi arkadaşımın bir başka harika özelliği de mükemmel bir aşçı olması. Bu yeteneği, ülke çapında ödüllü Fransız restoranları zincirinin sahibi olan ebeveynlerinden miras almış.

Daha fazla düşünmek yerine, kalkıp bornozumu giyip odadan çıkıyorum.

Ana koridora inen siyah yüzler merdivenlere adımımı attığımda, tavan penceresinden güneş ışığı beni karşılıyor. Bu alan, tüm dairede en sevdiğim yer çünkü bir sanatçının yaşayacağı bir yere benziyor.

Babam, Boston'a dönmeden birkaç hafta önce burayı benim için ayarlamıştı. İki hafta önce içeri girene kadar buranın nasıl bir yer olduğunu bile bilmiyordum.

Her şey benim için yaşamaya hazırdı. Daire, 1920'lerde eski fabrikalardan biri olan bu binadaki lüks sülterden biridir.

Boston silüeti ve nehrin muhteşem manzarasına sahibim. Dairede iki yatak odası, bir oturma odası ve açık plan bir mutfak var. Babam buzdolabını ve dolapları bir ay yetecek kadar yiyeceklerle doldurmuştu. Ya da daha fazlasıyla.

Bu, bana verdiği bir hediyeydi ve ben de bunu çok takdir ettim.

Babam Miko'ya binanın diğer tarafında bir daire tutmuş olsa da, bu jest onun benim bağımsızlığımı saygı göstermeye başladığının bir işaretiydi. Bu saygının ne kadar süreceği konusunda emin değilim ama.

Artık eve döndüğüm için, babamın hayatım üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmaya çalışacağından eminim.

Harper'ı mutfakta tam bir kahvaltı hazırlarken buluyorum.

Ağız sulandıran görünümlü bir yığın pankekin yanında, çırpılmış yumurta, çıtır çıtır domuz pastırması, Fransız tostı ve çeşitli yemeklerin bulunduğu diğer küçük tabaklar görüyorum.

Her şey sanki Michelin yıldızlı bir restorana girmişim gibi kokuyor.

"Günaydın." Kollarını açarak yemekleri gösteriyor.

"Günaydın. Tanrım, Harper, sen harikasin, ama bunu yapmana gerek yoktu."

Yanıma gelip bana hızlıca sarılır. "Evet, kesinlikle yapmam gerekiyordu. Dün gece olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum."

Kafamı sallıyorum. "Lütfen kendini kötü hissetme. Hissetmemelisin." Bunun olacağını biliyordum. Onun kendini suçlu hissetmesini istemiyorum, ama onun yerinde olsam ben de aynı şekilde hissederdim herhalde.

Kaşları endişeyle çatıldı. "Seni yalnız bıraktım. Kalmalıydım, ama tipik Harper tarzında, bir erkeğe kapıldım." Kendine gözlerini devirdi.

Bunu da söyleyeceğini biliyordum. "Masada kalmalıydım. Kalsaydım, hiçbir şey olmazdı."

"Tabii, ama muhtemelen bütün gece barmenle kalacağımı düşündün."

Dişlerimi sıkıyorum. "Evet, öyle düşündüm. Sadece tek başıma kalmak istemedim."

Bir anlığına başını eğiyor ve Avery'yi düşündüğünü biliyorum, çünkü normalde böyle bir şey yapmazdı.

"Geri dönecektim, ama sen bunu bilemezdin. Kabine baktığımda seni göremediğimde, gittiğini anladım." Ellerini birleştirir. "İki yönlü aynadan koridorda seni gördüm, ama girişe yakın değildim. Sonunda oraya vardığımda, çılgılığını duydum. Çok üzgünüm, Serenity."

"Lütfen özür dilemeyi bırak. Ben iyiyim."

Yüzünü buruşturur. "İyi olman imkansız. Saldırıya uğradın." İnsanlara iyi olduğumu söylemeye o kadar alıştım ki, yalanı gerçekten ayırt edemiyorum. Bir daha asla *iyi* olmayacağını bildiğinde başına gelen budur. Şu anda tam olarak iyi değilim, ama yaşayacağım.

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum." Ağırlığını kaydırıp, perdeler iki yana doğru uçarken pencereden dışarıya bakıyorum. Yağmur yeni başladı ve rüzgâr da şiddetini artırdı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Hâlâ sarsılmış durumdayım." Daha önce kimse bana vurmamıştı. Yanağıma dokunup morluğu hissediyorum. Şişlik çok azalmış ve dün geceki kadar acımıyor ama cilt hâlâ hassas. Neler olabileceğini hatırlatıyor.

"O adam sarhoşun tekiydi." Harper elimi tutup hafifçe sıkıyor. "Geceni mahveden tam bir pislikti. Dans ederken çok eğleniyormuş gibi görünüyordun."

"Öyleydi." Sesimde dün gecenin güzel anlarının duygusu var.

Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Seni uzun zamandır öyle görmemiştim, bu yüzden sana ihtiyacın olan özgüveni vermek için farklı bir şey deneyeyim dedim."

"Sürdüğü sürece eğlenceliydi."

"Hadi, otur ve ye. En azından iyi yemek yaptım." Ruh

halim düzelir. "Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim."

"Bu en azından yapabileceğim şey. Gel." Beni masanın başına oturmaya davet etti, sonra krepleri hazırlamak için uzaklaştı.

Bana çikolata soslu, yaban mersini, çilek ve ahududu serpilmiş bir tane servis eder. Sonra ikimiz önce krepleri yeriz, sonra da geri kalan yiyecekleri yemeye başlarız.

Son dilim Fransız tostunu bitirirken, Harper dün gece işler ters gitmeden önce gözlerinde dans eden aynı yaramazlıkla bana bakar.

Anında, bana sormak için can attığı soruyu soracağını anlıyorum soracağını anlıyorum.

"Peki," diye başlıyor, sanki işaret almış gibi, gözleri parlayarak, "artık biraz daha iyi hissediyorsun ve korkunç ayrıntıları hallettik, lütfen seni kurtaran yakışıklı adam hakkında konuşabilir miyiz?"

Onun adını duyunca, dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

"Oraya zamanında yetiştiği için çok mutluyum," diyorum, ama elbette onun bahsettiği şeyin bu olmadığını biliyorum.

"Seni kurtarmak için aceleyle geldi ve sonra sana beş yıldızlı bir muamele yaptı." Kaşlarını baştan çıkarıcı bir şekilde oynatıyor.

"Ve ben ona teşekkür etmedim." Diye iç çekiyorum. Eve vardığımdan çok sonra, onun yardımına teşekkür etmediğimi fark ettim.

"Eminim sorun etmemiştir. Sana nasıl baktığını gördün mü?"

Gülümsemem genişliyor. "Harper, adam muhtemelen sadece beni endişeleniyordu."

"Endişe, bir kutu çikolata ve senin iyi olduğunu gördükten sonra veda etmektir. . Adam adamlarına sana iyi bakmalarını, ihtiyacın olan her şeyi sağlamalarını ve seni güvenli bir şekilde eve götürmelerini söyledi."

Gözlerimi ona dikeyorum. "Bir dakika. Onun tüm bunları söylediğini hatırlamıyorum."

Bana küstahça gülümsedi. "İngilizce olarak değil."

Nefesimi tutuyorum. "Harper Andrews, ne zamandan beri Rusça biliyorsun?"

"Rus bir buz hokeyi oyuncusuyla çıktığımdan beri. Bana birkaç şey öğretti."

"Çıktın mı? Bunu bilmiyordum."

"Ciddi bir şey değildi. Mezuniyetten hemen önce, en fazla bir iki ay sürdü." Bu onun için çok uzun bir süre. "En fazla bir iki ay mı?"

"Yatakta iyiydi." Gülüyor. "Ve bana öğrettiği Rusça dün gece işime yaradı, yani puan benim. Uzman falan değilim ve hayatımı kurtarmak için konuşamıyorum, ama bazı şeyleri öğrendim."

"Dün gece hata yapmadığını ve yanlış şeyler duymadığını nereden bileceğiz?"

Bana gözlerini devirdi. "Çünkü yapmadığımı biliyorum ve kanıtı da oradaydı. Adam sana bir Maybach aldı, kızım. Ve doktor ya da her neyse, sana nasıl baktığını gördün mü?"

"Gördüm." Dürüst olmak gerekirse, bana bakmak için etrafımda toplanan herkes gergin gibiydi. Korkmuş olabileceklerini düşündüren bir gerginlikti.

"İyi. O zaman, onun sadece acıma paketini hazırlamadığını söylediğimde bana inan."

Bu olasılığı düşünüyorum. İçimi ısıtıyor, ama sonra teşekkür etmediğim için tekrar kötü hissediyorum.

"Sanırım o kulüpte çalışıyor," diyor Harper. "Belki müdür ya da ona benzer bir şey."

"Ben de öyle düşünüyordum." O adamlara emir veriş şekli, tabii ki arabası ve özel muamelesi de vardı.

"Bak, patronun dikkatini çekmişsin." Diye gülüyor.

"Ya da belki beni Serenity Bell olarak tanıdı ve babamı tanıyor. Belki de sebebi budur." Sebep buysa hayal kırıklığı olur.

Kafasını sallar. "Hayır, nedeni bu değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Kadın sezgilerim." "Bana sunabileceğin tek şey bu mu?"

"Bu yeterli ve şimdiye kadar beni hiç yanıltmadı." Yüzünde, sanki başka hiçbir kadının bilmediği bir sırrı bilen biri gibi gurur dolu bir ifade belirir.

"Sebebi ne olursa olsun, çok nazikti. Ve hikayenin sonu bu."

Kaşları saç çizgisine kadar çekildi. "Gerçekten mi, kızım? Hikayenin sonu mu? Adam seni gözleriyle yiyip bitiriyor, sonra seksi dövmeleleriyle senin beyaz şövalyen çıkıyor ve hikayenin sonu mu bu?"

Onun haklı olduğu bir nokta var ama ben bunu kabul etmek istemiyorum. "Ne yapmam gerekiyor, Harper?"

"Ben olsam ne yapardım biliyor musun?"

"Tabii ki. Kulübe geri dönüp onu arardın."

"Beni çok iyi tanıyorsun." O gülüyor. "Belki benim kitabımdan bir sayfa alabilirsin. Sadece bu durumda."

"Yakın zamanda Club X'e geri dönmeyi planlamıyordum."

"Biliyorum, ama yine de. Bir uğrayabilirsin." Bana umut dolu bir bakış atıyor.

Zihnimde yakışıklı yabancıнын muhteşem yüzünün görüntüleri canlanmaya başlayınca dudaklarımın içini ısırırım.

"Ondan hoşlanmadığın falan yok, değil mi?"

"Hayır." Sesim utangaç geliyor.

"O zaman bunu yapılacaklar listene ekle. Neredeyse hiç çıkmadığını fark ettim. Dün gece korkunçtu, biliyorum, ama bu kadar erken yaşta erkeklerden vazgeçmene izin veremem."

İç çekiyorum ve omuzlarım düşüyor. "Erkeklerden vazgeçmiyorum. Sadece, senin de dediğin gibi, bir süredir çıkmıyorum ve şu anda bu benim için bir öncelik değil." Ancak, zihnimin sinsi bir kısmı bana, belirli bir adam, yani benim karanlık şövalyem için istisna yapabileceğimi söylüyor.

Kahretsin. Adını bile bilmiyorum.

"Yakın zamanda Bay Yakışıklı'yı unutman imkansız," diyor gerçekçi bir ses tonuyla.

Handsome'u unutman imkansız," diyor gerçekçi bir tonla.

Ona kesinlikle katılıyorum ve böyle bir adamı unutabilecek kimseyi tanımıyorum. Ama bunu söylemeye cesaret edemiyorum, yoksa onun hakkında konuşmaya devam eder. Ayrıca, onu kafamdan çıkaramasam da, onunla ilgilenmem gerektiğini sanmıyorum.

Böyle bir adamla birlikte olmaya karar versem babam kalp krizi geçirir. Sadece dövmeleleri bile büyük bir sorun olur. Babam her türlü dövmeyi nefret eder.

Bir de hissettiğim tehlike havası vardı. Babam sadece altı aydır vali. Seçilmeden önce, dünyaya yansıttığı temiz imajını bozacak her şeye karşı aşırı dikkatliydi.

dikkatli davranırdı. Şimdi ise daha da kötüsü.

Zaferden sonra bile onlara konuşacak bir şey verme.

Bu, babamın herkese uyguladığı tek kuraldır.

Hepsi bilgece sözler, ama şu anda, yakışıklı yabancım ile ilgili olarak zihnimde çok az etkisi var.

Adı ne acaba? Ve bana karşı görüldüğü kadar ilgileniyor muydu?

?

Harper, derin düşüncelere daldığını fark edince gülümsemesi biraz daha belirginleşir.

. "Sessizliğinizi ilginizin arttığına mı yorayım?" diye sorar.

"Bunu ne zaman yapacağımı bilmiyorum."

"Bu hafta ne olacak?" Yine dudağını ısırır. Ben inlerim.

"Aileyle akşam yemeği."

Bu kadarı yeter. Anında gülümsemesi kaybolur ve bana acıyarak bakar.

"Tanrım, başın sağ olsun. İhtiyacın olursa hızlı aramaya ekleyeceğim."

Babanıza olanları anlatacak mısınız?"

"Hayatta olmaz. Onun çıldırıp ensemde nefes almasını istemiyorum."

Anlayarak başını sallar. "Ya da senin onunla ve Melissa'yla tekrar yaşamaya başlamanı istemesini."

"Aynen öyle." Bunun bir daha olmasına asla izin vermem.

Kazadan sonra onlarla kalmak yeterince kötüydü. Melissa, altın avcısı üvey annem, benden nefret ettiği için beni deli ediyordu. Bir de Natalie vardı, o da benden aynı derecede nefret ediyordu. O zamanlar, işten izinli olduğu ve henüz nişanlı olmadığı için ailemizin yanında kalıyordu.

Natalie artık sorun olmazdı çünkü nişanlısıyla evcilik oynuyordu, ama Melissa'ya dayanamazdım. Onun için benim gibi insanlar, onun güneş olduğu güneş sisteminde dolaşan nesnelerden ibaretti. Ayrıca babamın yanında uzun süre kalmaya da dayanamazdım. Benim için endişelendiğini biliyorum. Düzgün yürümeye başlamamın üzerinden sadece sekiz ay geçti. Beni önemseydiğini bilmek güzel, ama babamla aramızda, seçim kampanyasının ortasında büyük yankı uyandıran kaza da dahil olmak üzere, derin sorunlar var.

"Bu özel bir akşam yemeği mi?" Harper dudağının içini ısırır.

"Natalie için bir nişan yemeği gibi. Babam da yakında evliliği düşünmemin iyi olacağını söyledi."

Harper'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman Tanrım. Olamaz. Yani, evlenmek harika bir şey, ama babanı tanıyorsam, bu bir uyarıdır. Umarım sana birini ayarlamaya çalışmaz."

"Ben de tam olarak bundan endişeleniyordum." Ve o ilk kez bu yorumu yaptığından beri bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum. Geçen hafta eşyalarımı taşımama yardım ettiğindeydi.

"Bunu düşünmemeye çalış." Harper başını sallar. "Henüz gerçekleşmemiş bir şeyi kafana takmanın anlamı yok." Bu sözlerin sonunda sessiz *bir duraklama* vardır.

"Hayır. Bu hafta işe başlamaya hazırlanmakla yeterince meşgulüm." Sanat sergisinin kreatif direktörü Jan, kızdırmak istemeyeceğiniz türden takıntılı bir mükemmeliyetçi. Bizi kızdırırsak, bir sonraki nefesimizi almadan kovulacağımız konusunda uyarıda bulunmuştu bile. "Başlamak için heyecanlıyım, ama öğrenecek çok şey var. *Tüm zamanımı* alıyor."

"Anlıyorum." Köşedeki kutuları gözden geçiriyor. Kutular, üniversiteden kalma ve henüz açma fırsatı bulamadığım eşyalarımı içeriyor. Bütün alan onlarla dolu. "Yardım ister misin?"

"Hayır demezdim." Kıkırdarım. Daha fazla el, daha az iş demektir. Benim durumumda, gerçekten sahip olmadığım zamandan tasarruf etmemi sağlar.

"Harika, o zaman varım. Hepsi bu kadar mı?"

"Hemen hemen, ama yanlışlıkla iki kutu bırakmışım."

"Olamaz." Dudaklarını birbirine bastırır.

"Jill, Avrupa'dan döndüğünde bana göndereceğini söyledi." Jill bizim ev arkadaşımızdı. Jill, Harper, Avery ve ben UCLA kampüsü yakınında bir evi paylaşıyorduk.

Yurtta yaşamamak güzeldi, ama kaldığımız süre boyunca evimiz diyebileceğimiz bir yerimiz olması daha da güzeldi. Jill, Los Angeles'ta çalışacağı için evde yaşamaya devam edecek.

Kutularımda eski sanat malzemeleri ve eskiz defterleri gibi acil olmayan şeyler olduğu için, Jill seyahatinden dönene kadar bekleyip eşyalarımı almaya karar verdim. "Peki, küçük hanım," Harper ellerini çırparak avuçlarını birbirine sürter,

"bir saat kadar daha benimle kalacaksın. Bakalım nasıl olacak... Birlikte ne kadarını halledebiliriz?"

"Çok isterim."

Bana küstahça bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu bana senin yakışıklı kahramanın hakkında tekrar konuşmak için bir bahane de sağlıyor."

Tabii ki, gizli bir amaç için araya girmeden edemedi.

"Harper..."

"Bana *Harper* deme." Parmağını salladı. "İstedini biliyorsun. Kaslarını gördün mü? Bu adamın kesinlikle spor yaptığını anlayabilirsin."

Cevap veremiyorum ve başka bir kelime bile söyleyemiyorum. Sonraki iki saat, Harper'ın yakışıklı kahramanım hakkında konuşmasıyla geçiyor. Neyse ki, kutularımın bir kısmını hallediyoruz, ama sanki onu ömür boyu tanıyormuş gibi durmadan onun hakkında konuşuyor.

Onu zihnimden çıkarmak zaten yeterince zordu. Şimdi, en iyi arkadaşımın onun Yunan tanrısı gibi anatomisini kusursuz bir şekilde hatırlaması sayesinde, sadece onu düşünmeye tamamen şartlandırıldım.

O gittiğinde, onun hatırası benimle kalır.

Beşinci Bölüm

Serenity

Teşekkürler, Harper. Hâlâ o adamı kafamdan çıkaramıyorum.

Gün ilerledikçe, yakışıklı kahramanım hakkındaki düşüncelerim daha da kötüleşti.

Bir erkeğe bu kadar takıntılı olmak bana hiç yakışmıyor, ama sanırım beni kendine bağlayan sessiz bir bağ vardı. Daha önce hiç kimseyle hissetmediğim bir şey. Bu çok ilginç ve cesaretle söyleyebilirim ki hoş bir dikkat dağınıklığı.

Noel için birkaç günlüğüne Boston'a dönmüştüm, ama ondan önce, Avery'nin ölümü ve geçen yazki kaza ile ilgili bir kabus gibi günler yaşamıştım.

Bugün, çoğu zaman bunu düşünerek ve suçluluk duyarak geçirmediğim ilk gündü.

Sanırım bu, eski sevgilim Jared'dan sonra ilgimi çeken ilk erkek.

Jared beni gerçekten kandırmayı başardı. Onunla üniversitenin ikinci yılında tanıştım.

Üniversitenin ikinci yılında tanıştım. O son sınıfta hukuk okuyordu. Babam onu çok sevmişti ve onda benim sanat ve klasik edebiyata olan sevgimle bağlantılı bir şeyler vardı. Ta ki bunların hepsinin bir aldatmaca olduğunu anlayana kadar. Babamın bir hukuk firması zinciri vardı ve Jared, babamın onu Los Angeles şubesinde işe almasını istiyordu. Birlikte geçirdiğimiz iki yılın tamamı bununla ilgiliydi. Gerçeği, onunla yeni ayrıldığı eski nişanlısıyla tanıştırıldığında öğrendim. Benimle birlikteyken onunla nişanlıydı ve onunla birlikteydi. Ayrılımları nedeniyle o, her şeyi anlattı.

O saçmalık olaydan sonra çok kırılmış hissettiğimi hatırlıyorum.

O zamandan beri kimseyle çıkmadım. Kaza bundan birkaç ay sonra oldu ve son sekiz aydır fiziksel olarak iyiyim, yani bunu da suçlayamam. Asıl sorun, kalbimi hayata ve yaşamaya kapamış olmamdı.

Akşam olduğunda, yakışıklı kahramanımla nasıl tekrar karşılaşabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Ona teşekkür edemediğim bahanesini kullanmaya karar verdim.

Akşam yemeğini bitirene kadar, onu görmek için en iyi zamanın bu gece olabileceği fikri aklıma gelmedi.

Harper bana her zaman, bir şeyi yapmak için en uygun zamanın, en çok yapmak istediğin zaman olduğunu söyler. Bu gece iyi olur, çünkü *bu gece*.

ertesı gün, yani her Şeyin hala taze olduğu gün.

Daha fazla beklersem, her Şey unutulmuŐ olacak. Ayrıca, her saat baş kulübe gelen manken gibi kadınların sayısı göz önüne alındığında, beni unutması da zor olmayacak. Ben de diğerlerinden farksız bir yüz olacağım.

İçten içe, bunu istemiyorum.

Bu düşünce beni giyinmeye itiyor. Dn geceki kadar sslenmiyorum, ama onunla konuşacak kadar iyi görünüyorum.

Porsche'ime atlayıp oraya gitmeye karar verdim. Dn gecenin aksine, hiç içki içmeyi planlamıyorum.

Oraya vardığımda, sinirlerim karınca ordusu gibi başımdan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumu kaplıyor.

Fikrimi deęiŐtirmeden arabamdan inip, kulübe giren insan grubunu takip ediyorum.

Harper beni Şimdi görebilseydi, Şey... kendi gözleriyle görse bile bunun ben olduğuma asla inanmazdı.

Sanırım her Şeyin bir ilki vardır. Benim için bile. Hepsi yeniden başlamanın bir parçası. Ya da belki de farklı bir Şeyin tadına bakmaktır.

Grup ile birlikte merdivenleri çıkıyorum ve kapı görevlilerine göstermek için kimliğimi hazırlıyorum. Onlar dn geceden tanıdığım aynı kişiler.

Onlara ulaştığımda, en uzun boylu olanı ilk olarak göz teması kurdu, ben de ona kimliğimi gösterdim ve yakışıklı kahramanım hakkında ona soru sormaya karar verdim.

"Hey, bir saniye konuşabilir miyiz?" diye soruyorum, tam arkamdaki kıza geçmek üzereyken.

"Tabii," diye cevaplar, derin ve aksanlı bir sesle. Sesi, dn geceki diğer adamlarınkiyle aynı.

"Dün gece arkadaşım ile buradaydım," diye başlıyorum. "Bana bir Şey olan kızdım." Etrafımda insanlar olduğunu fark ettiğim için, *saldırıya uğradım* kelimesini kullanmaktan kaçınıyorum.

"zldm." En azından ne demek istediğimi anlamıŐ, ama yüzü merakla sertleşmiş.

"Beni kurtaran adam ile konuşabilir miyim diye bakmak istedim. Adını öğrenemedim ama sanırım burada alıŐıyor."

"Nasıl biriydi?"

Adamın burada çalıŐabileceęini söyleyerek kimi kastettiğimi anlayacağını ummuştum

burada çalışıyor olabileceğini söylediğimde kimi kastettiğimi anlayacağını ummuştum.

"Bir sürü dövmesi vardı. Çok uzundu, kısa kahverengi saçları, mavi gözleri vardı ve... Tamamen siyah giyinmişti." Bundan başka bir şey bilmediğimi fark edince sesim kesildi. Onun çok yakışıklı olduğunu ve ter gibi seksapeli yaydığını söyleyemem.

Kapı görevlisinin gözleri kısıldı. "Bunun buradaki herhangi birimiz olabileceğini biliyorsun, değil mi? Ben de dahil?" Bebek mavisi gözlerini bilerek genişletti ve ben kendimi aptal gibi hissettim.

"Bu adam sorumlu gibi görünüyordu. Beni bir Maybach ile eve gönderdi."

Gözlerinde bir anlık bir anlayış belirdi, ama onu kovup ifadesini düzeltti.

"Tekrar söylüyorum, burada çalışan birçok farklı adam olabilir.

Hepimiz sorumluyuz."

Bu konuşmadan bir sonuç alamayacağımı anlayınca kalbim sıkışır. Ve eğer daha iyi bilmesem, bu adam riske girmeden oynamaya çalışıyor gibi görünüyor. Ama bu sadece bir varsayım.

"Neden içeri girip bir bakmıyorsun?" diye ekliyor. "Belki onu tekrar görürsün."

Bu öneri benim teorimi destekliyor.

"Tamam, olur." Aslında sadece eve gitmek istiyorum, ama denemeden eli boş eve dönmenin yazık olacağını düşündüğüm için kabul ediyorum. "Onu görmezsem ve siz kim olduğunu öğrenirseniz, Serenity'nin teşekkür ettiğini söyler misiniz? Sadece onu tekrar görmek istedim."

"Tabii."

Başımı eğip kulübe giriyorum. Bardan bir bardak su alıp, dün gece Harper'la seçtiğimiz masaya oturuyorum. Buradan tüm salon ve farklı katlar iyi görünüyor.

Orada oturup suyu yudumlarken, bir saat boyunca mekanı gözden geçirdikten sonra ayrılmaya karar verdim.

Risk almadan kazanç da olmaz. Elimde hiçbir şey yok ama en azından denedim.

Şimdi onu unutmak için de aynı çabayı göstermem gerekiyor.

Altıncı Bölüm

Dante

Virgo ile paylaştığım ofise giden cilalı ahşap merdivenleri çıkarken içimdeki kargaşayı bastırmaya çalışıyorum.

Bu gece yine kulüpte olmamam gerekiyordu, ama dikkatimi başka yere yönlendirmem gerekiyordu.

Sabır benim erdemlerimden biri değil, bu yüzden zaman kaybetmekten daha çok nefret ettiğim bir şey yok. Bugün, beni hiçbir yere götürmeyen verimsiz günlerden biriydi.

Jason'ın beni neden tuzağa düşürdüğüne dair daha fazla bilgi toplamaya çalıştım, ama hiçbir şey öğrenemedim. Bunun en kötü yanı, öğrenemeyeceğimi bilmemdi.

Virgo'nun buldukları tamamen şans eseriydi.

Tepeye yaklaştığımda, kulüp müziği heyecanlı sohbetlerin korusu ile birlikte dışarıya yayılıyor.

Cam pencereden dışarıya bir bakış, kulübün bu gece de yine dolup taşıdığını doğruluyor. En azından kariyerimin patlama yaşadığının bir işareti. Hayatımdaki diğer boktan şeyleri telafi ediyor.

Club X, Virgo ve benim için en yeni ve en karlı iş girişimiydi. Bu yeri satın aldığımızda, diğer iki kulüpten zaten her gece bir servet kazanıyorduk. O zamanlar bu yer icra yoluyla satılıktı.

Bratva'daki hayatımız tartışmaya açık değildir. Bratva ömür boyu sürer ve şu anda Virgo ve ben, kendi kardeşliklerimizde Sovientrik'in aynı elit konumunu elimizde tutuyoruz. Yani ikimiz de Pakhan'larımızın ikinci komutanıyız.

Bu pozisyon birçok kişi tarafından çok beğeniliyor ve bu kadar genç yaşta bu pozisyonu elde etmek etkileyici bir şey. İkimiz de bunu hafife almıyoruz, ancak kulüplerimizdeki başarılarımız, ailelerimizin bizden beklediği yoldan saparak doğru seçimi yaptığımızı bize kanıtladı.

Virgo'nun ailesi bir petrol şirketi işletirken, benim ailem çelik üretimi yapıyor. Her iki şirket de milyarlarca dolar kazanıyor.

Levitsky Corp, yüz yıldan fazla bir süre önce büyük büyükbabam tarafından Rusya'da kuruldu. ABD'de faaliyete geçen ilk üreticilerden biriydik, ancak babam bizi dünya çapında bir şirket haline getirdi. Babam, zengin mirasımızı paylaşmamı istediği için, kendi imparatorluğumu kurmaya karar vermeden önce uzun yıllar onunla çalıştım ve sonunda bunu başardım.

Seçimimden pişman değilim, ancak on ay önce küçük fabrikalarımızdan birinde meydana gelen patlamada babamın hayatını kaybettiğinde yanında olamadığım için pişmanım.

Büyük bir kederin yaşandığı zamanlarda, insanlar her zaman "eğer", "olsaydı" ve "olmalıydı" diye düşünürler. Ben de farklı değildim.

Eskiden fabrikada teknisyenlerden biri olduğum için, o gün orada olsaydım her şey farklı olur muydu diye saatlerce düşündüm.

Hapiste olmasaydım ve hala babamla çalışıyor olsaydım, belki onu kurtarabilirdim.

Ama o zaman bu ülkede bile olmazdık. Her yıl o zamanlar, annem ve kız kardeşimin doğum günü anma törenleri için Rusya'ya gideriz.

Eğer burada olsaydım, orada olurduk, bu yüzden babamın işine yaklaşmayacağını biliyorum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, dün gecenin hayaleti beni, Serenity Bell'in benim için dans ettiğini izlediğim balkona bakmaya çekiyor.

Bir parçam, *sadece izlemekle* yetinmiş olmayı diliyor.

İnsanlar bir nedenden dolayı bak ama dokunma diyorlar.

Ona tam olarak dokunmamış olsam da, çok yaklaştım. Sadece uzaktan hayranlıkla bakması gereken bir adam için fazla yakındım. Yakın olmak, onun ne kadar güzel olduğunu görmemi sağladı. Korku bile ona yakışıyordu.

Böyle melek gibi bir varlığın Jason Bell gibi iğrenç bir yaratıktan çıktığına inanmak zor.

Acaba babasının gerçekte nasıl bir adam olduğunu biliyor mu?

O valilik koltuğuna oturmak için kaç erkek, kadın ve çocuğu öldürdüğünü biliyor mu acaba?

Hayır. Onu tanımıyorum, ama sanırım bilmiyor.

O çok tatlı, çok saf, çok insancıl görünüyordu. Tanımam gereken biri değildi. Ama bir asi olarak, işleri kendim için zorlaştırmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

İlk hatam, prensesi gerçek hayatta görmek iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm anda oldu.

Sonraki hatam, ona vuran o pisliğe öfkemi boşalttığımda, onu sanki benimmiş gibi korumak oldu.

O pislik hala hayatta ve Hockomock Bataklığı'ndan çıkmayı başarırsa, bir daha kulübüme yaklaşamayacak. Ayrıca, en başından silahımla kafasını uçurmadığım için şanslı olduğunu düşünecek.

Serenity'ye zamanında yetişemeseydim ne olabileceğini düşündüğümde çok sinirlendim. *Ve* böyle bir şeyin benim kulübümde başına gelmiş olabileceğini düşündüm.

İronik olarak, binanın o tarafını izlemesi gereken güvenlik görevlisi o sırada güvenlik kamerasını tamir ediyordu. İşini yaptığı için onu cezalandıramadım bile. Oraya ancak o kadar geç vardım çünkü Serenity'nin haberi olmadan onu izlemeye devam ediyordum.

Bu şekilde izleyen aptalı da yakaladım ve yan kapıdan çıktığı anda onun peşinde olduğunu anladım. Onun çılgınlığını duyduğumda, onun ne yaptığını da tam olarak anladım.

Artık bitti.

En azından bitmiş olmalı, ama onu zihnimden silme çabalarım da günüm kadar sonuçsuz kaldı.

O benim kafamda takılıp kaldı. Ve kalabalığa bakarken hala orada.

Onun ruhunun hayaleti dans pistinde dolaşüyor ve müziğe göre sallanan çökmüş vücudunun görüntüsü zihnime kazınmış durumda.

Yalan söylemeyeceğim. Onu kafamdan çıkaramadığımı biliyorum çünkü onunla yatmak istiyorum, ama bu da yapmamam gereken başka bir hata olur.

Gözlerimi kapatıp onu zihnimden silip kendimi harekete geçiriyorum.

Ofisin hemen dışındaki küçük fuayeye ulaşana kadar son birkaç adımı atıyorum.

Kapı aralık olduğundan, Virgo'nun telefonda konuştuğunu duyabiliyorum. Görünüşe göre etkinlik salonlarından biri için rezervasyon alıyor.

İçeri girdiğimde bana bir bakış atıyor ve telefonunu boynuna ve omzuna sıkıştırarak not defterine bir şeyler karalıyor.

Karşısındaki masanın arkasındaki sandalyeye oturduğumda Virgo bana kısa bir baş selamı veriyor. Birkaç saniye sonra telefon görüşmesini bitiriyor, telefonu masaya koyuyor ve dudağının içini ısırtıyor.

"Yüzündeki kızgın ifadeye bakılırsa, bugün işlerin yolunda gitmediğini anlayabiliyorum," diyor.

"Berbat geçti." Dirseklerimi masaya, elimi alnıma koyuyorum. "Hiçbir şey bulamadım. Hiçbir şey. Ve bundan sonra nereye bakacağımı da bilmiyorum."

Bana sinirli bir şekilde iç çeker. "Elindekilerle Igor'a gitmeyi düşünmelisin."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Bu işe yaramaz."

Igor amcamdır, kızdırmamam gereken adamdır. Babam öldükten sonra Igor, benim de üyesi olduğum Zaitsev Kardeşliği'nin yeni Pakhan'ı oldu.

Igor olmasaydı, Virgo bana gerçeği söylediği anda Jason'ı öldürürdüm. Ama bunu yapamayacağımı hemen anladım. Igor'a da gerçeği söyleyemeyeceğimi biliyordum.

Bunu yapmak istemediğim için herkes deli olduğumu düşünür, ama ben amcamı tanıyorum. O bana babam kadar yakındır, bu yüzden o daha düşünmeden ne yapacağını biliyorum. Bu yüzden Jason'ı cezalandırmayacağını biliyorum.

Ve benim sorunumun özü de bu.

"Jason Bell, Igor'un kızına o kadar yapışmış ki, hiçbir şey onun fikrini değiştirmeye yetmez." Dişlerimi sıktım. "Bana yaptıkları bile."

"Emin misin?" Virgo gözlerini kıсар.

"Evet, eminim. Jason, Igor ve onun lider olarak başarısı için önemli birisi. O sadece bir sözcü değil, artık vali olduğu için Jason daha fazla güç elde etmek için bir silah olacak. Artık bizden biri olduğu gerçeği de cabası."

Amcamın yapabileceği en kötü şey, Jason Obshchak'ı Bratva'mızın bir üyesi yapmaktır. Bu, her kardeşlikte elit bölümün üçüncü koludur. Babam ölmeden önce benim de sahip olduğum bir pozisyondu.

Bratva'daki çoğu kardeşlik gibi, Zaitsevler de liderlik rollerini her zaman sorumlu aile içindeki veya kardeşlikteki diğer güvenilir adamlar arasında paylaştırmışlardır. Bu, Rus bile olmayan sıradan bir sivilin üstlenebileceği bir rol değildir.

Babamın başına bir şey gelirse Sovientrik'e terfi edeceğimi hep biliyordum, ama bu kadar çok daha layık insan varken, Jason'ın benim eski pozisyonuma seçileceğini hiç tahmin etmemiştim.

Bunu hiç beklemiyordum. Kardeşlikteki adamların da bunu önleyebileceğini veya bundan memnun olduklarını sanmıyorum. Ancak kimse Igor'un gücünden dolayı onun seçimini sorgulamaya cesaret edemez.

Tabii ki denedim, ama sadece sorguya çekildim ve Jason'ın ne kadar önemli olduğu, benim ise önemsiz olduğum hatırlatıldı.

O sırada, turuncu hapisane kıyafetlerimle cam pencerenin arkasından Igor ile konuşurken, pek de dayanağım yoktu.

"Bu da onun Creed için de değerli olduğu anlamına gelir," diye Virgo küçümseyerek mırıldanır.

"Aynen öyle."

Babamın vefatıyla Igor, Bratva'dan çok daha fazla ağırlığı olan Creed'in de lideri oldu.

Creed, on iki suç baronu ve onların altındaki adamlardan oluşan bir ittifaktır: dördü Bratva'dan, ikisi İtalyan mafyasından, ikisi Camorra'dan, ikisi İrlanda mafyasından ve ikisi de Yakuzza'dan.

Her grup, son elli yıldır onları müttefik olarak bir arada tutan bir dizi yasa ve ilkeye uymak için kan yemini etmiştir. Bu yılların yirmisinde, ailem liderlik yapmıştır. Büyükbabamdan babama ve şimdi de amcama. Creed'in liderliği en zengin örgüte geçer. Bu biziz ve diğer varlıklarımız ve bağlantılarımız nedeniyle sadece marjinal olarak. Virgo'nun babası Kuznetsov Kardeşliği'nin Pakhan'ıdır. Aileleri çok yakın bir ikinci sıradadır.

Igor, babamın ölümünden çok etkilenmiş olsa da, Creed'in lideri olmak onun parlama ve imparator olma şansıydı. Güç elde etmek ve imparatorluğunu korumak konusunda babamdan bile daha acımasız. Bu da Jason Bell gibi insanları gözünün önünde tutması gerektiği anlamına geliyor.

"Igor'a bildiklerimizi söylersem, ya hiçbir şey yapmayacak ya da Jason'la tartışmaya çalışacak ve bu da benim meseleyi kendi ellerime almam için herhangi bir şans engelleyecektir." Sandalyeye doğru doğruluyorum. "Jason'ın benim bildiğimi bilmediği bir sırrı bilmemin sağladığı avantajı kaybetmek istemiyorum."

"Anlıyorum ve katılıyorum, ama şimdi ne yapacağız?" Virgo parmaklarını masanın üzerinde birleştirir. "Bir şeyler yapmalıyız."

Bir an sonraki adımı düşünürüm, ama tek görebildiğim, Jason'ı öldürmemi söyleyen önümdeki o kırmızı öfke duvarıdır.

"Jason Bell'in ölmesini istiyorum, Virgo." Sesim soğuk ve kararlı. "İstediğim bu. Bana tuzak kurdu ve ben hapse girdim. Babamın hayatının son birkaç ayını benden çaldı. Bunun bedelini hayatıyla ödemesi gerek."

Virgo kararlı bir şekilde başını sallar. "Peki, desteğim seninle."

Her zamanki gibi, beni desteklemeye hazır olması için minnettarım, ancak bu isyan planına katılmanın tehlikelerini ona belirtmezsem, onun arkadaşı olamam.

"Seni bu işe karıştırmam doğru mu bilmiyorum."

Virgo tehditkar bir şekilde güldü. "Ciddi değilsin, değil mi? Otuz yıllık dostluğumuz var, ama bana böyle bir şey mi söylüyorsun? Ben zaten

dahil oldum ve senin yardıma ihtiyacın olacak."

"Kesinlikle yardıma ihtiyacım olacak. Bana bağlı on adamım var, ama makul ölçüde güvenebileceğim tek iki kişi Borya ve Levka." Onlara güveniyorum çünkü babamın kişisel korumaları ve arkadaşlarıydılar. Bugün hayatta olmamın sebebi muhtemelen onlardır. Başka kimseye bu şekilde güvenemem çünkü onların Igor'a bağlı olduğu açık.

"Borya ve Levka işlerinde çok iyiler, ama yeterli değiller. Ayrıca benim yapabildiklerimi yapamıyorlar, bu yüzden benimle tartışma." Virgo bana sert bir bakışla bakıyor.

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Biliyorum." Başını eğiyor. "Öyleyse asıl soru şu: Jason'ın sana tuzak kurmasının nedenleri artık ortadan kalktı mı, yoksa kalmadı mı?"

"Emin değilim. O ve ben hiç anlaşılmadık. Neredeyse hiç samimi bile olamadık." Asi yapımdan dolayı, o pislik her zaman bana pislikmişim gibi bakardı. Bunu yapabilmesini ve buna izin verilmesini nefret ediyordum. Başka bir grupta olsaydı, çoktan toprağın altında olurdu, ama babam ve amcam onu o kadar yücelttiler ki, Jason kendini onlardan biri olarak görüyordu. Onun tuzağına düştüğüm için her şeyden çok nefret ediyordum. "Beni göndermek için ne sebeple olursa olsun, beni sinirlendirecek şeyi çok iyi biliyordu."

"Böyle düşünemezsin."

"Ama öyle düşünüyorum. O gece pervasız davrandığımı biliyorum. Yaptıklarım, beni izleyenlerin beni kameraya yakalamasını kolaylaştırdı."

Virgo sessiz kalır. Bu, onun da aynı fikirde olduğunu ve tartışacak bir şey olmadığını gösterir

Bizimkilerden birini çalan bir uyuşturucu satıcısını ortadan kaldırmak için yaptığım bir işte yakalandım.

yarım milyon değerinde sevkiyatlar. Adamın bir tecavüzcü olduğunu, beş yaşında kız çocuklarını tecavüz edip öldürdüğünü ve onları karaborsada sattığını öğrendiğimde, ona çok kızdım. Onu gördüğüm anda, açıkça öldürdüm. Her zamanki kadar dikkatli davranmadım. Onun gibi adamlarla karşılaştığımda her zaman olduğu gibi kendimi kaybettim. Kız kardeşime olanlar yüzünden yıllardır bu benim varsayılan tepkim oldu.

Jason bunu biliyordu.

Gerçekçi olarak, ömür boyu hapis cezasına çarptırılmam gerekirdi, ama kanıtlar sadece adamı dövdüğümü gösteriyordu, kafasına ateş ettiğimi değil. Mahkeme cinayet olarak nitelendirecek yeterli kanıt bulamadığı için, adam öldürme suçundan hapis cezasına çarptırıldım.

Bratva ile olan bağlantılarım sayesinde cezam bir yıla indirildi. Yani babam ve Igor bazı bağlantılarını kullanmak zorunda kaldılar.

Eve ilk geldiğimde, yeni bir başlangıç yapmaya ve Kardeşlik'te daha iyi bir adam olmaya hazırdım, ta ki Virgo Jason hakkında bu yeni bilgiyi ortaya çıkarana kadar.

Virgo, Jason'ın bilgisayarındaki şifreli bir e-postada benim suçlayıcı fotoğraflarıma tesadüfen rastladı. E-posta, Jason'ın o gece beni takip etmesi için tuttuğu bilinmeyen bir kişiden gelmişti. E-posta, işi bitirdikten birkaç saat sonra Jason'a gönderilmişti. E-postanın gövdesinde, Jason'a işini yaptığını bildiren basit bir mesaj vardı. Virgo, göndereni iyi sakladığı için izini süremezdi.

"Bazen pervasızlık, bizim gibi erkeklerin güvendiği bir araçtır." Virgo'nun sesi düşüncelerimi bölüyor.

"Biliyorum, ama diğer zamanlarda bu bizim en büyük düşüşümüz olur," diye düşünerek cevap veriyorum. "Neden bunu yaptığını bulmak akıllıca olur bence. Bir nedeni olmalı. Onu şimdi öldürürsem, bunu asla öğrenemeyebiliriz. Creed dışındaki biri için çalışıyorsa, bunu bilmemiz gerekir. Bu hepimiz için potansiyel bir tehdit olabilir."

"O zaman haklısın. Şu anda yapabileceğimiz en iyi şey, başka bir ipucu bulana kadar araştırmaya devam etmek. Eminim e-postalarında veya kişisel dosyalarında daha fazla şey bulacağız."

Kabul ettiğimi belirtmek için başımı sallıyorum. "Bana erişim izni alabilir misin?" "Elbette, bu çocuk oyuncağı." Yüzünde acımasız bir gülümseme belirliyor.

"Harika. Erişimi sağladığım anda işe koyulacağım. Umarım bir şeyler buluruz."

"Merak etme. Bu tür şeyler her zaman iz bırakır. Benim bulamayacağım kadar derinlerde saklı olan hiçbir şey yoktur."

Benim için öyle olmasını umuyorum. Bunu asla unutamam. "Senden asla şüphe etmem, eski dostum. Somut bir şey bulur bulmaz, o pislik ölecek."

"Ben de varım. Görünüşe göre bir planımız var."

"Evet, var."

Gülümsemesi genişler, sonra gözlerine ihtiyat girmeden önce tereddüt eder.

"Bu arada, güvenlikçilerden biri sana bir mesaj verdi."

Başımı eğdim. "Neymiş?"

"Serenity teşekkür ediyor. Serenity Bell daha önce seni tekrar görmek istediği için uğramış."

Hayranlığımı fazla göstermeyecek ve sikimin tekrar sertleşmesini engelleyecek şekilde arka dişlerimi sıkıca bastırdım.

"Öyle mi?"

"Dante..." Sesi uyarıcı bir tonla kesilir. "Lütfen, Tanrı aşkına, düşmanın kızının güzel yüzüne kanma. Onunla ilişki kurmanın en kötü fikir olacağını söylememe gerek yok herhalde."

"Olmaz."

Hayır, yapmayacağım, ama bu, Jason'ın küçük prensesiyle merakımı gideremeyeceğim anlamına gelmez.

Beni görmeye geldi. Bence asıl yenilen o.

Yedinci Bölüm

Serenity

Jean-Rene, beyin cerrahının keskin gözleriyle, şimdiye kadar yaptıklarımı inceleyerek resmine bakıyor.

Her fırça darbesini incelerken ne düşündüğünü anlamak zor. Her şeye aynı boş ifadeyle bakıyor. Her zaman olduğu gibi, tam da ona göre dikilmiş siyah bir takım elbise giyiyor, elbette bu takım elbise de onun memleketi Fransa'dan. Bu, uzun ve ince vücudunu 1920'lerin bir karikatür karakterine benzetiyor.

Tüm el ele tutuşma resmi olarak sona erdiğinden, Jean-Rene bizi işe koydu ve tam zamanlı çalışanlarıyla aynı kalite kurallarına uymamızı istiyor.

Ekibimize, benim çalışmalarımı her zaman ilham kaynağı olan gotik, Tim Burton tarzı bir atmosfere sahip olan The Garden adlı oda tahsis edildi.

Bugünkü ilk görevim, duvara çizilmiş ağaçları ve dallarından sarkan sarmaşıkları boyamaktı. Onları canlı gibi göstermem gerekiyordu.

Bunu yapmak için karıştırdığım yeşil renkler, çocukken yaşadığım evin yakınındaki ormandaki yemyeşil ağaçları hatırlattı bana. Setin geri kalanı gibi, bu da ışık ve karanlığın birleştiği bir etkiye sahip.

Jean-Rene doğal yeteneklerimizin akışına izin verdiği için, bu görevlerde bize biraz serbestlik tanınıyor, bu yüzden biraz yaratıcı olmayı tercih ettim.

Bence harika görünüyor. Ama o onay verene kadar resmi olarak kabul edilmeyecek. Bu onun şovu; o hepsinin patronu ve beni altı özel stajyerinden biri olarak işe alan kişi.

Bana gelmeden önce, diğer stajyerlerden birine bağırdığını duydum. Sesi tüm odayı salladı ve pencerelerdeki camların nasıl kırılmadığını anlamadım.

Aynı şeyi bana da yapmamasını diliyorum.

Sinirlerim çoktan içimi eritmiş durumda ve dün gece uykusuzluktan zihnim karmakarışık.

Sinirlenmek beklenen ve tamamen normal bir şey. Bugün herkes gergin. Jean-Rene ile yıllardır çalışan insanlar bile.

Ancak uykusuzluk tamamen benim hatam, çünkü kafamdan çıkaramadığım, çok seksi bir adam yüzünden.

Kimse bana, sahip olamayacağım ve muhtemelen bir daha asla görmeyeceğim bir adamı düşünerek geceyi geçirmemi söylemedi.

Onun anısına tutunarak kendime iyilik yapmadığımı biliyorum, ama unutamıyorum. Cumartesi günü onu görme girişimim başarısız olduktan sonra, dün bütün gün onu zihnimden silmeye çalıştım, ama işe yaramadı.

Bugünün önemini bilirken, dün gece onu düşünmek gerçekten aptalcaydı.

Altı aylık deneme süremiz, bu sabah saat dokuz buçukta binaya girdiğimde resmen başladı. Jean-Rene'nin kurallarına göre, bu süre zarfında her gün ona kendini kanıtlaman ve şovunda tam zamanlı bir yer kazandığını ispatlaman gerekiyor.

Ayrıca kim olduğunuzu da umursamıyor, bu yüzden Jason Bell'in kızı olmanın hiçbir önemi olmadığı tek an bu.

Jean-Rene, *incelemeyi tamamlayarak* tablodan uzaklaşır. Ellerimin titremesini durdurmak için ellerimi birleştirir ve kendimi toparlamaya çalışırım.

Omzunun üzerinden orta uzunlukta saçlarını geriye atarak, sonunda bana bakar ve başını sallar.

Başını sallar ve aslında benim bir gülümseme olarak nitelendirebileceğim bir şey yapar, ama bu çok kısa sürer. Bir an vardır, bir an sonra yok olur.

"Bu çok muhteşem, Serenity. Harika." Heyecanı ile zengin Fransız aksanı daha da derinleşir. "Burada yaptığın şeyi çok beğendim."

"Çok teşekkür ederim. Beğendiğinize çok sevindim." Boğazımdaki dünya büyüklüğündeki yumru nedeniyle kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, ama nefesim normale döndüğünde konuşmayı başarır ve ona *minnettar* ve rahatlamış bir gülümseme atarım.

"İyi çalışmaya devam et."

"Devam edeceğim." Sözüm içtendir. Kariyerim için onunla çalışmak kadar istediğim başka bir şey yok. Özgeçmişimde onun adı olması çoğu kuruluş için yeterli, bu yüzden kesinlikle iyi çalışmaya devam edeceğim.

"Süpervizör günün sonunda yaptıklarınızı tekrar inceleyecek ve yarınki görevlerinizi verecek."

"Tamam."

"Kızımın bu kadar başarılı olduğunu duyduğuma sevindim," arkamızdan çok iyi tanıdığım bir ses geliyor. Sadece iş yerinde bu sesi duymayı beklemiyordum.

Dönüp dünyayı ele geçirmiş bir adam gibi bize doğru yürüyen babamı gördüğümde, gerginliğim geri geliyor ve artıyor.

Babam uzun boylu ve kaslıdır, kısa siyah dalgalı saçları vardır ve saçlarındaki gri lekeleri sever, çünkü bunun onu elli yaşından daha yaşlı ve saygın gösterdiğini söyler. Siyah Boss takım elbise giyen babam, Jean-Rene'den pek farklı görünmez, ama zenginlik ve gücü haykıran baskıcı egosu odanın dört bir yanına yayılır ve diğer herkesin otoritesini boğar.

Onu, annemin bahsettiği gibi, tasarımcı markalarını sevmeyen ve takım elbiseye para harcamaktansa parasını biriktirmeyi tercih eden iyi huylu, kaygısız bir insan olarak hayal etmek zor.

O günler, ben doğmadan çok önce geride kalmıştı. Ve o adam da öyle.

Babamı gördüğüme sevinmediğimden değil. Sadece Çarşamba günü aile evinde akşam yemeğine kadar onu görmeyi beklemiyordum.

Ayrıca, işimin ilk resmi gününde onun burada olması pek de iyi bir şey değil. Bu tür ani ziyaretlerin her zaman bir şeylerin olduğu ya da olmak üzere olduğu anlamına geldiğini öğrendim.

En unutulmaz olanı, annemin öldüğünü haber vermek için beni okuldan almaya geldiği zamandı. Bu ziyaretin ne anlama gelebileceğini düşününce midemin düğümlenmesi anlaşılabilir bir şey.

"Vali Bell, memnun oldum." Jean-Rene babamın karşısına çıkıp elini uzatır. Babam da elini uzatıp gülümser.

"O zevk bana ait. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kızımı bir süreliğine ödünç alabilir miyim diye merak ettim. Fazla zamanını almayacağıma söz veriyorum."

"Elbette." Jean-Rene, kibar bir gülümsemeyle bana ve babama bakar. "Hiç sorun değil. Sizi yalnız bırakayım."

Bunu söyledikten sonra Jean-Rene bizi bırakır ve ben, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle bana bakan babamın yanına yürürüm.

"Merhaba baba."

"Hepsi bu mu?" Kaşlarını kaldırır.

Onu hızlıca kucaklayarak isteğini yerine getirir ve geri çekilerek yüzünü incelerim. "Nasıl oldu da buradasın? Seni beklemiyordum."

"Çarşamba günkü akşam yemeğinden önce seninle konuşmak istedim, birkaç şeyi gözden geçirmek için."

Tanrım. İşte başlıyor. Ama ne *var*?

İnlememi bastırıp gözlerimi kısıyorum. "Birkaç şeyi gözden geçirmek mi? Bir şey mi oldu?"

"Tam olarak değil."

"Yine de ciddi bir şey gibi geliyor."

"Dışarıda yürüyüş yapabilir miyiz?" Kapıyı işaret ediyor. "Tabii."

Başımı sallayıp boyalarımı örtüyorum.

Bahçeye çıkıp terasa adım attığımızda, sıcak güneş ışığıyla karşılanırım. Göletin yanındaki küçük bankın yanına gider ve karşılıklı otururuz.

"Ne oluyor baba?" diye soruyorum, sesim biraz daha ısrarcı çıkıyor. "Önce, apartmanda her şey yolunda mı? Yerleşebildin mi

"

"Evet. İyiyim." Yakışıklı gizemli adamın yeniden ortaya çıkmaya çalışan anılarını hızla bir kenara itiyorum. "İşe başlamaktan heyecan duyuyorum."

Gülümsemesi genişler. "Güzel. Bugün buraya geldim çünkü akşam yemeğinde sana tanıtmak istediğim biri var."

"Birini mi?"

"Adı Matthew Bouchard. Şirketimdeki iş arkadaşlarımdan biri."

Zaten midemde olan düğümler, sanki küçük mengeneyle sıkıştırılmış gibi daha da sıkılaşıyor. "Peki neden onunla tanışmam gerekiyor, baba?"

Gözlerime bakıyor. "Çünkü... onu gelecekteki kocan olarak görmeni istiyorum."

"Ne? Baba?" O kadar şok oldum ki, yerimden fırladım ve kalbimin yerinden çıkıp dünyanın öbür ucuna kaçmasını engellemek için onu sıkıca tuttum.

"Serenity, lütfen otur ve aşırı tepki verme." Koluma uzanır ve beni nazikçe oturtur.

"Aşırı tepki verme mi? Dalga mı geçiyorsun? Baba?" Sesim gökyüzüne yükselir ve ona geniş gözlerle bakarım. Ama lanet olsun, bunun olacağını bilmeliydim. Harper haklıydı. Geçen hafta, babam evlilik konusunda bomba gibi bir haber verdiğinde, buna dikkat etmem gerektiği konusunda kesin bir uyarı almıştı. Sadece bu kadar çabuk, hatta hiç endişelenmem gerekmeyeceğini bilmiyordum. "Üniversiteden yeni döndüm. İşe başlıyorum. Kazadan sonra, bu benim için yeni bir yol olacaktı."

"Anlıyorum, ama bu da öyle. Serenity, burada sanat tutkunu gerçekleştirmene yardımcı olacak bir şeyle mutlu olduğunu görebiliyorum. Ama sanat

hayat." Binanın etrafını işaret ediyor. "*Bu* senin hayatın değil. Bu, hobin olarak yapacağın bir şey."

"Hobi mi?"

"Evet, sevgili kızım, bu bir hobi."

Tanrım, hayatımın başarısını sadece bir hobi olarak tanımlaması ne kadar tipik bir davranış. Natalie bir manken, Tanrı aşkına. Yarı çıplak bir şekilde sahilde koşuşturup kamera için orgazm yüzleri yaparak geçimini sağlıyor.

Modellere alınmayın. Bunun zor bir iş olduğunu biliyorum, ama benim kariyerimi küçümsemek ve onun kariyerini övmek bir hakaret.

Babam beni hiç ciddiye almadı, bir kez bile. Ve benim için olması gereken şeyleri yaptığımda bile, öyle olmadı. Her zaman onun planının bir parçasıydı. UCLA'ya gitmek gibi.

Sanat okumamı istememiş olabilir, ama iyi bir üniversiteye gitmemi istiyordu. Sanat, kazadan sonra kendimi toparlamamı ve derslerime geri dönmemi sağlayan itici gücü, böylece sınıfımdaki diğer herkesle birlikte mezun olabildim.

"Sanat benim için bir hobi değil baba ve hayır, bu kişiyle tanışıp onu gelecekteki kocam olarak düşünmeyeceğim." Kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum.

Kaşlarını çattı. "Serenity, bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Ne zamandan beri evlilikleri ayarlıyoruz?" "Her şeyin bir ilki vardır. Baban olarak, iyi bir koca bulmanızı sağlamak benim görevim. Saygın ve itibarlı biri."

Zengin ve Natalie'nin nişanlısı Lawrence gibi Ivy League üniversitelerinden mezun olan birini kastediyor.

"Bu benim hayatım. Tanımadığım bir adamla evlenemem." Aceleci ses tonu, huzursuz zihnimi ve içimde patlamaya hazır bir volkan gibi yükselen paniği yansıtıyor.

"Bu yüzden önce onu tanıyacaksın. Matthew saygın bir aileden geliyor ve hukuk dünyasında başarılı olacak gibi görünüyor. Seninle birlikte olmasını istediğim türden bir adam. Onunla ve ailesiyle konuştum, bu her iki aile için de kazançlı bir birliktelik olacak."

"Ama..."

"Serenity, bunu yapacaksın."

O bakışı daha önce sadece bir kez görmüştüm. Kötü üvey annemle evlenmek üzereyken bakmıştı ve ben bundan nefret etmişim. Annemin kıyafetlerini yakarken yakaladıktan sonra, onu evimize kabul etmem emredildi, çünkü babamın depolama için para harcamasına izin vermek istemiyordu. Sanki bu onların banka hesabını boşaltacakmış gibi. Annem öldüğünde, babam zaten ciddi paralar kazanıyordu. Melissa ve burnu havada kızının ona bakması için bile buna ihtiyacı vardı.

Babamın gözlerindeki sertlik o günküyle aynı. O zamanlar on beş yaşındaydım, ama onun sözünü dinlemezsem, beni nefret edeceğim şekilde cezalandırmaktan çekinmeyeceğini anlamıştım.

"Geçen yıl senin kazan ve Avery'nin ölümüyle cehennemi yaşadık," diye hatırlatıyor bana. Sanki hatırlatılması gerekiyormuş gibi. Onun bunu söylemesi kalbimi biraz daha kırıyor. "Bütün aile bu korkunç felaketin etkisini hissetti."

"Biliyorum." Sesim zar zor çıkıyor.

Neden bilmiyorum, ama Avery'nin ölümünden beni sorumlu tuttuğunu hissediyorum. Bu düşünce her zamanki gibi beni sarmalıyor ve hiç uzaklaşmayan gözyaşlarım, barajdan taşan bir nehir gibi akmaya başlıyor.

İnsanlar zamanın her şeyi iyileştireceğini söyler, ama zaman beni daha da kötü hissettiriyor gibi. Bazen, onun bizden alındığının sadece geçen yıl olduğuna inanmak zor geliyor. Benden alındığına.

Yaz tatili için eve yeni dönmüştük. Kız kardeşi evleniyordu ve heyecanlanacak çok şey vardı.

O haftanın cumartesi günü alışverişe çıkmak için buluştuk, ama önce kuru temizlemeye uğramak istedim. Oraya giderken sarhoş bir sürücü bize çarptı.

Arabası bana çarptı ve bacaklarımı ezdi, ama çarpmanın etkisiyle Avery ön cama fırladı çünkü emniyet kemeri takılı değildi. Araba altında ezilen onu, hiçbir şey yapamadan ölmesini izledim.

Gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüğüm o anı asla unutmayacağım ve o anın birlikte geçirdiğimiz son an olduğunu biliyordum.

Her zaman kendimi suçlayacağım çünkü arabayı süren bendim. Emniyet kemerini taktığından emin olmalıydım. Ya da daha iyisi, o aptal kuru temizlemeciye gitmekte ısrar etmeseydim, o hala hayatta olurdu.

"Bu yıl o felaketten kurtulduğumuz yıl." Babamın sesi düşüncelerimi böldü. "Geçen yıl hepimizin hissettiği bir felaketti."

Ve bu felaketi ben yarattım.

Bu senin hatan değil, Serenity. Bu senin hatan değil.

Tekrar konuşmadan önce bu mantrayı zihnimde tekrarlamaya izin veriyorum, ama bu sadece acımın bir kısmını hafifletiyor.

"Geçen yıl kesinlikle felaketti, ama üniversiteyi bitirdim." Sesimdeki titremeyi bastırmaya çalışıyorum. "Evlilik hakkında düşünmeden önce kendime biraz zaman ayırmak istedim." Birine deli gibi aşık olsaydım, eminim farklı düşünürdüm, ama değilim.

"Annen ve ben üniversiteden mezun olur olmaz evlendik ve birlikte güzel bir hayat sürdürük."

Bu zamanda annemden nasıl bahsedebilir? Üstelik Melissa'nın onun anısını kirletmesine izin verirken.

Bunu söylemek istiyorum, ama dilimi tutuyorum. Böyle bir laf atmanın acımasızca olacağını ben de biliyorum. Melissa ne yaparsa yapsın, ama herkes annemin babam için hassas bir konu olduğunu bilir. Annemin kanserle son mücadelesi onu mahvetti. Ondan sonra bir daha eskisi gibi olmadı. Bu yüzden annemden nadiren bahsediyoruz.

"Bu iyi bir şey ve şu anda sadece tanışıyorsunuz. Henüz resmi bir şey yok. Natalie birkaç hafta içinde iyi bir adamla evlenecek," diye ekliyor, daha olumlu görünüyor. "Senin için de aynısını istiyorum. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diyorum, Natalie'yi tanımadığı bir adamla evlendirmedini belirtme dürtüsünü bastırarak.

"Güzel, o zaman lütfen en iyi halinle yemeğe gel. Bunu kabul eder misin?"

Ona bakıyorum ve hayır demek istiyorum, ama yapamıyorum.

Hayatımı düşündüğümde, çok az seçeneğim olduğunu fark ediyorum. Babama karşı gelirsem, benden her şeyi alabilir. Stajımdan kazanacağım paraya bile güvenip, kayıplarımı telafi edemem.

"Tamam." Sanki ömür boyu hapis cezası almışım gibi konuşuyorum. Bir bakıma öyle de sayılır. Nasıl oldu da yakışıklı gizemli bir adama hayran olmaktan bu hale geldim?

"Güzel. O zaman Çarşamba akşamı görüşürüz."

"Görüşürüz."

Babam ayağa kalkar ve alnıma bir öpücük kondurarak sevgi dolu babaya dönüşür, sonra uzaklaşır ve beni şokta, sersemlemiş ve tamamen afallamış halde bırakır.

Ağzım o kadar kurudu ki yutkunamıyorum ve cildim karıncalanıyor.
Şimdi ne yapacağım ben?

Hayatımı tekrar rayına oturtmak için yaptığım tüm çabalar bir anda boşa gitmiş gibi geliyor.

Kendimi toparlayıp içeri girmeyi başardım ama berbat durumdayım.

Bugün işe gitmek için heyecanlıydım, ama şimdi tek istediğim eve gidip bir kayanın altına saklanmak.

Sonraki iki saat otomatik pilotta çalışıyorum ve saat birde öğle molası verildiğinde, işe alışma sürecinde gittiğim kahve dükkanına gidiyorum.

Ekstra güçlü üçlü espresso alıp, dışarı çıkıp nehir kenarındaki masalardan birine oturuyorum. Ama masaların arasından bakınca, gözlerim kulüpteki yakışıklı kahramanımı görüyor ve birden duruyorum.

Onu gördüğümde o kadar şaşıyorum ki, zihnim benimle oyun oynuyor sanıyorum.

Belki de babamın çılgın isteğine tepki olarak onu fantezilerimden yaratmışımdır.

Ama hayır, o gerçekten burada. Gerçekten o ve bana bakıyor, tıpkı o gece kulüpte yaptığı gibi.

Bugün siyah deri bir motosiklet ceketini giyiyor ve keskin hatlı çenesindeki sakalları onu daha da seksi gösteriyor.

Güneş ışığında mavi gözleri daha parlak, çarpıcı, delici ve büyüleyici. Daha önce de bu kadar parlak görünmelerine şaşmamalı. Çünkü öyleler.

Ve bir kez daha, ilk gece yaptığım gibi ona bakıyorum. Ya da belki daha çok hayran hayran bakıyorum. Harper buna öyle der ve bana salyamı silmem için bir mendil uzatırdı.

Onun gerçekten burada olduğuna inanamıyorum. Bana bakışından, bunun bir tesadüf olup olmadığını bile merak edemiyorum. Açıkça değil, yani... benim için burada.

Bu farkındalık kanımı ölümcül bir cazibeyle dolduruyor ve bir sonraki anda, sanki şehvet dolu görünmez iplerle çekiliyormuşum gibi ona doğru ilerliyorum.

Her adımında gözlerimi ondan ayırmıyorum, o da aynısını yapıyor.

Yaklaştıkça, kolonyasının misk kokusu ve ham erkekliği beni sarhoş ediyor. Vücudumda bir heyecan titremesi yaratıyor.

Masasının önünde duruyorum, ağzım hafifçe açık, ve yavaşça yırtıcı bir gülümsemeye dönüşen yakışıklı yüzünü inceliyorum.

Onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğümde hayal kırıklığına uğramıştım, ama onun gelip beni bulacağını hiç beklemiyordum. Beni gerçekten aramasını.

"Buradasın." Sesim o kadar sessiz ki, rüzgarda kaybolmuş gibi geliyor.

"Evet, buradayım." Derin bariton sesi pürüzsüz ve baştan çıkarıcı, sıcak bal gibi üzerime dökülüyor. "Mesajını aldım, *Serenity*. Beni tekrar görmek istediğini duydum. İşte buradayım."

Sekizinci Bölüm

Serenity

O gözleri, cevabımı beklerken beni saf bir baştan çıkarma ile içime çekiyor.

Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum. *Herhangi bir şey*. Ama zihnimde çalkalanan kelimelere ulaşamıyorum. Bir parçam hala onun gerçek olmayabileceğini düşünüyor. Diğer parçam ise onun gerçek olduğunu biliyor ve şimdi o benim varlık alanıma adım attığına göre, ben de baştan çıkarıcı bir cazibenin içinde kök salmış durumdayım.

Kendime güvenerek, düşüncelerimi kontrol altına alıyorum, böylece ona bakmaya devam etmekten kendimi alıkoyabiliyorum. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, bunu bütün gün yapamam.

Zaman gerçekten çok önemli. İşime dönmem gerekiyor ve eminim ki o da sadece benim ona bakmam için buraya gelmemiştir.

"Teşekkür etmek istedim." Sesimi buluyorum. "Beni kurtardığın için sana düzgün bir şekilde teşekkür etmek istedim. Geçen gece bunu yapma fırsatım olmadı, bu yüzden bunu yüz yüze yapmam gerektiğini düşündüm."

"Rica ederim." Aksanı daha zengin. "Bana söylemek istediğin tek şey bu muydu? Beni bulmak için çok uğraşmışsın gibi görünüyor."

Ona gergin bir gülümseme atıyorum. "Muhtemelen sana bir içki falan ısmarlardım."

Duygusal dudakları seğirerek seksi gamzelerini ortaya çıkarır. "Neden oturmazsın,

Serenity?"

Adımı söyleme şeklini seviyorum. Sanki her heceyi okşuyormuş gibi dilinden dökülüyor.

Önündeki sandalyeyi işaret ediyor ve ben oturuyorum, kahvemi önümdeki masaya koyuyorum. Birdenbire kahve içme isteğim geçiyor.

Yakışıklı kahramanım öne doğru eğilir ve ona sormam gereken ilk şeyi düşünürüm.

"Adın ne?" "Dante

Levitsky."

Dante Levitsky. Vay canına. Bu ismi sevdim ve artık bir ismim var.

Bir beyefendi gibi, elini bana uzatarak tokalaşmak istiyor. Elini sıkarken, ona dokunduğumu tadını çıkarırken, aynı zamanda ellerini kaplayan dövmeleri inceliyorum.

Rusça gibi görünüyorlar. Aslında, öyle olduklarından eminim. Bu sembollerin bazılarını televizyon dizilerinde Rus mafya üyelerinde görmüştüm.

O da öyle biri mi?

Tanrım, öyle olduğunu bir düşünün. Babam kesinlikle kalp krizi geçirirdi.

Gözlerimi tekrar ona çevirip elini bırakıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dante Levitsky." Gülümsüyorum. "Levitsky Rusça bir soyadı." Rusça konuştuğunu duymuş, aksanını fark etmiş ve dövmelelerini görmüş olsam da, öyle varsaymamalıyım.

"Öyle. Orada doğdum. On dört yaşında Amerika'ya taşındım."

"Vay canına. Çok ilginç. Benim böyle bir hikayem yok.

Hayatım boyunca Boston'da yaşadım. Ve benim Serenity olduğumu zaten biliyorsun." "Biliyorum."

O anda bir şey fark ettim. Beni bulmuştu. *Burada.*

Bunun için benim tam adımı bilmesi ve biraz araştırma yapması gerekirdi.

Tabii, kim olduğumu öğrendikten sonra çalıştığım yeri bulmak o kadar da zor olmayabilirdi.

kim olduğumu öğrendikten sonra çalıştığım yeri bulmak o kadar da zor olmayabilir.

Sanırım burada olan da buydu. Yani, benim sandığımdan daha fazla şey biliyor olmalı.

"Beni burada buldun. Bu, senin de bir soyadın olduğu anlamına mı geliyor?"

Bu, onun zaten anladığımı bildiğim şeyi sormak için kullandığım akıllıca bir yöntem.

Bana dişlerini gösteren bir gülümsemeyle cevap verdi. "Evet. Ben çok yetenekli bir adamım."

"Oh. Öyleyse babamın kim olduğunu biliyorsun?" Başka biri olsaydım bu soru tuhaf gelirdi.

"Jason Bell."

Bir anlık hayal kırıklığı hissediyorum. Aptalca, ama öyle ve aklıma gelen bir sonraki soruyu sormak zorundayım.

"Bunu kulüpte mi öğrendin?"

"Evet."

Şimdi gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Çünkü haklıydım. "Bu yüzden mi beni izliyordun?" Bu, önceki sorularım gibi bir soru değil. Daha çok bir ifade.

"Hayır," diye cevaplıyor ve sesi, umduğum şeyin gizli mesajını içeren bu kelime üzerinde duruyor gibi. Beni benim için izliyordu. Başka bir şey ya da başka biri için değil.

Heyecan dalgası geri geliyor ve ruhuma farklı bir tür gerginlik yerleşiyor. İyi türden bir gerginlik. İstedğin türden. Her kadının devam etmek için arzuladığı türden.

Bana olan etkisini gördüğünden eminim, ama gerginliğimi görmezden gelip kendinden emin davranmaya karar veriyorum.

"Neden bana bakıyordun?" diye soruyorum.

Parlak gözleri fırtınalı bir gökyüzü rengi kadar kararır ve bakışlarının köşelerinde arzu gizlenir.

"Çünkü dikkatimi çektin, Serenity Bell." Bakışları dudaklarıma düşer, sonra göğüslerimi baştan aşağı süzer ve tekrar benimkilerle buluşur.

O bakış, kasıklarına bir ihtiyaç dalgası gönderir ve şimdiye kadar düşündüğüm tüm ateşli, günahkar şeyleri çağırıştırır.

"Sanki benim sana dokunmamı istiyormuşsun gibi dans ediyordun," diye ekliyor daha alçak, daha derin bir sesle, sonra gülümsemesi, benim cildimin kızardığından emin olduğum kadar parlıyor. "Öyle miydi?"

Tanrım, nefes almam lazım. Harper bile bu soruya ciddi bir yüzle cevap veremezdi herhalde. Peki ben ne diyeyim?

Ne diyebilirim ki? Dudaklarım, çoğunlukla şoktan dolayı açılır ve konuşmaya çalıştığımda, dilimin her türlü düğüm haline geldiğini fark ederim. O gülümser ve tekrar öne eğilir. "Üzgünüm, çok açık sözlü olma eğilimim var. Pek çok insan buna dayanamaz. Yine de cevabını merak ediyorum."

Tanrım, ona cevap vermek zorundayım. Kendimi daha da zor duruma sokmayacak ne söyleyebilirim diye bir an düşünüyorum.

"Şey... Ben sadece... eğleniyordum." Sesim, sanki hayatım boyunca hiç oksijen almamışım gibi nefes nefese çıkıyor.

"Eğleniyordun?" Bu kelimeyi tehditkar bir tavırla söylüyor. "Evet. Eğleniyordum."

"Peki." Koyu renkli kaşları yukarı kalkıyor. "Görünüşe göre sen de ilgimi çekiyorsun.

Ama bu pek de iyi bir şey olmayabilir."

Garip bir söz, ama sözlerindeki uyarı kafamda alarm zilleri çaldırıyor, her biri onun haklı olduğunu söylüyor. Haklı, çünkü hissettiğim o tehlikeli his doğru olabilir.

"Neden?" Sesimdeki titremeyi gizlediğim için bir ödül hak ediyorum.

"Çünkü senin gibi iyi kızlar benim gibi erkeklerin ilgisini veya dikkatini çekmek istemez, Printsessa."

Printsessa. Rusça bilmiyorum ama sanırım bu kelime prenses anlamına geliyor. Ve bu kelimenin sesini bu kadar çok sevmemin akıllıca olup olmadığından emin değilim.

Ya da onu
sevmek.
Delirdim mi
ben?

Bu adam beni kendinden uzak durmam için uyarıyor, ama kulüpte hissettiğim dalgalı çekim enerjisini görmezden gelirim aptal olurum. Ve şu anda hissettiğim şeyi.

Daha da güçlü. O kadar güçlü ki, neredeyse görebiliyor, dokunabiliyorum.

Söyleyeceğim sonraki sözler bu küçük hayranlığı sona erdirebilir ya da devam ettirebilir. Sona erdirirsem, onu görmeden önceki ruh halime geri dönerim. Çarşamba gününün felaketinden başka bekleyebileceğim bir şey kalmaz. Babamın gelecekteki kocam olarak görmemi istediği biriyle tanışmaktan başka.

Yani, bunu devam ettirmek... şey, ne olacağını bilmiyorum. Belki hiçbir yere, hiçbir şeye varmaz. Ama en azından bilirim ve bu benim seçimim olur.

Bu sefer ne söyleyeceğimi düşünürken takılmadım. Deli gibi görünsem bile ne söyleyeceğimi tam olarak biliyorum.

"Ya senin ilgini çekmek o kadar da kötü bir şey değilse?" Bu benim için çok cüretkar bir şeydi.

O bana yaklaşıyor ve ben onun çekici kokusunu alıyorum. Onu içime çekmek istiyorum.

"Yine de öyle."

Bu adamın lafını esirgemediğini hissediyorum. Tam olarak söylemek istediğini söylüyor ve lafı dolandırmaya ya da oyalanmaya vakti yok.

"Neden?"

"Çünkü seni tadarsam, daha fazlasını isterim ve ben her zaman istediğimi elde ederim."

Tadımı mı?

Onu doğru mu duydum?

Ve beni nerede tadacaksın?

Onun beni tatması düşüncesi ağzımı sulandırıyor. Onun beni *tatmasını* istediğim tüm olası yerleri hayal ettiğim skandal görüntüler vücut ısıyı yükseltiyor ve sanki güneşin yanında duruyormuşum gibi hissediyorum.

Dante masaya bir kez vurarak ateşli transımı bozar, sonra ayağa kalkar ve bana ne kadar uzun olduğunu hatırlatır.

"Güven bana." Ceketinin iç cebinden bir sigara çıkarır ve sanki alışkanlıkmiş gibi kulağının arkasına takar. "Babanın bunu onaylayacağını sanmıyorum."

Hayır, babam onaylamazdı. Muhtemelen benim için evlenmem için seçtiği bir adamla tanışmamı ayarladıktan sonra kesinlikle onaylamazdı.

Ama bu benim hayatım. Babamın değil.

"Babamın arkadaşlarımı seçme konusunda söz hakkı yok." Dante beni tekrar süzer. "*Arkadaşlar* mı?"

"Evet, arkadaşlar."

"İşte sorun da bu. Ben senin arkadaşın olamam."

Bu yorum, beni derinden etkileyen güçlü bir heyecan dalgasıyla kalbimi vurur ve bacaklarımı birbirine sıkıştırırım.

"Oh," diyorum boğuk bir sesle, yakışıklı yüzünde daha geniş bir gülümseme beliriyor.

"İşe geç kalma." Gözlerini benden ayırmadan bir adım geri atar.

Bir adım daha atar ve onun gittiğini anlarım. Bu, sanki biri omurgama çelik bir çubuk sokmuş gibi beni dikleştirir.

"Bekle." Ona ulaşip kalmasını sağlayabilirmişim gibi elimi uzattım.

"Evet?" Gözleri bir kez daha kararır, ama merakın ışığı gözlerinde çılgın bir ateş gibi dans eder.

"Seni tekrar göreceğim mi?"

"*Beni* tekrar görmek ister misin?" Bir gözünü kısıyor.

"Evet." Sesim yumuşak ve düşünceli. Senin için önemli bir anlamı olan bir şeye evet dediğinde çıkardığın ses gibi.

"Hmmm." Düşünüyormuş gibi yaptı. "Peki, sanırım artık beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kulüp.

"Bir dahaki sefere ne zaman orada olacaksın?"

"Çarşamba gecesi. Artık adımı biliyorsun, beni sor, çalışanlarım seni salonuma çıkaracak."

"Çalışanların mı?"

"Kulübüm. Bir arkadaşımın birlikte sahibiyiz."

"Vay canına." Artık o kapı görevlisinin tam olarak kimden bahsettiğini bildiğinden eminim, ama hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranarak iyi bir gösteri yaptı. Artık önemi yok.

"Görüşürüz, Serenity Bell." Dante

arkasını dönüyor ve ben onun

gidişini izliyorum.

Onu artık göremeyene kadar bakarım. Sonra düşünürüm.

Çarşamba.

İstersem Çarşamba günü onu görebilirim. Dur.

Çarşamba günü o lanet olası akşam yemeği var. Ugh.

Ama teorik olarak, bu beni engellememeli. Hala kulübe gidebilirim, ama duruma göre hareket etmem gerekir. Akşam yemeğinin ne zaman biteceğine bağlı. Bizim

Aile akşam yemeklerimiz daha çok mini partiler gibidir, yani sadece aile üyeleriyle sınırlı değildir. Babam ve Melissa iş arkadaşlarını ve servetlerini gösterebilecekleri herkesi davet etmeyi severler.

Önce oturarak akşam yemeği yenir, sonra da tam anlamıyla bir resepsiyonda olduğu gibi kaynaşırız.

Belki de mümkün olduğunca uzun süre kalıp sonra ayrılabilirim ve yine de kulübe gitmek için vaktim olur. Sadece çok geç kalmak istemem.

Tanrım, bunu gerçekten düşünüyor
muyum? Ve babama karşı gelmek mi?

Belki...

Dokuzuncu Bölüm

Dante

Ninja 650'imle yolda hızla ilerliyorum, gürleyen motorun sesi Serenity Bell'in anısını zihnimden silip süpürsün diye.

Duyabildiğim için yardımcı oluyor, ama hepsi bu kadar.

Penisimi zar zor kontrol altında tutarken, Kawasaki'nin en yeni motosiklet motorunun uğultusunu dinlemek, sorunlarını unutmak için bir içki içmek kadar etkili, ama ayıldığında sorunlar hala orada.

Onunla sadece birkaç dakika geçirecektim. *Temasa geçecektim.*

Planım, mesajını aldığımı ona bildirmek ve onu gerçek hayatta son bir kez görmektir.

Esasen, amaç son bir karşılaşma ile ona olan hayranlığımı sona erdirmektir.

Soğuk, kara kalpli, ruhsuz bir varlık olan ben bile, babasının ölmesini istediğim halde onunla ilişki kurmanın yanlış olacağını biliyordum.

Ama her şeyi bitirmek yerine, uzak durmam gerektiğini bildiğim bir kıza olan arzumun peşinden gittim.

Babasına yapmayı planladığım yıkımdan dolayı, Serenity'yi bir daha görmek istememeliydim. Onu uyardıktan sadece birkaç saniye sonra kulübe davet etmemeliydim.

Aklım durmam için bana bağırıp duruyordu, ama onun güzel yüzüne ve muhteşem vücuduna bir kez baktığımda, lanet olası beynim çalışmayı bıraktı.

Güneş, onun güzelliğini aydınlatarak kusursuz mükemmelliğinin her bir parçasını vurgularken, ben daha fazlasını istedim.

Sonra o sihirli sözleri söyledi: *"Ya senin ilgini çekmek o kadar da kötü bir şey değilse?"*

O anda, büyülenme - ya da benim deyimimle *ilgi* - savaşı kazandı ve mantığım, aç bir aslandan kaçmaya çalışan üç bacaklı bir köpek gibi kaybettiler.

Onun bu sözleri, sanki lanet bir büyü gibi, benim gibi bir şeytanın içeri girip, bana sunmaması gereken şeyi, yani *onunla bir şans*, kullanması için kapıyı ardına kadar açtı.

O andan itibaren mantıklı düşünme yeteneğim tamamen yok oldu ve onu tekrar görme şansına karşı koyamayacağımı biliyordum.

Belki onu son bir kez görmekten zarar gelmez.

Ya da belki de, ellerimde ve vücudumda hayranlıkla baktığı dövmelelerin beni Rus mafyasının bir üyesi olarak işaretlediğini fark ettiğinde aklı başına gelir ve ikimize de yardım eder.

Gözlerinde tereddüt gördüm, ama Jason'ın tatlı küçük prensesinin suç dünyası hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyordum.

Onun hakkında çok şey biliyorum - kazası ve arkadaşının hayatını kaybetmesi, annesinin ölüm şekli ve diğer çeşitli şeyler - ama babası onu hayatı boyunca pamuklara sarmış ve cam bir kuleye kilitlemiş gibi masum görünüyor.

Her halükarda, şu anda bunun için endişelenmenin bir anlamı yok.

Serenity Bell kafamın içine yerleşmiş olsa da, yine de işime odaklanmam gerekiyor.

Şu andan itibaren.

Igor'un evine gidiyorum. O ve eşi Jennifer iş gezisi için Rusya'daydılar. Hapisten çıktığım gün onunla kısa bir süre konuştum. Bu, Virgo'nun beni görmeye gelip Jason hakkında bombayı patlatmasından birkaç dakika önceydi.

Yirmi dakika sonra, onun evinin önüne geldim.

Motordan atladım ve bahçe yolundan ilerleyerek, evin bekçisi Yan'a başımı eğdim. Hatırladığım kadarıyla o, Igor ile uzun süredir çalışıyordu.

Benim yaptığım gibi selam vermek yerine, el sallayıp bana hoş geldin gülümsemesi attı.

Tıpkı babamın evinde olduğu gibi, buradaki çalışanların çoğu da ailem gibidir. Onlarla birlikte Rusya'dan buraya kadar büyüdüm.

Kapıya ulaşmadan, kapı açılır ve Jennifer, sanki eve dönüyormuşum gibi beni karşılamak için kollarını açarak dışarı çıkar.

Boyu 1,50 metre bile yok, bu yüzden onun yanında kendimi dev gibi hissediyorum.

Jennifer son gördüğümde daha zayıf, saçları daha gri ve cildi daha solgun görünüyor, sanki ben yokken yaşanan tüm stres onu yıllarını tüketmiş gibi. Bu anlaşılabilir bir durum.

Ben yakın bir aileden geliyorum. Babamın ölümü, on dört yaşındaki katliamdan bu yana başımıza gelen en kötü şey. Annemi ve kız kardeşimi kaybettim. Igor ve Jennifer kuzenlerimi, Marcus ve Yuri'yi kaybettiler.

Babam beni zar zor kurtarabilmişken, Marcus ve Yuri Igor ve Jennifer'ın tek çocuklarıydı. Ve başka çocukları olamazdı.

Jennifer kollarıyla bana sarılır ve sıcak bir kucaklaşma verir. "Dante, hoş geldin."

Bana bu kadar ilgi göstermesine izin verdiğim tek kadın o. Annem hayatta olsaydı, onun gibi olurdu diye düşünüyorum.

"Teşekkürler, Jen teyze."

Geri adım atıp beni baştan aşağı süzer, eskiden yaptığını yaptığı gibi ellerini uzatıp yanaklarımı okşar. Parmak uçlarına basarak bile bana ulaşamadığı için, ben eğilip ona yaklaşıyorum.

"Seni görmek çok, çok güzel." Uzun, zarif parmaklarıyla yanaklarımı okşadıktan sonra beni bıraktı.

"Ben de öyle düşünüyorum," der Igor kapıdan seslenir.

Amcam orada durmuş bizi izliyor. Büyük, kaslı vücudu neredeyse tüm alanı dolduruyor.

65 yaşındaki Igor, babamdan bir yaş küçük ama aynı kahverengi göz rengi, kısa kesilmiş gri saçları ve çenesindeki çukuruyla babamın tıpatıp aynısı. Bu benzerlikler bana acı tatlı bir yalanla yanlış bir rahatlık hissi veriyor.

Ona baktığımda, anında daha fazla çatışma hissediyorum. Son görüşmemizde, Jason'ın Obshchak pozisyonunu alması konusunda feci bir tartışma yaşamıştık.

Tartışma korkunçtu, ama Igor'un iyi bir yanı, aileye değer vermesi ve babamın bizim birbirimizin boğazına sarılmamızı hiç istemeyeceğini bilmesi. Ben de bunu biliyorum. Bu yüzden buradayım.

"İkinizi de görmek güzel," diyorum, ona ve Jennifer'a bakarak.

Onları en son birlikte gördüğümde babamın anma törenindeydik. Asıl cenaze töreni Rusya'da yapıldığı için törene katılmak için özel izin aldım. Babam annem ve kız kardeşimin yanına gömüldü.

Anma töreninden bu yana Igor'u iki kez gördüm.

Bastonunun yardımıyla bize doğru yürüdü ve güven verici bir şekilde elini omzuma koydu. Babamın hayatını kaybettiği patlamada bacağını yaralamıştı. Babam Igor ve birkaç kişiyi kurtarmıştı, ama kendini kurtaramamıştı.

"Hoş geldin yeğenim. Sen yokken eskisi gibi olmadı." Başını salladı.

"Umarım bu iyi bir şeydir."

"Öyle."

"Bunu duymak güzel."

Igor babam gibi değildir. Nadiren duygularını gösterir, ama şu anda koyu kahverengi gözlerinde bir umut ışığı ve bir daha işleri batırıp hapse girmeyeceğine dair sessiz bir yalvarış var.

"Hadi, akşam yemeği hazır," diye araya girer Jennifer. "En sevdiğin yemeği yaptım."

Her istediğini yapacak kişisel bir aşçısı olmasına rağmen, Jennifer ben geldiğimde her zaman akşam yemeğini kendisi hazırlar.

"Teşekkürler, kulağa harika geliyor."

Kırsal tarzda evlerine giriyoruz ve birkaç dakika içinde Jennifer'ın yaptığı bahar sebzeleriyle lezzetli dana güvecini yiyoruz. Yemek muhteşem ve bir yıldan fazladır yediğim en lezzetli şey.

Yemeğimizi yedikten sonra Jennifer, Igor ve benim konuşabilmemiz için odadan çıkar.

Çalışma odasına gideriz ve her zamanki gibi, oraya vardığımızda koridorun sonundaki tabloya hayranlıkla bakarım. Dante'nin Inferno'sunu konu alan, Michelangelo tarzında bir Rönesans tablosu, duvardan tavana kadar tüm duvarı kaplıyor.

Bu tablo, kim olduğumuzu ve hayatta karşılaştığımız zorlukları simgeliyor. Ama annem bu kitaba çok düşkündü ve bana kitabın ana karakterinin adını verdi, bu yüzden ben her zaman kendimi düşünüyorum. Şimdi, bu tabloya bakarken ve girdiğim tüm cehennem çemberlerini düşünürken, bunu her zamankinden daha fazla yapıyorum.

Bu, şeytanla yüz yüze gelip savaşmam gereken son çember gibi geliyor. Sadece hikayemdeki gerçek şeytanın kim olduğunu bilmiyorum.

Jason Bell mı, yoksa ben mi? Bu savaşta şeytan olmak zorunda mıyım? savaşmak için şeytan olmak zorunda mıyım?

Çalışma odasına vardığımızda, bej renkli deri koltuklara karşılıklı oturduk deri koltuklara karşılıklı otururuz ve Igor, nemlendiriciden iki Küba purosunu çıkarır.

Sigara yakıp içmeye başladığımızda, onun yapmak istediği konuşmaya kendimi hazırladım.

Bugün beni görmek istediği kadar, olan biten her şey ve tabii ki hapishane meselesi hakkında benimle konuşmak istediğini biliyordum.

"Ee, nasılsın, gerçekten?" Igor purosunu içerek yüzümü inceliyor.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum. Son iki saattir buradayım ve tek istediğim Jason hakkındaki gerçeği ona anlatmak. Bu fikir her aklıma geldiğinde, yapmamam için tüm nedenleri hatırlatan gerçeklik yeniden su yüzüne çıkıyor.

Bulduğum tüm bu nedenlerin varsayımlar olduğunu biliyorum, kararlarımı asla bunlara dayandırmam. Ama bu durumda, amcamı çok iyi tanıdığım için bu akıllıca bir davranış.

Igor bana rahat bir gülümsemeyle bakıp purosunu ucunu küllüğe vurur. "İyi olduğuna sevindim. Artık geri döndüğüne göre, babanın sana bıraktığı mirası, ev dahil, devralmayı daha ciddi düşünmeni umuyorum."

Henüz bunu düşünme fırsatım olmadı ve düşünmek de istemedim. "Tabii. Sanırım her şeyi halletmeliyim." Babam bunu isterdi

bunu yapmamı isterdi ve ben de prensip olarak yapmalıyım. Ev dışında, birkaç milyon dolar değerinde birkaç mülk ve diğer varlıklar da bana kaldı. Bazılarını satıp, en çok duygusal değeri olanları saklamayı planlıyorum.

"Evi mümkün olduğunca iyi bir şekilde bakımını yaptım ve tüm personeli tutmaya devam ettim. Yani, her şey hala yolunda."

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Igor gülümsedi. "Evlat, böyle bir şey için bana teşekkür etmene gerek yok."

"Biliyorum, ama yine de minnettarım. Avukatla varlıklar hakkında konuşacağım ve hafta sonuna kadar eve gideceğim."

Babam Weston'da yedi yatak odalı bir malikanede yaşıyordu. Dekor ve stil açısından bu evden çok da farklı değildi, ama etrafını çevreleyen arazisi çok genişti. Aynı büyüklükte başka bir mülk daha sığacak kadar büyüktü ve yine de geniş olarak nitelendirilebilirdi.

Amerika'ya taşındığımızda orada yaşıyordum ve üniversiteye gitmeden önce gençlik yıllarımda geri kalanımı orada geçirdim. Ondan sonra, daha çok gece hayatı seven bir tip olduğum için şehirde kendi evime taşındım. Bazı yönlerden hala aynıydım, ama diğer yönlerden değişmiştim.

"Eğer benimle gelmemi istersen, gelirim," diyor Igor.

"Bu hoşuma gider." Onun benimle gelmesine ihtiyacım yok, ama bu teklifin benimle yeniden bağ kurmak için bir yol olduğunu biliyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Neye ihtiyacın olursa olsun seni desteklemek için buradayım. Buradaki herkes babanın kaybını birlikte atlattı, ama sen yalnızdın."

"Zordu. Keşke yanınızda olsaydım."

"Ben de her şeyden çok bunu diliyorum. Bununla birlikte, umarım eski hayatına geri dönüp Kardeşlik'teki yeni rolünüze alışılabilirsiniz."

rolüne alışmaya hazır olduğunu umuyorum." Bu yorum, konuşmayı iş moduna geçirir.

"Kesinlikle. Tekrar yoluma devam etmeye hazırım." Sesim, Bratva'daki sorumluluğumu ciddiye aldığımı ona göstermek için kararlılığımın derinliğini yansıtıyor.

Jason'ın bana yaptıklarına bakılmaksızın, olanların benim hatam olan kısımlarını kabul etmem gerektiğini çok iyi biliyorum — Igor ve Zaitsev ve Creed'deki diğer herkesin beni yargılamak için kullanacağı kısımları.

Başka biri olsaydım, durum bu kadar kötü olmazdı. Ama Bratva'nın en kötü şöhretli liderlerinden biri olan Seimone Levitsky'nin oğlu hapse girince, federal ajanlar ve her türden insan bizi soruşturmaya başladı.

Erken tahliyemden haberdar olanların ortalığı birbirine kattığı da aşikâr. Bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yok, ama bir kez bu tür kapılar açıldığında, bir daha kolayca kapatılamazlar.

"Zaitsev'in çıkarlarını en iyi şekilde gözeteceğime sizi temin ederim," diye ekliyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum.

"Biliyorum. Zaitsev'in elit bölümü olması gerektiği gibi yeniden düzene girerse, bu onlar için iyi olacaktır."

"Tamamen katılıyorum." Sesimin sertliğini gizlemeye çalışıyorum. Elit birliğimiz artık Jason'ı da içeriyor. Bu, kafamda hiç de doğru gelmiyor.

Igor'un yüzü sertleşir. "Umarım bu, sana tekrar güvenilebileceğim anlamına gelir." İlk geldiğimde gösterdiği aynı hevesle gözlerime bakar.

"Elbette."

"Güzel, çünkü bunu ikinci bir şans olarak görmeni istiyorum ve bunu mahvetmeni istemiyorum. Jason'la iyi geçinmeni ve ona karşı olan nefretini sona erdirmeni istiyorum. Yirmi yıldan fazla bir süredir bize büyük destek oldu. Ona verdiğim pozisyonu fazlasıyla hak ediyor."

İşte başlıyoruz. Doğrudan konuya giriyor.

"Eminim her zaman en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaparsın." Burada gerçeği dolambaçlı bir şekilde ifade etmem gerekiyor. "Ama organizasyon olarak ona bu kadar bağımlı olmamızı sevmiyorum."

Burada oturup, akılsız bir robot gibi onun söylediği her şeye katılıyormuş gibi davranmam mümkün değildi.

"Ona güvenmiyoruz. Dante... Jason, baban ve benim yarattığımız en güçlü silah. Creed'in liderleri olarak uzun ömürlü olmamızı sağladı.

. Jason bizim için her zamankinden daha önemli hale geldi. Onun siyasi etkileri, kendi valimiz olmasaydı kuramayacağımız köprüler kurdu."

"Bunu anlıyorum ve çok mantıklı, ama onun sadakatini kaybettiğimiz gün ne olacağını hiç düşündün mü?" Sadece tepkisini görmek için onu sınıyorum.

"Bunun için endişelenmeme gerek yok, senin de yok. Sana onun sadakatinin bana olduğunu garanti edebilirim. Bana ihanet ederse aptal olur."

Jason ona ihanet etmeyebilir, ama bana ihanet etti. Nedenini henüz bilmiyorum, ama açıkça görülüyor ki Jason bir nedenden dolayı benim gitmemi istiyordu.

"Daha dün, şimdiye kadarki en büyük iş girişimimizi garantiledi," diye gururla devam ediyor Igor, memnuniyet dolu sesi beni daha da sinirlendiriyor.

"Nedir o?" Kesinlikle ne olduğunu merak ediyorum.

"Şirketimiz ile Japon hükümeti arasında, onların en büyük çelik üreticisini devralmak için yapılan bir sözleşme."

"Bu gerçekten çok iyi." *Etkileyici, Jason, gerçekten çok etkileyici.*

Bu fırsat olağanüstü, ama bizim gibi dünya çapında bir dev olmanın en güzel yanı, her zaman yeni kapılar açmanın bir yolunu bulabilmektir. Japon hükümeti ya da başka bir hükümetle olmayabilir, ama her zaman bir yol vardır. Yine de, Creed bunu çok sevecek.

"Bu çok iyi bir şey. Ve bu, Vali Jason Bell'in gücü." Igor, sanki söyledikleri kutsal bir gerçekmiş gibi bana kararlı bir şekilde başını salladı. "Birkaç gün sonra Jason ve ben iki haftalığına Japonya'ya gideceğiz. Daha fazla sözleşme imzalayacak, görüşmemiz gereken kişilerle görüşeceğiz ve şirketimizin bugüne kadar gördüğü en büyük iş girişimi *bizim* olacak, *evlat*. Levitskys. Bu, babanın ölümünden ve ona olanlardan dolayı şirketin aldığı kötü reklamdan sonra bizi tekrar rayına oturtmak için mükemmel bir fırsat. Baban, bizi eski halimize, hatta daha iyi bir hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapmamı isterdi. Bu yüzden senin yanımda olmana ihtiyacım var Dante. Liderler olarak birleşmeliyiz."

Daha fazla tartışmanın faydasız olacağını görünce, sadece başımı sallıyorum. "Tamam, amca. Senin yanımdayım."

Bu konuşma bana haklı olduğumu kanıtladı. Böyle bir fırsat varken, Jason'ın bana karşı işlediği suçlar amcamın onu cezalandırması için yeterince güçlü bir neden olmadı. Ama artık bir zaman çizelgem var.

İki hafta.

Belki Jason'ın sırlarını ortaya çıkarmak ve Japonya'dan döndüğünde onu bitirmek için ihtiyacım olan şeyi elde ederim.

Onuncu Bölüm

Serenity

"Bayanlar ve baylar, dünyanın en kendini beğenmiş pisliği dalında Akademi Ödülü, namı diğer Bay Aşk'ın ta kendisi Matthew Bouchard'a gidiyor." Harper en iyi sunucu sesini takındı. "Baban bu adamı ciddiye alamaz."

Son yirmi dakikayı Google'da Matthew Bouchard hakkında bulabildiği tüm skandal detayları araştırarak geçirmişti.

Tabii ki, ben onun adını söylediğim anda kim olduğunu hemen anlamıştı. Onun hakkında bu kadar çok bilgi varken, Harper benim onu tanımamama şaşırmıştı.

Görünüşe göre babam, benim gelecekteki kocam olarak Boston'un erkek versiyonu Kardashian'ları seçmiş.

"Babam çok ciddi." Kaşlarımı çatarak yatağa uzandım.

Korkunç aile yemeği bu akşam. Gerçekten hiç istemiyorum

Çarşamba çok çabuk geldi. Gözümü kırptığımda, bugün güneş battığında ne yapacağım sorusu kafamı kurcalamaya başladı. Harper birkaç saat önce gelip beni kendimden kurtarmaya karar verdi. Şimdi oraya gitmem için iki saatim var.

"Tam da daha kötüsü olamaz diye düşünürken." Sandalyesinde dönerek bana geniş gözlerle bakıyor. "Tamam, şimdi adını değiştireceğiz, sahte pasaportlar alacağız ve ülkeden kaçacağız, değil mi? Çünkü tanıdığım biri var."

"Harper, burası *One Tree Hill* değil." Büyürken en sevdiği dizi buydu. Ne zaman bir sorunumuz olsa, gerçek hayattaki sorunları çözmek için dizide gördüğü tuhaf çılgınlıkları uygulamaya koyması sık rastlanan bir durumdu.

"*One Tree Hill*'de böyle bir şey olmadı. Her bölümü izledim." Sırıttıyor.

"Ugh. Umurumda değil. Onların yapacağı bir şeye benziyor." "Bazen, böyle bir şey olduğunda

. Şu anki gibi."

Elimi başıma koyup ona gözlerimi devirdim. "Lütfen durumu daha da kötüleştirme, Harper."

"Dalga mı geçiyorsun?" Bana ifadesiz bir bakış attı. "Bunu daha da kötüleştirme mi *diyorsun*? Club X'e gidip gerçekten ilgilendiğin bir adamı görme şansın varken, felaket olacağını bildiğin bir aile yemeğine gitmeyi tercih ediyorsun."

"Başka seçeneğim yok. Bu, kulübe gitmek ya da aile yemeğine gitmek meselesi değil. O yemeğe gitmek zorundayım. Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Orada olmazsam, benim için çok daha kötü olur."

Ellerini masanın üzerine koydu. "Tabii, hepimiz babanın nasıl biri olduğunu biliyoruz, ama kızım, bir noktada kadın olman ve *babanın* senden ne yapmanı istediğini düşünmeyi bırakman gerekecek."

Bunu bilmiyor muyum sanki. "İstemediğimden değil. Sadece zor. Her şeyi o ödediği için ona karşı çıkamıyorum. Gerçekten benim diyebileceğim hiçbir şeyim yok."

Gözlerinde anlayış belirdi. Harper, yirmi bir yaşında büyükannesinden ve büyükbabasından miras kaldı ve onlar için kurdukları güven fonu da vardı, yani kendi parası vardı.

Annem öldükten sonra küçük bir miras aldım, ama babam onu yirmi beş yaşında alacağım güven fonuna koydu. Kazadan önce, kendi param olsun diye çalışmak istiyordum, ama bu tabii ki hiç gerçekleşmedi. Biraz birikimim var, ama babama isyan edersem beni kurtaracak hiçbir şeyim yok.

"Tamam, anlıyorum. Ve elbette, temkinli davranmakta haklısın." O başını salladı. "Ama bu, akşam yemeğinden sonra kulübe gitmeyi en azından düşünemeyeceğin anlamına gelmez."

"Bilmiyorum." Dudaklarımın içini ısırıyorum.

Tabii ki Dante'yi görmeyi düşünmekten vazgeçmedim.

Söylediklerini kafamdan atamıyorum. Ya da bana bakışını. O andan beri onu düşünmediğim bir dakika bile geçmedi.

Atasözündeki top, bir sonraki adımı atmam için tam da benim ellerime geldi. Ama dikkate almam gereken bazı şeyler var.

Babamın asla onaylamayacağını haklı olarak belirten oydu. Bu doğru. Babam onaylamazdı.

Ama bu çok ileriye düşünmek değil mi?

Henüz ilk adımı bile atmadık. Hâlâ bir ara noktadayız. Sanki çekim alanındaki nesneler gibi.

Ve ben temkinliyim. Dante'nin çok bariz olan tehlikeli bir havası vardı. Bu, görmezden gelmemem gereken bir şey.

"Sadece emin değilim," diye ekliyorum.

Harper kaşlarını kaldırır. "Neden emin değilsin? Onu açıkça seviyorsun."

"Hoşlanıyorum. Ama belki de bu iş beni aşıyor." Diye iç çekiyorum. "Belki de olduğu gibi bırakmalıyım." Bunu gerçekten yapabileceğime ben bile inanmıyorum, ama Harper'la konuşmak bu konuda ne yapmak istediğimi değerlendirmeme yardımcı oluyor.

"Gerçekten bunu yapman gerektiğini mi düşünüyorsun? Hadi ama Serenity. Bu çok basit bir karar. Adam çok yakışıklı ve senden hoşlanıyor. Aranızda olağanüstü bir kimya var. İnsanların uğruna cinayet bile işleyeceği bir kimya. Bunun bir önemi olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Sadece dikkatli davranıyorum." Ellerimi yanaklarıma götürdüm. "Dövmelerini gördün mü?"

"Evet, tabii ki gördüm." Harper kıkırdayarak bana şeytani bir gülümseme attı.

"Peki ne düşündün?"

"Çok seksi olduklarını düşündüm. Ayrıca, çok yakışıklıydı. Tek düşündüğüm buydu. Dövmeli erkekleri ne kadar sevdiğimi bilirken, bana bunu nasıl sorabilirsin?"

Sanki ona iğrenç bir soru sormuşum gibi yumruğunu salladığında kıkırdayarak güldüm. "Sevdiğini biliyorum, ama demek istediğim o değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Sence dövmelerin belirli anlamları var mı? Hepsi Rus sembolleriydi. Birkaçını Google'da araştırdım ve kesinlikle Rus mafyasının dövmeleriymiş. Bratva gibi."

Dudaklarını ısırды. "Oh. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Evet. O dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki de havalı olduklarını düşündüğü için yaptırmıştır."

"Serenity, kimsenin bunu yapacağını sanmıyorum." Sesi tereddütlüydü, bu da aslında ne dediğini bildiğinin işaretiydi. "Ama emin olamayız. Belki de havalı olduklarını düşünmüştür. Ya da belki de onların bir parçasıdır."

Tanrım. Ne tür bir tehlikeyle uğraşıyorum ben?

"Öyle hissettim... Öyle olabilir. Eğer öyleyse, belki de sadece akşam yemeğine sadık kalmalıyım." Eğer biri bunu öğrenirse gazetelerde çıkacak skandalı hayal edebiliyorum: *Vali Bell'in Kızı Rus Mafyasıyla Çıkıyor.*

Harper bana içten bir bakış atıyor. Bu, bana duymak istemediğim ama ihtiyacım olan bir öğüt vermek üzereyken gösterdiği ciddi ifadeyle aynı.

duymak istemediğim ama ihtiyacım olan bir öğütle vurmaya hazırlandığı zamanlarda kullandığı ifadeyle.

"Serenity, güvenli yolu seçmeyi bırakmalısın." Sesi, sanki tek gerçek buymuş gibi doğrudan konuya giriyor. "Hayatının geri kalanında bunu yaparsan, yaptığın her şey sıkıcı olacak ve yaşamış sayılmazsın. Avery burada olsaydı, kesinlikle beni destekler ve sana bu geceyi sonuna kadar yaşamayı ve bu fırsatı ne olursa olsun değerlendirmeni söylerdi. O adamla evlenmeyeceksin. O sadece seninle ilgileniyor ve sen de açıkça onunla ilgileniyorsun, öyleyse neden olmasın? Neden sadece eğlenmiyorsun?"

Eğlenmek.

Ben de ona öyle dedim. Sadece eğlenmek için öyle dans ettiğimi söyledim.

Bu da eğlenceli olabilir mi?

Ama kendimi neye bulaştırmış olacağım? Ondan hoşlanıyorum. Kendimi tanıyorum; hoşlanmasaydım bir erkeğe bu kadar takılmazdım.

"Ayrıca," —Harper, sanki sihirli bir büyü yapacakmış gibi parmağını havada döndürdü— "o seni kurtardı. Bana kalırsa, o *ne* olursa olsun, hangi gruba ait olursa olsun, sana zarar vermeyeceğini zaten kanıtladı. Bu büyük bir kazanç ve iyi bir işaret. Sence de öyle değil mi?" Bakışlarını sertleştirdi.

"Katılıyorum." Tartışacak bir şey yok.

"Hadi, bir hesap yapalım. *Bütün* geceyi Matthew ve ailenle mi geçireceksin? Yoksa kulübe gitmenin bir yolunu mu bulacaksın?"

Dudaklarımı sıkıştırarak pencereden dışarı bakıyorum. Parlak güneşli gün hala üzerimize ışınlarını gönderiyor.

"Ne olacağını göreceğiz," diyorum.

Ellerini birleştirip sevinçle bağırır, "Yaşasın! İşte bu ruh!"

"Dur, gideceğim demedim ki." Gülerek cevap

veriyorum. "Ama hayır da demedin."

"Sanırım söylemedim."

"Hadi, saçını yapayım."

Israr etmeyi bırakmayacağını bildiğim için onu eğlen diriyorum, ama içten içe onun için hazırlanma fikri hoşuma gidiyor.

Dante Levitsky.

Tanrım. Adını duymak bile beni heyecanlandırıyor.

Babam akşam için kadeh kaldırmak üzere ayağa kalkıyor. Kırmızı üç parçalı barok takım elbisesiyle ve kravatıyla, malikanenin efendisi gibi görünüyor.

Onun böyle olması fikri, duvarın yanında kollarını arkada tutan catering personeli, sanki *Downton Abbey* dizisinden çıkmış gibi göründükleri için çok uygun.

Babam yüzüne bir gülümseme yapıştırır ve odanın etrafına bakarak, bu akşamki nişan için burada toplanan konukları değerlendirir. Zarif yemek odasındaki büyük dikdörtgen masanın etrafında on beş kişi oturuyoruz.

Babamın sağında, ikisi de platin sarısı saçlı barbi bebeklere benzeyen Melissa ve Natalie oturuyor. Melissa'nın kendine yaptırdığı tüm ameliyatlar ve botokslar sayesinde, kızından neredeyse hiç büyük görünmüyor, ama plastik gibi duruyor.

Babamın solunda Natalie'nin nişanlısı Lawrence ve ailesi oturuyor. Onların yanında Matthew ve ailesi var. Matthew tam karşımda oturuyor.

İnternetteki fotoğraflarına tıpatıp benziyor: yakışıklı, kibirli ve soğuk kanlı.

Ona bakmamak için elimden geleni yaptım, ama o beni gördüğü ilk andan itibaren bir et parçası gibi süzmeye başladı.

Bu sefer Melissa ve Natalie'nin yanına oturmayı hiç sorun etmezdi, ama aramızda birkaç kişi var, sanki ben ailenin bir parçası değilmişim gibi.

"Herkese iyi akşamlar." Babam kadehini kaldırıyor. "Bu gece bize katıldığınız için teşekkürler. Yaklaşan bir düğün gibi olayları kutlamak her zaman gurur verici bir andır. Bu, ailemizde ilk kez yaşanıyor."

Babamın sesinde her kızın babasından duymak isteyeceği türden bir gurur var, ama bu gurur bana yönelik değil.

Natalie babama sevgiyle bakıyor ve babam da ona aynı hayranlıkla bakıyor.

Onları izlerken hissettiğim kıskançlık duygusuna engel olamıyorum, özellikle de babam daha geniş bir gülümsemeyle ona gerçek bir gülümseme gönderdiğinde.

Bunu anlamıyorum.

Bazen kendimi Sindirella gibi hissediyorum. Tek fark, benim hala bir babam var ve üvey aileme benim üzerimde güç veren de o. En azından yerleri ovup onlara hizmet etmek zorunda olmadığım için şükredebilirim.

Babam elini Melissa'ya uzatır, o da elini tutar. O da gülümser, ama yüzünü hareket ettirebilseydi, daha gerçekçi görünürdü.

"Natalie'nin başardığı her şeyden çok gurur duyuyorum ve Chesterville ailesinin bir parçası olması, uğruna çalıştığımız her şeyin özeti."

"Teşekkürler," diyor Bay Chesterville. "Biz de aynı şekilde hissediyoruz."

"Harika." Babam sonra Matthew ve ailesine bakar ve kadehini daha yükseğe kaldırır. "Umarım biz de

Bouchard'larla aynı yöne gidebiliriz."

"Biz de öyle umuyoruz," diye cevaplar Bay Bouchard.

Ben tam tersini dilediğim için, hareketsiz kalarak hiçbir duygu göstermiyorum.

"Bu geceyi birbirimizi tanımak için kullanmak hepimiz için harika olacak."

Babam bana bakar, ama ben çok uzaktayım, onu görmemiş gibi davranırım.

Matthew'a karşı elimden geleni yapmamı istiyor, ama yapamayacağımı biliyorum. Matthew, bana bakışlarıyla şimdiden sinirlerimi bozuyor ve henüz benimle konuşmadı bile.

"Herkes afiyet olsun. Harika bir gece planladık."

Yemeğe başlıyoruz ve masadaki sohbet spordan tatil yerlerine, güncel olaylara kadar uzanıyor.

Babamın asistanı Maria dışında kimse benimle konuşmuyor.

Bir saat geçer ve saate bakarak hala kulübe gidebilir miyim diye merak ederim.

Saat daha sekiz. Tatlıyı bitiriyoruz, bu yüzden gitmek için mükemmel bir zaman, ama hala masada oturuyoruz. Kendimi mazur gösterip ayrılamam.

Bir saat daha geçiyor ve herkes yemeğini bitirdiğinde, babam bizi dışarıdaki terasa çıkmaya davet ediyor. Teras, beyaz kumaşlarla örtülü masalar ve sandalyelerle ve çiçek süslemeli masa ortalarıyla güzelce dekore edilmiş.

Bahçe kapılarının yakınında olduğu için su çeşmesine doğru ilerliyorum. Kaçabilirsem, o yolu kullanacağım.

Tam oturmak üzereyken, Matthew konuşmak için yanıma yaklaşır.

"Merhaba." Bana nazik bir gülümsemeyle baksa da, yine de beni dikkatle süzer.

"Selam." Ben de gülümserim.

"Demek ailelerimiz bizim için bu şeyi ayarladı. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, ama kibar kalmaya çalışıyorum. "Bakalım ne olacak."

"Katılıyorum. Gerçi bu benim için pek sürpriz olmadı." "Gerçekten mi?" Bu benim için yeni bir haberd.

"Hayır, düşünürsen, bizim gibi aileler her zaman güç ve prestijlerini korumaya çalışırlar." Sanki açıklaması gayet anlaşılırmış gibi başını sallıyor.

Onu memnun etmek için başımı sallıyorum.

"Sanırım öyle." "UCLA'ya *sanat* okumak için gittiğini duydum."

Sanatı önemsiz bir konuymuş gibi söylemesinden hoşlanmadım. "Evet. Çok sevdim. Şu anda bir canlı sanat gösterisinin setinde çalışıyorum."

"Onu da duydum." Ses tonundan, seçtiğim mesleği pek beğenmediğini anlayabiliyorum. "Ben Harvard'a gittim. Avukatım, ama bunu zaten biliyordur."

"Evet, biliyorum."

"Yaptığım işte olağanüstü biriyim." Etkili bir duraklama yapmak için nefes aldı. "Önümüzdeki iki yıl içinde Boston'daki en iyi firmalardan birinde kıdemli ortak olmayı umuyorum."

Harper'ın neyi meyve verdiğini tam olarak anlamaya başlıyorum. "Bu harika olur."

Bazı erkeklerde kibir seksi olabilir. Ama onda değil. İnanılmaz derecede itici.

Konuşma buradan devam ediyor, ama benim tarafımdan değil. Hep kendisi ve ne kadar yetenekli olduğu hakkında konuşuyor.

Yetenekli bir avukat ve yetenekli bir sporcu, çünkü kürek çekiyor. Anlaşılan, Harvard için kürek çekmiş ve bu sporu sürdürmeye devam etmiş.

Orada durup bilgileri sünger gibi emiyorum ama gerçekten dinlemiyorum.

Bin yıl geçtikten sonra, heyecanlı bir çılgılık sohbetimizi keser ve ikimiz de Natalie'nin arkadaşlarından biri olan Bella'nın bize doğru zıplarken dönüp bakarız.

Avrupa'da, İsveç'teki bir kaplıcada kalıyordu. Bu gece geleceğini beklemiyordum, ama Matthew'a attığı bakıştan, onun da burada olacağını duyduğu için geldiği anlaşılıyor.

"Matthew Bouchard," diye coşkuyla bağırıyor ve bize ulaştığında ona sarılıyor. "Seni çok uzun zamandır görmedim."

"Ben de seni görmedim." Onu baştan aşağı süzdüğü halinden, birbirlerini sadece tanıdıklarından daha fazlası olduklarını hemen anlıyorum. Onlardan yayılan "seninle birkaç kez seks yaptım" havasını fark etmemek için çok aptal olmam gerekirdi.

"Hadi, sohbet edelim," diyor, sanki ben burada durmuyormuşum gibi. "Tabii. Bir şeyler içelim."

"Ne sevdiğimi biliyorsun." Kıkırdar ve ikisi uzaklaşır. Ben orada durup onların uzaklaşmasını izlerim.

Matthew ile artık konuşmadığım için mutluyum, ama ikisinin de beni yokmuşum gibi davranmasına şaşırdım.

Etrafıma bakıyorum ve herkesin sohbet ettiğini fark ediyorum. Babam bile burada değil.

Yalnızım. Şimdi gidersem kimse fark etmez.

Saatime bakıp saati kontrol ediyorum. Saat on buçuk. Şimdi gidersem, bir saat içinde kulüpte olabilirim.

On bir buçuk. Onunla buluşmak için çok mu geç olur?

Sanırım denemeden bilemem.

Bu mantıkla, ayrılıyorum.

On birinci bölüm

Dante

Dans pistindeki kalabalığı tarayarak onu arıyorum.

Serenity beni görmeye gelseydi ilk olarak oraya gitmezdi diye düşünüyorum, ama yine de kontrol etmek için bakacağım.

Neredeyse gece yarısı oldu. Eğer bu gece gelecek olsaydı, saat dokuz ya da on civarında burada olurdu diye düşündüm.

Saat altından beri buradayım, yani gelip gitmiş olsaydı onu kaçırmış olmazdım. Ayrıca, özellikle artık adımı bildiği için, gelip beni sorarsa güvenlik görevlilerim bana mutlaka söylerdi.

Belki de akli başına gelip gelmemeye karar vermiştir. Öyleyse, bu kötü bir şey olmaz.

Bu gece buraya gelmemesi ikimiz için de en iyisi olabilir.

Saat çok geç olduğu için, gelmeyeceğini söylemek güvenli olur. O zaman gitme zamanı.

Kulübün diğer tarafına bakıyorum ve Virgo'nun bana işaret ettiğini görüyorum.

Bütün gün iş seyahatindeydi. Bu akşam onu görmeyi beklemiyordum, ama fırsat bulursa uğrayıp konuşabileceğimizi söyledi. Sabah Jason için planlarımızı tartışmak üzere buluşacaktık. Madem buradayız, şimdi yapabiliriz.

Yukarıyı işaret ederek, salona gideceğimi ona bildiriyorum.

O da başını salladı ve oraya giden kapıdan içeri girdi.

Aşağıdaki girişe bir kez daha hızlıca bakıp dönüp gittim.

O gelmeyecek, Dante. Ve bu en iyisi.

Benim için tamamen yasak olan bir kadınla karışarak kendimi daha fazla belaya sokmamalıyım.

Merdivenleri çıkıyorum ve birkaç dakika sonra salonda oluyorum.

Virgo çoktan orada, bob kesimli saçları ve gümüş renkli halter yakalı bluzu olan güzel sarışın barmenle konuşuyor. O yeni. Virgo'nun işe aldığı yeni kızlardan biri.

Onun tipi güzel ve sarışın.

Buradaki bu tanıma uyan kızların çoğu onun tarafından işe alınmıştı.

"Seni bir içkiye ikna edemeyeceğime emin misin?" diye soruyor, buz dolu bir kutuyu sallayarak.

Virgo sırtarak ona gülümser. "Hayır, bu adamla konuşmak için ayık olmam lazım." Bana bakar. "Ama belki daha sonra."

"Sözünü tutmanı bekliyorum." Ona baştan çıkarıcı bir göz kırptır.

O kızıdan uzaklaşıp başını her zaman oturduğumuz kabine doğru çevirdiğinde, tüm dikkatini bana verir.

Bu salon, parti ya da diğer gizli toplantılar gibi çeşitli nedenlerle etkinlik salonlarını kiralamak isteyen müşterilerle toplantılar yaptığımız yer. Biraz da bizim yapmak üzere olduğumuz toplantı gibi.

Bu tür konular yüz yüze görüşülmesi en iyisidir. Telefonlarımız, kimse konuşmaları dinleyemeyecek şekilde donatılmıştır, ama yine de dinleme ihtimali her zaman vardır. Her zaman sistemi aşabilecek veya bir açık bulabilecek yüksek teknoloji hackerlar vardır.

Karşılıklı oturuyoruz ve onun bir zarf taşıdığını fark ediyorum.

Aramızdaki masada zaten bir şişe viski ve içmemiz için her şey hazır, ben de ikimize birer bardak dolduruyorum.

"Jason, Igor ile birlikte Japonya'ya iş gezisine gidiyor. Japon hükümetiyle bir sözleşmeleri var."

"Tanrım, ciddi misin? Japonlar mı?"

"Evet." Ona sözleşmenin ayrıntılarını hızlıca anlatıyorum. "Döndüklerinde bu işi bitirmiş olmalıyız."

"Belki yapabiliriz." Elini şakağına götürdü. "Jason'ın e-postalarında garip bir şifreleme buldum. Şifresini kırmaya çalışıyorum. Belki istediğimiz şey değildir, ama göreceğiz."

Başka bir ipucu bulma düşüncesi bana umut veriyor. "Garip bir şifreleme, gizli bir komployu saklamak için kullanacağın bir şeye benziyor."

"Aynen öyle. Biraz zamana ihtiyacım var, ama şifreyi çözemem yeterince şüpheli. Jason, başkanın sahip olmasını beklediğiniz türden bir güvenlik sistemine sahip."

"Gerçek hayatta da öyle." Sırıttım. "Yalnız gibi görünse bile, yalnız değildir. Özel güvenlik ekibi ya da Igor'un sağladığı ekip olsun, sürekli onu izleyen gözler vardır."

Biz de benzer bir sistemimiz var, böylece gerektiğinde dakikalar içinde adamlarımıza ulaşabiliyoruz, ama Jason'inki gibi değil.

"Siktir."

"Biliyorum, ama o köprüyü geçmemiz gerektiğinde o kısmı düşünürüz."

"Evet. Adım adım ilerleyelim." O da aynı fikirde. "Şimdilik, yaptığımız şeyi yapmaya devam edelim. Umarım bu şifreleme bize bir şeyler gösterir."

"Teşekkürler dostum." Elimi kaldırıyorum ve yumruklarımızı çarpıştırıyoruz. "Sen olmasan bunu yapamazdım. Sen olmasan, o orospu çocuğunun ne yaptığını asla bilemezdim."

O sırtıyor. "Endişelenme. Sen her zaman arkamda oldun. Sen olmasaydın çok daha kötü bir durumda olurdum."

Gençken onun için kurşun yediğim zamandan bahsediyor. Hayatımda ikinci kez göğsüme kurşun yemiştım.

"Merak etme, eski dostum." Başımı sallarım. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Şimdilik başka bir şey yok." Omuzlarını geriye atıyor.

Zarfı gözden geçirip başımı ona doğru eğiyorum. "Önemli bir şey var mı?"

İhtiyatlı görünüyor. "Evet, üzerinde çalıştığım uzak bir ihtimal."

"Kulağa uğursuz geliyor." Onunla ilgili çoğu şey gibi, arkadaşım da gizemli bir adam. Tıpkı benim gibi. Ama bana anlatmadığı çok şey var.

Onu yeterince uzun süredir tanıyorum, bana sırlarını anlatmadıysa, bunlar onun derinlerde saklamak istediğı şeylerdir.

Virgo zarfı açar ve bir belge çıkarır. Üzerinde uzun zamandır görmediğim sarışın bir genç kadının resmi vardır. Adı Olivia. İrlandalı bir mafya prensesi.

Aynı zamanda Virgo'nun eski sevgilisi. Ben hapse girmeden birkaç ay önce, o ve ailesi ortadan kayboldu. Kimse onlara ne olduğunu bilmiyor.

Kardeşi Cillian, Virgo'nun ailesiyle düşman olmadan önce bizimle takılırdı. Bu, Olivia ve ailesinin ortadan kaybolmasından hemen önceydi. İrlanda'ya döndüğünü duydum. Amcası, Creed'de ailesi adına beşinci koltuğu elinde tutuyor, ama çekingen bir adam.

Virgo, Olivia'nın kaybolmasından beri onu arıyordu. Herkes umudunu kesmişti. Ben de onun umudunu kestiğini düşünmüştüm, çünkü aylardır ondan bahsetmemişti.

"Hâlâ aradığını bilmiyordum."

"Bazen arıyorum, bazen aramıyorum. Birkaç gün önce İspanya'da görüldüğüne dair bir bildirim aldım, ben de bir bakayım dedim. O değildi."

Bugüne kadar bana hikayenin tamamını anlatmadı. Tek bildiğim, aralarındaki husumet nedeniyle yasak bölge oldukları, ama birlikte oldukları.

Ama bu ilişki, onun ortadan kaybolmasından birkaç gün önce sona erdi. Bana tek söylediği, babasını seçtiği idi. Hepsi bu. Eminim o günden beri suçluluk duygusu onu şeytan gibi rahatsız ediyordur.

"Sadece ona ne olduğunu bilmek istiyorum," diye ekliyor, tedirgin bir şekilde. "Kanıt bulana kadar onun... öldüğünü kabul edemem."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Anlıyorum."

O, bu konuyu kapatmak istiyor. Kimse bu konuyu kapatmak istemeyi benden daha iyi bilemez.

Benim sorunum, bunu asla elde edemeyeceğim. Kabuslarım hala beni rahatsız ediyor. Virgo fotoğrafı zarfa geri koyar ve zarfı kapatır.

"Ofise gidip hesapları halledeceğim," dedi. Cevap veremeden, güvenlik der.

der,

"Patron, bir ziyaretçiniz var."

"Kim?" *O mu? Sonunda geldi mi?*

"Seni soran bir kız. Adı Serenity."

O bunu söylediği anda, Virgo bana dar bir bakış attı, ama onun geldiğini duyduğum için duyduğum heyecan o kadar güçlüydü ki onu görmezden geldim. "Onu yukarı gönder. Odamda olacağım."

"Tamam." Joseph başını sallayıp bizi bırakır.

Bana sanki gerçekten aklımı kaçırmışım gibi bakan Virgo'ya bakıyorum. Belki de kaçırmışımdır.

"Dante..."

"Biliyorum," diye sözünü kestim, çünkü gerçekten ateşle oynadığımı biliyorum. ateşle oynadığımı biliyorum.

"Ama yine de yapıyorsun. Bundan ne elde etmeyi umuyorsun?"

"

"Bu tür zararsız eğlenceler işleri engelleyebilir."

"Bu, işine engel olabilecek türden zararsız bir eğlence."

"Engel olabileceğini düşünseydim, yapmazdım. Şimdi git hesaplarını yap." Onu kızdırmak için sırtıyorum. "Görünüşe göre ben de meşgul olacağım."

"İşleri olduğundan daha karmaşık hale getirme."

Cevap vermiyorum çünkü onu kesinlikle dinlemem gerektiğini biliyorum, ama Serenity Bell'in beni sorduğunu duyduğum anda aklım başka yerlere gitti.

Virgo kalkıp gider, ben de diğer odaya geçerim.

Her birimizin kişisel eğlencemiz için özel salonlarımız var. Orada oturup onu bekliyorum.

Kapı açılıp Serenity içeri girdiğinde, gözlerim onun vücuduna kilitleniyor ve onun mükemmelliğinin her santimini içime çekiyorum.

Siktir. Onun güzelliğini yeterince gördüğümü düşündüğüm anda, yanıldığımı anlıyorum.

Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, yüksek elmacık kemikleri ve o güzel parlak yeşil gözleri ortaya çıkmış. Vücuduna yapışan bir kokteyl elbisesi giymiş, her adımında gergin bir şekilde bana doğru süzülürken bacaklarıyla flört ediyor.

Tanrım, yardım et. Dikkatli olmam gerektiğini biliyorum, ama şu anda bunu denemek isteyip istemediğimi bilmiyorum.

On İkinci Bölüm

Serenity

Başardım.

Buradayım.

Ve Dante de burada.

Odanın diğer ucundan ona bakıyorum. Gülümsediğinde içim sıcak tereyağı gibi eriyor.

Tanrım, nasıl birkaç gün öncesine göre daha iyi görünebilir?

Siyah deri koltukta oturuyor ve bir milyon dolarlık bir seksilik hayali gibi görünüyor, bu yasadışı olmalı.

İlk tanıştığımız geceki gibi tamamen siyah giyinmiş.

Delici mavi gözleri bana kilitleniyor, her adımımı takip ediyor ve onunla Matthew arasındaki farkı anında fark etmemi sağlıyor.

Matthew, genellikle ayaklarına kapanan kadınlara layık olup olmadığını değerlendirmek için beni inceliyordu. Dante ise, sanki ben dünyadaki en güzel kadınmışım ve kimse benimle kıyaslanamazmış gibi bana bakıyor.

O bakış, beni üvey kız kardeşimin arkadaşları için asla terk etmeyeceğini söylüyor. Ya da hiçbir şey için.

Hiçbir erkek bana bu kadar vahşi bir ilgiyle bakmamıştı. Bu kesinlikle asla unutmayacağım şeylerden biri.

Titrek bacaklarım beni ileriye taşıyor ve çok gerginim, ama bu başarıdan dolayı kendimi zafer kazanmış gibi hissediyorum. Ayrıca, Dante'nin bana hala attığı şehvetli bakışlar sayesinde, yaşayan en seksi kadın gibi hissetmenin ek bir avantajı da var.

Geldiğim için çok mutluyum.

Arabama binene kadar şüphelerim vardı, ama onları ve endişelerimi bir kenara attım ve sadece sürmeye karar verdim.

Ona ulaşmadan önce gülümsüyorum ve o da, geçen günkü gibi yine centilmen tavrıyla, aramızdaki mesafeyi kapatmak için ayağa kalkıyor.

"Merhaba." Sesi hafif bir yaz yağmuru gibi üzerime düşüyor. Ağzını indirip yanağıma öpücük kondurduğunda daha da büyüleniyorum.

"Merhaba." Sesimi buldum ve o etrafımda dolaşıp beni baştan aşağı süzerken gülümsemem daha da genişledi.

"Vay canına, harika görünüyorsun." Önümde durur ve gözlerime bakar.

"Teşekkür ederim."

"Bu benim için mi?" Elbiseme bakıyor.
Zaten kızarmıştım, şimdi ise gerçekten kızardım.

"Belki." Mağazadaki manken üzerinde olduğu kadar güzel görünen küçük elbiseme bakıyorum. Evet, bunu onun için giydim. Gelebileceğimden emin değildim, ama ne olur ne olmaz diye giydim. Şimdi denediğim için mutluyum.

Tavsiyen için teşekkürler, Harper. Sonunda bir şeyi carpe diem ettim.

"Geç geldiğim için özür dilerim. Önceden ayarlamış olduğum ve çıkamadığım bir randevum vardı ve biraz uzadı."

"Önemli değil. Şimdi buradasın."

"Öyleyim."

"Geldiğine memnun musun?"

"Kesinlikle. Umarım başka planlarını bozmamışımdır." Kibarlık olsun diye bunu söylemem gerektiğini hissettim. Bu adamın bütün gece beni bekleyeceğini ya da başka bir yere gitmesi gerekiyorsa geç kalmamı hoş göreceğini bekleyemezdim.

Sadece günahkar olarak tanımlayabileceğim bir gülümseme, şehvetli dudaklarının köşelerini kaldırıyor ve gözlerinde, belki de, sadece belki de beni beklediğini düşündüren kötücül bir parıltı var.

"Ben tamamen seninim." Elini kalbinin üzerine koyarak gösterişli bir hareket yapar. "Hiç geç kalmadın. Hadi, oturalım." Elini masadaki düzenlemeye doğru sallayarak, çok pahalı görünümlü bir şarap şişesinin kristal bir buz kovası içinde durduğu ve iki uzun saplı şarap kadehinin bulunduğu tepsiyi işaret eder. O bile seksi görünüyor.

O işaret ettiği yere oturuyorum ve o da yanıma oturuyor, aramızda birkaç santim boşluk bırakarak dizlerimiz birbirine değecek şekilde.

Ona baktığımda yine sinirlerim bozulur. Bundan sonra nasıl davranacağımı veya ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Geçen gece hariç, bir erkekle tanışmak için hiç tek başıma bir kulübe gitmedim. Her zaman arkadaşlarımla gittim.

Jared'le birlikteyken bile, her zaman arkadaşlarımızla çıkardık. Akşam yemeği ya da başka bir şey olsun. Neredeyse hiç baş başa kalmazdık, bu yüzden bu benim için tamamen yeni ve muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en cesurca şey - ki çoğu insan için önemsiz bir şey.

"Şarap seven birine benziyorsun," diyor Dante gülümseyerek. "Umarım doğru tahmin etmişimdir."

"Evet. Çok içki içen biri değilim, ama şarap kesinlikle en sevdiğim içkidir."

"Öyle düşünmüştüm. Barmen, arkadaşının tatlı şaraplarımızdan birini sipariş ettiğini söyledi, bu yüzden bunu seveceğini düşündüm." Kovadaki şarabı işaret ediyor. "Yolda bir tane daha var, o senin zevkine daha uygun olabilir."

Ne sevdiğimi anlamaya çalışmasını takdir ediyorum. "Teşekkürler. Çok naziksin."

Gülüyor. "En son ne zaman biri bana nazik dedi, hatırlamıyorum."

Ona inandığım için bir yorum yapmak üzereydim, ama solumuzdaki siyah cam kapı açıldı ve İtalyan görünümlü bir adam, bizimkine benzer şekilde zarif görünen başka bir şarap şişesi ile içeri girdi.

Dante onu görünce yüzü aydınlanır ve ayağa kalkarak el sıkışarak selamlar. Adam daha yaşlı görünüyor, muhtemelen altmışlı yaşlarında ve pahalı bir takım elbise giyiyor. Bence o burada barmen değil, hatta kulüpte çalışmıyor bile.

"Salvatore, Buena serra. Gracie." Dante, sanırım İtalyanca olduğunu düşündüğüm bir dilde konuşarak gülümser.

Yine, dil uzmanı değilim, ama filmlerden bu selamlamayı tanıyorum.

Salvatore — sanırım adamın adı bu — geniş bir gülümsemeyle bir dizi İtalyanca kelime sıralar ve Dante, Rusça konuştuğu kadar akıcı bir şekilde cevap verir.

Şarap hakkında konuşuyorlar gibi görünüyor, sonra Salvatore bana bakıyor.

Dante de bana bakıyor.

"Bellissima, signora," diyor Salvatore başını bana doğru eğerek. Ben de aynısını yapıp gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Yani, teşekkürler." Kıkırdarak gülüyorum.

"Evet, o çok güzel." Dante arkadaşına gülümser ve ben daha da kızarıyorum.

"Artık gidebilirsin Salvatore, benim randevumla flört etmeyi bırak."

Randevu. Şey... Sanırım bu bir randevu.

Salvatore gülüyor, ikimize de selam veriyor, sonra geldiği yoldan geri dönüyor, adımlarında bir zıplama var.

"O benim arkadaşım. Main Caddesi'ndeki şarap dükkanının sahibi," diye açıklıyor Dante.

"Oh, sana şarap getirmek için mi geldi?"

"Biz birbirimize karşı böyleyiz. Bu, senin tatmanı istediğim şaraptı. Salvatore, kaliteli şarap uzmanıdır. Bu markayı stoklayan şehirdeki tek kişidir."

Daha fazla duygulanamazdım. "Eminim çok seveceğim."

Dante şarapla bana geri döner ve masanın üzerine koyar. "Önce bunu denemelisin."

"Tamam."

Tirbuşonu alır ve onu mantarın üzerine yerleştirdiğinde nefesimi tutarım. Yanımda şarap açılmasından nefret ederim. Harper'ın geçen gece aldığı şarap normal bir vidalı kapakla gelmişti.

Mantarın fırlayacağını bekliyorum ama Dante bunu rüya gibi yapıyor, sadece açıldığında küçük bir patlama sesi geliyor.

Bana bir bardak dolduruyor ve sıvı akarken tatlı kokuyu alıyorum. Kokusu lezzetli ve gerçek dışı.

"Al bakalım. Denesene." Bardağı içmem için bana uzatıyor.

Ben de içiyorum, onun bana içirmesine izin veriyorum. Tatlı şarap dilime değdiği anda, patlayan lezzet damak tadımı çılgına çeviriyor.

"Aman Tanrım, vay canına. Bu harika." Hiç böyle bir şey tatmamıştım. Bu önemli bir şey çünkü babam her zaman en iyisini alır. "Bayıldım."

"Bu Salice Salentino, Il Pumo. Kiraz ve erik tadını alabilirsin."

"Sanırım bu benim yeni favori şarabım olacak." Gülümsüyorum.

"Bunu da dene." Daha önce içtiğimiz şarabı açar ve diğer bardağa biraz döker. "Bu benim favorim. Rus şarabı."

Aynı şekilde bana uzattığında tadına bakıyorum ve bu da aynı derecede lezzetli ama baharatlı bir tadı var.

"Bu da güzel." "Hangisini tercih edersin?"

"İkisini de seviyorum, ama İtalyan şarabı açık ara önde."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bardağıma biraz daha İtalyan şarabı doldurup bana uzattı. Bardağı alıp içtim. O da bir bardak aldı.

Ne kadar gururlu görüldüğünü görünce, İtalyanca konuşmasını sormaya karar verdim. "Sen de İtalyanca mı konuşuyorsun?"

O da başını sallayıp kadehini masaya koyar. "Evet. Annem İtalyan'dı. Bu dili öğrenmem için ısrar etti."

"Oh, bu çok etkileyici." Mantıklı. Dante İtalyanca bir isim. Levitsky ise kesinlikle Rusça. "Kaç dil biliyorsun?" "Yedi civarı. Biri Slovenya lehçesi."

Ağzım açık kalır. "Yedi kadar mı? Ben sadece 'kadar' kısmıyla bile mutlu olurum. Ben sadece İngilizce biliyorum. Ortaokulda bir yıl İspanyolca dersleri aldım ama çok kötüydüm."

O gülüyor. "Sadece pratik yapmak gerekiyor ve çoğu zaman, doğru ortamda iseniz, daha iyi öğreniyorsunuz. O ülkenin yerlisi olan insanlarla konuşmak daha da kolay."

"Evet. Sanırım öyle."

"Her yaz tatilinde Verona'da, sadece İtalyanca konuşan dedem, ninem ve diğer akrabalarım kalırdım, bu yüzden bu dil benim için ikinci bir dil haline geldi."

Bu adamda sevilecek çok şey var. Verona, ziyaret etmek istediğim en iyi 10 yer arasında. "Juliet'in evini görmek için hep Verona'ya gitmek istemişimdir," diyorum ona. "Shakespeare ve Romeo ve Juliet ile ilgili her şeye takıntılıyım."

"Bu iyi bir takıntı."

"Teşekkürler. Sanırım senin hakkında da biraz daha fazla şey öğrendim," diyorum. "Sen benim hakkımda çok daha fazla şey biliyor gibi görünüyorsun, bu da bana çalışacak bir şey veriyor." Eminim yeterince şey biliyor.

Daha önce, Harper gittiğinde, onun Matthew'a yaptığı gibi Dante'nin adını Google'a yazdım. Matthew'un aksine, onun hakkında hiçbir şey bulamadım. Levitsky Corp adında bir çelik üretim şirketi gördüm, ama bunun onunla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum.

"Kağıt üzerindeki şeyler sadece kağıt üzerindedir. Birini okuyarak tanıyamazsınız. Onunla konuşmalı ve gözlerinin içine bakarak içinde ne olduğunu görmelisiniz."

Bu beni gülümsetiyor. "Ben de öyle düşünüyorum. İnsanlara canlı sanatı sevdiğimi söylediğimde, beni tuhaf buluyorlar ve anlamıyorlar. Hangi sanat dalında uzman olduğumu söylemeye bile fırsat bulamıyorum."

Başını eğdi ve ışık gözlerinin parlak kısımlarına vurdu. "Anlat bana. Dinlemek istiyorum."

Bu, beklediğimden çok daha iyi gidiyor ve sanat hakkında konuşma daveti ile gerginliğim azalıyor.

"Karanlık fantezi, ama onu sürrealizmle harmanlıyorum. Kendi imzamızı yaratmaya çalışıyorum. Bilirsin, bazı insanların çalışmalarını gördüğünde onların olduğunu anladığın gibi?"

"Evet. Ne demek istediğini anlıyorum." Matthew'un aksine, gerçekten etkilenmiş görünüyor.

"En azından deniyorum." Çalışmalarım hakkında konuşmak beni kesinlikle rahatlatıyor. "Romeo ve Juliet'i karanlık bir şekilde tasvir etmem, sanat sergisinde yer almamı sağladı."

"Kulağa hoş geliyor. Romeo ve Juliet'in bu karanlık tasviri nasıl görünüyor?"

"Resmimde, ortamı Cennet ve Cehennem savaşı gibi gösterdim. Romeo da bir meleğe aşık olan şeytanlardan biri."

Gerçekten ilgisini çekmiş gibi görünüyor, bu yüzden ona daha fazla anlatıyorum, sonra dehşetle fark ediyorum ki en az kırk dakika boyunca onun kulağını çınlatmışım. Dante tüm bu süre boyunca bana bakıyor, her kelimeyi büyük bir ilgiyle dinliyor.

"Aman Tanrım, bu kadar çok konuştuğum için çok özür dilerim." Ellerimi yanaklarıma götürüp kendime başımı sallıyorum. "Sanat konusunda kendimi tutamıyorum."

"Beni rahatsız etmiyor. Hoşuma gidiyor."

"Oh, iyi. Peki ya sen? Bana kendinden biraz daha bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Bana soru sormakta özgür olduğumu söylemesine şaşırdım. Bilmek istediğim çok şey var, ama çoğunu soramayacağımdan eminim. Mesela dövmeleeri mafya üyesi olduğu ve tehlikeli biri olduğu anlamına mı geliyor?

İkincisini tahmin edebiliyorum ve bu, birine sorup cevap bekleyebileceğin bir şey değil.

Gerçekten sormak istediğim şey yerine, güvenli ve uygun bir şey düşünüyorum.

"Kaç yaşındasın?" "Otuz."

Kaşlarıımı kaldırıyorum. "Otuz yaşından daha genç görünüyorsun." "O zaman doğru bir şey yapıyorum demektir."

"Öyle olmalı." Gülümserim ve ona soracak başka şeyler düşünürüm. "Rusya'dan ve annenizin İtalya'dan olduğunu söylediniz. Aileniz hala burada mı yaşıyor? Kardeşleriniz var mı?"

Yüzündeki parlaklık devam etse de, gözlerinde çok iyi bildiğim bir şey belirir. Keder. *Acı*. Sıradan bir üzüntüden daha kötü bir şey.

"Ailem öldü ve... küçük kız kardeşim de öldü." Gözleri fırtına öncesi gökyüzü gibi bulutlanır.

"Aman Tanrım. Çok üzıldüm."

"Önemli değil. Teşekkürler. Babamın tarafında bir teyzem ve amcam var; diğer akrabalarım İtalya ve Rusya'da yaşıyor."

"Her yerde akrabaların olması ne güzel."

"Evet, amcam ve teyzemi sık sık görüyorum ve yılda birkaç kez Rusya veya İtalya'ya gidiyorum."

Daha neşeli bir konu bulmaya çalışıyorum. Yakınlarınızın ölümü, hayatınızda başka ne kadar aile üyesi ve arkadaşınız olursa olsun, asla kolay bir konu değildir.

"Orada da işlerin var mı?"

"Evet, çoğunlukla gayrimenkul. Ama buradaki gece kulüplerimden daha fazla ilgimi çeken bir şey yok."

Buna gülümserim, konuşmanın daha güvenli bir konuya döndüğü için rahatlarım. "Gece kulüpleri mi? Bundan başka başka gece kulüpleriniz de var mı?"

"Evet. Arkadaşımla birlikte iki tane daha var, ama biri gece kulübünden biraz daha fazlası." Gülümsemesi, beni meraklandıran bir parça yaramazlıkla parlıyor.

"Oh, neymiş o?"

"Bir seks kulübü."

O bunu söylediğinde içki içiyordum ve neredeyse boğuluyordum. Hızlıca nefes alıp öksürerek boğazımdaki tıkanıklığı gidermek zorunda kaldım.

"Özür dilerim. Bunu söyleyeceğini beklemiyordum."

Bana gülümsedi ve tekrar öksürdüğümde sırtımı okşadı. Ellerinin dokunuşu hoşuma gitti. "Çünkü beni tanıımıyorsun. Henüz."

Şarap zihnimi ısıtmış olsa da, o da öyle.

"Gerçek bir seks kulübü mü?" Vücudumdan sıcaklık yayılıyor, o bana baktıkça daha da ısınıyorum.

"Evet. *Gerçek* bir seks kulübü." Geriye yaslanıp kollarını kanepenin üzerine uzattı. "Adı Risqué."

Onun bu kadar kendinden emin olmasına ve seks kulübü sahibi olmanın dünyadaki en normal şey gibi bana bakmasına inanamıyorum. Belki de öyledir. *Onun için*. Ve muhtemelen Harper gibi özgür ruhlu, bu tür yerlere gitmiş insanlar için.

"Bu fikri nasıl buldun?"

Gözlerinde kötücül bir hayranlık parıltısı belirir. "Sanırım ben, insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamayan, kafayı yemiş bir ucube olabilirim. Hayatı sonuna kadar yaşamaya inanırım, özellikle de seks söz konusu olduğunda."

Son cümlede sesi alçalır ve onun yumuşak, derin sesi ve yasak aksanıyla bu kelimeyi duyduktan sonra seks düşünmeyecek bir kadın, rahibe ya da başka biri, hayal edemiyorum.

Onu dinlerken ağızım sulanıyor ve sütyenimin dantel kumaşına karşı meme uçlarımla sertleştiğini hissedebiliyorum.

Bana olan etkisinin farkında olduğunu sanıyorum, çünkü gözleri kararır ve yüzünde bir gülümseme belirir.

Eğilip bana kolonyasının kokusunu ve vücudunun sıcaklığını hissettiriyor. Beynim eriyor ve sanki onun avucunda yüzüyormuşum gibi hissediyorum, çünkü bu adam beni kendine bağladı.

Karanlık gülümseme geri dönüyor. "Seni korkuttum mu, Printsessa?"

Yutkunup, parmaklarımı koltuğun kenarına bastırdım. "Hayır. Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Belki." Gözleri benimkilere daha da derinlemesine bakıyor, sanki zihnimin içini görmeye çalışıyormuş gibi.

"Neden?" Sesim alçak ve onun bakışları kadar sorgulayıcı.

"İyi kız/kötü erkek meselesi. Belki de senin için biraz daha *sıradan* biri daha uygun olur diye düşünüyorum."

Sıradanlığın benim için ne anlama geldiğini düşünüyorum. Babamın dünyasında, bu Matthew. Ya da başka bir Jared. Ya da çıktığım ama bu adamla olduğu gibi bu kadar kısa sürede bir bağ kuramadığım diğer birçok erkek.

Dante bana ilk baktığı andan itibaren bu bağı hissettim. Bunun görmezden gelebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Belki de *sıradanlık* fazla sıradandır." Ses tonumu sabit tutuyorum.

Saçımın bir tutamını parmaklarıyla tutup, ucunu başparmağına doluyor. Bakışları beni delip geçiyor, ben de ona bakıyorum. Sonra gözlerim dudaklarına kayıyor ve aniden, onları dudaklarımda hissetmek için can atıyorum.

Sanki aklımı okumuş gibi ifadesi değişir ve dudakları açılır, dikkatimi onlardan uzaklaştırıp tekrar gözlerine çevirir.

"Ben tam olarak iyi bir adam değilim, Serenity Bell. Hapis yatmış bir adamla karşılaştırdığında, sıradanlığın *o kadar da* sıradan olmadığını göreceksin."

Hapis yatmış mı? Tüylerim diken diken oldu.

"Hapiste miydin?" Nefesim kesildi, sanki biri ciğerlerime bir kama sokmuş gibi.

Dante gülümser ve tepkimi izlemeye devam eder. "Bir yıl. Ne tür biriyle birlikte olduğunu bilmen adil olur. Hala ilgileniyor musun, Printsessa?"

Bu yeni bilgiyi düşünürüm, bu bilgi beni ondan kaçıp arabama koşmam ve buradan uzaklaşmam için yeterli olmalı. Ama öyle olmaz.

Etmedi.

Hala burada oturuyorum ve bunun nedeni korku değil.

Arzu beni olduğum yerde tutuyor, babamın bana koyduğu sınırların ötesini düşünmemi ve ne istediğimi düşünmemi söylüyor.

Bu gece neyle ilgileniyorum?

Dante başını daha da eğerek yaklaşıyor ve benim için soruyu cevaplıyor.

"Evet." Carpe diem sınırını çok aşmış olabilirim, ama lanet olsun, cevabım hiç bu kadar doğru gelmemişti.

"Dikkatli ol, Printsessa. Cevabını çok beğendim."

Bu da bir uyarı gibi geliyor, ama Dante'nin ağzı benimkine çarptığında, bundan almam gereken her şey aklımdan siliniyor.

Ondan yumuşaklık ya da tatlılık beklemiyordum ve aldığım da bu değildi. Bana verdiği öpücük, kapıları fırtına gibi aşıyordu. Vücuduma girmeyi talep eden bir öpücük.

Dili dudaklarıma dokunduğunda, onu içeri alıyorum ve tadını alıyorum. Tadı şarap ve güç gibi. Arzu, seks, istek ve ihtiyaç gibi.

Dili benim dilimin üzerinde dolaşıyor, beni tüketiyor ve özür dilemeden alıyor.

Ve ben bunu seviyorum.

Şehvet içimdeki her sınırı ateşliyor ve buna ihtiyacım olduğunu biliyorum. *Ona ihtiyacım var.*

Onu, beni derinden korkutan bir çaresizlikle istiyorum. Öpücük uzayıp gidiyor. Sonra duruyor ve çekiliyor, tüm bedenimi ateşle yakıyor.

"Gel. Benimle dans et," diyor, sesi boğuk ve sert, beni her şeyi yapmaya ikna edebilecek ölümcül bir şehvet ve arzu kokteyliyle.

"Evet." Bir başka evet. Ona hayır diyebileceğimi sanmıyorum.

On Üçüncü Bölüm

Serenity

Dante ile dans etme düşüncesi kalbimi o kadar hızlı attırıyor ki nefes alamıyorum.

Onun büyük, sıcak eli benim elimi kapattığında, heyecandan vücudum titremeye başladı. Onun güçlü adımlarına ayak uydurarak, onun yanında düz bir çizgide yürümeyi zar zor başarabiliyorum.

En son ne zaman bu tür bir heyecan hissettiğimi hatırlamıyorum, ya da hiç hissetmiş miyim, onu da bilmiyorum.

Dante beni dans pistine götürüyor, birkaç çift göz bizi takip ediyor. Bunun onunla birlikte olduğum için olduğunu anlıyorum. Buradaki en popüler kişi *o*, çünkü buranın sahibi ve bunu bilmeseniz bile, yine de ona bakarsınız, çünkü herkesin dikkatini çeken bir görünüşü var.

Bu, onun sık sık *dans* edip etmediğini merak etmeme neden oluyor.

Bu düşünce beni biraz daha özel hissettiriyor. Doğru olmasa bile, bu gece için öyleymiş gibi davranabilirim.

Dans pistine adım attığımız anda, dans eden bedenlerin denizine daldığımızda, midem sıkışıyor ve mide boşluğumda yaşayan kelebekler çılgına dönüyor.

Sadece birkaç gece önce, Harper ile buradaydım. Dante dansımı izlerken kendimi bir tür fantezinin içindeymiş gibi hissettim. Bir rüyadaymışım gibi davrandım, çünkü bunun gerçek olmadığını biliyorsun, ama istediğin her şeyi yapabilirsin.

Şimdi fantezi gerçeğe dönüştü, ama Harper burada değil ve Dante uzaktan beni izleyen gizemli yabancı değil.

O hemen yanımda, sanki ben ona aitmişim ve bunu her zaman yapıyormuşuz gibi elimi tutuyor.

Gururla ve dik bir şekilde yürüyerek beni kalabalığın içinden geçiriyor ve insanlar Musa'nın Kızıldeniz'i ikiye ayırdığı gibi onun için yol açıyorlar. Boş bir alan bulduğumuzda duruyor, sonra bana dönüyor ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor, ta ki göğsünün granit duvarlarına yapışana kadar.

Öpücüğü çok ateşliydi, ama bu tamamen başka bir şey. O kadar yakınım ki, onun kalp atışları ile benimkiler arasında hiçbir fark yok. Tabii benimki saatte yüz mil hızla atıyor.

Gülümser ve yavaş ama neşeli müziğe uyarak benimle birlikte sallanmaya başlar.

Bas sesinin seviyesi düşer ve ağzını kulağıma yaklaştırır. "Şimdi utangaçlık yapma, Printsessa." Elimi alır ve parmaklarımı göğsüne koyuyor. "Ben buradayım."

Ona gergin bir gülümseme atıyorum. "Bu durumu farklı kılıyor."

Bana bakabilmek için geri çekilir ve şeytani bir gülümseme atar. "Amaç da bu. Artık sana dokunabilirim."

Onun gözlerinde açlık belirince içimi tehlikeli bir sıcaklık kaplar. Bu yoğunluk damarlarımdan zevk dalgaları geçmesine ve bacaklarımdan arasında nem damlacıkları oluşmasına neden olur.

"Benimle dans et," diye emreder alçak sesle.

Kafamdaki tereddütleri bir kenara bırakıp başımı salladım ve dans etmeye başladık. Ve bu elektrik gibiydi.

Daha önce aramızda hissettiğim kıvılcım alevlenir ve vücutlarımız sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi birlikte hareket eder.

Dante'nin bu kadar iyi bir dansçı olmasını beklemiyordum, ama öyle. Bu, onunla dans etmeyi daha eğlenceli, özgür ve heyecan verici hale getiriyor.

Birbirimizin tadını çıkarıyor ve müziğe göre hareket ediyor, ritmin bizi istediği yere götürmesine izin veriyoruz.

Müzik, cuma gecesi çalan aynı yumuşak, şehvetli kulüp miksine dönmeden önce birkaç şarkı boyunca böyle dans ediyoruz.

Dante bana gülümser, hatırladığını gösterir ve beni tekrar kendine çeker.

Bu sefer, vücudumdaki ellerini ve hissettiklerimi daha fazla fark ediyorum. Müzik içimde yankılanıyor, ama onun dokunuşları da öyle.

Benimle birlikte geriye doğru eğiliyor, eli belime doğru iniyor, sanki dans pistinde beni soyacakmış gibi. Daha samimi dokunuşları, bedenim üzerindeki kontrolümü kaybetmeme neden oluyor, sanki sonsuza kadar bunu yapmak için programlanmışım gibi onun liderliğini takip ediyorum.

Dokunuşları, bedenimin çok uzun zamandır yapmadığı şekilde tepki vermesini sağlamak için her şeyi yapıyor ve bu beni çıldırtıyor.

Onun durmasını istemiyorum.

Beni sırtım onun göğsüne yaslanacak şekilde çevirdiğinde, ellerimi havaya kaldırıyor, sonra benimle birlikte aşağı iniyor, omuzlarımdan göğüslerime ve kalçalarıma kadar uzanan çizgiyi izliyor. Bir elini karnımda, diğer eliyle göğüslerimin altını okşayarak orada kalıyor.

Bu çok iyi ve yasak bir his, ona eriyorum. Bana daha sert bastırıyor, kıcıma sertleşmiş penisinin şişkinliğini hissetmemi sağlıyor. Bunu saklamaya çalışmıyor, bu da beni şaşırtmıyor. Onu çok iyi tanıyorum

onu çok iyi tanımıyorum, hatta hiç tanımıyorum, ama onun istediğini saklayan türden bir adam olmadığını anlamak için onu uzun süre tanımama gerek olmadığını düşünüyorum. Ya da tepkilerini.

Bana sürtünmeye başladığında da şaşırmadım, çünkü buraya geldiğimden beri onun beni sürekli tahrik ettiğini bildiğini düşünüyorum. Ve o da benim bunu bilmemi istiyor.

Ona bakıyorum ve gülümsüyor. Sonra beni tekrar kendine doğru çeviriyor, bir eliyle yüzümü kavıyor ve beni dudaklarına doğru çekerek bir öncekinden daha nefes kesici bir öpücük veriyor.

Dudakları benimkine yapıştığında, zevkten vücudum gerilir.

Dokunuşları ve öpücükleri sahiplenici, açgözlü ve her şeyi tüketen bir hal alıyor. O kadar yoğunlaşıyorlar ki, içimde kabaran arzuyu bastırmak için bacaklarımı sıkma zorunda kalıyorum.

Öpüşürüz, öpüşürüz, öpüşürüz. Sonra dans pistinden ayrılırız. Yine o öncülük eder, elimi tutar, dudaklarım şişmiş ve karıncalanmıştır.

Dante beni dans pistinin karşısına götürüyor ve bizi boş bir koridora açılan bir kapıdan geçiriyor.

boş bir koridora açılan bir kapıdan geçiyoruz.

Oradan, müziğin bile bizi takip edemediği başka bir salon gibi görünen odaya giriyoruz. Sonra beni tekrar öpüyor, parmakları saçlarımda dolanırken beni sert beton duvara doğru itiyor.

"On dakika," diye dudaklarıma aceleyle fısıldadı.

"On dakika mı?" diye soruyorum, o boynuma doğru hareket edip cildimi ısırmaya başladığında.

"On dakika, Printsessa. On dakika boyunca tadına bakacağım, sonra bitecek."

Sözlerindeki kesinliğe panikle kapılıyorum. "Hepsi bu mu?"

"Öyle olmak zorunda. Seni tatmama izin ver, Printsessa." Ellerini göğüslerimi avuçlamak için vücudumda yukarı kaydırıyor göğüslerimi avuçlar ve göz göze gelmemiz için geri çekilir. "Seni tatmama izin ver."

Başımı sallıyorum, ağzım kuruyor ve onun ağzının benim üzerimde olacağı düşüncesiyle başım dönüyor. *Beni tatmak.*

Elbisemin küçük siyah askılarını omuzlarımdan aşağı kaydırıyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Çıplak tenime değen hava, zaten sertleşmiş meme uçlarımı daha da sertleştiriyor, ama bana dik dik bakan gözleri onları cam gibi yapıyor.

"Bütün gece bunları emmek istedim," diyor, göğüslerimi avuçlayarak sıkabiliyor. "Ve sana zevk verirken yüzünü izlemek istedim."

Artık kelimeleri bir araya getiremediğim için dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Dante tepkime gülümsüyor ve başparmaklarıyla meme uçlarımdan tepesini okşuyor.

Yine inlerim ve o öne eğilip dilini göğüslerimin kıvrımları boyunca gezdirir, arkasında ateşli bir zevk izi bırakır.

Sağ meme ucumu ağzına aldığı anda, tüm mantıklı düşüncelerim uçup gider ve tek duyabildiğim yumuşak inlemelerim ve ağzının emme sesidir.

Her ikisine de eşit ilgi göstermek için birinden diğerine geçer ve kendimi cennetteymiş gibi hissederim.

Kızgınlığımın ıslaklığı külotumu ıslatıp uyluklarımdan aşağı sızması sadece birkaç saniye sürer.

İçgüdüsel olarak ellerim onun başına doğru hareket eder ve parmaklarımı onun diken diken saçlarına dolayarak dudaklarının beni tatmin etmesini sağlarım.

O açgözlülükle emmeye devam eder, sonra ellerini uyluklarıma indirir ve elbisenin eteğini kaldırır.

Eteği belime kadar sıyırıyor ve cinsel organımı avuçladığında, külotumun ne kadar ıslak olduğunu hissediyor. Bu, emmesini durdurmasına ve bana bakmasına neden oluyor, gözleri vahşi ve aç.

"Lanet olsun," diye fısıldadı, külotumun danteli üzerinden klitorisime bastırarak. "Sırılsıklamsın."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Mükemmel. Bacaklarını aç, Printsessa."

Sanki vücudum onun emirlerine uymaya programlanmış gibi, itaat ediyorum ve o benim uyluklarımı ayırdığında bacaklarımı onun için açıyorum.

Dante çömelir ve külotumu kenara kaydırarak amımı ortaya çıkarır.

Hâlâ bir şekilde çok dominant olan, önümde diz çökmüş halini görmek, benim için neredeyse dayanılmaz. Bana bakıp yıkıcı bir gülümseme attığında, mavi gözleri beni olduğum yere çiviler.

Sonra Rusça konuşur. Ne dediğini anlamıyorum, ama kulağa müstehcen geliyor.

"Ne dedin?" diye kekeliyorum.

"Sana söylersem, benden kaçarsın."

Elini tekrar amıma götürmeden ve yüzünü bacaklarımdan arasına gömmeden, dilini klitorisimde gezdirmen önce duyabildiğim tek şey bu.

Bu ezici etki beni ecstasy içinde çılgınlaştırır ve duvara doğru eğilirim, zevk dalgaları beni sararken amımı yüzüne sürterim.

Düşmemek için omuzlarından tutunarak kendimi desteklemek zorunda kaldım. Sıcak nefesi cildimde yayılırken, klitorisimi sertçe emiyor, yalıyor, tadına bakıyor.

Bu, onun penisinin içimde nasıl hissettireceğini anında merak etmeme neden oluyor.

Dante vahşi sahiplenmesini yoğunlaştırıyor, sanki en sevdiği yemekmişim gibi amımı yalıyor. Zevk vücudumun içinde patladığında inliyor, kıvranıyor ve çığlık atıyorum.

Islaklık içimden fışkırır ve doğrudan ağzına akar.

O kadar sert boşalıyorum ki, nefesim kesiliyor ve vücudum sanki yıldırım çarpmış gibi titriyor.

Gözlerimin arkasında ateş dans ediyor, sonra vücudumdan aşağı, ayak parmaklarıma kadar uzanan bir sıcaklık dalgası olarak akıyor.

Kafam vücudumdan ayrılmış gibi hissetsem de, onun hala devam ettiğini, hala yaladığını, hala beni sahiplendiğini biliyorum.

Dante, benim uyarılmamı hiçbir şey kalmayana kadar içiyor ve ancak o zaman ayağa kalkıyor.

Ellerini başımın üstündeki duvara koyar ve bana bakar, nefesi düzensizdir, göğsü denizdeki öfkeli dalgalar gibi inip kalkar.

O bana bakarken, gözlerimi ararken, ben de ona bakıyorum.

İkimiz de o anın içinde sıkışıp kalıyoruz, ama o ilk olarak bakışlarını kaçırıyor ve bakışlarımızı kesiyor.

Bana tekrar baktığında, gözleri kararır ve o geri çekilirken kalbim sıkışır.

"On dakikamız doldu," diye konuşur sonunda, ve ben onun on dakika hakkında daha önce söylediklerini hatırlarım. Beynim ve vücudum bunu kabul edemiyor.

"Ne?" diye nefes alıyorum.

"On dakika doldu, Serenity. Ve beni bir daha görmemelisin."

Ağzım şaşkınlıktan açık kalır. Az önce bana dokunduğu gibi dokunup bunu nasıl bitirebilir?

"Anlamıyorum. Ben..."

Boğazımı tuttu. Acı verici değildi, ama beni şaşırttı ve daha önce onda hissettiğim tehlikeyi bir an için gördüm.

"Seninle yatmak istiyorum. Ama yapamam." Sözleri keskin ve özlüydü. "Ama seni bir daha görürsem, yapacağım. O zaman seni rahat bırakamayacağım,

sen istesen bile. Sana sahip olamam, Serenity Bell ve sen de beni istemelisin."

Beni bırakıyor, uzaklaşıyor ve sonra kapıdan çıkıp
beni bırakır.

Kapı kapanana kadar bilincim geri gelmedi ve
hala yarı çıplak olduğumu fark ettim.

Ama onun uyarısı beni o kadar şaşırtmış ki, kıpırdayamıyorum.

Ne oldu az önce?

On Dördüncü Bölüm

Dante

Penthouse daireme girip otomatik ışıklar yandığında, Serenity'den ayrıldığımdan beri milyonlarca kez söylediğim sözleri düşünüyorum.

Sözlerimin, bir avcı merhamet gösterirken avına verdiği bir uyarı gibi mi, yoksa avına kaçma şansı vermek için kovalamadan önce söylediği bir önsöz gibi mi geldiğinden emin değilim.

Her ne olursa olsun, her kelimesinde ciddiydim. O beni bir daha görmemeli, ben de onu görmemeliyim. Bu gece, bu büyüleyici ilişkiyi sonsuza dek bitirmeli.

Ateşle oynarsan, yanarsın.

Bu sözün doğruluğunu benden daha iyi bilen yoktur.

Ben, kendisini bekleyen sonucu bildiği halde riski göze alan, ya da istediğini elde etmek için tehlikeli olan yolda yürüyen biriyim.

Bu, acımasız olmanıza yardımcı olan korkusuz bir yaşam tarzıdır. Aynı zamanda, işler düşündüğünüz gibi gitmediğinde, yanmanın, sonuçların veya düşüşün güçlü etkisine sizi hazırlayan hiçbir şey yoktur.

Bu gece bana olan da buydu.

Serenity ile aramızda olanlar tam olarak istediğim şeydi. Ama sonrasında böyle hissedeceğimi beklemiyordum. Parçalanmış, çelişkili ve o kadar tahrik olmuş ki, derim hiç sönmeyecek bir ateşle yanıyor.

Ondan nasıl uzaklaşabildiğimi bilmiyorum. Cidden bilmiyorum.

Eve varmam yirmi dakika sürdü ve bu soru kafamda yankılanıp durdu.

Onu istedim. Tanrı biliyor ki istedim. Bu konuda hiç şüphe yoktu ve tereddüt etmeden onu orada, duvara yaslayıp alacaktım.

Onun benim kucagımda kıvranıp, lezzetli amını yüzüme sürtündüğü o an, Serenity Bell'i hayatımdaki her şeyden daha çok istediğimi itiraf ediyorum.

Ama kendimi durdurdum çünkü durmam gerekiyordu.

Onu almanın beni nereye götüreceğine dair bir anlık görüntü zihnime geldi ve bir felaket gördüm. *Onun için.*

Ben, onun asla bilmemesi gereken düşmanıyım. Onun kötü kalpli babasını öldürmeyi planlayan bir adam. Kendimi durdurdum çünkü onun beni o anki halimle hatırlamasını istedim. Gelecekte olacaklarla değil.

Yukarıya, yatak odama çıktım, kıyafetlerimi çıkardım ve banyomdaki duş kabinine girdim.

Her zamanki ılık duşum yerine, sıcaklığı soğuğa ayarladım ve su üzerime dökülürken, serinliğin zihnimi ve ağrıyan sikimi yatıştırmasına izin verdim.

Çelik gibi sertleşmişim. Bunu gidermenin tek bir yolu var. Hayır, iki. Ben sadece ilk seçeneği seçiyorum ve onu *tek seçenek olarak* görüyorum.

İstedğin kadını kafandan çıkarmak için başka bir kadınla yatmak hiç benim tarzım olmadı, bu yüzden şimdi de başlamayacağım. Zaten bunu yapamazdım çünkü istediğim tek bir kadın var.

Doğru yolu seçip mantıklı davranmaya karar vermem, onu unutmam gerektiği anlamına gelmez.

Keşke deneyebilseydim, ama içimdeki asi ruh buna izin vermiyor, bu yüzden gerçek olamıyorsa, bununla yetinmek zorundayım.

Gözlerimi kapatıp, üzerime akan suyun tadını çıkarırken Serenity'nin güzel yüzünü hayal ediyorum.

Eğer oradan ayrılmasaydım, onunla sonra ne yapardım diye hayal ediyorum.

Onu dizlerinin üzerine çöktürür, ben onun muhteşem göğüslerini okşarken o da benim sikimi yalardı.

Bu görüntü, sikimin ucuna sıcak kan akıtarak, sikimin ucunda ön sıvı salgılamasına neden oluyor.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, sonra onun önümde diz çökmüş halini hayal etmeye devam ediyorum, elimle sikimi kavrayıp pompalarken, elim onun sıcak, ıslak ağzıymış gibi davranıyorum. Ya da daha iyisi, onun sıkı küçük amcığı.

Bunu en son ne zaman yaptığımı ya da en son ne zaman bir kadına bu kadar ihtiyaç duyduğumu hatırlamıyorum.

Hapishanede bile bunu yapmadım. Oradaki günlerimin çoğunu, pervasızlığım için kendime küfrederek ve özgür kalacağım zamana kadar geri sayarak geçirdim.

Siktir, hapiste olduğumu bilmek onu bile korkutmadı. Eminim onun güzel kafasına gelen fikir, sadece bir yıl hapis yattıysam o kadar da kötü bir şey yapmamış olabileceğimdi.

Hayatımın Bratva ile ilgili kısımlarını bilseydi, benim de şeytan kadar kötü ve alçak olduğumu anlardı.

Ama o da bunu istiyor gibi görünüyor. Kötü çocuk. *Kötü adam.*

Romeo ve Juliet'in karanlık bir fantezi resmini yapıp Romeo'yu bir meleğe aşık olan bir iblis yapması ne kadar da uygun.

Bizim gibi geliyordu. Ya da en azından, onun gibi bir kadının kötü adamın dokunuşunu arzuladığı bir fantezi gibi.

Bir erkeğin bir kadını ele geçirmek için düşünebileceği her şekilde vücuduna sahip olacak ve onu çığlık attıracak bir adam. Bu gece benim için yaptığı gibi çığlık attıracak.

Bu sadece başlangıçtı ve bizim sonumuzun böyle olmasını istemiyordum.

Serenity'nin inlemeleri erotik bir senfoni gibi kulaklarımı dolduruyor ve sikimi o kadar sert pompalıyorum ki, sikimin derisi acıyor.

Hafızamdaki inlemeler daha da yüksek oluyor ve onun tadını hatırlıyorum. Tatlı nektarı ağzıma akıyordu ve ben doyamıyordum.

Tahmin ettiğim gibi, daha fazlasını, daha fazlasını istedim.

Bana nasıl baktığını hayal ettiğimde, bu beni tahrik ediyor ve boşalıyorum.

O masum deniz yeşili gözler, taşaklarımı eldiven gibi sıkılaştırıyor ve spermimi sikimden düş duvarlarına fışkırtıyor. Darbeyi hafifletmek için sikimi yumruklarım, ama pek işe yaramıyor. Boşaldıktan sonra da bir süre spermim akmaya devam ediyor.

durana kadar. Sakinleşmeden önce.

Onun görüntüsü kaybolmadan ve ben kendime gelmeden önce.

Ama onu hala unutamiyorum ve unutmam gerektiğini biliyorum.

Telefonuma gelen bir mesajla uyanıyorum.

Baktığımda, Igor'dan geldiğini görüyorum. Mesaj tek cümleden oluşuyor.

Senden bir iş yapmanı istiyorum.

Bu basit cümle tam da *öyle, basit*, ama Igor ile benim aramda daha fazla anlam ifade ediyor. Sanki bana tekrar güvendiğini göstermek için zeytin dalı uzatıyor gibi.

İş talebi, beni buraya gönderen iş gibi değil. Bu iş, Creed'e karşı suç işlemiş biriyle ilgilenmek, yani

Igor'un benim halletmemi istediği kişi zaten aşağıda beni bekliyor olmalı.

Bu tür işler sadece Creed'in diğer üyeleri, meslektaşları veya kıdemli infazcılar tarafından yapılır.

Hızlıca, ona şimdi bu işi halledeceğimi belirten bir mesaj yazıp gönderdikten sonra kalkıp jogging pantolonumu giyip aşağı kata indim.

Ana kapiya vardığımda, tabii ki, yerde eski kılıç ve adalet terazisi sembolünün bulunduğu resmi mühürle kapatılmış bir zarf var.

Bu mektuplar sadece Creed'in lideri tarafından gönderilir.

Zarfı alıp açtım ve içinde küçük bir parşömen deri sözleşme parçası buldum. Bu uygulama, eskiden gizli görevler yapan Vory'deki gruplardan birinden alınmıştı.

Eskiden, sadece eğitimli kişiler üzerindeki işaretleri anlayabildiği için bu yöntem kullanılırdı.

Ortakdaki dört nokta Igor'un imzasını temsil ediyor. Yan taraftaki ejderha ve Rus sembollerinin yan yana olduğu iki nokta, Antonella ailesinin danışmanı Davide Antonella'yı öldürmemi istediğini gösteriyor, çünkü o, tugay komutanlarımızdan birinin karısını ve bebeklerini öldürmüş.

Orospu çocuğu. Bu benim için sorun olmamalı.

Davide ile geçmişte iş yaptığım için onu nerede bulacağımı çok iyi biliyorum. Antonella ailesi de misilleme yapmayacaktır, çünkü onun yaptıklarını bildiğimizi anlarsa, onu çoktan silmiş olurlar.

Sözleşmeyi zarfa geri koyup kasama koyar koymaz, mutfaktan gelen fincan sesleri dikkatimi çeker ve arkama dönerim. Ardından espresso makinemden gelen vızıltı sesi gelir.

Temizlikçim Fern'in bugün geç saatlere kadar gelmesini beklemediğim için, bunun tek bir kişi olabileceğini biliyorum. Bu yüzden mutfağa girip Virgo'yu kahve yaparken bulduğumda şaşırmadım.

"Aşağı indiğini duydum, ben de bunu koymam gerektiğini düşündüm." Kafasını makineye doğru eğdi.

Fern dışında, bu evin anahtarlarını verdiğim tek kişi odur. Ben yokken faturalarımı o ödüyordu.

"Bu erken saatte beni bu kadar şereflendirdiğin için teşekkürler dostum." Duvardaki saate bakıyorum. Saat daha dokuz bile olmamış. Genelde Virgo en az on olana kadar ortalıkta görünmez. Umarım Serenity yüzünden beni kontrol etmeye gelmemiştir.

"Bunları imzalamayı unutmuşsun." Kahvaltı masasındaki kahverengi zarfı işaret eder. "Markovalar tüm sözleşmeleri saat 10'a kadar, yani bir saat içinde istiyorlar."

"Kahretsin." Omuzlarım çöküyor ve zihnimde kendime kızıyorum. Bu, cuma gecesi kulüpte oynanacak yüksek bahisli poker oyunu için. İmzam, o gece için ihtiyacımız olan parayı serbest bırakmak için. Evraklar masamdaydı, ama imzalamayı tamamen unutmuşum.

"Aklında başka şeyler mi var?" Ses tonu suçlayıcı, bana attığı bakış da öyle.

"Hayır." İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz ve evrakları imzalamayı unuttum çünkü ya Serenity'yi düşünüyordum ya da onunla birlikteydim.

"Hayır mı?" Bana bir espresso hazırlayıp uzattı, sonra kendine de bir tane yaptı.

"Hayır." Masaya doğru yürüdüm, zarftan belgeleri çıkardım ve imzaladım. "İşte. Bitti. Hem de tam zamanında."

"Uh-huh." Kapıya bakıyor, sanki başka birinin gelmesini bekliyormuş gibi.

"Yani, o burada değil mi?"

Onunla lafı dolandırıp kimi kastettiğini sormaya gerek görmedim, çünkü kimi kastettiğini biliyordum.

"O burada değil, Virgo."

"Ve onunla yatmadın mı?" Kaşlarını kaldırır ve şüpheyile bakar. "Yatmadım."

"O zaman hala umut var."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyorum. "Virgo, ben aptal değilim. Sana işleri batırmayacağımı söyledim ve batırmıyorum."

"Tamam. Sadece kontrol ediyordum. Boynum tehlikede. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak istedim." Benim güvencemle daha rahatlamış görünüyor.

"Her şey olması gerektiği gibi. Onu bir daha görmeyeceğim. Büyülenme bitti." *Yalancı, yalancı, lanet olası yalancı.* Konuşurken bile, hala dün geceyi düşünüyorum.

Kahvemi yudumlarken, fark etmemesini umuyorum. Ama fark ediyor.

"Bununla bir sorunun yok, değil mi?" Koyu kahverengi gözleri beni delip geçiyordu.

"Sorun yok. Endişelenecek daha önemli şeyler var. Mesela babası gibi."

"Çok haklısın." Sırıttı. "Neyse, gitmem gerek. Yaşlı adamın teknik yardımına ihtiyacı var. Kuzenim benim mirasımı çalabileceğini düşünmesin diye ara sıra ortaya çıkmam gerek."

"Ciddi misin?" Ona yan gözle baktım. Hâlâ bununla uğraştığını sanmıyordum.

Her şey, birlikte iş kurmaya karar verdiğimizde ve o petrol şirketinden ayrıldığında başladı. Kendi imparatorluğumu kurmak istememi destekleyen babamın aksine, Virgo'nun babası ortalığı birbirine kattı ve Virgo'nun hiç sevmediği kuzenini şirketin CFO'su yaptı.

"Evet, çok ciddiylim. Babam gelecek yıl emekli olmak istiyor. Viktor benim yerimi aldığı için, şirketi ona bırakmayı düşünüyor. Elbette, seninle elde ettiğimiz başarıdan memnunum ve bunu takas etmem, ama bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Hayır, izin vermemelisin." Ben de işimiz hakkında aynı şekilde düşünüyorum, ama Levitsky Corp'taki hisselerimi hiçbir şey tehdit etmedi. Igor'un şirketi yönetmesi bile.

Tek mirasçı ben olduğum için, hem o hem de babam her şeyin bana kalacağını ve benim de onların yaptığı gibi ailenin geri kalanına bakabileceğimi açıkça belirttiler.

"Bana şans dile."

"İyi şanslar."

"Creed toplantısında görüşürüz."

Kahretsin. Keşke bana bunu hatırlatmasaydı. Bu gece Creed'in ilk aylık toplantısı var ve ben hiç heyecanlı değilim. Jason, ait olmadığı masada oturup kendini beğenmiş tavırlarıyla orada olacak.

"Umarım o piçi herkesin önünde öldürmekten kendimi alıkoyabilirim."

"Sadece sonucu düşün ve iki hafta içinde onu ortadan kaldırmak için sağlam bir plan yapabileceğimizi umalım."

"Evet. Hiç şüphem yok."

Gülümsüyor. "İşte bu ruh." Kahvesinin geri kalanını içip dışarı çıkıyor, ama aklıma bir soru geliyor.

"Hey, Virgo," onu durduruyorum ve o da bana dönüyor. "Ne var?"

"Olivia," diyorum tereddütle, ama gözleri her zamanki gibi onun adı geçtiğinde bulanıklaşıyor. "Onu bulsan ne yapardın?"

Kafasını sallar. "Bilmiyorum. Fırsatım olursa anlarım diye düşündüm."

"Tamam."

Duvarın kenarına hafifçe vurur, başını eğip çıkar.

Havada kalın ve ağır bir sessizlik hakim. Çatıştığım zamanlarda hep orada olduğu için sevmediğim türden bir sessizlik.

Şu anda içim karışık çünkü sahip olamayacağım bir kadını istiyorum.

Endişelenecek daha önemli şeyler olduğunu söylediğimde haklıydım.

Öyle, bu yüzden onu kolayca aklımdan çıkarabilmeliyim.

Belki de yapamıyorum çünkü o beni canlı hissettirdi ve bana baktığında, sanki dünyaya gösterdiğim halimden daha fazlasını görüyordu.

Belki de gerçek beni gördü. Dünyamın değiştiği katliam gecesinden beri olmadığım adamı.

On altı yıl önceki o gece, ne yaparsam yapayım silemediğim bir iz bıraktı bende. Ve göğsüme saplanan kurşundan bahsetmiyorum.

O hiçbir şeydi. Annemin ölümünü ve o adamların sekiz yaşındaki kız kardeşim Ana'yı alıp götürmesini izlemek beni içten içe korkuttu.

Silahla vurularak hayatta kaldım, ama sonra o adamların kız kardeşime tecavüz edip öldürdüklerini öğrendim.

Evimiz saldırıya uğradı ve yanlış giden bir iş anlaşması yüzünden pek çok insan hayatını kaybetti. Hepsi bu kadardı ve sonunda, intikam almak için kim ne yaparsa yapsın, ailemi geri getiremeyecekleri için hiçbir önemi yoktu.

Böyle bir üzüntü insanı yavaş yavaş öldürür.

Dün gece Serenity ile geçirdiğim zaman, yorgun ruhumun ihtiyacı olan bir molaydı. Hepsi bu kadar. Şimdi gerçekliğe dönme zamanı.

Yönetim kurulu odasında, büyük ceviz ağacından masanın etrafında oturan Creed üyeleri ve meslektaşlarına bakıyorum. Burada otuz kişiyiz.

Rockford Manor'dayız, toplantılar ve etkinlikler için kullandığımız kırsal kesimde bulunan görkemli bir ev. Bu akşamki toplantımız başlamak üzere.

Igor masanın başında oturuyor. Ben onun sağında, Virgo ve babasının yanında oturuyorum. Düşmanım Jason, Igor'un solunda oturuyor.

Ne yazık ki ona doğrudan bakmak zorundayım.

Ben geldiğimde o zaten buradaydı. O pislik, sanki yıllardır görüşmemiş eski dostlarmışız gibi beni selamlama cüretini gösterdi. O, dünyanın en büyük aktörüydü. Ya da belki de

ben öyleydim, çünkü öfkemi bastırıp onun yalancı dilini kesip kalbine bıçak saplamadım. Orada bir tür tanrı gibi oturmuş halini görmek, hala kanıma ölümcül dozda öfke pompalıyor.

Armani takım elbise giymiş olan bu herif, hayatın ona iyi davrandığını gösteriyor. Serenity onun siyah saçlarına sahip, ama neyse ki benzerlikleri bu kadarla sınırlı. Jason'ın bulanık çamur rengi kahverengi gözleri, kare şeklinde bir yüzü ve bir kavgada kırılmış olması gereken eğri bir burnu var.

Benden yirmi yaş büyük ve 1,75 metre boyuyla benden daha kısa, ama bir güreşçi kadar kaslı. Yine de onu kolayca yere serebilirim —kolayca.

Şu anda bunu yapmak istiyorum, ama şu anda tek yapabileceğim şey burada oturup izlemek olsa da, öfkeli olsam da oyunu oynamak zorundayım.

Ondan yayılan otorite havası, *sadece* Massachusetts Valisi'nin değil, ülkenin başkanının otorite havası. Hayatında bulunduğu konuma sadece Igor ve babam sayesinde geldiğini tamamen unutmış olduğu açık. Onlar olmasaydı, hala savcılıkta masa başı işinden kazandığı yetersiz maaşla geçinmeye çalışıyor olurdu.

"Başlayalım," diyor Igor. "Paylaşmam gereken ilk konu, Japon hükümetiyle anlaşmayı sağlamanın zaferi."

Igor gururla konuşmaya devam eder ve erkeklere neler olduğunu anlatır.

Etrafımdaki diğerlerinin yüzlerinin, bu haberi ilk duyduğumda benim yüzümün aydınlanması gerektiği gibi aydınlandığını görüyorum, ama bu manzara beni daha da öfkeliyor. "Bu başarıyı Jason Bell'e borçluyuz." Igor, Jason'a işaret eder ve Jason

kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor.

"Teşekkürler," diyor Jason kısa bir baş hareketiyle. "Katkıda bulunabildiğim için mutluyum. Bunun hepimiz için faydalı olacağını biliyorum."

"Elbette öyle olacak." Igor gülümser. "Ve tüm bunları kızının düğününü planlarken yaptın."

Bahsettiği üvey kızı.

Jason gülümser. "Bir tanesi kesinleşti, diğer kızımın düğünü de yolda."

Onun artık Serenity'den bahsettiğini fark ettiğimde, kanım donar ve başka hiçbir şey duymam.

Serenity evleniyor mu?

Siktir. Jason'ın pislik arkadaşlarından birinin şanslı damat olacağını tahmin edebiliyorum. Ama kim olursa olsun, o artık bana değil, onlara ait olacak.

Zaten benim için ulaşılmaz olan kızın artık daha da ulaşılmaz hale geldiği haberini duymak, onu daha çabuk unutmamı sağlamalı.

Ama yle olmuyor.

Bana tam tersi bir etki yapıyor, sahip olamadığım şeyi daha da çok istiyorum.

Toplantı boyunca bu değişken ruh halinde kalıyorum, eve gitme vakti gelene kadar otomatik pilotta çalışıyorum.

Ama eve gitmiyorum.

Serenity'nin karşısındaki binadaki boş dairelerden birinde kendimi bulduğumda, delirdiğimi anlıyorum.

Benim için bile yeni bir dip noktaya ulaşmışım. Buradan, bir dürbün yardımıyla, onun yatak odasını doğrudan görebiliyorum.

Bir sapık gibi, o uykuya dalana kadar onu izliyorum ve o uyuduktan sonra bile izlemeye devam ediyorum.

Bir oyuncak bebek gibi, insan olamayacak kadar mükemmel ve kusursuz olan Serenity yatağında yatıyor. Koyu siyah saçları uzun, zarif dalgalar halinde omuzlarını kaplayarak etrafına yayılmış.

Onu izliyor ve ona tekrar dokunabilmeyi diliyorum. Ama yapmamalıyım.

Burada olmam yeterince kötü. Akklı başında hiç kimse böyle bir şey yapmaz. İyi insanlar böyle şeyler yapmaz. Kötü insanlar yapar.

Kurallara karşı gelerek istediklerini alırlar.

Bu anı istedim. şimdi ona verdiğim uyarının ona yönelik olmadığını anlıyorum. Bana yönelikti, çünkü onu yalnız bırakma yeteneğim artık yok.

Bunu istemiyorum.

On Beşinci Bölüm

Serenity

Harper ve ben en sevdiğimiz pizzacıda akşam yemeği yiyoruz.

Birkaç gün sonra ilk görevi için Avustralya'ya gidecek.

Babam da birkaç gün sonra Japonya'ya gidecek, ama onun gitmesi Harper'ın gitmesi gibi değil.

O konuşuyor ama ben yine dalmış durumdayım, arkasındaki yemyeşil İtalyan kırsalını gösteren duvar resmine bakıyorum. Aslında şu anda onun arkadaşlığına gerçekten ihtiyacım var.

Geçen gece kulüpte Dante ile olanları unutamıyorum.

Onunla geçirdiğim her an hala zihnime kazınmış durumda, ama onu bir daha görmemem gerektiği uyarısı diğer her şeyi gölgede bırakıyor.

Böyle bir uyarı, onun da beni görmeyeceği anlamına geliyor.

Öyleyse neden dün gece beni izliyormuş gibi hissettim?

Bu sabah uyandığımda, onun varlığı beni çevreliyordu ve bu hissi ruhumdan atamadım.

Harper'a dün olan her şeyi anlattım. Yani, gerçekten olan her şeyi *Gerçekten* olan her şeyi. Dante'nin beni izlediğini düşündüğüm kısmı hariç.

Harper'ın, kelimenin tam anlamıyla her şeyi anlatabileceğin türden bir arkadaş olduğu için her zaman minnettar oldum, ama buna rağmen, bazı şeylerin söylenmemesi daha iyi olduğunu biliyorum.

Özellikle de onun beni izliyor olabileceği fikrini tamamen sevmediğim için.

Aman Tanrım. Gerçekten mi, Serenity? Bunu düşündüğüme inanamıyorum. Eğer doğruysa, çok korkmam gerekirdi.

"Kızım." Harper yüzümün önünde parmaklarını şıklatıp kıkırdar. "Yine yapıyorsun."

Daha dik oturup birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. "Özür dilerim, ne diyordun?"

Her zamanki gibi gülmek yerine, bana anlayışlı bir gülümseme gösterir. "Önemli değil. Kangurular hakkında konuşuyordum. Onları her zaman sevimli bulmuştundur, bu yüzden aklını o-adını-anmayacağım-kışiden uzaklaştırır diye düşündüm."

Buna gülümsüyorum. "Teşekkürler. Ve onun adını söyleyebilirsin. Sorun değil. Bana hiçbir şey yapmadı."

"İncindin. Bu yeter." Dudaklarını büzüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Haklı.
incit
medi Uzun zamandır tanıştığım ilk erkeğin

Aslında o muymuş? Aramızda böyle bir ateş ve kimya varken neden beni bir daha görmek istemedi? Bana ondan uzak durmamı söyledi.

Bunda, onda hissettiğim tehlike mi vardı?

Bana iyi bir adam olmadığını söyledi, belki de mafya konusunda haklıyım. Bilmiyorum.

"Sen bu haldeyken seni terk etme düşüncesinden nefret ediyorum," diyor, parmaklarını masanın üzerine koyarak.

Sandalyeye yaslanıp omuz silkiyorum. "Sorun değil. Hayat böyle." Böyle söylüyorum ama bunun doğru olmasını istemiyorum.

"Hayatın böyle olduğunu biliyorum, ama ihtiyacın olduğunda yanında olamayan arkadaşlar ne işe yarar? En son moralin bozukken ben yanında değildim, sen sekiz yaşındaydın. Noel'den hemen önce hamstraların ölmüştü ve ailem İspanya'ya gitmişti. Çok üzgündün ve ben seni neşelendirmek için yanında olamadığım için kendimi kötü hissettim."

Şimdi çok saçma gelen bu anıyı hatırlayıp gülümsüyorum. "Bay Poppins için çok uzun süre yas tuttum." *Bay Poppins*. Mary Poppins'i çok seven, çılgın bir cocuktum. Her şeye filmdeki karakterlerin isimlerini verirdim.

"Önemli değil. Bana ihtiyacın olduğunu biliyordum. O zamandan beri, zor zamanlarda hep birbirimize destek olmaya çalıştık."

"Kesinlikle *öyle* yaptın. Başıma daha kötü şeyler geldi ve sen her zaman beni desteklemek için yanımda oldun."

"Sen de benim için oradaydın," diye ısrar ediyor.

Onun böyle hissetmesine sevindim, ama haklıyım. Harper, hayatımda dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiğim zamanlarda yanımda oldu. Annem öldüğünde yanımdaydı. Babam Melissa ile evlendiğinde yanımdaydı. Jared'ı öğrendiğimde kalbim kırıldığında Harper yanımdaydı. Avery öldüğünde de yanımdaydı. Kazadan sonra tekrar yürümeye ve hayata yeniden tutunmaya başlamama yardım etti.

"Bazen, bir kişinin ihtiyacı olan şey sadece yanında olmaksa, bu yeterlidir," diye ekliyor. Gözlerinde minnettarlığın parıltısı beliriyor ve söylediklerinde samimi olduğunu anlayabiliyorum. "Biz kesinlikle çoğu insanın hayalini kurduğu ama asla sahip olamadığı türden, ölümüne dostuz. Tabii ki, Avery de

bu sözün içinde yer alıyor. Sadece bir değil, iki tane en iyi arkadaşım olduğu için çok şanslıyım."

"Ben de, teşekkür ederim."

"Peki, şu erkek meselesi." Avuçlarını çevirip bana delici bir bakış atıyor. "Bana dürüstçe cevap ver. Bu, bana ihtiyacın olduğu çaresiz anlardan biri mi? Haftaya Avustralya'ya gidebilirim."

Nefesimi tuttum. "Kesinlikle hayır. Bunu yapmana izin vermem." "Teknik olarak yapabilirim. Önümüzdeki birkaç gün sadece yerleşmekle geçecek ve ben sadece takımımızın sorumlusu olan adamla flört etmeyi planlıyordum." Göz kırpar ve kıkırdar.

Ben de güldüm. Kim olursa olsun, flört edecek yakışıklı bir erkek olmaması ona yakışmazdı. "Ben iyiyim," diye onu sakinleştirdim. "Sadece bir erkek."

"Oh, lütfen. Bu uzun zamandır hoşlandığın ilk erkek, yani bu önemli bir şey."

"Biliyorum, ama tüm iş gezisini ertelemek için yeterince önemli değil. Onu unutmam gerek. Değil mi? Başka ne yapabilirim ki?" Bu kadar basit, ama aynı zamanda bu kadar zor.

"Sanırım öyle." Sinirli bir şekilde iç çekip kaşlarını çatıyor. "Sadece garip buluyorum. Neden sana bu kadar ilgi gösterdi, sonra da göstermedi? Neydi o? Ne için yaptı?"

"Senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi. Belki sadece meraklıydı." Belki de öyleydi, ama sonundaki her şey çok tuhaftı.

"Belki."

"Ah, erkekler berbat."

"Biliyorum." Ben de şiddetle katılıyorum. "Öyleler. Bu yüzden kariyerlerimiz var, değil mi?"

"Amin, kardeşim." Harper şarap kadehini kaldırır.

Ona gülümserim ve odaklanabilmek için aklımdan çılgınlığı uzaklaştırırım. Odaklanmam gereken bir an varsa, o da şimdidir, çünkü babamın beni evlendirmeye çalışmasından dolayı hala başa çıkmam gereken yeterince kaos ve çatışma var.

Yani, hayır, Dante beni izliyor olamazdı. Bu fikir çok saçma.

Böyle düşünmek, zihnimin bana oyun oynaması ve Dante'nin uzak durmam için verdiği uyarıyı kabul etmediği için bir şeye tutunmaya çalışmasıydı.

Kendi gerçekliğini oluşturmak için gerçeğe karşı gelmek tamamen aptalca.

Bunun bana zarar vermekten başka bir faydası ne olabilir ki? Tanrı biliyor ki zaten yeterince incindim. Hayatımı olduğundan daha da zor hale getirmeme gerek yok.

Masada duran telefonuma bir mesaj geliyor. Ekrana bakıp mesajın babamdan geldiğini görünce kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oldu?" Harper, tepkimi fark ederek sorar.

"Babamdan."

"Derin nefes al. Her şey yoluna girecek."

Bana bu tür tavsiyelerde bulunmasını seviyorum, henüz mesaja bakmadım bile.

Bugün bana ne emir vereceğini merakla, onun tavsiyesini görmezden gelip telefonu elime alıp mesajı dikkatlice okudum.

Mesajın içeriğini görünce, en azından nefes almadan o lanet mesajı okuduğum için kendime lanet okudum. Mesajda şöyle yazıyordu:

Yarın akşam Matthew ile bir randevu ayarladım. Saat 8:00'de seni alacak. İkinizin birbirinizi tanımanızı istiyorum, bu yüzden ben yokken sizin için bir dizi randevu ayarladım. Ona bir şans ver.

Seni seviyorum.

Telefonu yere bırakıp ellerimi başımın üzerine koydum.

"Harika."

Harper telefonu aldı ve mesajı okuduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudaklarını ısırıp ve başını salladı.

"Baban bu konuda gerçekten çok ısrarcı." Telefonu bana doğru kaydırır.

"Ne yapacağım, Harper? Babamın bu hızıyla, bu adamla gerçekten evlenebilirim. Muhtemelen evleneceğim. Babamı tanıyorum. Matthew ile evlenmemi istemeseydi, tüm bu zahmete girmezdi."

Matthew Bouchard'ın, milyarder bir playboyu sorun etmeyen biri için harika bir koca olacağına eminim. Ama benim için değil.

Yakışıklı, çok zengin ve kesinlikle en iyiler arasında, ama ne yaparsam yapayım onunla hiçbir zaman bir bağ kuramayacağımı biliyorum. Bunun nedeni Dante ya da babamın onu benim için seçmiş olması değil. Sadece kendimi tanıyorum.

Harper parmaklarımı hafifçe vurur. "Sakin olmaya çalış. Bence bu durumu atlarmaya çalış, baban Japonya'dan döndüğünde onunla konuşabilirsin."

"Bu iki hafta demek. İki hafta uzun bir süre."

"Bu sana zamanın geçmesini bekleme şansı verecek, anlarsın ya, ve onunla konuştuğunda, ona adil bir şans verdiğini söyleyebilirsin."

"Ama o zaman başka birini bulacaktır. Ya da belki beni Matthew ile evlenmeye zorlayacak ve hayatım cehenneme dönecek."

"Bunu bilemezsin, o yüzden lütfen en kötü senaryoyu düşünme, gerçekleşene kadar. Söylemesi kolay, yapması zor, biliyorum, ama güven bana, en iyisi bu. Yoksa delireceksin."

"Sanırım zaten o yöne doğru gidiyorum." Dante'nin beni izlediğini neden hayal edeyim ki?

"Hayır, delirmiyorsun." Elini göğsünde salladı ve başını salladı. "Bundan daha kötü şeyler yaşadın. Sadece bir çözüm bulmamız gerekiyor."

O bile ikna olmuş gibi gelmiyor ve onu suçlayamam.
Ne diyebilir ki? Kimse beni bu durumdan kurtaramaz.

"Serenity, lütfen." Gözlerime bakıyor. "Tamam, seninle oynayacağım."

"Güzel. Sadece mutlu şeyler ve diziyi düşün." "Evet. En azından dizi var."

"Hadi, tatlı sipariş edelim. Sanırım üçlü çikolatalı dondurma gibi ekstra kalorili ve lezzetli bir şeye ihtiyacımız var."

"Tabii." Kafamı toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. Keşke kafam her an patlayacakmış gibi hissetmeseydim.

Günün geri kalanını onunla keyifle geçiriyorum. Alışverişe ve sinemaya gidiyoruz. Her zamanki gibi, Harper beni oyalayarak en iyi yaptığı şeyi yapıyor, ama eve gelir gelmez sessizlik beni vuruyor ve yine başlangıç noktasına geri dönüyorum.

Yatak odama çıkıyorum ve Dante'yi görebiliyorum sanki. Ama o orada değil, hiçbir yerde yok.

Neden dün gece beni izlediğini hissediyorum? Neden onu unutamıyorum?
?

Neden bunu geride bırakamıyorum? Bana bir daha görmek istemediğini açıkça söyledi. Bu, onu kafamdan tamamen silmem için yeterli olmalı, ama olmadı.

Muhtemelen söylediği diğer şeyler yüzünden. Beni sikmek istediğini ve beni tekrar görürse bunu yapacağını söylediği için.

Hiçbir erkek bana daha önce böyle konuşmamıştı ve eğer böyle şeyler söyleyip beni istiyor gibi görünüyorsa, neden beni reddetti?

Sebepler ne olursa olsun, artık önemi yok.

On Altıncı Bölüm

Serenity

Ertesi gece Matthew beni almaya geldiğinde, hâlâ berbat durumdaydım.

Beynim sanki biri onu ikiye bölüp tavaya atmış gibi hissediyorum.

Hiç uyumamak insana bunu yapar.

Zihnim, sanki *nöbet tutmam* için beni bütün gece uyanık tutmaya karar vermişti.

Tabii ki hiçbir şey olmadı ve dairemde benden ve aptallığımdan başka kimse yoktu.

Bugün işte uyanık kalabilmek için üç enerji içeceği ve sonsuz miktarda kahve içmek zorunda kaldım. Şimdi o kadar yorgunum ki, bu felakete ilgi gösteriyormuş gibi davranamıyorum bile.

Matthew beni gördüğü anda, kendisi hakkında konuşmaya başladı. Gününün ne kadar harika geçtiğini, mahkemede ne kadar muhteşem olduğunu, engin becerileri ve işten önce zevk alan yaşam tutumu sayesinde her zaman ne kadar harika olacağını anlattı.

Restorana giderken tek duyduğum bu. Ben neredeyse hiç konuşmadım ve Bella ile birlikte olmak için beni babamın akşam yemeğinde bırakıp özür dilemediğini de fark ettim.

Çok sevdiğim Fransız restoranı La Rogue'a vardığımızda, çatı katındaki özel bir kabine oturduk. Mekan zarif ve sofistike, güzel dekorasyonu sayesinde kendinizi gerçekten Fransa'da hissediyorsunuz.

Ama burada olmaktan hoşlandığım tek şey bu. Birkaç saniye içinde Matthew yine kendinden bahsetmeye başlıyor. Kürek çekme konusuna geldiğinde, bu akşamı nasıl atlatabileceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Bunu yapmak için iki şey yapmam gerekiyor. İlki, karşımdaki adamı dinlemeyi bırakmak, ikincisi ise kafamdan çıkaramadığım o muhteşem mavi gözlü adamı zihnimden silmek.

İkisi de kolay değil, ama ikincisi diğerinden daha zor geliyor.

Dante'yi tekrar düşünmek bile, vücudumun onun bana dokunduğunu ve tadını hatırlamasıyla birlikte tenimi ateş gibi yakıyor. Onunla ilgili her şey çok ilgi çekiciydi ve bana sanki bir tanrıça gibi bakıyordu.

Bütün bunları nasıl unutabilirim ki?

Gece ilerledikçe, Matthew bana hayat hikayesini anlatmakla garsonla flört etmek arasında gidip geliyor. Tuvaletten dönerken barda garsonla konuştuğunu görünce, gecemin mahvolduğunu hissediyorum.

Garson bir kağıda bir şeyler yazıyor ve Matthew onu alıp ceketinin cebine koyuyor. Sanırım bu, garsonun numarası.

Yanılıyor olabilirim, ama eminim yanılmıyorum.

Gece sona erdiğinde, eve gidebileceğim için o kadar minnettarım ki ağlayabilirim.

Yeterince hızlı gidemiyorum ve daireme vardığımızda neredeyse koşarak içeri giriyorum.

O pislik, ya onu öpmemi ya da içeri davet etmemi bekliyor gibi görünüyordu. Bunu görünce, migrenim tuttuğunu söyledim. Neyse ki kabul etti.

Yatak odama çıkan merdivenleri çıkarken dudaklarımdan derin bir iç çekiş kaçıyor.

Geceyi atlattım. Zar zor. Ama bu sadece ilk raunt. Babam bizim için daha fazla randevu ayarladığını söyledi. Tek yapabileceğim oturup kaderimi beklemek.

Merdivenleri çıktığımda başım gerçekten ağrıyordu. Yalan söylediğim için hak ettim.

Henüz çok geç olmadığından, dün Jo Malone'a gittiğimde aldığım gül ve şakayık kokulu yağla banyoyu hazırladım. Hazır olduğunda, Billie Eilish'i açtım ve küvete atladım, başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım, böylece stresim vücudumdan akıp gidebilsin.

Su tamamen soğuyana ve müzik durana kadar bir saatten fazla banyoda kaldım. Yorgun bedenimi küvetten çıkardım ve üzerime gevşekçe bir havlu sararak odama gittim. Havluyu çıkarmak üzereyken, çok garip bir his sardı beni.

Yalnızım, ama...

üzerimde birinin

gözleri olduğunu

hissediyorum.

Bu çok garip, ama gerçekten biri beni izliyor gibi hissediyorum. Ve bu sıradan bir çift göz değil. Dante'nin gözleri gibi geliyor.

Hayır... olamaz, ve değil de. Yine saçmaladığımı biliyorum, ama his o kadar güçlü ki odaya bakmıyorum ve yine aptalca hissediyorum çünkü kendini hayalete dönüştürebilme yeteneği olmadığı sürece, o burada değil.

Bakılacak son yer, karşıdaki binanın penceresinden, ki o da çok uzakta. Odanın içini görebilmek için çok uzak ve eminim pencereler, içeriği görememek için o şeyle kaplıdır.

Tabii görebiliyorsan.
Bir dürbün yardımıyla bunu yapabilseydiniz ne olurdu? Bu tamamen mümkün.
Orada durup, zihnime takılan bu fikri gerçekten düşünerek kafa yoruyorum.
Birinin bunu yapma ihtimali çok düşük olsa da, neden yapsın ki?
O, bunu yapmaya ihtiyaç duyacak türden bir adam değil ve gözetleyebileceği onca kadın varken neden beni seçsin ki?
Bunu hayal ediyorum.
Ama... ya hayal etmiyorsam?
Geçen gece, beni izlediğini hissettim. Şimdi yine öyle hissediyorum

Tabii, bu adamı çiftleşme mevsiminde bir kokarca gibi arzuluyorum ama hiç böyle olmam. *Asla.*

Yani, eğer haklıysam... gerçekten beni mi izliyor? Olabilir mi?

Bu, tekrar paniğe kapılmam gereken kısım çünkü bu durumda o kesinlikle bir sapık olur.

Miko'yu veya bina güvenliğini arayıp kontrol etmelerini istemeliyim, ya da daha iyisi, babamı aramalıyım, o da gerçek bir ordu gönderip araştırmasını sağlar.

Ama Dante'nin beni izlediği düşüncesi beni çıldırtmaz ve korkmam. Aksine, beni izliyor olma ihtimali, amıma bir arzu dalgası gönderir ve midemin çukuru, sadece onun tatmin edebileceği bir ihtiyaçla sıkışır.

Bana dokunduğu anı hatırlayınca ağzım sulanıyor ve o ilk gece kulüpte onun için dans etmemi sağlayan aynı yaramaz ruh şimdi de beni rahatsız etmek için geri dönüyor.

Eğer izliyorsa, ona zevk verecek bir şey versem ne olur?

Onun dansımı izlediği gibi. O zaman ona bakacak bir şey vermiştim. Ondan bana, benden ona yayılan o çekiciliği asla unutmayacağım. Bu, görmezden gelemeyeceğim bir şeydi.

Şimdi de hissediyorum ve bu hissi uzaklaştırıp şüphelerimi aptallık olarak görmeme izin vermiyor.

Mantıklı düşünmeyi bırakıyorum ve havlunun vücudumdan düşmesine izin veriyorum. Havlu ayaklarımın dibine düşüyor ve ben yavaşça küçük bir daire çizerek çıplak vücudumu sergiliyorum.

O aptalca his buharlaşıyor çünkü onu hayal ediyorum - nerede olursa olsun - beni o odanın duvarına itip, ben boşalana kadar amımı yaladığı gibi bana baktığını hayal ediyorum. O gece, dilinin bana verdiği zevkten çok sert boşaldım.

Yaramaz ruh kafamda başka bir çılgın fikir fısıldıyor ve ben yatağa doğru yavaş ve kararlı adımlarla yürüyorum, sanki ince bir duvarda tembel tembel yürüyen bir kedi gibi.

Yatağa vardığımda, komodinin çekmecesini açıp Harper'ın Sevgililer Günü'nde bana verdiği pembe renkli dildoyu çıkarırım. Bu, benim çok sevimli bir NFL oyuncusuyla randevuyu reddetmem üzerine onun şaka olarak yaptığı bir şeydi.

Bazen kullanırım, en çok ihtiyacım olduğunda. Dante'nin geçen gece bana yaptıklarının yanında hiçbir önemi yok, kesinlikle hiçbir önemi yok, ama bu gece bana yardımcı olacak.

Yatağa uzanıp bacaklarımı genişçe açıyorum, sonra onu çalıştırıp kendimi tatmin etmeye başlıyorum, onun olduğunu hayal ederek.

Elleri, dili, penisi, vücudu benimkine bastırarak içime giriyor.

Bunun nasıl bir his olacağını hayal ettiğimde boşalıyorum, sırtım yataktan kalkıyor, vücudum yükselirken topuklarım yatağa gömülüyor.

Nefesim düzensiz ve sert, sanki şehirde koşu yapmışım gibi.

Hala nefes nefese olmama rağmen sakinleşmem birkaç dakika sürüyor.

Bilincim geri geldiğinde utanç duymayı bekliyorum, ama duymuyorum.

Eğer izliyorsa, ona önceki gece sahip olamadığı şeyin tadını verdim sadece.

Bu düşünceyle - yararsız olsa da - ışığı kapatıp uykuya dalıyorum.

Sabah olunca, dün gece yaptıklarımı hatırlıyorum.

Spontane davranışımın dolaylı rahatlamış hissediyorum, ta ki aşağı inip kapımın altına sıkıştırılmış bir zarf görene kadar.

Zarfı açıp içindeki küçük notu çıkarırım. Notu

okuduğumda gözlerim fal taşı gibi açılır:

Seni gördüm, Printsessa. Çok güzeldin, ama yine de sana sahip olamam.

Haklıydım.

Dante beni izliyordu.

On Yedinci Bölüm

Dante

Minx.

Serenity Bell işte böyle biridir. Bir yaramaz.

Ve en kötüsü de o. Tatlılığını kullanarak zihnini karıştırabilen türden biri. Ne olduğunu anladığında ise artık çok geç.

Onun kendini okşamasını ve çıplak vücudunun zevkten yataktan kalkmasını izlemek benim için öyleydi.

Onu uyardığım için bir ceza gibi hissettim. Tek yaptığım, aramızdaki zaten alev alev yanan ateşe bir ton napalm eklemek ve beni içten dışa parçalayan bir patlamaya neden olmak oldu.

Hak ettiğimi buldum. İlgi sınırını aşan ve takıntılı hale gelen bendim. Hepsi benim lanet hatam.

Sigaramdan bir nefes çekip, solumdaki Davide'nin sürgülü pencerelerinden dışarı bakıyorum. Onu beklerken kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Bu gece ölümün habercisi rolünü üstlendiğim için, zihnimin Serenity'yi düşünerek kendini şımartmasına izin verdim. Bir kuruş için bir pound.

Notu bırakmamalıydım. Bunu biliyorum.

Notu bırakmak ateşi daha da körükledi. Notu bırakmasaydım, benim orada onu izlediğimi asla bilemezdi.

Her şeyi hayal ettiğini düşünürdü, ama zeki bir kız olduğu için, pencereden baktığı anda orada olduğumu anladı.

Banyodan çıktı ve beni hissetti, sonra altıncı hissi beni radar sinyali gibi yakaladı.

Hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştım ve düşmanımın kızında böyle bir şey bulmayı hiç beklemiyordum.

Bir an, Serenity sanki karşımda duruyormuşum gibi bana baktı.

Onu izledim ve havlusunu vücudundan düşürdüğünde, tatlı ve acı bir sürprizle karşılaşacağımı anladım.

Bu küçük gösteri beni amaçlandığı gibi çılgına çevirdi. Beni orada, elinde sikiyle bir aptal gibi mastürbasyon yapmaya zorladı.

Işıkları kapattığında, uyuduğunu hissedene kadar orada kaldım. O zaman yanına gidip notu kapısının altından içeri attım.

Tanrım, yardım et. İçeri girip, odasına çıkıp, küçük yatağında onu uyandırarak neyi kaçırdığını göstermek için canım çekildi.

Ama... o kısmı benim yüzümden kaçırıyor. Çünkü ben ona vermeyeceğim ve ondan almayacağım.

Şimdi bakın, iş başındayken bir kadını düşünüyorum. Amcamın geri döndüğünden beri bana emanet ettiği ilk iş. Bunu mahvetmek niyetinde değilim, ama geçmişin kanıtladığı gibi, beklemediğiniz şeyler olabilir.

Son işi de mahvetmeyi beklemiyordum, ama nasıl bittiğine bak.

Daha önemli şeyler varken Serenity'yi düşünmemeli ya da onun dairesinde takılmamalıyım. Virgo ve ben hala Jason'ın e-postalarını ve kişisel dosyalarını inceliyoruz, ancak daha fazla yararlı bir şey bulamadık. Virgo da bulduğu şifreyi çözemedi.

Bana ilk kez bundan bahsettiğinde hissettiğim umut giderek azalıyor ve başka nereye bakacağımı bilmiyorum.

Bir ses duyduğumda sandalyede dikleşiyorum. Bu Davide olmalı.

Bu kolay bir iş olmalı. Şimdiye kadar her şey yolunda gitti. Davide'yi Boston'ın dışındaki bu kulübeye kadar takip ettim.

O ülkeden kaçışını organize etmek için uzaktayken, ben de dışarıda saklanan adamlarımla burada bekledim. İhtiyacım olursa destek için buradalar.

Ön kapı gıcırdayarak açılır ve ardından ayak sesleri duyulur. Ardından Davide'nin sesi geliyor. Telefonda İtalyanca konuşuyor.

Ben karanlıkta oturma odasında olduğum için, beni hemen görmeyecek. Önce açık bıraktığım pencereye bakacak ve evden çıktığında pencerenin kapalı olduğunu fark edecek. Bunların hepsini fark ettiğinde, artık çok geç olacak.

Tahmin ettiğim gibi, Davide içeri girer, ışığı açar ve açık pencereye bakar. Sonra köşede oturan bana bakar.

Beni görünce donakalır ve telefonu düşürür. Benim burada olmamın ne anlama geldiğini anlayacaktır ve çoğu insan benden çok korktuğu için, benim ne kadar acımasız olduğumu da bilir.

"Dante, şey," diye kekeler.

"Açıklayabilirim." Sigaramı söndürürüm.

O, boğuk bir sesle başka bir şey mırıldanır ve kendini düzeltmeden önce, silahımı çıkarır ve onu kafasından vururum.

O pislik, cesedi yere yığılana kadar öldüğünü bile fark etmez muhtemelen.

Onun söyleyeceklerini dinlemek istemiyordum. Bu adam, başka bir adamın karısını ve çocuğunu, kendisiyle yatmadığı için öldürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Hikaye bu kadar. Yani, hayır, hayatı için yalvaramaz ya da merhamet dilenemez.

Telefonumu çıkarıp Borya'yı arıyorum. İlk çalınıştta cevap veriyor.

"Temizlik ekibi lazım," diyorum ona. "Cesedi doğrudan krematoryuma götürmelerini söyle."

"Tabii patron."

Telefonu kapatıyorum. Sonra Igor'a işin bittiğini bildiren bir mesaj atıyorum.

Odanın dışına çıktığımda, Davide'ye bir kez daha bakmak için arkama bile bakmıyorum.

Sanki yargıç, jüri ve cellatmışım gibi çıkıyorum, ama sonunda muhtemelen cehennemde Davide'nin hemen yanında oturacağım.

Bu benim hayatım, Serenity. Sana kötü bir adam olduğumu söylediğimde, kastettiğim buydu. Benim işim bu.

Onu ne kadar istesem de, onun daha iyisini hak ettiğini biliyorum, bu yüzden aramızdaki ilişkiye bir son vermem gerekiyor. İstesem de istemesem de bunu yapmam gerekiyor.

Bir saat sonra, kulüpteyim.

Bu gece kapanışı ve hesapları kapatma sırası bende. Kapanıştan sonra burada çok uzun süre kalmak istemediğim için hızlıca işe koyuluyorum.

Bar satışlarından elde edilen parayı kontrol ederken kapım çalınır.

"Girin" diye sesleniyorum.

Kapı açılıp Igor içeri girdiğinde şaşırıyorum.

Benim kulüplerime geldiği seferleri bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Igor çok eski kafalıdır, bu yüzden karısı olmadan böyle bir yerde bulunmaması gerektiğini düşünür.

Ayrıca saat neredeyse gece yarısı ve yarın sabah Jason'la birlikte Japonya'ya gitmesi gerekiyor.

"Amca," diyorum, ayağa kalkarak onu selamlıyorum.

"Merhaba." Başını eğip omzuma hafifçe vurur.

"Mesajımı aldın mı?" Bu ziyaret onun için çok sıra dışı olduğu için almamış olabileceğini düşünüyorum.

"Evet, mesajı aldım. Benim için hallettiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Maxim nasıl?" Maxim, ailesi Davide tarafından öldürülen tuğgeneral. O, hem babamın hem de amcamın uzun zamandır arkadaşı. Bu yüzden onu öldürmek için gönderildim.

"İyi değil. Tahmin edebileceğin gibi."

"Evet. Umarım intikamımız ona biraz adalet sağlar."

"Olacak." Igor bana güven verici bir gülümseme atıyor. "Sadece seni görmeye geldim.

Hepsi bu."

"Oh."

"Ben yokken şirkete uğrayabilir misin diye sormak istedim. Zaman zaman uğramak konusunda seninle konuşmak istiyordum ama ancak şimdi fırsat bulabildim." Kıkırdar.

"Sorun değil, tabii, yapabilirim."

"Bunu duymak güzel. Babanla olanlardan sonra, şirket çalışanlarının seni görmesi iyi olur diye düşünüyorum. Sonuçta bu senin de şirketin."

Bu, geçen gün Virgo ile aile şirketi hakkında yaptığım konuşmayı hatırlattı, ama onun aksine, ben mirasım için mücadele etmek zorunda değilim.

"Sanırım işleri o kadar iyi yönetiyorsun ki bazen unutuyorum."

"Anlıyorum, ve sen de burada çok iyi gidiyorsun." Sırıttıyor. "Burası tıklım tıklım, evlat."

Gülümsüyorum. "Dans pistine baktın mı?"

"Evet. Bu saatte kaç kişinin dışarıda olacağını merak ettim."

"İşler iyi gidiyor."

"Aferin. Her halükarda, Levitsky Corp. ile ilgili konularda senin de dahil olmanı istiyorum. Baban da bunu isterdi."

Onun cesaret verici sözlerine minnettar olarak başımı salladım. "Geri döndüğümde biraz daha konuşup ne yapabileceğimize karar versek nasıl olur?"

"Tabii." Yıllar önce, şirkete dönmek için bir bahane bulurdum, ama aslında bana sorduğu için onur duydum. Ve haklı, babam da benim orada olmamı isterdi.

Virgo ve benim kurduğumuz sistemle, görevlerimi üstlenecek bir yöneticiyi kolayca işe alabilirim ve gündüzleri çalışmadığım için Levitsky Corp'ta olabilirim.

"Başka bir şeyin yok mu?" Yüzümü inceliyor. "Evet, iyiyim."

"İyi. Soruyorum çünkü geçen gece Creed toplantısında gergin görünüyordun."

Jason'a bakışımı kastediyor. O toplantıyı ancak Serenity ve yaklaşan evliliğini, ya da Jason'ın dediği gibi, hazırlıkları devam eden evliliğini düşünerek atlatabildim.

"Benim için endişelenme."

"Sorun da bu zaten. Ben endişeleniyorum. Hayatımızda çok fazla kayıp ve değişiklik yaşadık. Jason'ı sevmediğini biliyorum, ama çabalamana minnettarım."

Beklemediğim bir suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama bunun Igor yüzünden olduğunu sanmıyorum. Serenity yüzünden. Onun babasını öldürmenin ona ne yapacağını düşünmekten kaynaklanıyor.

"Deniyorum." Onu aklımdan çıkardım.

"Onunla ilgili hislerini anlıyorum. Bizi bir sonraki aşamaya taşıyacak şeyleri bildiğime güvenmeni istiyorum."

Tekrar başımı sallıyorum, yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu hissederek. "Sana güveniyorum."

"Tamam. Benim söyleyeceklerim bu kadar. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Başımı eğiyorum. "İyi şanslar."

"Sana da."

O giderken, bana söylediklerini düşünüyorum.

Ona güven. Güveniyorum, ama onun kusurlarını da görüyorum. Igor, daha büyük bir iyilik için bir sorunun kötüleşmesine izin verir. Ben ise, kontrol edilemeyecek kadar büyük bir sorun yaratmadan önce onunla ilgilenip durdurmayı tercih ederim. O zaman daha büyük iyilik önemsiz hale gelir.

Jason Bell'in günleri sayılı. Öyle olmak zorunda. Babam, onun büyük emeklerle kurduğu mirası korumamı isterdi. Bu, şirket veya Creed için ne kadar önemli olursa olsun, tehdit oluşturan her şeyi ve herkesi ortadan kaldırmayı da içerir.

Bu, daha büyük bir iyilik için gereklidir.

Bu mantık, Serenity konusunda zihnimi ve bedenimi kontrol altına almam gerektiği anlamına geliyor.

Bunu yapmak için ilk adımı attım ve onun evine gitmek yerine eve döndüm.

Ertesi gece de aynı şeyi yapıyorum, ama o rüyalarımnda beni rahatsız ediyor, onu kollarımda tuttuğumda benim ona yaptığım gibi zihnimi mahvediyor.

Onunla ilgili anılar bütün gün kafamı kurcalıyor. Akşam olduğunda, kendimi onun telefonuna yüklediğim küçük casus yazılım bağlantısını kontrol ederken buluyorum.

Virgo gibi hackleyemem, ama bu küçük şeyleri yapabilirim. Telefonunu kontrol ettiğimde, Matthew Bouchard'dan bir mesaj buluyorum.

Mesajda şöyle yazıyor:

Saat sekizde seni alacağım. Bu gece Marriot'a gidiyoruz. Baban da bize bir hediye bıraktı.

Demek nişanlısının adı bu. Matthew Bouchard. Ve Marriot'a gidiyorlar. Yemek için mi, sevişmek için mi?

Gerçekten mi Dante? Bu bir soru mu ki? Serenity'ye bak.

Bu kadın, alnında "beni sik" yazan bir tanrıça.

Onu bırakmadan önce en azından sevişmeyecek kadar aptal olan tek kişi benim.

Neden yaptım bunu? Tam elime geçmişti, olgunlaşmış ve almaya hazırdı, ama ben onu geri çevirdim.

O anı ve o zamanki düşüncelerimi hatırlayınca dişlerimi gıcırdatıyorum.

Neden öyle davrandığımı çok iyi biliyorum.

Ona söylediğim her şey yüzünden. Daha fazlasını isteyeceğimi bildiğim için daha ileri gitmedim.

Bir kez yetmezdi. Sadece on dakikalık bir an için bile şu anda çektiğim acıya bak.

Onu bu Matthew denen adamla düşünüyorum. Ellerini ona koymuş, benim hiç yapamadığım her şeyi yapıyor.

Aklıma gelen her görüntü, içimi şarapnel gibi parçalayan öfke parçaları gönderiyor.

Siktir. Onun telefonuna bakmamalıydım.

Bu kızla ilgili yapmamam gereken o kadar çok şey var ki, ama yine de yaptım. Yine, onu rahat bırakmam gerektiğini hissediyorum. Onu onunla bırakayım. Jason, kızının Matthew ile birlikte olmasını istiyor. Benim gibi biriyle değil. Onun onayını ya da ölümünden başka bir şeyini istemiyorum. Ama o, benim sahip olmamam gereken tek şeyi kontrol ediyor: onu. Bu artık sona ermeli, ama onu son bir kez göreceğim. Bu işi bitirmek için son bir kez. Sonra da bu işten kurtulacağım.

Serenity ve Matthew saat dokuzda Marriott Oteli'ne varırlar ve Grand Hall'da otururlar.

Ben balkonda duruyorum, kimse beni göremesin diye gölgelerin arasına karışıyorum. Oradan onları izliyorum.

Onu izliyorum. Ona verdiği tepkileri, ona nasıl baktığını, nasıl iletişim kurduğunu.

O bir pislik gibi görünüyor ve tam da Jason'ın seçeceğini tahmin ettiğim türden bir kendini beğenmiş ahmak. Buraya gelmeden önce biraz araştırma yaptım. Matthew Bouchard bir playboy, ama Jason'a faydalı olacak bir hukukçu aileden geliyor.

Gördüğüm kadarıyla, Serenity ile arasında herhangi bir çekim yok gibi görünüyor, ama belki de sadece görmek istediğimi görüyorum. Bilmiyorum.

Gözlemlemeye ve kıskançlıkla kaynamaya devam ediyorum. Onu kendim için istediğim için bunu inkar etmenin bir anlamı yok.

Birkaç dakika sonra, aramızda var olan çekim gücü, ona benim burada olduğumu tekrar haber vermiş olmalı, çünkü başını kaldırıp bana doğru bakıyor.

Gölgeler beni iyi gizlemiş, ama dikkatli bakarsan burada duran birini görebilirsin.

Matthew konuşmaya devam ederken, o bana bakar, gördüğünün gerçek olup olmadığını anlamaya çalışırken gözleri önce kısılır.

Bu bir veda olduğu için, ona yardım ediyorum ve ışığa doğru bir adım atıyorum.

Birbirimizden çok uzaktayız, ama onun solgunlaştığını görebiliyorum ve yüzünü yeterince iyi inceledim ki gözlerinin üzgün olduğunu biliyorum.

İşte bu. Son an. Bir daha asla birbirimizi görmemeliyiz. Babası benim düşmanım, bu da onu da düşmanım yapıyor.

O babasını seviyor. Onun nasıl bir adam olduğunu bilse bile, yine de onu sevecektir ve bu anlaşılabilir bir şey, çünkü o onun babası. Jason da onu seviyor. Buna şüphe yok.

İşte burada ayrılıyoruz.

Üzgünüm, Printcessa, bu bir veda.

Gözlerimi ondan ayırıp, dönüp uzaklaşıyorum.

Ama ne yaparsam yapayım, onu unutamayacağımı zaten biliyorum.

On sekizinci bölüm

Serenity

"Senin yerinde olmak için her şeyi yapardım," diye Jodie tiz sesiyle bağıırır. O, Natalie'nin baş nedimesidir.

Sesi bana her zaman bir fare konuşabilseydi nasıl ses çıkarırdı diye düşündürür.

Üvey kız kardeşimin tüm arkadaşları arasında en sinir bozucu olanı odur. Diğerleri de aynı derecede bencil ve sığdır, ama o ses... iğrenç. Bir kilometre öteden bile duyulur.

Jodie de beni hiç sevmiyor, yani bu his kesinlikle karşılıklı.

Natalie'nin tüm nedimleri, Melissa ve arkadaşlarıyla birlikte bahçede oturuyorum.

Natalie ve Lawrence'ın düğünü tam bir ay sonra olduğu için, bu gece kutlamalar başlıyor. Bu buluşmaya nişan öncesi partisi diyorlar. Gerçek nişan partisi, babam Japonya'dan döndükten sonraki hafta yapılacak ve Four Seasons Hotel'in Büyük Salonu'nda düzenlenecek. Natalie'nin yüzyılın düğünü olarak ilan ettiği bu düğün kadar abartılı olacak.

Kadınlar burada, erkekler ise -Tanrı yardımcım olsun, ben de dahil- içeride bilardo oynuyorlar. Benim dışımda herkesin konuşacak birisi var. Harper da davetliydi, ama bu sabah Avustralya'ya gitti.

Saat sekizi biraz geçti. Yaklaşık bir saattir buradayım ama gitmeye hazırım. Gelmeden önce bile gitmeye hazırdım ve babam daha önce beni arayıp katılmamda ısrar etmeseydi gitmemeyi tercih ederdim. Gitmezsem bunun sonunu hiç duymayacağımı biliyordum. İşte buradayım, grup içinde tek başıma ve berbat bir halde, hala akıl sağlığımın sınırında sallanıp duruyorum.

Dante'nin restoranda Matthew'u ve beni izlediğini görmeyeli iki gece oldu.

O notu aldıktan sonra, onu ilk gördüğümde kalbim sevinçle çarptı.

Yine aptalca bir şekilde, nerede yaşadığımı nasıl bildiğini düşünmediğim gibi, restoranda olacağımı nasıl bildiğini de hiç merak etmedim. Onu gördüğüm için o kadar mutluydum ki, bunların hiçbir önemi yoktu.

O kadar mutluydum ki, birkaç dakika sonraya kadar başka biriyle randevum olduğunu hatırlamadım ve Dante'nin bunu görmekten mutlu olamayacağını hissettim.

Sonra içimden gelen bir his beni vurdu ve fark ettim ki, eğer istemeseydi, onunla bu şekilde görüşmeme izin vermezdi, yani onun burada olmasının başka bir nedeni vardı. Kesin bir şey. Veda gibi.

Öyle hissettim ve son birkaç gecedir onun varlığını hissetmemem, haklı olduğumu düşündürüyor.

Bu beni çok kötü bir ruh haline soktu. Onunla bir daha görüşmemem gerektiğini söylediğinde hissettiğimden daha kötü bir ruh hali.

Son birkaç gün içinde bir dizi duygu yaşadım ve sonunda kendime kızmaya karar verdim.

Peki ne için?

Merak mı?

Çaresizlik mi?

Arzu...

Şimdi kaybolmuş ve yalnızım. En kötüsü de, bunu tekrar yaptım. Dante beni istediği ve ben de kendimi ona vermeye hazır olduğum o anı yaşamak için her şeyi tekrar yapar ve hiçbir şeyi değiştirmedim.

"Çocuk sahibi olmadan önce bir yıl bekleyeceğiz." Natalie'nin heyecanlı sesi düşüncelerime giriyor.

Elini önünde sallayarak, parmağındaki büyük elmasın ışığı yansıtmasını sağlıyor.

Melissa, güzellik kraliçesi gibi elini kalbinin üzerine koyar ve güzellik yarışmasında konuşma yapmaya hazırlanır. "Neye daha çok heyecanlanacağımı bilmiyorum."

"Biliyorum anne." Natalie gülüyor. "Her şey çok heyecan verici. Hayatım daha harika olamazdı ve kariyerim muazzam bir şekilde yükseldi."

Evet, hepsi çok heyecan verici. Midem bulanıyor. Belki yıllar boyunca bana daha iyi davranılsaydı, onun adına mutlu olurum.

"Diğer haberlerini de anlat onlara," diyor Melissa şarkı söyler gibi. "Ah, anne."

Natalie yine güzellik kraliçesinin yaptığı gibi el hareketini yapıyor ve alçakgönüllülük numarası yapıyor.

alçakgönüllülük taklidi yapar.

Ona şimdi böyle bir alışkanlık edinmemesi gerektiğini söylemek istiyorum; denerken ölebilir.

"Tüm iyi haberler kutlanmalı, canım."

"Haklısın. Diğer iyi haberim ise, balayından sonra altı ay Brezilya'da kalacağım, sonra Chanel benim Fashion Week'e katılmamı istiyor." O çılgılık atıyor ve ben hariç herkes hayretle nefesini tutuyor ve alkışlıyor. "Lawrence, ben yokken ayda birkaç kez beni ziyaret edeceğini söyledi."

Ve eminim ki diğer zamanlarda yatak arkadaşları onu sıcak tutacaktır.

Kıskanmıyorum. Hayır. Hiç de öyle değil. Lawrence'ın aldatan biri olup olmadığını da bilmiyorum.

Acı çekiyorum ve çekingenim çünkü hiç takdir edilmedim ve her zaman taviz vermek zorunda kaldım. Ben, rahatsızlık veren bir kız çocuğu gibi davranılan bir kızdım. Ve babam, Melissa ve Natalie'nin yanında olmadığı zamanlarda babam olduğunu hatırlıyor gibiydi.

"Çok şanslısın," diyor başka bir nedime olan Layla.

"Biliyorum." Natalie kıkırdıyor.

Tanrım, buna dayanamıyorum. O, övgü aldığı anda hiç teşekkür etmeyen tanıdığım tek kişi. Her şey "Biliyorum" ya da hayatının ne kadar harika olduğu hakkında bir şeyler, yani bu beklenen bir şey.

Bu yaşam tarzından nefret ediyorum. Gerçekten. Keşke babamın banka hesabından ve övgülerinden geçinen şımarık zengin bir kız olabilseydim, ama ben öyle değilim.

Belki de o tür bir hayata doğmuş olsaydım, daha kolay olurdu. Ya da olmazdı. Kendimi şu anki arkadaşlarım gibi hayal edemiyorum. Onlar, *Mean Girls* filmindeki

Plastic'leri küçük balık gibi gösteriyorlar. Aralarında kimsenin iyi, ayakları yere basan bir insan olarak görebileceği kimse yok. "Sevgili kızım şanslı doğdu." Melissa sevinçle hafifçe alkışlar, şampanyasını alır ve bir yudum içer. "Bu yüzden en iyisini hak ediyor

en iyisini hak ediyor. En iyi kariyeri, en iyi erkeği, en iyi düğünü."

"Ah, anne, sen *en iyisisin*." Natalie, onu çok seven annesine gülümser.

"Biliyorum." Mellissa, avuçlarını zarifçe yukarı doğru çevirerek gösteriş yapar.

Anne gibi kızı. Gösterişli ve kibirli, benim gibi insanların ise işçi karınca gibi sıraya girmesi bekleniyor.

"Peki ya sen, Serenity?" Bella sorar. "Senin de düğününü beklememiz gerekmiyor mu? Yoksa bu mümkün değil mi?"

Onun sorduğu soru beni şaşırtmadı. Matthew geçen gece onunla gittikten sonra, böyle bir şey olacağını tahmin etmiştim. Ona ne söylediğini bilmiyorum, ama eminim bizim aramızda neler olduğunu bilmek istiyordur.

"Bakalım nasıl gidecek," diyorum ve bu doğru bir cevap olsa da, yanlış hissettiriyor.

"Nasıl gideceğini mi göreceğiz?" Beş numaralı nedime Deidre, sanki küfürli bir şey söylemişim gibi tepki gösterdi. "Matthew Bouchard'dan bahsettiğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet." Sesim düz ve kasıtlı olarak etkilenmemiş gibi.

Sanki samanlıkta iğne arıyormuş gibi yüzümü inceliyor. "Kaç kadının senin yerinde olmak isteyeceğini biliyor musun?"

"Hayır. Kaç tane?" Bu saçmalığa hiç havamda olmadığım için retorik soruyu bir soruyla yanıtlıyorum.

"Onu takma," diyor Melissa, mükemmel manikürlü parmaklarını sallayarak. "O hep böyledir. İpucu verilse bile iyi bir erkeğin değerini anlayamaz."

Gülüyorlar. İnsanların bana gülmesinden nefret ederim, ama bunu kabulleniyorum. Gerçekten söylemek istediğim şeyi söylersem, III. Dünya Savaşı çıkar.

"Yani düğün planı yok mu?" diye sorar Bella, gözleri kafasında dönen fikirlerle parıldayarak. Muhtemelen onunla tekrar birlikte olmayı düşünüyor ve gelecekteki engelleri kontrol ediyor.

"Şu anda yok." Ses tonum sert. "Ama onu bu kadar iyi tanıdığın için, belki de tüm detayları ona sormalısın."

Melissa bana yüzümü kesebilecek kadar keskin bir bakış attı. Kaba davrandığımı biliyorum, ama umursamıyorum. Bazı şeyler söylenmelidir.

"Ne yazık ki, görgü kuralları babasından miras kalmamış. Bu eksiklik annesinden gelmiş olmalı." Melissa bana tiksintiyle başını sallayarak somurtuyor.

Ben küçükken, sürekli böyle şeyler söylerdi. İyi bir erkeğin değerini bilmediğim konusundaki diğer yorumunu görmezden geldim, ama burada oturup, tüm bu insanların önünde annemi aşağılamasına izin vermeyeceğim.

"Neyse ki, babamın ilk görüşte aşık olduğu annemin doğal güzelliğini de miras almışım. Kimseye sorabilirsiniz, ilk görüşte aşk olduğunu söyleyeceklerdir."

Bu, cadaloz üvey annemi bir smaç gibi mükemmel bir şekilde susturdu.

Melissa, annem hakkında başkalarının konuşmasından nefret eder çünkü annem gerçekten güzeldi. Annem, Melissa'nın aksine,

yaşlanmayı kucaklayacak ve her hafta botoksa başvurmayacak biriydi.

Annem her zaman yaşlanmanın birçok kişinin sahip olmadığı bir ayrıcalık olduğunu söylerdi, bu yüzden kafasındaki her gri saç telini ve yüzündeki her kırışıklığı seveceğini biliyorum.

"Affedersiniz." Melissa kendini toparlayıp yeni bir saldırıya geçmeden önce ayağa kalkıp uzaklaşıyorum.

Onlardan uzaklaşmam lazım.

Ben henüz duyulmayacak kadar uzaklaşmadan, benim hakkımda konuşmaya başlarlar.

Dediğim kadar kibirli değilim. İnsanlar anneme çok benzediğimi söylese de, bu yüzden kendimi güzel ya da diğerlerinden daha üstün görerek dolaşmıyorum.

Eve girip mutfağa yöneldim. Soğuk bir bardak su beni sakinleştirebilir.

Bir saat daha kalmayı planlamıştım, ama kalabilir miyim bilmiyorum.

Mutfaka varmadan önce, havuz odasındaki erkeklerin konuştuğunu duyarım. Adım geçince dururum, çünkü benim hakkımda ne dediklerini bilmek isterim.

"Serenity deli değil," diyor Lawrence. "Sadece çok şey yaşadı."

Onun benim hakkımda bu kadar nazik konuşmasına şaşıyorum, ama ne hakkında konuşuyorlar?

Onları görmeden onları görebilmek için yavaşça yaklaşp kemerin arkasına saklanıyorum. Odada on kişi var, çoğu Lawrence'ın arkadaşları, üçü de Matthew'un arkadaşları.

Bilardo masasına eğilmiş, vuruşunu yapmak için ıstakasını hizalıyor. Durup Lawrence'a sert bir bakış atıyor. "Onunla uğraşmak zorunda kalan benim, bu yüzden diğerlerinin göremediği şeyleri görüyorum. Sen akli başında olan kardeşi aldın."

Dişlerimi sıkıyorum. Ne pislik herif. Ama belki de haklıdır. Onun evren hakkında konuşmalarını dinleyerek geri alamayacağım zamanımı boşa harcayan bendim.

"Ona biraz müsamaha göster. En iyi arkadaşlarından biri öldü." Lawrence ona sertçe bakıyor. "Bu kolay olamaz."

"Bir yıldan fazla oldu. Artık bunu aşması lazım." Matthew fırsatı kaçırmaz. "Tabii suçluluk duyacağı başka bir şey yoksa."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diğerleri gibi, ben de o gün ona başka şeyler de olmuş olabileceğini merak ediyorum. Bazıları onun içki içip içmediğini merak etti. Bu imkansız değil.

Duyduğum kadarıyla, o her zaman biraz tuhaftı."

Bacaklarım taş gibi dondu.

Aman Tanrım. Az önce duyduğum şey doğru olamaz, değil mi? Bazı insanlar böyle mi düşünüyordu?

Asla sınırın üzerinde içip araba kullanmam. İçki içeceğimi biliyorsam her zaman taksiye binerim.

Kazadan sonra insanların benim hakkımda böyle konuştuğunu hayal edemiyorum, ama bilemiyorum. Uzun süre iyileşmekle meşgul olduğum için gazeteleri hiç görmedim. Babam da böyle bir şeyi benden saklardı.

"Planım şu," diyor Matthew. "Onu birkaç kez becerip, her şey yoluna girdiğinde terk edeceğim. Babası bana sonbaharda ikinci koltuğu vaat etti ve Ridley and Co.'da kıdemli ortaklara benim için iyi şeyler söyleyecek. Ayrıca babamdan da yatırımını alacak. Herkes kazanacak."

Vay canına. Demek fiyatı buydu. Ben de bunu merak etmiştim.

İşlerimizin gücü için onunla evlenmesini sadece babasının söylediğini bilmiyordum. Bu evlilik macerasına ilgisini sürdürmesi için daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Ve işte, Jared'ın bana yaptığı şeyi başka bir adam da yapıyor. Ama biz bir çift değiliz.

"En azından güzel ve vücudu harika." Matthew gülüyor ve etrafındaki adamlar da ona katılıyor. "Yanımda seks arkadaşlarım varken, bir yıl boyunca kolayca dayanabilirim, sonra da ayrılırım."

"Peki, düğün tarihi belli mi?"

"Neredeyse. Babası, senin düğünün üç ay sonra evlenmemizi istiyor, kardeşim." O güler ve benim ayaklarım yerden kesilir. "Jason döndüğünde sözleşmeleri imzalayacağız. Yüzüğü çoktan aldı bile."

Tanrım, hayır. Baba, bunu nasıl yaparsın?

Lanet olsun. Bu zaten kesinleşmiş bir şeydi. Hiç seçim şansım olmadı.

Konuşmaya devam ederlerken, yeterince dinlediğimi fark ettim.

Gitmem

gerek.

Git.

Bu pislikle evlenmek zorunda olduğumu öğrenmek ve Avery ile kaza yaptığımızda insanların benim sarhoş olduğumu düşünmesi, beni paramparça ediyor.

Ağlamak üzereyken, neredeyse kaçır gibi arabama atlayıp yola çıktım.

Yolun yarısında gözyaşlarım akmaya başladı ve ruhumun yükünü hafifletmek için gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Boston'a döneli sadece birkaç hafta oldu ama şimdiden ayrılmak istiyorum. Kariyerime odaklanmak için yeni bir başlangıç yapmak üzere eve dönmek korkunç ve zor oldu.

Şimdi dünyam kontrolden çıkmış gibi hissediyorum.

Ana yola çıkana kadar yanlış yoldan gittiğimi fark etmiyorum

yola

girdi İzlediğim yol eve giden yol değil. Şehre giden yol.

ğimi Şehri düşünmek Dante'yi tekrar aklıma getiriyor. Sanki onu düşünmek için bir fark bahaneye ihtiyacım varmış gibi.

ettim

O, düşüncelerimden uzak değildi.

Aramızda olanlar ve olmayanlar ne olursa olsun, o sadece benim için benimle olmak isteyen tek erkekti.

Çılgınca olan şey, bana iyi bir adam olmadığını söyleyen adamın şimdiye kadar en iyisi olması. Daha başlamadan bitmiş olmamız beni derinden incitiyor.

Paylaştıklarımız çoğu insan için unutulacak kadar kısıydı, hatta hiç olmamış gibi davranılabilirdi. Ama benim için çok yoğun ve sonsuzluk gibi gelmişti.

Araba hala ilerliyor, beni ileriye götürüyor. Şehir ışıklarına gittikçe yaklaşıyorum ve tek istediğim onu tekrar görebilmek.

Bunu istememem gerektiğini biliyorum. Bu dileğimle her şeyi daha da kötüleştiriyorum, ama beni canlı hissettiren bir adamla birlikte olmak o kadar yanlış mı?

Sadece son bir kez.

Bir kez *daha*.

Vücudum kontrolü ele geçiriyor ve benim için deneyeceğime karar veriyor.

Bu şimdiye kadarki en kötü fikir, ama yapacağım. *Carpe diem, değil mi*

Harper?

Düşünmeden kulübe doğru hızla gidip park ediyorum ve düşünmeyi bırakıyorum.

Sadece ilerliyorum, yürümeye devam ediyorum, ta ki bu geceki partiye katılanların sırasına katılana kadar.

Geçen gece gördüğüm, kimden bahsettiğimi bilmeyen kapı görevlisine ulaşana kadar bekliyorum. Beni görünce hemen tanıyor.

"Merhaba." Sesimde gerginlik ve titreme olmaması için uğraşıyorum. "Selam."

"Dante ile konuşabilir miyim acaba?"

Beni baştan aşağı süzer. Bir an için, hayır diyecek mi diye merak ediyorum. Tereddüt etmesi, belki de Dante'yi sorarsam beni geri çevirmesi için talimat aldığını düşündürüyor.

ama sonra şöyle diyor: "Onu arayıp bir bakayım. Serenity, değil mi?"

"Evet." Ona umut dolu bir gülümsemeyle bakıyorum. "Lütfen ona bir dakika süreceğini söyle.

Onun zamanını fazla almayacağım."

O başını sallar, telefonunu çıkarır ve Dante'yi arar.

Telefonun çaldığını duyarken, onu görürsem ne söyleyeceğimi düşünüyorum.

En az iki kez beni izlediğini bildiğim için,
söyleyecek çok şey var. Ama ben bunun için burada değilim.

Dante telefona cevap verdi ve onun yumuşak bariton sesini duydum. Kapı görevlisi bana bir bakış attı ve Rusça konuşmaya başladığında önceki varsayımlarımın doğru olduğunu anlıyorum.

Ne dediklerini anlamaya çalışıyorum ama dili bilmiyorsan bu neredeyse imkansız.

Saniyeler sonra, görüşme sona eriyor ve kalbim çoktan ayaklarımın dibine kadar çöküyor. Ama kapı görevlisi başını sallayıp "Gel. Seni onun yanına götüreceğim" dediğinde kalbimde umut kıvılcımı çakıyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Serenity

Kapı görevlisini takip ederek merdivenleri çıkıyorum. Bu, önceki gece salona gitmek için kullandığım rotadan farklı, yani başka bir yere gittiğimizi anlıyorum.

Kalbim, panik ve beklentinin ölümcül bir karışımıyla hızla atıyor. Beni götürdüğü yere yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyor.

Adımlarımı zar zor fark ediyorum, ama beton merdivenlerdeki ayak seslerimin yankısından yürüdüğümü biliyorum.

İkinci kata ulaştığımızda, koridorun sonunda açık bir kapı görüyorum.

Kapı görevlisi yana çekiliyor ve kapıyı işaret ediyor. "Orası

Dante'nin ofisi," diye açıklıyor.

"Teşekkürler."

Kısa bir baş sallama ile veda edip ayrılıyor.

O merdivenlerden aşağı inerken, ben kalbim boğazımda atarken, nefes almamı engelleyen yumruya çarparak ofise doğru ilerliyorum.

Kapıya ulaştığımda, bakışlarım hemen Dante'ye takılır.

Büyük, siyah, parlak bir masanın arkasında duruyor, her zamanki gibi yakışıklı, delici mavi gözleri bana sabitlenmiş, odayı dolduran heybetli varlığıyla.

"İçeri gir ve kapıyı kapat." Düşük, düzgün bir ses tonuyla konuşuyor, ama ne hissettiğini tam olarak anlayamıyorum. Sert ifadesinden, beni gördüğüne pek sevinmediğini söylemek doğru olur. Ama aynı zamanda, gözlerinde bana umut veren bir ışıltı var.

Talimatına uyarak içeri girip kapıyı kapatıyorum, sonra koyu erkek renkleriyle dekore edilmiş devasa ofis alanını inceliyorum. Odanın diğer tarafında onunki gibi bir masa daha var, sanırım kulübü paylaştığı arkadaşı için. Ayrıca, salon kadar zarif görünen bir kanepe ve bar alanı da var.

Gözlerimi ona çeviriyorum ve bakışlarımız o kadar sıkı bir şekilde kilitleniyor ki, ondan asla gözlerimi ayıramayacağımı hissediyorum.

Konuşmak istiyorum. Buraya bunun için geldim, onu görmek için.

Ama aklıma hiçbir kelime gelmiyor. O da bana bakıyor, gözlerindeki uzak bakış bu anı uzatıyor.

Bunun nasıl sonuçlanacağından hiç emin değildim, ama işte buradayım, denemeye kararlıyım. Sadece ilk adımı atmam gerekiyor.

Saniyeler, sanki birkaç ömür gibi geçiyor, sonra o dikleşiyor ve dudakları açılıyor.

"Neden buradasın, Serenity?"

Zihnimi saran sisin ötesini düşünmeye çalışıyorum, bunun tek şansım olduğunu biliyorum. Son hedefin ne olduğunu bilmesem de.

Yine de, bu, hayatında bir sonraki sözünün bundan sonra olacak her şeyi şekillendireceği önemli anlardan biri gibi geliyor. İyi ya da kötü.

"Seni görmem gerekiyordu." Nefes alabilmek için çenemi hafifçe kaldırıyorum. "Beni görmeye geldin. Daireme geldin ve seni restoranda gördüm."

Bakışları bir anlığına benden uzaklaşıyor. Sonra geri dönüyor ve arka dişlerini ısırıyor.

"Bunu yapmamalıydım. Ve sen burada olmamalısın."

Birkaç adım öne çıkıp, ondan birkaç adım uzakta durdum. "Sadece seni görmek istedim. Hepsi bu. Seni... tekrar görmek istedim."

"*Tekrar.*" Kaşlarını kaldırdı ve alaycı bir bakışla bana baktı. "Ne? Bu gece randevun yok mu?" Sözlerinde kalbimi delen bir acı vardı ve restoranda Matthew'a ve bana nasıl baktığını hatırladım.

"Gerçek bir randevu değildi. Babam..." Sesim kesildi. Bunu nasıl açıklayabilirim? Hayatımın aslında bana ait olmadığını nasıl söyleyebilirim? Sadece öyle göründüğünü. Ve mutlu olmadığımı.

Bunun yanı sıra, Matthew'un benim için kim olması gerektiğini duymak, her şeyi burada sonsuza kadar bitirebilir.

Ama zaten aramızdaki her şey bitmiş değil mi? Öyleyse, gerçeği söylemekle daha ne kadar zarar verebilirim ki?

"O adam, babamın benimle evlenmemi istediği biriydi." Gerçek, Natalie'nin arkadaşlarına Matthew hakkında verdiğim tüm cevaplar kadar kulağıma yanlış geliyor.

Dante'nin gözleri karardı, ama alıştığım arzu ile değil.
onunla

onunla tanıştığımdan beri hissettiğim o tehlikeli hava ile.

Yavaş, ölçülü adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatarak yaklaşıyor. Nefesim kesilecek kadar yakınımda duruyor, üzerimde yükseliyor, sonra eğiliyor ve beni kolonyasının kokusuyla sarıyor.

"Eğer o adam babanın seninle evlenmeni istediği kişi ise, bu senin burada olmamak için daha da büyük bir neden." Gözlerinin açık renkli kısımları keskin, acımasız taş parçaları gibidir. "Babanın senin için seçtiği adam sana yakışıyor. Mükemmel bir tablo oluşturuyorlar. Avukat ve valinin kızı. Matthew Bouchard ve Serenity Bell."

Elbette Matthew'un kim olduğunu biliyor. Şimdiye kadar her şeyi biliyordu. Neden bunu bilmesin ki?

"Onu ben seçmedim." Sesim titriyor.

O sırtıp bakışlarını sertleştirdiğinde kalbim biraz daha kırılır. "Ve beni istediğini mi sanıyorsun? Öyle mi düşünüyorsun? Prenses, benim ne tür bir şeytan olduğumu bilmiyorsun. Seni rahat bırakarak sana iyilik yaptım." Tehdit gibi gelen sözleri beni ürpertir, ama gözlerinde beni ilk kez büyüleyen o arzu parıltısını ararım.

O ışıltıyı bulana kadar arıyorum ve hayatımda ilk kez, gerçekten güvenli yolu seçmek istemiyorum.

"Bana zarar verir misin?" Neden bu soruyu sorduğumu bilmiyorum, ama önemli gibi geliyor.

Bu sözlerin yarattığı sihir, gözlerini kaplayan karanlığı dağıtır gibi görünüyor.

Kaşları, sanki kendine kızmış gibi çatılıyor, ama sonra başını sallayıp "Önce ölürüm" diyor.

Nefesim kesildi. Sözlerinin etkisiyle nefesim boğazımda dondu. Ruhuma fısıldayan, kanımdaki gerginliği gevşeten sözler.

"O zaman neden seni istemeyeyim ki?" Sesim, küçük olsa da, sanki soru çok basitmiş gibi kendinden emin.

O bana yaklaşıp kişisel alanımı ihlal ettiğinde, aramızdaki hava değişir. Yüzümü tutar ve daha da yaklaşır, böylece aynı hava alanını paylaşıyoruz.

"Ben bencilim. Seni bir daha görürsem ne olacağını sana söylemiştim, Serenity Bell." Dişlerini sıkarak konuşuyor, erkeksi enerjisi beni domine ediyor. "Her kelimesinde ciddiym, Printsessa."

Sözler yeniden yüzeye çıkıyor, zihnimin ön saflarına yükseliyor.

Beni tekrar görürse benimle yatacağını ve beni rahat bırakamayacağını söylediği uyarıyı hatırlamak, amıma doğrudan bir arzu dalgası gönderir ve beni utanç verici bir şekilde ıslatır. Vücudumun ne kadar çok ilgiye aç olduğunu gösteren kesin bir işaret. Ama herhangi birinin ilgisi değil. Onun ilgisini istiyorum.

Bana o sözleri söylediğini hatırlamak, hayatımda onu istemekten daha emin olduğum bir şey olmadığını bana garanti ediyor.

Bunun bilinci, tüm gücü ve gerçeğiyle, ihtiyacımı güçlendiriyor ve ben onun bakışlarını tutuyorum. Tehlikeli bir dans yaptığımı ve uçurumun kenarına çok yaklaştığımı biliyorum, ama bana verdiği heyecan, devam etmemi sağlıyor.

"Biliyorum," diyorum, karnımın derinliklerinde kıvrılan ham, vahşi ateşi serbest bırakarak.

Bu sefer, gözleri ateşle parlıyor ve bacaklarımın arasındaki acı daha da şiddetli hale geliyor, onu daha da arzulamama neden oluyor.

Yüzümü daha sıkı kavrayarak, eğilip dudaklarımı yakaladı ve baştan çıkarıcı olduğu kadar pervasız ve ham bir öpücük verdi.

Ben de onu öpüyorum, dili içeri girmeyi talep ettiğinde ağzımı ona açıyorum.

Beni, aramızdaki tüm bastırılmış şehveti serbest bırakan bir sahiplenmeyle öper, gerçekliği ve şimdiye kadar endişelendiğim her şeyi zihnimin en derin, en karanlık köşelerine iter.

Beni duvara doğru iterek, duvarın kenarına doğru hareket ettirir. Orada, birbirimize nefes almak için ihtiyaç duyuyormuşuz gibi öpüşürüz. Sanki birbirimize dokunmayı asla bırakmamak hayati önem taşıyormuş gibi. Nefes almak için bir an bile durmadan.

Eteğimin kenarını kaldırıp, cinsel organımı avuçlayıp, külotumun ne kadar ıslak olduğunu hissettiğinde, geri dönüş yoktu. Ben istemediğimden değil, ama başka bir şey bilmesem de, onun da geri dönmek istemediğini biliyordum.

Dante'nin son birkaç gündür sahip olduğu kontrolü bir anda kaybolur. Tutunduğu her şey, sınır tanımayan bir intikamla serbest kalır.

Beni pürüzlü duvara sıkıştırarak üstümü yırtıp açıyor. Kumaşın yırtılma sesi, düzensiz nefeslerimizin sesine katılıyor. Kollarımı kaldırıyorum ki onu çıkarabilsin.

Sonra o koparır benim sütyenimi açar ve neredeyse yırtıp onu çıkarır, de.

Neyse ki, askısız ve vücudumda süzülüyor.

Nefes almaya bile fırsat bulamadan, ağrıyan meme uçlarımdan birine yapışıp açgözlülükle emmeye başladı.

Tatlı zevkten ılık atıyorum ve o dişlerini yumuşak etime batırarak izini bırakıyor.

Onun sert vücutuna karşı kıvranıyorum. Sinirlerimi tırmalayan her his inanılmaz ve gerçek dışı geliyor.

Zevk vücudumda dalgalanıyor, kanımı kaynatıyor ve yakıyor.

Ve o, meme uçlarımı daha da fazla emiyor. Önce birini, sonra diğeri, tekrar tekrar.

Yüksek sesle inlerim ve o parmağını külotumun bel kısmına geçirip çekmeye başlar.

Meme uçlarımı bırakır ve çömelir, böylece külotumu bacaklarımdan aşağıya doğru indirebilir, gözleri açıkta kalan göğüslerimle çıplak amım arasında gidip gelir, sanki hangisini önce yutmak istediğine karar veremiyormuş gibi.

Onun bana öyle bakması içimi heyecanla doldurur.

Ayaklarımı kaldırıyorum ki külotumu çıkarabilsin, ve o da külotumu

Bir rahibenin külotunu düşürecek kadar günahkar bir gülümseme yüzüne yayılıyor ve büyük elini bacaklarımdan arasına sokuyor.

"Benim için o güzel bacaklarını aç, Serenity. Ne istediğimi biliyorsun." O sesi bütün gün ve sonsuza kadar dinleyebilirdim.

Bacaklarımı onun için açtım ve tıpkı önceki gün olduğu gibi, daldı, dili şişmiş klitorisimi yalamaya hazırdı.

Omuzlarını tutuyorum, beni yalamasını ve kalçalarımı tutarken bana dokunma şeklini zevkle izliyorum.

O da pozisyon değiştirir ve şişmiş düğmeyi emer, tam da istediğim şeyi vererek beni çılgına çevirir. Sanki zihnimi ve bedenimi okuyabiliyor ve her şeyi biliyor gibidir. Sanki beni bir ömür boyu incelemiş ve her seferinde tam da istediğim şeyi yapmak için ne yapması gerektiğini biliyormuş gibidir.

Göğsünden, avını yiyen bir yırtıcı hayvan gibi bir inilti kopar.

Zevkten inleyerek kalçalarımı yüzüne doğru sallıyorum, sakalının kılları beni gıdıklıyor ve daha fazla zevk yaratıyor. Sonra boşalıyorum.

O kadar şiddetli boşalıyorum ki, tırnaklarım omuzlarının kaslı etine batıyor ve onun adını haykırıyorum. Zevkin coşkusuna o kadar kapılmışım ki, bir an sonraya kadar onun bana baktığını, benim boşalmamı izlediğini fark etmiyorum. Diğer gece olduğu gibi, bana Rusça konuşuyor, ama ne dediğini sormak için nefesimi yeterince hızlı toplayamıyorum.

Onun sözleri de aynı derecede müstehcen geliyordu, yani sanırım aynı çizgideydiler.

Ayağa kalkarak kemerini çözdü ve pantolonunun fermuarını çekerek, ucunda ön sıvı damlayan devasa penisini dışarı çıkardı.

Bir eliyle penisini kavrayan adam, diğer eliyle beni yakaladı ve bacağımla kaldırarak beline dolamamı sağladı. Sonra penisini içime derinlemesine soktu.

Bu etki beni bu dünyadan uzaklaştırır ve sonunda bu adamın içimde olmasının nasıl bir his olduğunu öğrenmenin verdiği tatmin, coşku vericidir.

Akılsız bir coşku beni sarar ve sıvı ateş, fırtınada çakan şimşekler gibi damarlarımı yakar. Zevk o kadar mutluluk verici ve vahşi ki beni parçalar, gerçeklikten koparır ve ben çılgılık atarım.

Sesim içimden dökülürken, Dante hareketsiz kalır ve yüzümü bir kez daha okşar. Bu sefer, ona hiç yakışmayan bir şefkatle.

"Sana acı çektirdim." Gözlerimin içine bakar, beni önemseydiğini görünce kalbim erir.

"Hayır..." diye kekeleyorum. "Durma. Lütfen durma."

Çenesini sıkıyor ve erimiş ısı gözlerine geri dönüyor. "Durmayı düşünmüyorum."

Yine içimde hareket etmeye başlar. Çok ıslak ve ona hazır olduğum için, içime daha derine girdiğinde vücudum onu hoş karşılar.

O kadar iyi hissettiriyor ki, aynı anda birlikte inliyoruz. Sonra beni sikiyor.

Duvarlarım onun kocaman penisini sarmışken, onun iri omuzlarını kavrayıp sıkıca tutunuyorum, hızlanıp beni sertçe siktiğinde —sert, acımasız, derin, vahşi, sanki beni tamamen ele geçirmesi gerekiyormuş gibi. İçimdeki ve dışımdaki her şeyi.

Ciğerlerim sanki bir mendeneyle sıkılıyormuş gibi daralıyor. Sıcak ter cildimden akıyor. Başım dönüyor ve dünyamda var olan tek şey o.

O, ben onun darbelerinin ve seslerimizin hissine kapılana kadar tekrar tekrar içime giriyor. Vücudumuz birbirine çarpıyor, ben akılsızca çılgınlıklar atıyorum ve onun sert göğsünün içinde zevkten gelen şehvetli inlemeler yankılanıyor.

Ateşli bir zevk beni ele geçiriyor, vücudumdaki her hücreyi kaplıyor ve daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde tekrar orgazm oluyorum.

O anda, bana bakmaya özen gösteriyor ve gözlerindeki hakim bakıştan, onun olduğumu hissediyorum.

Bana öyleymişim gibi bakıyor.

Hızı bir kez daha artar ve beni daha sert, daha hızlı ve öfkeyle siker. Sanki uzak durmam gerektiği uyarısına uymadığım için bana gerçekten kızgınmış gibi, neredeyse acı verici.

Beynimi kısa devre yapan çılgın duyguların kakofonisiyle tüm vücudum geriliyor.

Tekrar boşalıyorum ve onun acımasızca beni ele geçirmesinin vahşiliğine kendimi kaptırıyorum. Beni ne kadar süre ele geçirdiğini bilmiyorum, ama boşalmam durmuyor. Sonunda, penisi içimde atıyor ve boşalıyor.

Zaten zevkin doruğundayım, ama onun da bana katılması ve içimde boşalmasını hissetmek, ruhuma sonsuza kadar kazınacak bir duygu.

Az önce yaptığımız şeyi tarif edecek kelime yok. Şimdiye kadar kurduğum tüm fanteziler bunun yanına bile yaklaşamıyor ve bu şekilde düşündüğüm için başımın belada olduğunu biliyorum. Çünkü daha fazlasını istiyorum. Onu istiyorum.
Tekrar.

Ama şimdi ne olacak?

Belimdeki tutuşunu gevşetiyor ve vücudum bir bez bebek gibi duvara yapışıyor. Hâlâ içimde dalgalanan enerjiden cildim titriyor ve kalbim deli gibi atıyor. Onunki de öyle.

Dante tekrar yüzümü avuçlar ve ağzını kulağıma yaklaştırır, sıcak nefesi beni yeniden ona sahip olmak istememe neden olur.

"Benimle eve gel," diye fısıldadı, sıcak nefesi tenime değiyordu.

Yüzümü ona çevirip, yanağımı yanağına sürtüyorum.

Onunla eve mi gideyim?

Gerçekten mi?

Bu bir soru mu bile, Serenity?

Bu sözler, şehvetle dolu ruhum için adeta besin gibidir.

"Evet."

Yirminci Bölüm

Dante

Serenity Bell'in derinliklerine gömülene kadar "Yasak meyve en tatlısıdır" sözünün tam anlamını hiç kavrayamamıştım.

Ondan önce, insanların sürekli böyle şeyler söylediğini duyardım, ama bu, insanların bilge görünmek için uydurduğu şeylerden biri gibi geliyordu.

Artık bunun doğru olmadığını ilk

elden biliyorum. Bu gerçek.

Bu doğru.

Sigaramı yakıp pencere kenarına oturuyorum. Sıcak bir gece olduğu için pencerem açık. Çıplakım, ama burada kimse beni göremez.

Yatak odasındaki tek ışık ay ışığı.

Sigaramdan bir nefes çekerken, yatağında uyuyan Serenity'ye bakıyorum.

Donanma mavisini ipek çarşaflara sarılmış, sert sevişmemizden sonra seksi bir dağınıklık içindeki gür saçlarıyla, hala her yönüyle bir tanrıça gibi görünüyor.

Ay ışığı onun güzelliğini vurguluyor, onu muhteşem bir sanat eseri gibi sergiliyor. Gümüş ışık çıplak omuzlarına düşüyor, bütün gece yaptığım gibi başının tepesine bir çizgi çiziyor.

Henüz gece yarısı bile olmamış, ama o yaklaşık bir saat önce uykuya daldı.

Onu bitkin düşürdüğümü biliyorum. O da beni bitkin düşürdü ve nasıl düzelteceğimi bilmediğim bu berbat durumda bıraktı.

Kulüpte, bunu sona erdirmek için tüm şansları yakalamıştım.

Sonra o beni seçti.

Benim gibi erkekler almaya alışkındır, bu yüzden onun bu sözlerini duymak beynimi yeniden yapılandırdı ve içimde var olduğunu hiç bilmediğim derin bir şeyi uyandırdı.

Yeniden canlı hissediyorum. Onunla birlikte olduğum her an, beni dünyadaki herhangi bir ilahtan daha güçlü olan o yaşam dozuyla dolduruyor.

Ama aynı zamanda, bu senaryoda ters gidebilecek her şey gözümün önünde duruyor ve bozuk bir plak gibi kafamda dönüp duruyor.

Yine de, şehvetle tükendiğim için, onu en az dört kez becerdim ve bu yetmiyor.

Tahmin ettiğim gibi, daha fazlasını istiyorum ve kendimi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum.

Onu istemeyi nasıl bırakacağımı bilmiyorum, özellikle de şimdi benimmiş gibi hissettiği için.

O benim sikime geldiği ve ben o güzel gözlerine baktığım anda, takıntı beni ele geçirdi ve gerçeklik artık önemli değildi.

Şimdi de yine aynı şey oluyor, onu elimde tutmanın bir yolunu bulmak için zihnimde her türlü akrobatik hareketler yapıyorum.

Bu kadın benim üzerimde bu kadar büyük bir etki yaratmamalıydı. Düşmanımın kızının, o abartılı güzelliğiyle beni hazırlıksız yakalaması neredeyse gülünç.

Serenity, o inanılmaz gözleri ve mükemmel vücuduyla bana büyüsünü yaptı.

Bunu çok iyi biliyorum. Bu iş ile zevki karıştırmak bile değil. Bu tamamen başka bir şey. Benim için hiç beklemediğim ve hesaba katmadığım yeni bir şey.

Onu izlerken sigara içiyorum, güzelliğinde kayboluyorum. Çok kolay. O kısmı kolay, ama diğer her şey benim daha da kötüleştirdiğim bir karmaşa.

Kıpırdanıyor ve uyanma ihtimali sikimi tekrar sertleştiriyor.

Serenity yanına dönüyor ve çarşaf üst kısmından kayıyor, göğüslerini ortaya çıkarıyor, emilmek için yalvaran büzülmüş meme uçlarını gösteriyor.

Hava soğuk olmadığına göre, küçük prensesin müstehcen rüyalar gördüğünü tahmin edebiliyorum. Umarım rüyalarında ben varım.

Narin elleri yatağın benim tarafıma kayıp beni aramaya başladığında, gerçekliği yine bir kenara itiyorum. Benim yerimde olsalar doğru olanı yapmayı düşünecek bir erkek tanımıyorum.

O oturur, göğüslerini örtmek için çarşafı geri çeker ve bana bakar, gözleri hafifçe açılmış ve yumuşak, dolgun dudakları aralanmıştır.

O dudaklar henüz benim sikimi tatmadı. Onun benim sikimi sıcak küçük ağzına derinlemesine aldığı hayal etmek bile, benim yaramaz zihnimin ona yapmak istediğim her türlü günahkar, pis şeyi hayal etmesine neden oluyor.

Bir nefes daha sigara içiyorum ve Pandora'nın kutusunu tekrar açmak üzere olduğumu biliyorum. Bu sefer ne çıkacak kim bilir? Korunmadan porno yıldızları gibi seviştığımız gerçeği gözümünden kaçmadı.

Bu, sabahleyin endişeleneceğimiz bir konu. Jason Bell'in tatlı prensesini benim bebeğimle hamile bırakmış olsam ne kadar ilginç olurdu?

Daha da ilginç olanı, bu düşüncenin beni rahatsız etmemesi.

"Hâlâ benimle misin, Printsessa?"

Hızlıca nefes aldı. "Uyuyakaldığımı için özür dilerim."

"Şikâyet etmiyorum." Sigara izmaritini pencerenin yanındaki küçük küllükte söndürdüm. Ona dönmek için kıpırdadığımda, gözleri büyüyen ereksiyonuma kaydı ve zorlukla yutkundu. "Henüz kırmızı mı, Printsessa?"

Kafası karışmış, güzel yüzünde kırıksıklıklar oluşur. "Kırmızı mı?"

Tabii ki ne demek istediğimi bilmiyor. Ona bir seks kulübü sahibi olduğumu söylediğimde bana bakışını unutamıyorum.

Gülümsedim ve öne eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım. "*Kırmızı*, kulübümdeki güvenlik kelimelerinden biri."

O tatlı ve masum, ama eminim güvenli kelimelerin ne olduğunu biliyordur.

"Oh." Ayın gümüş parıltısında yanaklarında hafif pembe bir kızarıklık belirir. onu neo-noir tarzı bir tablo gibi gösteriyor.

"Her şeyin durmasını istediğinde böyle dersin." Durmak derken bu geceyi kastediyorum. "Ee, *kızardı* mı?"

Hâlâ kızarıyor. "Hayır."

Yaramaz kız. Düşünmek için zamana bile ihtiyacı yoktu, ama ben sormadan önce cevabının ne olacağını biliyordum.

Onu istiyorum, o da beni istiyor. Onun bu yönünü çok seviyorum. İkimiz birbirimizden daha farklı olamazdık. O da bunun farkında.

Ayrıca, benimle birlikte burada, benim yatağında oturmak yerine başka bir yerde olması gerektiğini de biliyor. Ben, valinin kızının kaçması gereken türden bir adamım, ama

tek yaptığı bana doğru koşmak.

Ne kadar kötü olduğumu düşünürse düşünsün, geri gelmeye devam ediyor. Serenity benim karanlığımı gördü ve bana ışık vermeye karar verdi.

Bu düşünceyle ayağa kalkıyorum, ona doğru yürüyorum ve göğüslerinden çarşafı çekip indiriyorum. Göğsü inip kalkıyor, meme uçları sertleşiyor.

Yatağa tırmanıyorum ve ikisini de kısa bir süre emiyorum, bu onu inlemeye ve vücudunu bana göre şekillendirmeye zorluyor.

O bana yapışırken, parmağımı amına indirip dış dudaklarını okşuyorum. Nefes nefese kalıyor ve bana gömülüyor, sonra birbirimize doğru yaklaşıp öpüşüyoruz, o vahşi cinsel kimya bizi birbirimize çekiyor. Onunla ilgili her şey duyularımı alt üst ediyor ve onu tamamen istiyorum.

Elimi göğsünün pürüzsüz derisi üzerinde yukarı doğru kaydırıp göğüslerine ulaştırıyorum, sonra çenesine kadar çıkıyorum ve öpüşmeyi bırakıyoruz.

"Sikimi emmeni istiyorum," diyorum ona.

Ağzından yumuşak bir nefes çıkar. "Tamam."

Yataktan kalkıyoruz ve onun önümde dizlerinin üzerine çökmesi, vücudumu titretir.

Her erkeğin ıslak rüyası gibi görünen kadın, saçlarını yana doğru savurur ve ince elini gergin penisimin etrafına sarar. Onun dokunuşuyla daha da sertleşirim.

Başını aşağıya doğru eğip ucunu yaladıktan sonra beni ağzına alır ve sanki bir sunakta bana tapıyormuş gibi emmeye başlar.

Başını yukarı aşağı sallayarak beni çalıştırıyor, boğazını zorlayarak beni daha derine alıyor.

Kısa süre sonra yüzünü sikmeye başlıyorum, güzel küçük ağzını o kadar sert bir şekilde boğazına kadar alıyorum ki vücudum ona karşı direniyor. Ve o, ona verdiğim her şeyi kabul ediyor, asla geri adım atmıyor.

Taşaklarım çekilene ve sikim artık dayanamayana kadar ağzına pompalıyorum, sonra çekip çıkıyorum ve ayağa kalkabilmesi için kolunu tutuyorum.

"Bacaklarını aç." Bu sefer onu sikerken ona bakmak istiyorum.

Yatağa oturuyorum ve o da itaat ediyor, bir bacağını kaldırıp bacaklarını açarak üzerime oturuyor.

Sikimin üzerine çöküyor, küçük amcığı sikimin etrafında sıkılaşıyor.

O uzun bacaklar belime dolandığında ve ben onun lezzetli ıslak amına girmeye başladığımda, lanet olsun, sanki cenneti tadıyormuşum gibi.

"Dante... ahhh..." diye inliyor ve ona bunu yaptığımı duymak ve bilmek zihnimi parçalıyor.

Damarlarımdaki kan ısınır ve daha sert pompalıyorum, ikimiz de titreyene kadar pervasız bir arzu ile onu sikiyorum.

O önce boşalır, başını geriye atar. O kadar güzel bir manzara ki, o anı yakalayabilsem de sonsuza kadar hatırlayabilsem diyorum.

Bana baktığında, boğazını tutuyorum ve ona Rusça olarak onu sonsuza kadar yanımda tutmak istediğimi söylüyorum.

"Ne... ne dedin?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyor.

Sadece başımı sallayarak cevap veriyorum. Ona ne dediğimi söyleyemem. Zihnimi karıştıran şehvetle bile, böyle şeyleri kendime saklamam gerektiğini biliyorum.

Saniyeler sonra, vücudu başka bir orgazmın titremesiyle sarsılır ve ben de boşalırım.

Onu kendime çekiyorum ve o da kollarını boynuma dolarken, amı beni emmeye devam ediyor.

Sırtını okşuyorum ve onu üstümden kaldırıyorum. Çıktığımda, spermim onun uyluklarından aşağı akıyor. İkimiz de spermimin neredeyse dizlerine kadar akmasını izliyoruz, sonra komodinin üzerindeki kutudan birkaç mendil alıp onu temizliyorum.

Ben de kendimi temizlerim ve onu yatağa geri yatırırım, sonra tuvalete gidip mendilleri atarım.

Bunu yaptıktan sonra, ona geri dönüyorum ve o, yatağa doğru ilerleyip onu kollarıma aldığımda beni hevesle izliyor. Orada, başını göğsüme yaslıyor ve birkaç dakika sessizce yatıyoruz.

"Dante." Parmaklarını göğsümde gezdirerek, kartal dövmemin hatlarını izliyor — en sakın olanlardan biri.

"Evet,
bebeğim."

"Teşekkür
ederim."

"Ne için?" Kafasını okşuyorum.

"Bu gece için. Yıllardır geçirdiğim en güzel geceydi. Kendimi canlı hissettim."

Canlı...

Belki de sandığımdan daha fazla ortak noktamız vardır.

"Ben de."

O gözlerle bana bakar, sonra tekrar öpüşürüz ve yine onu alırım, o da tekrar benim olur.

O anda, ona direnmenin asla işe yaramayacağına karar verdim.

Çünkü... Onu kendime saklamak istiyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

Huzur

Güzel kahramanımın kaslı vücuduna sıkıca sarılan büyük, güçlü kolların olduğu mutlu bir rüyadan uyanıyorum.

Güneş ışığının yumuşak parıltısıyla aydınlanan çevreme baktığımda, zihnimi ayarlamak için bir an zaman gerekiyor.

Saten duvar kağıdının nötr krem ve lacivert renkleri ile koyu renkli ahşap benim nerede olduğumu hatırlatıyor.

Onun yatak odasındayım.

Hâlâ buradayım. Bütün geceyi Dante'nin dairesinde geçirdim ve yeni bir gün başladı.

Dün gecenin anıları uyanık halime süzülüyor ve cildim, her dokunduğunda olduğu gibi karıncalanıyor.

Dün gece harikaydı ve...

Çılgıncaydı.

Çılgınca olduğumu biliyorum. Şimdiye kadar bizimle ilgili her şey çılgınca ve gerçek dışıydı. Öyle ki, doğru ve yanlış, ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini düşünmeyi bıraktım.

Bütün gece çılgın, korunmasız seks yaptık.

Dante üçüncü kez içime girdiğinde, doğum kontrol haplarımı düşündüm ve o sabah bir tane almış mıyım diye hatırlamaya çalıştım.

Normalde çok daha sorumluluk sahibiyimdir, ama onunla birlikte olmak, onun dışında her şeyi unutmamı sağladı.

Yan tarafa dönerek, çarşafırlara karışmış kokusunu içime çekiyorum ve şimdi kapalı olan pencereye bakıyorum. En son böyle uyandığımda, o körfezde oturmuş sigara içiyordu.

Şimdi sabah oldu ve bundan sonra ne olacağı sorusu bir bulut gibi etrafımı sarıyor.

Oturduğumda gözlerim duvardaki saate takıldı. Saat neredeyse 10 olmuştu. Bu kadar geç olduğunu düşünmemiştim, ama uyuyakaldığıma şaşırmadım.

Buraya geldikten birkaç saat sonra uykuya dalmışım, ama uyandığımda saatler geçmişti.

Eminim ki, ilk ışıklar görünmeden hemen önce tekrar uykuya dalmışım.

Göğüslerimi örtmek için çarşafı çekiyorum, sonra onu duymaya çalışarak dinliyorum.

Sessizlikle karşılaşıyorum, ama bu onun daireden çıktığı anlamına gelmez.

Beni burada bırakacağını hayal edemiyorum. Aynı zamanda, belki de bırakmıştır ve bu noktada kendimi dışarı çıkarmam gerekir.

Tanrım. Şimdi yapmam gereken bu mu?

Bu üzücü bir düşünce, ama erkeklerin dünyasında neredeyse hiç deneyimi olmayan benim gibi birinin hesaba katması gereken bir şey. Bir gecelik bir ilişkimiz oldu, *benim için ilk kez*. Eğer hepsi buysa, beni yalnız bırakmayacağına dair söylediklerine bakılmaksızın, bu yolculuğun bu yatakta sona erebileceğini kabul etmeliyim.

Yapılması gereken mantıklı şey, bu hayranlığı sona erdirmek, çünkü cidden, ne yapacağım ki?

Dante'yi seçme şansım olsa bile, onunla birlikte olmama izin verilir mi? Babamın sürekli başımda olduğu bir durumda bu nasıl mümkün olabilir?

Bir de Dante'yi neredeyse hiç tanımadığım ve bana kendisi hakkında anlattıklarının çoğunun beni ondan uzak tutmaya yetecek kadar açık olduğu gerçeği var. Ama ben burada, *carpe diem* modundayım.

Aptal değilim. Aptallıktan çok uzağım. Yaptığım şey, ona gelince arzumu takip etmek için her fırsatı değerlendirmektir.

Ama kalbim bunu kabul etmek istemese de, onun hakkında dikkatli olmam gereken şeyler olduğunu biliyorum. Bu kısımları dikkate almamak, güneşin var olmadığını iddia edip gözlerini kapatarak onu ortadan kaldırmaya çalışmak kadar aptalca olur.

Tüm bunlardan ayrı olarak, ki bunlar herkes için başa çıkması zor şeyler, bir de babam ve Matthew var. Onları unutmaya cesaret edemem.

Babam düğün tarihi belirledi ve geri döndüğünde sözleşmeleri imzalayacakmış — bu ne anlama geliyorsa artık.

Her şey çok karışık. Hangi sorunun daha kötü olduğunu bilmiyorum. İkisi de birbirinden kötü.

Ağlamak üzereyken, kendime birkaç dakika düşünmek için zaman tanıyorum.

Dünyayla yüzleşebileceğimi hissettiğimde derin bir nefes alıp yataktan kayıyorum.

Odaya bakıp kıyafetlerimi arıyorum. Sonra onların aşağıda olduğunu hatırlıyorum. Dante buraya gelmeden önce beni çıplak bırakmıştı.

Dün geceki etkinlikler oturma odasındaki kanepede başladı, sonra beni yatağına taşıdı.

Gardırobun yanındaki yerde onun gömleklerinden birini görüyorum, onu giyiyorum.

O kadar büyük ki dizlerime kadar geliyor ve minik vücudumu boğuyor.

Parmaklarımla saçlarımı tarayarak dolaşıklıkları açtım, sonra cesaretimi toplayıp kapıyı açarak koridora çıktım.

Yolu takip ederek ilerlerken, güzel dekorasyonu içime çekiyorum. Krem rengi duvar kağıdı burada da devam ediyor ve duvarda Van Gogh tarzı resimler var, ki ben bunları çok seviyorum.

Dün gece Dante ve ben birbirimize tamamen dalmış olduğumuz için burayı gerektiği gibi hayranlıkla seyredemedim.

Şimdi görmek güzel. Kulübün şık tasarımından, pahalı zevkleri olduğunu anlamıştım. Onu böyle bir dairede hayal ettim. Az ama öz etkisiyle ve havada asılı kalan erkeksi misk kokusuyla, bekarların en mükemmel evi gibi görünen bir yer.

Merdivenlere inmek için köşeyi döndüğümde, güçlü bir kahve kokusu alıyorum.

Sonra Dante'nin ağır ayak sesleri duyuldu.

O buradaydı.

Bu teyit beni adımımı durdurdu ve dün gece onunla nasıl olduğumu hatırladım. Aklımda beliren her bir görüntü, vücudumun alevler içinde yanacakmış gibi hissetmeme neden oluyor.

Dün gece kendimi ona hiç çekinmeden verdim. Hiç kimseyle böyle olmamıştım. Sevdiğimi sandığım Jared'le bile.

Bir haftadan biraz fazla süredir tanıdığım bir adama nasıl böyle davranabildim?

Onu gördüğümde ne söyleyeceğimi düşünmek için birkaç saniye orada kalıyorum, sonra derin bir nefes alıp ilk adımı atıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum.

Kahvenin yoğun kokusunu takip ederek mutfağa girdiğimde Dante'yi orada buldum.

Kahve makinesinin yanında duruyor, sırtı bana dönük, üstü çıplak. Sadece kalçalarına kadar inen bir eşofman altı giyiyor.

Sırtı, gövdesinin uzunluğu boyunca uzanan ve erkek sporcular ve mankenlerde gördüğünüz mükemmel V şekline doğru sivrilen bir dizi kasla kaplı. Tanrılara yakışır bir vücuda sahip.

Ama... daha fazla dövme var. Dün gece tam olarak göremediğim dövmeler ve ışıktaki daha iyi görebildiğim diğerleri. Hepsi Rusça. Bratva sembolleri.

Google'da bulabileceğiniz tüm semboller onun vücuduna dövme olarak işlenmiş.

Anlamları zihnimde birbirine karışarak ayırt edemediğim bir karmaşa oluşturuyor, ama hiçbirinin iyi bir anlamı olmadığını hatırlıyorum.

Bu farkındalık sinirlerimi gerginleştiriyor, boğazımda bir yumru bırakıyor ve midemi bulandıran bir tedirginlik yaratıyor.

Varlığımı hissedene Dante bana dönerek daha fazla dövmesini ortaya çıkarır.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, onun muhteşemliğinden büyülenerek olduğum yere çakılıyorum. Gözleri daha parlak görünüyor, saçları seksi bir dağınıklıkta ve son gördüğümde bu yana geçen birkaç saat içinde çene hatları boyunca hafif bir sakal gölgesi oluşmuş. Bu onu daha da sert ve yakışıklı gösteriyor.

Tedirginliğim bir yana, hiçbir kadın sabahları onunla uyanmaktan şikayet etmezdi.

"Günaydın." İlk önce onun konuşmasına sevindim çünkü ben konuşabilir miyim emin değildim.

"Merhaba," sesim kısık olsa da bir şekilde söylüyorum. "Üzgünüm, uyuyakalmışım. Ve muhtemelen misafirliğimi uzatmışım."

Sıkı dudaklarının köşelerinde bir gülümseme beliriyor ama tam olarak ulaşamıyor. Bunun yerine, gözlerindeki ışıltı benim yorumuma olan ilgisini ortaya koyuyor.

"Hayır, burada olmanı istedim."

Hissettiğim kadar rahatlamış ya da mutlu görünmemeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

"Gömlek sana yakışmış." Takdir dolu bakışları vücudumu tararken, tenim yeniden ısınır.

"Giysilerimi bulamadığım için üzgünüm. Onları burada bırakmıştım. Bir yerde." "Şikâyet etmiyorum. Oturma odasında güvendeler. Hazır olduğunda giyinebilirsin."

hazır olduğunda giyinebilirsin."

Tanrım, yardım et. Bunu, mümkün olduğunca çabuk giyinmekten başka bir anlam olarak algılamamalıyım.

"Teşekkür ederim."

"Kahvaltı hazırlıyorum."

"Kahvaltıya kalmamı mı istiyorsun?" Ona ve ızgara altındaki domuz pastırması şeritlerine bakıyorum. Ona tekrar baktığımda, bu sefer beni daha rahat ve daha az endişeli hissettiren tam bir gülümseme görüyorum.

"Evet. Konuşurken yemek yapmaya başlayayım dedim."

Konuşmak. Endişe geri geliyor.

Tanrım. Evet, konuşmamız gerekiyor, ama önce ne hakkında konuşacağız? Ve bana ne söyleyecek? Yine bana mantıklı davranmamı mı söyleyecek?

Eğer öyleyse, onu dinleyecek miyim?

"Evet, konuşmalıyız." Başımı sallıyorum.

"Kahve?" Makineyi işaret ediyor.

"Evet, lütfen. Sert olsun." Normal bir günde, kafama bir miktar kafein girmeden işlev göremem. Bugün, uzun zamandır ilk kez, onsuz yaşayamayacağımı hissettiğim bir gün.

"Tahmin etmiştim. Otur." Ahşap kahvaltı masasını işaret ediyor ve ben de masanın arkasındaki sandalyeye oturuyorum.

Dante bize iki fincan buharlı kahve yapar ve masanın başına oturur. Yani benim yanıma.

Kahvemi önüme koyar ve ben büyük bir yudum alıp kafeinin beynimde etkisini göstermesini beklerim. Etkisi neredeyse anında başlar ve düşüncelerimin düzene girdiğini hissederim.

Dante tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmıyor, sanki yaptığım her şeyi not almaya çalışır gibi beni izliyor.

"Bu kahve gerçekten çok iyi," diyorum, sohbetimize neşeli bir başlangıç yapmak için.

"İtalya'dan."

Bunu duyunca gülümsüyorum, bana verdiği İtalyan şarabını ve o gece arkadaşına kulübe getirmesini sağladığı tatlı jestini hatırlıyorum. "Dünyanın farklı yerlerinden farklı şeyler olması güzel."

Gülümsüyör. "Büyükbabam ve büyükbabam bana sürekli kahve gönderiyorlar, bu yüzden her zaman stokum var."

"Bu da güzel." İnsanların büyükbabaları ve büyükanneleri hakkında konuşmalarını dinlemeyi her zaman severim. Benimkileri hiç tanımadım. Her ikisi de ben doğmadan önce öldü.

Fincanı masaya koyuyorum ve o sandalyesinde geriye yaslanmak için kıpırdadığında, omzuna bir kuşak gibi yayılmış yıldızlardan oluşan dövmeye anında dikkatim çekiliyor. Her yıldız derisine özenle işlenmiş ve eminim çok acımıştır. Ama o kadar çok dövmesi var ki, belki de acımamıştır. Vücudunda dövme olmayan deri, dövmeli deriden daha az.

Yıldızların anlamını hatırlamaya çalışıyorum ama hala hatırlayamıyorum. Diz çökmek ya da çökmemekle ilgili bir şey vardı. Küçük araştırmamı yaparken, daha çok onun parmak eklemlerindeki dövmelerle ilgilenmişim.

Dante bakışlarımı fark etti ve ben de gözlerimi ondan ayırarak, yakalandığım için duyduğum utangaçlığı bastırmaya çalıştım.

"Serenity." Adımı, bir konuşma için dinleyicileri hazırlarken ve onların tüm dikkatini çekmek istediğinde kullandığın şekilde söylüyor.

"Evet."

"Dün gece pek çok konuda dikkatli davranmadık." Sesi ölçülü ve düşünceliydi.

Bunun anlamını, korunmasız seks ve ayrılmadan önce kulübün otoparkında öpüştüğümüz gerçeği olarak anlıyorum.

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı salladım. "Biliyorum."

Sanki daha ayrıntılı açıklamamı istiyormuş gibi bana bakıyor, ben de açıklıyorum.

"Hap kullanıyorum." Bunu olabildiğince emin bir şekilde söylemeye çalışıyorum. Onun, kiminle birlikte olduğunu düşünmeden şehirde herkesle yatan bir kız olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Denemem bir dereceye kadar işe yaramış olmalı, çünkü bu açıklama gözlerinde bir arzu kıvılcımı yakıyor.

"Ben temizim," diyor, bakışları gömleğinin ilk düğmesini açık bıraktığım göğsümün açık kısmına düşüyor.

"Ben de temizim." Bir yıldan fazladır kimseyle birlikte olmadıysan, böyle şeyler için test yaptırmana gerek yoktur. Bu kısmı atlıyorum. Kulağa saçma geliyor ve kırık parçalarıma dikkat çekmek istemiyorum. "Sanırım dün gece biraz kendimizi kaptırdık."

"Evet, öyle."

"Dışarıdayken kimsenin beni tanımasından endişelenmene gerek yok. Çoğu insan beni fark etmez. İnsanların hemen fark ettiği kişi üvey kız kardeşimdir. Herkes onun babamın kızı olduğunu düşünür. Çoğu kişi benim hakkımda gerçeği öğrendiğinde şaşırır."

Kahvesinden bir yudum alır ve öne doğru eğilir. "Dün gece kulübe geldiğinde ağlıyor gibi görünmenin sebebi bu mu?"

Onun gözlerindeki merakla büyülenmiş bir şekilde ona bakıyorum. Ne diyeceğimi düşünüyorum. Dün gece beni üzen birkaç şey vardı, ama kıskançlık bunlardan biri değildi.

"Hayır. O değildi."

"O zaman neydi?" Sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi bakışları derinleşir.

Masadaki ahşabın çizgilerine bakarım, sonra yavaşça ona dönerim. Dün beni üzen birkaç şey vardı ama Matthew'un düğün ve Avery hakkında konuşmasını duymak beni gözyaşlarına boğdu. Kazayı herhangi bir şekilde konuşmaktan nefret ettiğim için, bu konuyu açmamak en iyisi. Zaten şu anda bunun zamanı değil.

"İnsanların benim hakkımda kötü konuştuğunu duydum." Bu, beni tekrar üzecek ayrıntılara girmeden olanları anlatmanın en iyi yolu. "Ama

Şimdi iyiyim." Bunu kafamdan attığım için iyiyim, ama Matthew'un kazada içki içiyor olabileceğimi söylediğini duymaktan duyduğum acı hala çok taze.

"İyi, çoğu zaman insanlar kötü konuşurlar çünkü yapacak daha iyi bir şeyleri yoktur. Ya da başkalarının inandıkları kadar zeki değildirler."

Bu beni gülümsetiyor. Keşke Matthew'a ya da babama da böyle bir şey söyleyebilseydim.

"Muhtemelen haklısın."

"Öyleyim. Çoğu zaman, onlar için endişelenmeye değmeyecek insanlar olduğunu anlarsın."

"Sana inanıyorum." Kimsenin onun hoşuna gitmeyecek bir şey söylemeyi aklından bile geçirmeyeceğine bir milyon dolar bahse girerim.

Dante kolunu masanın üzerine koyar ve hain gözlerim hemen kalın pazılarının şişkinliğine ve omuzlarındaki dövmele, beni alay eden yıldızlara kayar.

"Biliyor musun, o güzel kafanın içinde dolaşan soruyu bana sormak en iyisi olur." Bana kurt gibi sırtarak bakıyor ve ben ona baktığımda gözlerini bana diyor.

"Soru mu?" Nefesim kesildi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Printsessa." Parmaklarını uzatarak dövmelelerini görebilmem için gösterişli bir hareket yapar. "Sana yardım edeyim." Haç dövmesi olan parmağını gösterir. "Oradaki benim hapis cezam için.

Bu şekilde kendilerini işaretleyen insanların ne tür insanlar olduğunu konuşalım mı, yoksa bana sormak mı istersin?"

Devam et Serenity. Sor ona. Sana serbest geçiş hakkı veriyor. Yap hadi.

"Rus mafyasına mı mensupsun?" diye soruyorum kısık bir sesle. "Evet."

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu onayı duyunca kalbimin hızla atmasını engelleyemiyorum. Ama sormam gereken daha çok şey var.

"Onlar için ne ifade ediyorsun?" Omzundaki yıldızlara bakıyorum. "O yıldızlar bir anlam ifade ediyor. Değil mi?"

"Öyle. Amcam olan Pakhan'ın ikinci adamıyım.

O, Zaitsev Bratva'nın lideri. *Pakhan'ın ikinci adamı... Lider...*

Bratva...

Tanrım... İlk başta başımın belada olduğunu düşündüğümde, bu endişelerimin sadece başlangıcıydı.

O lanet olası bir Rus mafya patronu, yani evet, kendimi en tehlikeli adamlardan biriyle karıştırmış oldum.

Boğazımdaki kuruluk ciğerlerime yayılıyor ve onun neden hapiste olabileceğini düşündüğümde buz gibi oluyor. İlk başta, cezası kısa olduğu için o kadar da kötü olamaz diye düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değilim ve sormaya cesaret edemiyorum.

"Benden korkuyor musun, Printsessa?" Başını eğip bakışlarını derinleştiriyor.

"Ben... şey." İçimden titriyorum. Evet, korkuyorum, ama bunu itiraf etmek iyi bir fikir mi? Ben bile bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum.

Kahve fincanlarımızı yanımızdaki tezgahın üzerine koyarak korku sisini dağıtır. Sonra bana uzanır, güçlü ellerini belime geçirir ve beni masanın üzerine kaldırır.

Bacaklarımın arasına girer ve sanki bana bir sır verecek ya da öpecekmiş gibi yaklaşır. Sonra ellerini masanın iki yanına koyar, böylece ben sıkışıp kalırım ve dudakları benimkilerden bir nefes uzaklıkta olur.

"Benden korkmana gerek yok." Daha alçak bir sesle konuşur. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Ben... daha önce senin gibi biriyle tanışmadım."

Bana yine tam bir gülümseme atıyor, ama bu seferki gülümsemede mizah yok. "Sanırım şimdi benim gibi bir şeytanın valinin kızının yanına yaklaşmaması gerektiğini anlayabilirsin." Kulağıma yaklaşır ve sıcak nefesi, sevgilinin nazik okşaması gibi tenimde fısıldar. Onu her yerde hissediyorum. Her sinirimde, her gözenekimde, her nabzımda. "Onu yozlaştırıp, masumiyetini defalarca lekeledim. Hala beni istiyor musun Printsessa, yoksa henüz kırmızı mı oldu?"

Kırmızı. Muhtemelen çok uzun zaman önce kırmızı demeliydim, ama sessiz kaldım.

Ve lanet olsun, şimdi de aynı şeyi yapmaya mecburum. "Kırmızı değil." Kendimi fısıldayarak söylüyorum.

Gözlerimiz dün gecenin tüm çekiciliğiyle buluşuyor ve beni ona çeken her şeyin beni hareketsiz tuttuğunu hissediyorum, böylece onun ruhuna bakabiliyorum.

"O zaman başımızda oldukça büyük bir sorun var gibi görünüyor, özellikle de sen istesen bile seni yalnız bırakamayacağımı bildiğim için."

Sözleri, saf arzusunun okunu doğrudan kalbimin ortasına saplıyor ve birdenbire onun ne olduğu önemli olmaktan çıkıyor.

Gözlerine bakarak, ona dokunmak için elimi uzatıyorum, sağ göğsündeki sıkı kaslara dokunuyorum, kalbinin hafif atışını hissediyorum ve parmak uçlarımın altında hissediyorum. Dante elimi eliyle kapıyor ve dudaklarına götürüp öpüyor.

"Hâlâ beni istiyor musun?" diye mırıldandım.

"Hiç vazgeçmedim." Gözlerinde büyüleyici bir ışık dans ediyor. Yaklaşıyor ve sert, dolgun, seksi dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde ileri geri, ileri geri gezdiriyor, beni kızdırıyor, kalbimin derinliklerinde bir arzu girdabı yaratıyor. "Bratva'yı, dövmele ve tüm anlamlarını bir kenara bırakırsan, ben sadece seni kafasından çıkaramayan bir adamım, Serenity. Seni bir tanrıça gibi davranacak ve vücudunun her santimini taparcasına sevecek bir adamım. Seni incitmektense ölmeyi tercih edecek bir adamım ve seni her zaman hayatım pahasına koruyacağım."

Bu sözler beynimin her hücresine işliyor ve bir erkekte isteyebileceğim her şeyi bana satıyor.

Ona kapılmış bir şekilde dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Sonra öpücüğü ruhumu vahşice talep etmeye başlıyor.

Yine o hissi yaşıyorum, sanki içimdeki her şeyi almak istiyormuş gibi. Sanki ruhuma girmeye çalışıyor ve özümde ulaşana ve beni ben yapan her şeye sahip olana kadar devam ediyor gibi.

Parmaklarını saçlarımın arasına geçirip bir avuç dolusu saçımı tutar ve başımın arkasını avuçlayarak beni sabit tutar ve sert vücuduna sıkıca bastırır.

Cildim yanıyor, kalbim çarpıyor, zihnim onun dokunuşunun ve sadece onunla birlikte olmanın heyecanından başım dönüyor.

Son birkaç gündür çaresizce istediğim şeyin farkına varmak, beni de ondan almak ve onun bana karşı olduğu kadar açgözlü olmak için itiyor.

Ellerimi saçlarına kaydırıyorum ve o inliyor, göğsü göğüslerime karşı inip kalkıyor. Sonra kolunu bana dolayarak öpücüğü derinleştiriyor.

Dante bana yaklaşıyor, böylece sert penisinin her santimini pelvisime bastırdığını hissedebiliyorum ve tekrar ıslanıyorum. Parmakları sırtımda yayılıyor, sonra aşağı inip çıplak kalçamı avuçluyor. Tekrar yukarı çıkıyor ve beni kendine çekiyor, sanki sonsuza kadar yapmamız gereken tek şey buymuş gibi öpüşmeye devam edebilelim diye.

Bu adamla birçok ilk kez yaşadım. Bu da onlardan biri, çünkü daha önce hiç böyle öpüldüğümü hatırlamıyorum. Bu öpücük o kadar

güçlü ve tutkulu ki, sanki ilk öpücüğüm gibi hissettiriyor.

Dante benden ayrıldığında, sanki bir parçam da onunla birlikte gidiyor ve onun kim olduğu umurumda değil. Ne hissettiğimi biliyorum ve o kollarında bana bakarken ne istediğimi biliyorum. *Onu*. Onu gerçekten, gerçekten istiyorum.

"Ne yapacağız?" diye mırıldanıyorum.

Dante parmaklarımı avucunun içine alır ve parmak eklemlerimi dudaklarına bastırır. Bu hareket kalbimi ısıtır ve zihnimdeki korkuyu siler.

"Bizi gizli tutacağız. *Şimdilik*. Bunu yapabilir miyiz?" Gözlerimin içine bakar.

Onunla birlikte olabilmemin tek yolu budur. Gizlice.

"Evet."

"Harika, çünkü seni sikmem lazım. Tekrar tekrar. Ve tekrar."

Yirmi İkinci Bölüm

Dante

Valinin kızıyla gizli bir ilişki mi?

Evet. Kesinlikle aklımı kaçırmışım.

Onu kulüpte sikip sonra ilişkimizi gizli tutma fikrini bulduğumda aklımı kaçırdım. Her iki seçim de benim için bile deliceydi.

Ofisime giden geniş taş merdivenleri tırmanıyorum. Merdiven boşluğunda yankılanan her adım, ruhumda incelen duvarların yankısını yansıtıyor. Bir zamanlar kalın ve aşılmaz olan duvarlar, şimdi beni dengesiz, değişken bir karmaşaya sürükleyen sulu bir perdeye dönüştü.

Beni daha da derin bir belaya sürükleyen bir karmaşa.

Hayatımda yaptığım tüm pervasız şeylerin ölçeğinde, Serenity ile birlikte olmak açık ara en sorumsuzca olanı.

Aynı zamanda, kendimi kurtarabileceğimden emin olmadığım tek şey. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar zorlaşıyor. Onun için doğru olanı yapmaya çalıştım ama bu benim aleyhime döndü.

Kim olduğumu ve babasına ne yapmayı planladığımı bilerek, kendimi onun hayatından çıkarmaya ve ona olan ilgimi sonlandırmaya çalıştım, ama başaramadım.

Yine pervasız davranıyorum ve kendimi feci şekilde hayal kırıklığına uğrattıyorum çünkü ona biraz fazla takıntılı olduğumu biliyorum.

Gün boyunca defalarca onun içine girerken, gerçek bir yıldırım gibi üzerime çöktü.

Onun da beni istediğini fark etmenin yarattığı büyüyen hayranlığımdan daha fazlası olduğunu biliyordum.

İşte bu noktada başarısız oldum. O kısımda.

O kısım, benim sorunumun derin mavi denizin dibine saplanmış bir çapa gibi durduğu yer. Ve ben öylece kurtulup gidemem.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum ve zihnimin deli kısmı bir çıkış yolu bulmak istemiyor.

Onu düşündüğümde yine başarısız oluyorum. Onun ecstasy dolu inlemeleri artık ruhumun liflerine işlemiş durumda. Dokunuşunun baskısı derimin ötesine işledi ve parmakları kanımda kıvrılıyor.

Onun dokunuşu, kokusu, sesi, özü vücudumun her porunda, herhangi bir zehirden daha ölümcül ve daha hızlı bir şekilde içime işliyor.

zehirden daha ölümcül ve daha hızlı bir şekilde içime işliyor.

Onu tanımak için zamana bile ihtiyacım yoktu. Serenity, o parlak yeşil gözleriyle bir bakışta beni kendine bağladı. O lanetli ilk gecedan itibaren onun oldum ve onu benim olmasını istediğim gibi davrandım, çünkü gerçekten istiyordum.

Ama tüm bariz sorunları bir kenara bırakırsak, ona yalan söylüyorum.

Yalanlardan ne kadar nefret ediyorum, ama bildiğim en büyük yalancı pislik haline geldim.

Kim olduğumla ilgili hiçbir konuda açıkça yalan söylememiş olabilirim, ama ona gerçeği söylemeyerek lanet olası bir yalancı gibi davranıyorum.

Mafya hakkındaki sorularını cevaplamış olmam beni hiçbir şeyden aklamaz ve bunu bir tür mazeret olarak kullanmayacağım.

Bana yaptığı kötülükler için babasına nasıl ceza vereceğime dair bu hayati bilgiyi ondan saklamak, bu yalanı hem benim hem de onun için en tehlikeli hale getiriyor.

Peki neden kendime bunu yapıyorum? Ne için?

Ölümlerin dünyasında diri hissetmek için mi?

Boşluk yerine kalbimin attığını hissetmek için mi?

Karanlığıma, bana ışık saçan ışığı vermek için mi?

Hepsi için.

Hepsi. Hala hepsini istiyorum ve belki de bunu istiyorum çünkü hayatta olmak, bir zamanlar sahip olabileceğimi düşündüğüm hayata ve hayallere sahip olabileceğimi hissettiriyor.

Belki de içimdeki küçük bir parça, onun babasının da bir yalancı olduğu gerçeğine tutunuyor.

Serenity, benim Bratva'nın bir parçası olduğumu duyunca şaşkınlıktan sessiz kaldı.

Ama babasının da öyle olduğunu bilseydi ne yapardı?

Adam, komuta zincirinde benden tam anlamıyla altında ve teknik olarak benim ikinci komutanım.

O orospu çocuğu, hükümet yetkilisi kılığına girmiş bir mafya patronu. Bildiğim kadarıyla, ne ailesi ne de arkadaşları bunun farkında. Bu, benim bile takdir ettiğim, çok iyi saklanmış bir sır.

İkinci kata çıktığımda, kulüp müziği merdiven boşluğuna doluyor. Durup, dans pistine bakıyorum. Onun hayaleti hâlâ orada dans ediyor ve beni bekliyor.

Ama artık onunla dans etmenin ve bedeniyle birleşmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim için, kendimi de kalabalığın içinde görüyorum. Bu görüntü, onu

onu tekrar istememe neden oluyor.

Onu bütün gün yanımda tuttum. Kulübe gidip Virgo ile buluşmam gerektiğini anladığım son ana kadar birlikteydik, o da koruması onu aramaya başlamadan önce eve gitmesi gerekiyordu.

En azından bu konuda şans bizim tarafımızda çünkü koruması Miko ona karşı yumuşak davranıyor. Geceleri gizlice dolaşmak gündüzden daha kolay çünkü bu zeki herif, gizli tutmak istediği bir yan işi var.

Yine de dikkatli olmalıyım.

Prensesin dairesinde olduğumu ona belli etmek, ihtiyacım olan son şey. Birbirimizi görmeye devam etmek için yaptığımız bu gizli anlaşma da öyle.

Dans pistinden gözlerimi ayırıp merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum, Virgo'ya ulaşmadan önce kendimi toparlıyorum.

Benim bir sorunum olduğunu ilk fark eden o olacak ve Serenity konusunda zaten benden şüpheleniyor, ona daha fazla malzeme vermek istemiyorum.

Merdivenlerin tepesine vardığımda, önümdeki koridordan ilerliyorum. Ofisimizin kapısının zaten açık olduğunu görebiliyorum. Virgo muhtemelen birkaç saat önce buraya gelmiştir.

Birkaç müşterimizle görüşüyordu. Bu gece ben buradayken Risqué'yi o idare edecek. Daha sonra, sunduğumuz gizlilik ve güvenliği seven bazı önemli müşterilerimizle toplantılarım var.

Ofise giriyorum ve onu pencerenin yanında dururken buluyorum. Bana sırtı dönük, önümüzde canlı ve parlak bir şekilde uzanan Boston silüetini ve şehrin güzel manzarasını seyreliyor.

Hapsedildiğim zamanlarda bu manzarayı özlerdim. Bu manzara, bu kulüpte ilk sevdiğim şeylerden biriydi. Bu yüzden ofisimizin bu odada olmasını istedim. O da öyle.

Binada iki ayrı ofisimiz olabilecek kadar bolca yer vardı, ama ikimiz de bu manzarayı sevdiğimiz için burayı tercih ettik. Bunu hiç sorun olarak görmedim çünkü Virgo benim için bir kardeş gibidir, hiç sahip olmadığım bir kardeş. Büyürken neredeyse her şeyi paylaştık. Bu da farklı değildi.

Adımlarımı duyunca bana dönüyor ve endişeli ifadesinden bir sorun olduğunu hemen anlıyorum.

"Hey kardeşim, ne oluyor?" diye soruyorum.

Yüzündeki endişe daha da derinleşir. "Jason'ın e-posta hesabında bulduğum şifreyi çözdüm, ama bu beni bir dizi boş e-postaya yönlendirdi."

"Boş e-postalar mı?" *Ne oluyor?* "Boş e-postaları neden şifrelemen gerek ki?"

"Alındıkları sırada boş olduklarını sanmıyorum." Alt dudağını ısırır.

"Yani mesajın içeriği ortadan kayboldu mu?" Bu benim için yeni bir haber.

O da başını sallar. "Evet. Bu ekstra bir koruma katmanı. Bu tekniği yeraltında birkaç kez duymuştum, ama ilk kez karşılaşıyorum. Mesajların içeriğini bilmiyoruz, ama içimden bir ses bunların seninle ilgili olduğunu söylüyor. Ayrıca bunların, senin fotoğraflarını çeken kişiden başka birinden geldiğini düşünüyorum. Onların e-postalarına girebildim, ama bunlara giremedim."

Bu oldukça endişe verici. "Şimdi ne yapacağız, Virgo? Görünüşe göre çıkmaza girdik."

O içini çekip avuçlarını açtı. "Öyle, ama ben devam edeceğim. O mesajlarda ne olduğunu ortaya çıkarmak için denemek istediğim bir fikrim var. İnternette hiçbir şey kaybolmaz. Sadece onu geri almanın bir yolunu bulman gerekir."

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

O sırtıttı. "En azından denemezsem, MIT'de geçirdiğim onca yıl boşa gitmiş olur."

Buna gülümserim.

"Teşekkür ederim." Ona teşekkür etmekten kendimi alamıyorum. Jason'ın bu sorunu, sandığımdan daha büyük olabilir diye düşünmeye başlıyorum.

"Önemli değil."

"Sence bu ne, Virgo?"

"Creed'de kimse bu tür bir teknoloji kullanmadığına göre, dışarıdan biri için çalıştığını varsaymak zorundayım. Ama bilmiyorum. Düşündüğünde, aslında mükemmel bir durum. Jason Bell en iyi casus ve daha da iyi bir kukla." Bir an düşünür. "Ama bu yine de seni neden tuzağa düşürdüğünü açıklamıyor. O sırada ne yaptığını düşünüyordum."

"Sadece babam ve Igor için Bratva işleri yapıyordum. Ayrıca Los Angeles'taki Voirik Bratva ile görüşüyorduk. Yaptığım tek şey buydu."

"Belki de bununla bir ilgisi vardı. Ama bu mantıklı gelmiyor." Omuzlarını kaldırıp duvara yaslandı. "Igor yine de Voirik ile sözleşme imzaladı."

"Belki de senin yapmanla ilgili bir şeydi."

"Olabilir." Ama bu da mantıklı gelmiyor. "Belki de şu anda bu kısmın önemi yok. O e-postalarda ne yazdığını merak ediyorum. Eğer gerçekten onlara ulaşabilirsen, umarım ne yapacağımızı biliriz."

O başını sallar. "Tamam. Buna odaklanacağım." "Tamam."

"Dante..." Sesi, Serenity'den bahsederken kullandığı uyarıcı tona büründü, bu yüzden onun hakkında konuşacağımızı anladım.

"Evet."

"Serenity." Haklıydım. Bakışları sertleşti. "Kadınlar konusunda sana asla tavsiye vermediğimi biliyorsun. Her zaman bunun bana düşmediğini düşünürüm, ama lanet olsun, bu sefer ağzımı kapalı tutamıyorum. Onunla birlikte olduğunu biliyorum. Dün geceki güvenlik kamerası görüntülerini izliyordum ve seni otoparkta onu öperken gördüm. Sonra o senin arabana bindi ve ikiniz birlikte uzaklaştınız. Bu hayranlığın sona erdiğini sanıyordum."

Şimdi ne diyeceğim? Penisimle düşündüğümde başka nasıl açıklayabilirim ki?

Virgo zaten bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ve açıkçası, kaçırmadığımı söyleyemem.

"Durum karmaşık," diye başlıyorum.

"Karmaşık mı, Dante?" Kafasını sallar. "Karmaşık olan, rakamlar tutmadığında hesapları yapmak. Karmaşık olan, Jason Bell'in gerçekte neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışmak. İkinizin arasında olan şey karmaşık değil. Lanet olasıca çok basit bir şey olmalı."

"Biliyorum."

"Onunla ilişkiye girmenin, babasının neyin peşinde olduğunu bulmak için yaptığımız şeyi mahvedebileceğini hiç düşündün mü?"

Söylediği her şey doğru. *Her şey.* Öyleyse neden onu aklımdan çıkaramıyorum?

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim ve işleri mahvetmeyeceğim," diye söz veriyorum. Serenity'ye ne hissedersen hissedeyim, bunun olmasına izin veremem. Babası yaptıklarının bedelini ödemeli. Onun sırlarını öğrenmem gerektiği için hala hayatta.

"Ondan hoşlanıyorsun." Bu bir soru değil.

"Evet." İnkâr etmenin bir anlamı yok.

"Uzun zamandır kimseyi sevmedin Dante. Ama bu kız..." "Bana uygun değil mi?" diye tamamladım ama buna inanmak istemiyordum.

"O bir risk. Ve bir gün o seçimi yapmak zorunda kalacaksın. Hepimiz o noktaya geldik." Çenesini sıkar ve bana bakar

, gözlerindeki kayıp bakış Olivia'yı tekrar hatırlatıyor ve bana, bahsettiği seçimi yapmak zorunda kaldığında onu seçmediğini hatırlatıyor.

"Biliyorum."

"Jason yokken, bu kıza karşı hissettiklerini sisteminden atmak için zamanını kullanmanı öneririm. O çok riskli Dante. Aksi halde bir şey söylemeyeceğimi biliyorsun, ama kendini ve onu da düşüşe hazırlamana engel olmazsam, senin arkadaşın olamam."

"Biliyorum. Anladım. Benim için endişelenmene gerek yok." Bu bir yalan gibi geliyor, ama şu an için doğru olması gerekiyor.

Saygıyla başını eğiyor. "Tamam. Sonra görüşürüz."

Ben başımı salladım. Bunun üzerine Virgo uzaklaşarak beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Kapı kapanır. Kapının kapanma sesi beni olduğum yere çiviler.

Eğer içimdeki her şeyi boşaltmak için bu seçeneği kullanırsam, Serenity ile yaklaşık on iki günüm kalır.

Sadece on iki gün. O zaman doğru olan şey, fişi çekmek olur.

Ama ona direnmek zaten bu kadar zor iken bunu yapabilir miyim? O noktada başka seçeneğim olmayabilir diye düşünüyorum.

Yine de, büyük resimde bakıldığında, seçim yapmak en az endişelendiğim şey. Jason'ı alt etmek için yapacağım her şey Serenity'nin benden nefret etmesine neden olacak.

O zaman hiçbir şeyin önemi kalmayacak.

Babasına karşı intikam almaya çalıştığımı öğrenirse benden nefret eder ve ilk başta onun yüzünden tanıştığımızı anlaması o kadar da zor olmaz.

Ona karşı samimi olduğumun bir önemi kalmazdı.

Bu mantık, bu çılgınlığı durdurmam için yeterli olmalı, ama onu henüz bırakamayan tarafım, hiçbir şey olmamaktansa, onunla geçirebileceğim her anı yaşamayı tercih ediyor.

Bölüm 23

Serenity

"Aman Tanrım!" Harper'ın sesi o kadar yüksek ve tiz ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. O zaman bile, sanki yanımda bağıryormuş gibi sesini duyabiliyorum. "Bana her şeyi anlatmalısın ve sakın, sakın, sakın hiçbir şeyi atlama, Serenity Bell."

Onun heyecanı, daha önce ona Dante ile yattığımı bildiren basit bir mesajımdan kaynaklanıyor. *Hem de çok.*

"Söylemeyeceğim." Kendime küstahça bir gülümseme atıyorum, kanepemdeki kabarık beyaz yastığa yaslanıp, oturma odasının tavanındaki dönen desenlere dalgın dalgın bakıyorum. Aklım, geçirdiğim ciddi R dereceli hafta sonunu düşündüğümde her dönüşle birlikte dönüyor ve heyecan içimi kaplıyor.

"Sakın yapma. Birbirimizle konuşmak için ne kadar zorluk çektiğimizi bir düşün."

Kıkırdayarak gülüyorum ve gülmek çok iyi geliyor. Son bir saati iyi bir sinyal bulmaya çalışarak geçirdik. O şehirler arası seyahat ediyordu ve telefon bağlantısı çok kötüydü. Bütün hafta sonu böyleydi, bu yüzden birbirimizle neredeyse hiç konuşamadık. Ama yine de, bunu sadece Dante içimde olmadığı anlarda fark ettim.

O aradığında ve ben telefona ulaşabildiğimde, hat ya kopuyor ya da cızırtı yapıyordu. Artık varış noktasına ulaştığına göre, haberlerimi duymak için sabırsızlandığını biliyorum.

"Tamam, hanımefendi, konuşun. Gitmeden önce on dakikam var." "Hepsi bu mu?" Babam yarım saat sonra beni arayacak.

Harper ve benim en azından o kadar konuşacak vaktimiz olduğunu sanıyordum.

"Üzgünüm, bebeğim." Hayal kırıklığıyla inliyor. "Başka bir kızla birlikte otel değiştirmek zorunda kaldık çünkü odalarımız su basmış ve bizi yerleştirecek başka odaları yoktu."

"Olamaz. Umarım bir şey zarar görmemiştir."

"Hayır. Sorun yok, ben iyiyim. Şimdi konuş, yoksa patlayacağım."

Yine güldüm, ama bunun onun için neden heyecan verici olduğunu tamamen anlıyorum. Genellikle erkeklerle ilgili heyecan verici hikayeleri olan o olur. Ben onun maceralarını dolaylı olarak yaşarım ve bu ikimiz için de yeterlidir. Bazen onun hayatındaki heyecanın kırıntılarını toplayan dip balığı gibi hissediyorum. Benim

Hikayelerim işle ilgili ya da üvey ailemle ilgili. Erkeklerle ilgili konuşmalar çok nadirdir. Matthew'u bu gruba dahil etmiyorum. O, henüz sınıflandıramadığım kendi kategorisinde.

"Tamam, tamam. Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Başlangıçtan. Ve başla." Kıkırdar ve parmaklarını şıklattığını duyarım.

Yanaklarımın yandığını hissederek, kafamı boşaltmak için biraz nefes alıp konuşmaya başladım.

Natalie'nin partisiyle başlıyorum ve sonunda beni oradan uzaklaştıran şeyi anlatıyorum, sonra kulübe gidip Dante'nin ofisinde onunla seks yapmaya nasıl karar verdiğime geçiyorum. Söylediğim her şeyi aramızda tutacağını bildiğim için, mafya ile ilgili korkutucu kısımları bile anlatıyorum, sonra Dante ile gizli bir ilişki kurmaya karar verdiğimiz kısma geliyorum.

O anda çığlık atıyor ve neredeyse telefonun içinden atlayıp bana sarılmasını bekliyorum.

"Demek öyle. Olanlar buydu."

Yine çığlık attı. "Tanrım. Bu çok seksi. Keşke evde olsaydım. Bu şampanya ve kremalı pasta anı."

"Keşke sen de burada olsaydın. Gerçekten öyle." Bu, muhtemelen sadece sesini değil, varlığını da gerçekten ihtiyaç duyduğum anlardan biri. Ona anlattıklarım ne kadar heyecan verici ve heyecanlandırıcı olsa da, kendimi bir düşüşe hazırladığımı biliyorum.

Sınırın ötesine itilmem ve kendimi kurtaracak hiçbir şeyim olmadan birçok yönden düşmem sadece an meselesi.

"Onu ne zaman tekrar göreceksin?"

"Emin değilim. Beni arayacağını söyledi." Sesim, okulun en popüler çocuğuyla ilk randevusunu heyecanla bekleyen utangaç bir duvar çiçeği kadar hayalperest geliyor. "Sanırım en büyük sorunlardan biri, Miko'nun etrafında birbirimizi görmemek."

Böyle zamanlarda Miko'nun bana karşı bu kadar hoşgörülü olmasına minnettarım, ama sahip olabileceğim esneklik sınırlı.

"Eminim bir yolunu bulursun. Bu heyecan verici bir haber. Çok büyük bir olay. Çok büyük. Sanki büyük kızlar kulübüne kabul edilmişsin gibi hissediyorum. Senin adına çok mutluyum."

Sırıttım. "Harper. Endişelenmem gereken tüm kısımları unuttun mu? Yani hemen hemen her şeyi?"

"Hiçbir şeyi unutmadım." Neredeyse başını salladığını görebiliyorum. "O bir Rus mafya patronu ve ben neredeyse nişanlıyım."

"Neredeyse nişanlı *değilsin*. Öyle olsan bile, o pislik Matthew'un kendini senin için sakladığını mı sanıyorsun? Daha bu sabah 411 dergisi bana onun ve bir sosyetikle ilgili bir haber gönderdi. Sanırım Natalie'nin arkadaşlarından biri. Benimle konuşman bittiğinde internete bir bak."

Harika. Eminim o Bella'dır. Umurumda değil. Sadece bu adamın bana zorla dayatılması fikrini sevmiyorum.

"Bakacağım. Onu bir kenara bırakırsak, başım gerçekten belada, değil mi? Öyle olmadığını söyleyemezsin. Ya da mafya meselesinin babamı mahvedemeyeceğini."

"Şu anda babanı düşünmenin sırası değil. Tabii ki endişelenmek için nedenler var. Hayır, bunun onu mahvedemeyeceğini veya tehlike olmadığını söylemeyeceğim, ama bu adama sırtını döneceğini gerçekten düşünebiliyor musun?"

Yapamam ama başka seçeneğim olduğundan da emin değilim. Teorik olarak bir dereceye kadar seçim şansım var, ama adam bana, ben istesem bile beni yalnız bırakmayacağına söz verdi. Peki o gün gelip de bunu yapmak zorunda kalırsam ne yapacağım?

"Harper, endişeliyim. Gerçekten endişeliyim."

"Ah, bebeğim, endişelenme. Sana sürekli söylüyorum, endişelenecek bir şeyin olmadığı sürece bu tür şeyleri kafana takma. Bunun bir anlamı yok. Anı yaşamalısın, her şeyin ters gidebileceği ihtimallerini veya olasılıkları düşünerek yaşamamalısın."

"Ne demek istediğini anlıyorum ve bu olumlu yaklaşımı seviyorum, ama geleceğin ne getireceğini düşündüğümde kendimi sıkışmış hissediyorum. Babam geri dönüp Matthew'u bana zorlamaya başladığında her şey değişecek. Bu sabah bana Matthew'un önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca beni götüreceği tarihlerin listesini içeren bir mesaj attı bile."

Babamla konuştuğumda, sözleşme meselesini ve düğün tarihini konuştuktan sonra, ona çok meşgul olduğumu ve dışarı çıkamayacağımı söyleyeceğim. Sanat sergisinin setinde daha sonra çalışmam ihtimali bir yana, ben sadece Dante ile vakit geçirmek istiyorum. Babamın bu konuyu bırakıp mantıklı davranmasını umuyorum.

"Randevuları boş ver. Bir bahane uydur. Matthew ne yapabilir ki? Sen onunla çıkmak istemiyorsan ve sevgili baban da Japonya'da olduğu sürece hiçbir şey yapamaz. Ne yaptığını ya da kiminle yattığını göremez."

"Harper," diye azarlıyorum, ama aslında haklı.

"Bana Harper deme. Aslında, Matthew'un kaza hakkında söylediklerini babana anlatmalısın. Hiç hoş değildi."

"Sence bunu umursar mı?"

"Tabii ki önemseyecek. Matthew gazetecilerin duymayı sevdiği türden saçmalıklar anlatıp duruyor. Kaza sırasında çok dikkatliydim. Evet, bir iki blogda senin içki içmiş olabileceğini yazmış olabilir, ama bunlar sadece dedikodu."

İnsanların söylediklerini doğrulamak beni daha çok incitıyor.

"İnsanların bu kadar kötü sözler söylemesinden nefret ediyorum."

"Ben de, ama bu senin endişeleneceğin bir şey değildi ve baban o saçma konuşmaları hemen kesip attı."

Babam muhtemelen değerli imajını korumak için böyle yaptı. İnsanlar kazayı zaten bu kadar olumsuz bir şekilde konuşuyorsa, muhtemelen zaten alevlenen yangına körükle gitmek istemedi. Özellikle de vali seçilme sürecinde.

"Sadece canımı yakıyor."

"Biliyorum tatlım, ama insanlar istediklerini söyleyecekler, özellikle de bizim gibi insanlar hakkında. Zenginlerin çocukları. Her zaman karanlık bir sır ya da örtbas edilmesi gereken gizli bir şey bulmayı beklerler. Bir hikaye bulmak için her şeyi uydururlar. Bunun seni etkilemesine izin veremezsin."

"Biliyorum." Her şeyi unutmak, gerçekçi olarak yapabileceğim tek şey. "Sadece zor ve endişelenmem gereken tek şey bu değil."

"Bu yüzden her günü olduğu gibi yaşamaya odaklanmalı ve kontrol edemeyeceğin şeyler için endişelenmemelisin." Sanki pozitif düşünce gurularından biri gibi konuşuyor. "Tamam mı?"

"Tamam."

"Tanrı aşkına, lütfen beni susturmak için *öyle* tamam deme. İşe yaramaz."

Yine beni gülümsetiyor. Ayaklarını yere vurup kaşlarını kaldırmış bir şekilde odada durduğunu hayal edebiliyorum.

"Tamam." Bu sefer daha güçlü bir sesle söylüyorum, sanki ulusal yarışmalarda ponpon kız takımı üyesiymişim gibi.

"İşte bu ruh." Gülüyor. "Şimdi gitmem gerek. Keşke burada olsaydın. Tanrım, Serenity, Avustralya çok güzel. Kesinlikle fantastik ve bambaşka bir dünya gibi. Çok seveceksin. Resim yapmak isteyeceğin çok güzel yerler var."

Daha geniş gülümsüyorum. "Hayal edebiliyorum." Avustralya, ziyaret etmek istediğim ilk beş yer arasında. "Yakında oraya gidelim."

"Tabii ki. Tamam, yarın molamda ya da daha önce seni ararım."

"Harika. Sonra konuşuruz."

"Ne olacağını bana haber ver. *Tüm* detayları öğrenmek istiyorum." Kıkırdar.

"Senin o muhteşem erkeğinle bundan sonra olacak her şeyi duymak istiyorum."

"Tamam Harper." İç çekerim. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum bebeğim."

Telefonu kapatıp yanıma koyuyorum.

Derin bir nefes alıp, sonraki birkaç dakikayı gece gökyüzünü aydınlatan güzel şehir ışıklarını seyrederek geçiriyorum.

Parıldayan ışıkların selinde zihnim geziniyor ve milyonlarca kez olabilecek her şeyi düşünüyorum. Aklıma gelen her şey heyecan verici olduğu kadar endişe verici de. Dante yüzünden heyecan verici tarafı daha ağır basıyor.

Günüm mükemmel başladı, Dante'nin kollarında, başım onun kalbine yaslanmış ve güneş üzerimize parıldarken uyandım. Onun delici mavi gözleri ruhuma bakıyordu ve neredeyse bunun benim hayatım olabileceğine inandım.

Onunla birlikte olmak bana günü geçirmek için enerji verdi. İş yerinde harika vakit geçirdim, ama bunun sebebi esas olarak bu akşam onu tekrar göreceğimi düşünmemdi.

Yaşadığım şey farklı bir tür düşüncesizlikti. Hayal dünyasında kaybolmak istediğiniz türden bir düşüncesizlik.

Gerçekten bu anı yaşayabilir miyim?

İstiyorum. Dante bunu kolaylaştırıyor çünkü onunla birlikteyken dünya duruyor. Ama arka planda bu kadar çok şey varken bu gizli ilişkiyi nasıl sürdürebilirim?

Belki de Harper'ın söylediği kadar basittir ve her şeyi engelleyebilirim. Endişelerimi engelleyebilir ve dünyayı, tekrar kabul etmek zorunda kalana kadar kapatabilirim.

Dante ile birlikte olmak, uzun zamandır başıma gelen en heyecan verici şey ve bunun için mücadele etmeyi kendime borçlu olduğumu hissediyorum. Ne olursa olsun ve ne kadar sürerse sürsün.

Sonuçta, geçen yıl hayatım için mücadele ediyordum. Avery ikinci bir şans elde edemedi.

Benimse oldu.

Kapı çalındı. Beklemediğim için irkildim ve umarım Matthew değildir diye içimden geçirdim.

Kalkıp kapıya gidip açıyorum.

Küçük gözetleme deliğinden baktığımda Dante'nin diğer tarafta durduğunu gördüm ve neredeyse yere yığıldım.

O burada.

Tanrım, gerçekten beni görmeye gelmiş.

Kalbim kontrolü ele geçirir ve kapıyı açarım. Onu gördüğüm için duyduğum sevinç o kadar büyüktür ki, kendimi onun kollarına atmamak için ayaklarımla yere sağlam basmak zorunda kalırım.

Yavaşça, rahat bir gülümsemeyle beni selamlıyor. "Merhaba. Prenses."

Tanrım, o ses. Onun bana böyle seslenmesini her gün, bütün gün dinleyebilirim. "Buradasın."

"Seni özledim. Senin de beni özlemiş olabileceğini düşündüm. Haklı mıyım?"

Gülümserim ve kendimi kollarının arasına atmanın heyecanına bırakırım ve kemiklerimizi titreten bir öpücüğe dalarız.

Bölüm 24

Serenity

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, bizi birbirimize bağlayan görünmez ipler gerilir ve ben kendimi kaybederim.

Vücudumuz duvara çarpar ve Dante tek ayağıyla kapıyı kapatır.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Beni özledin, Printsessa." Dudaklarıma fısıldıyor ve ben gülümsüyorum. Sonra yüzümü avuçları arasına alıyor ve yanaklarıma, alnıma, gözlerime, çeneme, ruhuma küçük öpücükler konduruyor.

"Seni özledim." Daha fazlasını söylemek istiyorum ama dudaklarının beni okşamasından başka bir şey düşünemiyorum. "O zaman bu iyi bir fikirdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gülüyoruz ve sonra tekrar beni öpüyor, beni tüketiyor. Bana çok aç ve dokunuşu, aman Tanrım, dokunuşu vücudumda havai fişekler patlatıyor.

Elini boynumun arkasına kaydırıyor, beni kendine çekerek öpücüğü derinleştiriyor ve yemin ederim ki öpüşmenin gerçek özünü anlıyorum.

Bu adamın böyle öpüşmeyi nereden öğrendiğini bilmiyorum, ama Tanrım, nefesim kesildi ve başım döndü.

Dante beni sanki bütün olarak yutmak istermiş gibi öpüyor. Öyle olsa bile ona izin verirdim.

İnliyor ve bu muhteşem bir ses. Titreme vücudumda en keyifli şekilde yayılıyor ve bana onun da benden zevk aldığını söylüyor.

Ben de inleyerek karşılık veriyorum ve Dante beni kaldırmak için kalçamı avuçluyor. Bir hafta sonu boyunca pratik yaptıktan sonra, içgüdüsel olarak bacaklarımı beline doluyorum. Kalın ereksiyonu iki kat giysimizin arasından pelvisime baskı yapıyor ve onu içimde hissetmek, bu sabah yaptığı gibi içime girmesini arzuluyorum.

Göğüslerimi göğsüne bastırmak kalp atışlarımı hızlandırıyor. Onunki kadar kontrolsüz.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, yumuşak telleri arasına giriyor ve doyamıyorum.

Arzu vücudumda o kadar şiddetli yayılıyor ki, neredeyse acı verici ve onu hiç olmadığı kadar istiyorum.

Ama lanet olsun, telefonum
çalıyor. Babamın zil sesi.

Telefonu bırakıp aramayı görmezden gelmek istiyorum. Zaten sadece bana uymamı istediği bir emir vermek ve kendimi bok gibi hissettirmek için arıyor.

Telefon çalıyor, çalıyor ve artık duymamak için pencereden dışarı atmak istiyorum, sonra panik kaplıyor beni, babam benimle konuşmazsa Miko'yu gönderip beni kontrol ettirebilir diye.

Endişe beni öpücükten uzaklaştırıyor.

"Tanrım, çok üzgünüm. Cevap vermem gerek." Sesim sanki Dante içimdeymiş gibi geliyor.

"Çalsın bırak, bebeğim. Sana ihtiyacım var." Beni tekrar
öper. "Babam arıyor. Cevap vermezsem korumamı çağırır."

"Tamam, çabuk dön."

Beni yere indirir ve ben telefonumu almak için kanepeye koşarken gözlerinin kıçımda olduğunu hissederim.

Telefonu açıp Dante'ye baktığımda, gözlerinde yaramazlık parlıyor ve vücuduma o kadar skandal bir bakış atıyor ki, içim ve dışım, her yerim kızarıyor.

"Merhaba baba." Sesim hala nefes nefese, bu yüzden düşüncelerimi toparlayıp seks hakkında düşünmemeye çalışıyorum. 1,98 metre boyundaki Rus tanrısı birkaç adım ötede durup beni yemek istercesine bakarken bu çok zor.

"Endişelenmeye başlamıştım." Babamın sesi beni gerçek dünyaya geri getirir.

"Üzgünüm. Diğer odadaydım." Tam anlamıyla yalan söylüyorum. "Önemli değil. Matthew ile aran nasıl?"

Bir an için Matthew'un kim olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Sonra aklıma geliyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Matthew iyi."

Onun adını andığım anda Dante'nin gözlerinde kötü bir şey parladı.

Babam Dante'ye o kadar dikkatimi vermişim ki, ne dediğini tam olarak anlayamıyorum.

"Serenity," diyor babam, sanki bana daha önce bir şey sormuş ve cevap bekliyormuş gibi bir ses tonuyla.

"Üzgünüm, seni duymadım." Elimi yanağıma bastırıyorum.

Dante bana gülümser ve yüzündeki kurnaz ifadeden, benim kontrol edemeyeceğim çılgınca bir şey yapacağını anlarım. "Onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmeni isterim" dedim.

Babamın sesi, mahkemede kullandığı tonla daha sertleşir.

Cevap vermek üzereyken Dante kalın parmağıyla dudaklarıma dokunur, sonra yavaşça göğüslerimin arasındaki vadiye doğru iner ve oradaki cildi okşayarak cildimde ateş kıvılcımları parıltır. Parmağını orada tutar, sonra her iki göğsümü avuçlar ve sıkmaya, yoğurmaya, okşamaya başlar.

Ve lanet olsun, bu çok, çok, çok iyi geliyor. Gözlerim kapanıyor, parmaklarının meme uçlarımı okşamasını daha iyi hissetmek için.

"Serenity," diyor babam, sesi bir talim çavuşu kadar telaşlı ve ısrarcı.

"Evet. Oh. Ne?" Soruyu unuttum ve Dante sütyenimin kupasını kenara çekip çıplak göğüslerimi ortaya çıkardığında artık hiçbir şeyi hatırlayamayacağım.

Ben bir şey söyleyemeden, sıcak ağzıyla meme uçlarımı kapattı ve emmeye başladı, zaten sertleşmiş meme uçlarımı cam parçaları gibi yaptı.

Dante göğüslerimi emirken babamla nasıl konuşabilirim ki?

Biraz aklım başıma geliyor ve göğsümü ağzından çekiyorum, ama şeytan sadece bana gülümsüyor ve ben geri çekilmeye çalışsam da beni okşamaya devam etmeye çalışıyor.

O da şakacı bir şekilde beni tekrar dokunmaya çalışarak peşimden geliyor. Kıkırdayarak ağzımı kapatıyorum.

"Bunu ciddiye almanı istiyorum," diye devam eder babam, ama şu anda dinozorlar ve arılar hakkında konuşsa bile umurumda değil.

Yemek masasına ulaştık ve Dante eğilip yüzünü boynuma gömdü ve cildimi ısıırken üstümü belime kadar indirdi ve sütyenimi çözdü, tamamen çıkarıp göğüslerimi ortaya çıkardı.

Nefesim kesilir ve tek istediğim bundan zevk almak ve hayatımda istemediğim şeyleri babamla konuşmamaktır.

"Babanla konuşmaya devam et, Printsessa. İkinizi de rahatsız etmiyorum." Dante diğer kulağıma fısıldıyor. "Ben senin muhteşem göğüslerinle oynarken ve güzel amını yalarken sen babanla konuş."

Aman Tanrım. Bu sözleri duyduktan sonra kim odaklanabilir ki? Ve babamın bunu duymamış olmasını diliyorum.

Dante dişlerini boynuma geçirir ve ben nefesimi tutarım. Dante o anı fırsat bilip beni tekrar hızlıca öper ve ben ne yaptığımı unuturum.

Aklım ancak o sabah yaptığı gibi beni masanın üzerine yatırıp yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde geri gelir.

Dante'nin ağzı klitorisimi kapattığında, odayı dolduran yüksek bir inilti çıkarırım.

"Serenity!" Babamın sesi kulağımda yankılanır ve dehşetle fark ederim ki telefonu kulağıma sıkıca bastırmışım.

Babam bunu kesinlikle duymuş olmalı. Elimi ağzıma kapatıp, amımı yalamaya devam eden Dante'ye bakıyorum.

"Baba." Sesim heyecandan boğuk çıkıyor.

"Orada ne oluyor?"

"Hiçbir şey."

Dante, bacaklarımı daha da açarak klitorisimin sert ucu yalıyor ve emiyor. Zevk içimi kaplıyor ve bunu durduramıyorum. Ve durmasını da istemiyorum.

"Yanında başka biri mi var?"

Dante beni tatmin etmeye devam ederken kafamdaki tüm kelimeler bulanıklaşır.

Artık dayanamıyorum ve vücudum da dayanamıyor. Zaten tahrik olmuşum, bu yüzden boşalmam ve dudaklarımdan bir inilti daha kopması şaşırtıcı değil, ama bu sefer kontrol etmeye çalışıyorum.

"Seni sonra ararım baba." Yarı konuşuyor, yarı inliyorum telefonda ve ona en son ne zaman "baba" dediğimi hatırlamıyorum. "Bağlantı kötü."

Onun cevap vermesini beklemiyorum. Yeterince duyduğuna eminim. Ne yaptığımı düşüneceğini bilmiyorum ve şu anda umurumda da değil.

Telefonu kapatıp kanepeye fırlatıyorum. Sonra orgazmı yaşayıp Dante'nin beni içmesini zevkle izliyorum.

Bitirdiğinde nefes almama fırsat vermez.

Beni kendine doğru çeker, sonra pantolonunu ve boxerını indirir ve penisini çıkarır.

"Üzgünüm, onu tekrar araman gerekecek," diyor Dante, benim içime girerken.

Daha bu sabah seks yapmıştık, ama her seferinde yeni bir his uyandırıyor ve vücudumun ona açılmasını ve birbirimize uyumumuzu seviyorum. Sanki ben onun için, o da benim için yaratılmışız gibi.

O beni sikkemeye başladığında masanın kenarını tutuyorum. "Oh, Dante," diye bağıriyorum, başımı geriye atarak.

"Aynen öyle bebeğim. Benim için çığlık at. Seni defalarca orgazm yapacağım."

Bu sözünü tutuyor.

Beni yalnız bırakıp babamı aramaya gitmeden önce en az üç kez sevişiyoruz. Babamla istediğim konuşmayı yapamıyoruz ama kısa bir görüşme olduğu için sorun değil, hatta iyi bile.

Dante yarın görüşmek üzere söz vererek ayrıldığında saat neredeyse on oluyor.

Gece kalmasını umuyordum, ama kulüpte bir toplantısı olduğu için gitmek zorundaydı.

Onu görmek harikaydı ve bunu yapabileceğimi doğruladı.

Yapmak istiyorum.

Her günü tek tek yaşayabilirim ve anın tadını çıkarabilirim. Onun için yapacağım, çünkü ona aşık olduğumu biliyorum.

Aşık olmaya devam edeceğimi biliyorum ve dibe vurup kırıldığında, onunla birlikte olmak buna değmiş olacak.

O zaman gerçekten yaşadığımı söyleyebilirim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Dante

Levitsky Corp'un fuayesine girdiğimde, eve dönmüş gibi hissediyorum.

Babam da aynı şeyi söylerdi, ama onun için iş her zaman evdi.

Asla evde olmadığı için değil, sadece iş ve ev arasındaki dengeyi nasıl kuracağını biliyordu ve bir imparatorluğu yönetme konusunda çok sert biriydi.

Önümdeki kapıdaki güvenlik görevlileri bana gülümsüyor, binanın girişindekiler benim geldiğimde yaptıkları gibi saygıyla başlarını eğiyorlar.

Ben, eve dönen kayıp oğul gibiyim, ama beni görmekten mutlu olacak bir babam yok.

Elimde sadece buraya son geldiğim zamanki anılarım var. Babamla öğle yemeğinde buluştuk ve her zamanki gibi güzel vakit geçirdik. Ayrılma zamanı geldiğinde, onun benimle birlikte çalışmamı çok istediğini biliyordum, ama benim seçimime saygı duyuyordu.

Bunu her zaman gözlerinde görebiliyordum. İsteğiyle çatışan o içsel mücadeleyi.

Bunu her zaman saygıyla karşıladım ve şimdi ben buradayım, o yok ama kalbimin sesini dinlediğim için pişman değilim.

O da benim başka bir şey yapmamı istemezdi. O böyle bir adamdı.

Bugün buradayım çünkü doğru bir şey yapmak istedim. Onurlu ve bencil olmayan bir şey.

Dün geceyi Serenity ile geçirmek, ikimiz için yarattığım bu tavşan deliğine daha da batmamı sağladı.

Bu gece kulüpte onunla görüşeceğim ve bana yasak olmasına rağmen, onu tekrar tamamen kendime ait hissetmek için sabırsızlanıyorum.

İkimiz, çatışmanın en güzel örneğiyiz. Bir saat önce bile, babasının dosyalarını kontrol ediyor ve Virgo ile hala çıkmaza girdiğimiz için küfrediyordum.

Asansöre binip, ana ofislerin bulunduğu en üst kata çıkıyorum.

Kapılar açıldığında, babamın sekreteri Mara'yı görüyorum.

Uzun boylu, zayıf bir kadın ve hatırladığım kadarıyla her zaman stilinin bir parçası olan sarı bob saçları var. Giydikleri zarif siyah pantolonlu takım elbise de öyle.

Onu hiç rahat giyindiğini görmedim.

Beni görünce yüzü aydınlanıyor. Diğerleri gibi o da ben doğduğumdan beri ailem için çalışıyor. Babam Amerika'ya taşındığımızda Rusya'dan getirdiği birçok çalışandan biriydi.

Bugün geleceğimi haber vermek için onu daha önce aradım. Onu en son cenazede görmüştüm. O gün herkes perişan haldeydi. Çoğumuz hala kendimize gelemedik.

Mara bana koşarak gelir ve bir annenin vereceği türden bir kucaklama yapar. Benden büyük dört oğlu vardır. Hepsi burada çalışıyor. Beni her zaman kendi çocuğu gibi görmüştür ve beni asla yargılamamış olması hoşuma gitmiştir, hala da yargılamıyor gibi görünüyor.

"Dante, şuna bak," diyor ağır aksanlı sesiyle. Geçen hafta Jen teyzemin yaptığı gibi yüzümü avuçlarıyla kavıyor. "Yemin ederim boyun uzamış."

Gülümserim. "Hayır, emin ol, uzamadım." Tabii otuzlu yaşlarında büyümeye devam eden bir ucube değilsem. 1,98 metre boyumla zaten yeterince uzunum.

"Seni görmek ne güzel. Hadi gel. Senin için her şeyi hazırladım." Omzuma hafifçe vurur ve koridordan ilerleriz. "Igor senin geleceğini söylediğinde çok sevindim. Ziyaretin çok hoş karşılanıyor."

"Teşekkürler. Sanırım bu ziyaretim çok gecikmiş."

"O kısmı dert etme. Babanın bugün geldiğin için sana gülümsediğini biliyorum." Beni teselli ediyor ve umarım öyledir.

"O zaman onu gururlandırmayı umuyorum." Başımı eğiyorum.

O bana yaklaşır. "O zaten seninle gurur duyuyordu *moy syn*." Beni oğlu olarak görmek, her zaman takdir ettiğim bir onurdur. "Baban olmadan burası eskisi gibi değil."

"Tahmin edebiliyorum."

Birbirimize bakarız ve gözlerindeki derin hüznü fark ederim.

"Kazanın olduğu günü sürekli hatırlıyorum. Bir gün önce, annenin ve kız kardeşinin doğum günleri için Rusya'ya gitmesi için onu ikna etmeye çalıştım, ama kalmakta ısrar etti."

"Bu benim hatamdı." Yine benim hatam. "Beni bekleyeceğini söyledi. Aynı olmayacağını düşündü."

Mara başını sallar. "Canım oğlum, bu senin hatan değil. Onu anlıyorum, ama geçen yıl diğer yıllardan daha çok gitmesi gereken bir yıldır. Aşırı çalışıyordu ve stres altındaydı."

Elbette öyleydi. Tek oğlunun cinayetten hapiste olması insana bunu yapar. Ve hayır, o dönemde bensiz Rusya'ya gitmezdi. Bu bizim özel bir şeyimizdi. Annemizi ve Ana'yı anma şeklimizdi.

"Neyse, üzücü şeylerden bahsetmeyelim. Baban bundan nefret ederdi." Gülümsüyor, ama gözlerinde hala keder görüyorum.

"Öyle olurdu."

"Ayrıca senin burada çalışmanı isterdi." Babamın ofisini işaret ediyor. "Igor, Seimone'nin bıraktığı her şeyi olduğu gibi bıraktı. Bu odayı ne yapacağına senin karar vermeni istediğini söyledi."

Igor'un bunu yapmamı istediğini duyunca şaşıyorum. Babamın ofisi kendisinininkinden çok daha büyük olduğu için, hemen oraya taşınacağını düşünmüştüm. "Vay canına, bunu hiç beklemiyordum."

"O zaman bu hoş bir sürpriz."

Babamın ofisine giriyoruz ve onunla ilgili nostalji duyuyorum. Her şey, ben buradayken olduğu gibi aynı.

Mobilya cilası kokusu, onun misk kokulu tıraş losyonunun kokusuyla birlikte havayı dolduruyor ve maun masasında tüm kırtasiye malzemeleri ve dosyaları düzgünce düzenlenmiş durumda.

Bilgisayar, kubbe şeklindeki kağıt ağırlığının yanında ailemizin bir fotoğrafıyla birlikte masanın ortasında duruyor.

Fotoğraf beni kendine çekiyor. Onu elime alıp dördümüzü izliyorum. Babam, annem, kardeşim ve ben. Ben yaklaşık on yaşındaydım, kardeşim ise dört. Hepimiz çok mutlu ve canlı görünüyoruz.

Nasıl olur da geriye bir tek ben kalırım?

Geçen yıl babamın vefatı, ölümün onu geri almaya geldiği hissini uyandırdı. Bu da benim için geleceğin ne getireceğini merak etmeme neden oluyor.

"Rahatlaman için seni yalnız bırakacağım," diyor Mara, bana güven verici bir gülümsemeyle. "Bir saat sonra personel ile birkaç toplantı var."

Gözlerimi fotoğraftan ayırıp ona bakıyorum. "Orada olacağım." "Harika. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"Tabii."

O çıkar. Kapı kapandığında, babamın hayaleti ve eskiden olan her şeyle birlikte bir mezara kapatılmış gibi hissediyorum.

Resmi yere bırakıp masanın arkasındaki sandalyeye oturuyorum, babamın sadece bir bakışıyla nasıl dikkatleri üzerine çektiğini hatırlıyorum.

Onun artık hayatta olmadığı gerçeğine asla alışamayacağım. Zihnim bunu kavrayamıyor çünkü o her şeyi kontrolü altında tutan çok güçlü bir adamdı. Öldüğü an hariç.

Dikkatsizliğimin düşmanıma beni mahvetmek için ihtiyaç duyduğu münasebeti verdiğini kabul ediyorum, ama ben bir tuzağa düşürüldüm. Jason, o lanet olası pislik beni, geçmişimi göz önünde bulundurursak, benim öyle tepki vermemin kaçınılmaz olduğu aldatıcı bir tuzağa itti.

Bu yüzden ona karşı intikam duygumu bırakamıyorum ve bu yüzden kızının yanına yaklaşmamam gerekiyor.

Gün boyu içim parçalanarak çalışıyorum, sonra lanet olsun... kulübe gitme vakti geldiğinde Serenity'yi görmek için oraya bir an önce varmak istiyorum.

Sanki bir tür kara büyü zihnimi bulandırıyor ve onunla birlikte olmamam için tüm nedenleri unutuyorum.

Geceyi onun muhteşem vücudunda geçirme düşüncesi, sikimi çaresizlikle yakıyor ve yine başarısız oluyorum.

Tek istediğim o ve zihnimi şehvetle tüketen ve düşünme yeteneğimi bozan bu ihtiyacı ve arzuyu görmezden geliyorum.

Bu yüzden, yine kendi kurallarına uyuyorum.

Kulübe vardığımda ve onun beni beklediği salona girdiğimde, kafamı nasıl yerinde tuttuğumu bilmiyorum.

Yine bir tanrıça gibi görünen Serenity, tavandan tabana cam pencerenin yanında durmuş, ufku seyrediyor. Dizlerinin hemen üstünde biten siyah straplez bir bebek elbise giyiyor.

Uzun, kadife gibi saçları beline kadar uzanan uzun dalgalar halinde şekillendirilmiş.

Pencereden dönüp bana bakıyor ve onunla birlikte olmamam için kendime söylediğim hiçbir gerekçenin işe yaramayacağını biliyorum.

Gülümsüyor ve beni gördüğünde yanaklarının kızarması ve gözlerindeki ışıltı, bunu istediğimi hatırlatıyor bana.

Hiç yoktan iyidir, değil mi?

Ona bir daha sahip olamayacağımı bilerek sırtımı dönüp uzaklaşmaktan daha iyidir.

Tabii ki evet.

Tabii ki evet. Kendimi lanetlemeye devam edeceğim ve başıma gelecek her türlü boktan sonuçla başa çıkacağım. O buna değer.

Bu mantıkla, ona gülümserim ve çekiciliğin bizi bir araya getirmesine izin veririm. Bütün gün boyunca can attığım öpücük için buluşuruz.

Bu gece topukları daha kısa, bu yüzden onu öpmek için eğilmem gerekiyor. Sorun değil. Onun minyon vücudunun üzerinde yükselmeyi ve boyumun ve kaslarımın gücüyle onu domine etmeyi seviyorum. Onun da bundan hoşlandığını biliyorum.

"Çok güzelsin, Printsessa," diye fısıldıyorum dudaklarına, zaten sertleşmiş meme uçlarını okşayarak.

"Teşekkür ederim."

"Bunu benim için mi giydin?" Dudaklarımı onun dudaklarına değdirip elbisesini çekiştiriyorum. Gülümsüyor ve parmaklarını göğsümde gezdiriyor.

"Biliyorsun ki giydim."

"Aferin kızım, neyi sevdiğimi biliyorsun. Külot giydin mi?" Bu gece giymemesini söylemişim.

"Hayır." Sesi, testislerimi sıkıştıran seksi bir fısıltı.

"Benim için ne kadar iyi bir kızsın. Seninle oynamak için sabırsızlanıyorum." Elbisesinin eteğini kaldırıp, temiz tıraşlanmış amını okşuyorum.

O kadar iyi hissettiriyor ki. Ona her dokunduğumda ya da gördüğümde farklı geliyor ve ondan asla doyamayacağımı düşünüyorum.

Parmaklarımla onun yarıklarına giriyorum, ıslak amına dalıyorum. Sırılsıklam, mükemmel ve sikilmeye hazır. Gülümsüyorum, vücudunun bana verdiği tepkiyi seviyorum.

Serenity, am dudaklarını okşarken inliyor ve bana bakarak ona ne yaptığımı görmek istiyor.

"Ya biri içeri girerse?" Kapıya bakıyor.

"Kimse gelmez." Çalışanlarım, buraya geldiğimde rahatsız edilmemem gerektiğini bilirler.

"Peki, kimse görebilir mi?" Cam duvardan dışarı bakar.

"Benden başka kimse seni göremez, bebeğim." Bana baktığında sırtıttım. "Sen sadece benim gözlerim içinsin. Çıglıkların ve inlemelerin benim kulaklarım, ve senin

zevkin benimdir."

Onu şok ettiğimi anlayabiliyorum. İşleri bir adım daha ileri götürmeye karar verip parmağımı amından çıkarıp ağzıma sokuyorum, böylece onun tadını alabiliyorum.

Cildi, ravent ve pembe güllerin rengi kadar şiddetli bir şekilde kızarıyor ve nefes alışığı zarif bir şekilde kesiliyor, göğsü bir şelale gibi yükselip alçalıyor.

"Cennet gibi tadı var, Serenity," diye İngilizce başlıyorum, sonra Rusça'ya geçip ona amını mahvedeceğimi, böylece onu son erkeğim olacağımı söylüyorum.

Kıkırdar. "Ne dedin Dante? Rusça konuştuğunda beni deli ediyorsun. Kelimelerin hiçbirini tahmin edemiyorum."

"Tahmin etmemen gerekiyor."

Ona acımasız bir gülümseme atıp onu cama doğru yürüdüm. Cama yapışık dururken, Boston'un obsidiyen gökyüzüne serpilmiş yıldızlar kadar muhteşem görünüyordu. Onu elmaslarla ve insanlığın bildiği tüm mücevherlerle süslemek istiyorum, böylece değerini anlasın. Benim için değerini.

"Sen söylemezsen nasıl bileceğim?" İpeksi sesi, vücudunu incelemeyi bırakmamı sağlar ve zümrüt yeşili gözleri, başımı döndüren hayranlıkla parlar.

"Öyle olmayacak." Elimi uzatıp belinin kıvrımına dokunuyorum ve elbisesinin yanındaki fermuarı açıyorum. Elime bir bakış atıyor ve hızlıca nefes alıyor. Gergin. Onunla bu kadar zaman geçirdikten sonra bile onu hala gerginleştirebilmem hoşuma gidiyor.

"Neden bilemiyorum?" Gözlerini tekrar bana çevirir.

"Sana söyledim." Kıkırdayarak gülüyorum. "Ağzım, senin narin kulaklarına fazla kirli. Seni daha fazla yozlaştırmak istemiyorum."

"Ya seni beni bozmanı istersem? Ya bana yapmak istediğin tüm pis şeyleri yapmanı istersem?"

Onun gibi bir kızın benim gibi bir şeytana söyleyebileceği en kötü şey budur. bana söyleyebileceği en kötü şeydir.

Onun baştan çıkarıcı sözleri vücudumdaki her siniri uyandırır, tüm kanım penise hücum eder. Eğilip dudaklarını okşarım, parmak uçlarımda onun ipeksi dokusunun tadını çıkarırım.

"Kötü kız, bunu istememelisin." "Ama istiyorum."

Tanrım. O beni mahvedecek.

Bu kız, beni her şeyi yapmaya zorlayabilecek bir güce sahip.
her şeyi yapmaya zorlayabilecek bir güce sahip.

Onun bebek gibi yüzünü yakalayıp, nefesimiz birbirine değecek kadar yaklaşıyorum, sonra o gözlerin derinliklerine bakarak beni ne kadar çok istediğini içime çekiyorum. "Peki, kirli Rus gangsterinin sana ne tür pis şeyler yapmasını istiyorsun, bebeğim?" Vücuduna tekrar bakıyorum ve teni kızarıyor.

"Her şeyi."

Her şeyi. Bu kelime içimdeki dominatörü uyandırıyor, karanlık zevklerimi ve kendi seks kulübümü açmaya zorlayan aynı kıskırtmayı ateşliyor.

"Her şeyi, böyle mi bebeğim?" Elbisesini aşağı kaydırıyorum, dik göğüslerini ortaya çıkarıyorum.

Elbiseyi vücudundan aşağıya doğru yuvarlar, onu çıkarmak için çömelir ve cama yapışan çıplak vücuduna bakarım, sonra bacağına öperken amını okşarım.

"Evet. Aynen öyle." Titrer ve parlak pembe dudaklarını yalar.

Ona bakarken, iç uyluklarını yavaşça öperek yukarı doğru ilerledim, sonra tekrar amını okşadım, parmağımı yavaşça içeri ve dışarı kaydardım. Bilerek yavaşça. Kıvrandı ve dengede kalmak için omuzlarıma uzandı.

"Sana parmağımınla böyle girip amını yalamamı ister misin?" Hızlanırım.

"Evet." Sesi zevkten titriyor.

Kukusuna bir parmak daha eklerim ve daha sert ve daha hızlı pompalıyorum. Etkisi, duvarlarını spazm geçirir ve o nefes nefese kalır, omuzlarımı bırakıp duvara yaslanır.

"Parmaklarımdan etrafında bu kadar sıkı olmanı seviyorum, Printcessa." Parmaklarımı derine itiyorum. Lanet olsun, o kadar ıslak ki, parmağımın içeri ve dışarı pompalaması emici bir ses çıkarıyor ve uyarılması uyluklarından aşağı sızıyor. "Ama klitorisini emmeyi daha da çok seviyorum."

Bunu yapıyorum, yüzümü bacaklarının arasına sokuyorum ve dilimi klitorisinin etrafında döndürüyorum, onu tekrar kıvrandırıyorum.

"Ohhh, Dante." Sesi odanın her yerine yayılıyor, havaya zevk pompalıyor.

Klitorisinin sertliğinden ve iç duvarlarının sıkışmasından, orgazma yakın olduğunu anlıyorum. Onu bütün gece orgazm etmeyi planladığım için, önce ağzımda boşalması umurumda değil.

Geri çekilip, ona verdiğim zevkle çözülüşünü izliyorum. Serenity, cildi ön parıltıyla parıldarken ve sürekli inlerken dudakları açıkken daha da güzel görünüyor.

"Seni boşaltmamı ister misin, Printsessa?" "Evet, lütfen. Lütfen beni boşalt, Dante."

"Nasıl istersen, bebeğim."

Fazla bir şey gerekmiyor. Dilimin basit bir hareketi onu doruğa ulaştırıyor ve vücudu titremeye başlıyor. Sanki biri musluğu açmış gibi sıvıları akıyor. Sanki bu benim ilk ve son yemeğimmiş gibi hepsini yalayıp içiyorum. Tadı içimdeki canavarı çılgına çeviriyor ve artık kendimi kontrol edemiyorum. Birkaç saniye daha ve patlayacağım.

Ayağa kalkıp kıyafetlerimi çıkarıyorum, böylece onun kadar çıplak oluyorum, sonra öne doğru adım atıp vücudumu onun yumuşak kıvrımlarına değdiriyorum.

"Başka bir şey var mı, Printsessa? Yoksa seni istediğim gibi sikebilir miyim?"

Dudakları aralanıyor, ama nefes nefese olduğu için konuşamıyor.

Ona gülümsüyorum. "Merak etme, bütün gece vaktimiz var. Sana yapmamı istediğin her türlü müstehcen şeyi bir listeye yaz, sonra da yapalım. Bu senin için uygun mu, Printsessa?"

Nabız, rock konserindeki bir davulcu gibi boynunda atıyor. "Evet." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyor.

"Harika, çünkü sana ihtiyacım var. Şimdi." Elini tutup, sertleşmiş penisime götürdüm ve uzunluğumu okşamasını sağladım. "Senin için bu kadar sertleşiyorum."

Çenesini okşayıp onu hızlıca öpüyorum, sonra yüzünü duvara çeviriyorum. Onu sikerken kıcını görmek istiyorum.

Onu eğiyorum, bacaklarını ayırıyorum, sonra sikimi onun içine gömüyorum. Onun kaygan deliğine girmenin verdiği zevk o kadar, o kadar, o kadar tatlı ki ikimiz de inliyoruz. Sonra onu sikmeye başlıyorum ve buna hayır diyebileceğimi düşündüğüme inanamıyorum.

Sikimin vücuduna her girişi ruhuma damga vuruyor.

Onu duvara doğru sikiyorum, acımasızca siktiğimde onun dolgun kıcının sallanışını izlerken kendimi bir kez daha ona kaptırıyorum.

Serenity, benim sikimde boşalırken sırtını kamburlaştırıyor ve sıkı göt deliği sıkışarak, onu dokunmam için beni kışkırtıyor. Dokunuyorum ve onun içinden geçen titreme, onu orada sikmem için bana yalvarıyor.

Orada bakire olup olmadığını tahmin etmeme gerek yok. Eminim öyledir ve bu iyi kız, benim ne düşündüğümü bilse çok utanırdı.

Ama yine de, yapmak istediğim her türlü müstehcen şeyi yapmam için beni davet etti.

Pislik söz konusu olduğunda, fikirlerim hiç eksik olmaz. Bu, onu zihnimin karanlığına alıştırmak için harika bir başlangıç olurdu.

Pompalarım hakim olmak için hızımı yavaşlatıp kalçalarını kavrayarak onu kendime yaklaşıtıyorum.

Parmağımı kış deliğine soktum ve o nefesini tutarak bana geniş gözlerle baktı.

"Seni buraya götüreyim, bebeğim. İstiyorum. Buna *ihtiyacım* var."

Nefes nefese kalarak başını sallar. "Tamam. Acıtır mı? Hiç... yapmadım."

Evet, haklıydım. Orada bakire. Bu bilgi, onun içinde zonklayan sikime ham, şehvetli bir sıcaklık dalgası gönderir.

"Acıtacak, sonra acıtmayacak. Sonra durmamı istemeyeceksin. Bana güven, ama unutma, kırmızı senin güvenlik kelimesin. Henüz kırmızı değil, Printsessa."

Cevabı zaten biliyorum. Henüz hayır demedi. "Beni oraya götür, Dante."

Onun amından çıkıyorum, ensesini kavriyorum ve onu dudaklarıma çekip hızlıca bir öpücük daha veriyorum.

"Aferin kızım."

Yine kalçalarını kavrayarak, sıvılarını kış deliğine sürüyorum, daha kolay girebilmek için o bölgeyi kaplıyorum. Korktuğunu anlayabiliyorum, ama buna değmesini sağlayacağım.

Her şeyi hazırladığımda, ağrıyan sikimin başını kış deliğine sokuyorum. Sikimi o kadar sıkı sarıyor ki, hemen boşalacağımdan korkuyorum, ama boşalmıyorum ve o beni almaya devam ediyor.

Ben daha derine ve derine inerken, o acı ile karışık bir zevk sesi çıkararak yüksek sesle inliyor, sonra ikimiz için de iyi hissettiren noktaya geliyor. Onun inlemeleri daha çok zevkten kaynaklanıyor ve benim cildim, benim pervasız doğama uyan aynı vahşi güçle titriyor.

Ve lanet olsun, ona girerken içimde kalan birkaç günle tatmin edemeyeceğim bir açlık kıvılcımı çıkıyor.

Bu, sonsuza kadar süren türden bir tutku ve zevk. Bu yüzden doyamıyorum.

Bir şey sonsuza kadar sürerse, ondan asla doyamayacağın

Vermeye devam eder.

Bölüm 26

Huzur

Zihnim boşalıyor. Dante içime girerken, acımasızca kıcıımı sikmesinden dolayı ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum.

Tek yapabildiğim, sanki gerçekten tutunuyormuşum gibi ellerimi cama bastırmak. Yapamayacağımı biliyorum ama bu, gezegenden düşüp evrene savrulmamı engellemek için dokunabileceğim bir tür yapı sağlıyor.

"Çok iyi hissettiriyorsun bebeğim," diye homurdanıyor ve sesini, benzin üzerine sıçrayan ateş gibi, tüm vücudumda hissediyorum.

O anda boşalıyorum.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde boşalıyorum ve orgazmımın verdiği zevk, onun kocaman sikinin hala içime girip çıkmasıyla daha da artıyor. Hala alıyor. Hala sahipleniyor.

Aniden beni daha hızlı sikiyor ve ikimiz de ecstasy içinde çılgılık atıyoruz, sonra penisi içimde sertleşiyor ve kendi boşalmasını haykırıyor.

Zihnim zevkten başım dönüyor, benden uzaklaşıyor, ama Dante beni tutuyor.

Önce eli kalçamda, sonra çekip çıkıyor ve kolunu belime doluyor, terli vücudumu kendine doğru çekiyor.

Orada, cam duvara yaslanmış, ikimiz de nefesimizi toparlıyor, ikimiz de yeniden bir arada olmanın coşkusundan iniyoruz.

Kendimi ona tekrar verdim.

Onunla her birlikte olduğumda, beni hiç gidebileceğimi düşünmediğim bir yere götürüyor. Bu gece beni kesinlikle daha karanlık, daha sapkın yerlere götürdü ve şimdi vücudumun başka bir parçası da ona ait.

İlginçtir ki, önce kalbimi aldı. Aslında onu ona veren bendim. Belki de o ilk geceden beri.

Yavaşça beni kendine doğru çeviriyor ve gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Cildi, benim hissettiklerimi yansıtan parlak bir yansıma gibi.

Konuşmuyoruz. O sadece beni tekrar öpüyor ve birkaç dakika geçmeden tekrar içime giriyor.

Tek molamız onun evine gitmek.

Dairemdeki kameralar yüzünden onunla birlikte olmak daha kolay. Dün beni görmeye geldiğinde, kameraları kapatmamı söyledi. O kadar büyülenmişim ki kameralar umurumda bile değildi. Ve şimdi de, beni duşunun granit duvarlarına yaslayıp beni alırken hiçbir şey umurumda değil.

Bütün gece birbirimizi yiyip bitiriyoruz. Sabahın erken saatlerinde kuşlar dışarıda cıvıldamaya başlayana kadar doğal bir ara veriyoruz, ama ikimiz de hala uyanığız.

Sırtımı göğsüne dayayarak kollarında yatıyorum ve kalbi benimkiyle uyum içinde atıyor. Bunu çok sevmeye başlıyorum ve onun da öyle olduğunu hissediyorum.

Acaba bunu öngörmüş ve bu yüzden beni uyarmaya çalışmış mıydı?

Hayır, öyle değildi. Sanırım günlerdir konuşmadığımız onun dünyasının tehlikesi yüzündendi. Bratva hakkında neden konuşamadığımızı anlıyorum ve *Kardeşlik'teki* konumunu düşünürsek, eminim ki bunu herkesle konuşamaz. Özellikle de valinin kızı olan benimle.

Yine neden hapse girdiğini merak ediyorum, ama bunu aklımdan çıkarıyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum.

"Daha sonra benimle Risqué'ye gitmeni istiyorum." Aramızda çöken sessizliği bozarak konuşuyor. Sesi neredeyse buraya yakışmıyor.

Ona dönmek için başımı çeviriyorum, ama o beni tutmaya devam ediyor.

Risqué onun seks kulübü. Oraya gitme düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyorum.

Yanağımı okşadı ve bana tembelce sırtıttı. "Evet, gerçekten. Gelir misin? Orada buluşalım mı?"

Bana soruyor. Bu büyük, kötü, dövmeli mafya patronunun beni seks kulübüne davet etmesi fikri, bu dünyanın dışında bir şey. Böyle bir yere gitme konusundaki çekincelerime rağmen, ona verebileceğim tek bir cevap var.

"Evet, tabii ki."

"Mükemmel." Burnumu çimdikledi. "Mükemmel, tıpkı senin gibi, Printsessa." Dante yüzümü avuçladı ve beni öptü, ben de ona biraz daha aşık oldum.

Dante ile geçirdiğim gecenin etkisiyle hala başım bulutlarda, dairemin kapısını açıp içeri giriyorum, hiçbir şey düşünmeden.

Her günü olduğu gibi yaşamak ve anı yaşamak böyle bir şey olmalı.

O kadar rahatım ki, babam eve geldiğinde ne olacağı konusunda endişelenmeme bile izin vermiyorum.

Son konuşmamız pek iyi geçmemiştir. Babam, poker turnuvasındaki krupiye gibi kartları masaya koydu ve döndüğünde Bouchard ailesiyle sözleşmelerin imzalanacağını ve Matthew'un bana nişan yüzüğümü vereceğini doğruladı.

Hepsi bu. Anlaşma yapıldı.

Ve tahmin ettiğim gibi, Matthew'un kazam sırasında alkollü araç kullandığını söylediğini babama anlattığımda, babam beni başından savdı.

Birkaç hafta önceki Serenity çıldırır ve bir mağaranın derinliklerine çekilip, o korkunç "vah benim halim" yıkıcı moduna girerdi.

Ama bu Serenity öyle yapmıyor. Evet, çıldırdı ama sonra Romeo'su ile tadını çıkarabileceği değerli anları boşa harcamak istemediğini fark etti.

Artık bu anları yaşayamayacağım zaman, daha sonra pişman olacağımı bildiğim bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyorum.

Bu çok karamsar bir düşünce gibi gelebilir, ama babamın benim Rus mafyasının liderlerinden biriyle birlikte olmama asla izin vermeyeceğini kabul ettim.

Bu, Dante Levitsky'ye hızla ve derinden aşık olduğum bu anları kendime saklayamayacağım anlamına gelmez.

Onunla birlikte olduğum anların hatıralarına o kadar dalmışım ki, Miko oturma odasında otururken, çok abartılı bir şekilde boğazını temizleyene kadar onu fark etmiyorum.

Birden duruyorum. Beynim gerçeğe geri dönüyor, sonra ona şaşkın ve yakalanmış bir şekilde bakıyorum.

Onun delici bakışları altında, dün gece boyunca sergilediğim umursamaz tavrım bir anda sona eriyor ve şu anda umursuyorum.

Miko başını yana eğiyor ve orta uzunlukta siyah saçlarından bir tutam omzunun üzerine düşüyor. Saçları, vücudu ve İtalyan özellikleriyle, onu her zaman Pulp Fiction'daki John Travolta'ya benzetmişimdir. Şimdi saçları biraz uzadığı için, gerçekten de ona benziyor.

Miko, gitmemesi gereken bir partiye katılmak için gece gizlice evden kaçan kızını bekleyen bir baba gibi bana bakıyor.

Ben de o kız gibi ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemeden. ne diyeceğimi bilmeden ona bakıyorum.

Ben çocuk değilim. İkimiz de bunu biliyoruz ve o bana çocukmuşum gibi davranmadı, babamın yaptığı gibi bir eşya gibi davranmadı.

Ama sınırlar var. Kurallar var. Babamın kim olduğu göz önüne alındığında dikkate alınması gereken şeyler var.

"Tamam, bayan, bütün gece nerede olduğunu bana söyleyecek misin, yoksa günün geri kalanında birbirimize bakıp duracak mıyız?"

Omuzlarım çöküyor ve ellerimi birleştiriyorum. Ona ne diyeceğim?

Bu kadar geç dönmem tamamen benim hatamdı. Aslında dün gece eve döneceğimi sanıyordum. Dante'nin yerine dönmem tamamen ani bir karardı.

Neyse ki, onun evine dönme akıllılığını gösterdik, çünkü Miko bizi yatakta yakalayacaktı.

"Ee?" diye soruyor.

"Dışarıdaydım." Aptal gibi konuşuyorum.

O dikleşir ve bana başını sallar. "Serenity, lütfen. Lanet olsun." Babamın korumaları arasında bana küfür eden ve samimi bir şekilde konuşan tek kişi odur. "Dün doğmuş gibi mi görünüyor?"

"Hayır." Dudaklarımın içini ısııyorum. "Çok üzgünüm. Seni endişelendirmek istemedim. Sadece zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

"Belli ki, ama nerede olduğun sorusunu kaçınıyorsun." Evet, kaçınıyorum ve bunun çok iyi bir nedeni var.

Miko her zaman babam için çalıştı ve doğduğumdan beri bana yakındı. Aramızda minnettar olduğum küçük bir güven ilişkisi var. Babamın istediği gibi beni kilit altında tutmak yerine, sahip olmam gerektiğini düşündüğü özgürlükleri bana veriyor. Natalie'ye böyle davranılmıyor. Sadece bana, o bana sıkıcı kız kardeş dediği halde. Miko ile aramızdaki ilişkiyi mahvetmek istemiyorum. Aynı zamanda ona kiminle olduğumu söyleyemem.

"Miko, geri döndüğüm ve iyi olduğum için mutlu olamaz mısın?"

Bana küçük bir gülümseme atıyor ve ben daha rahat hissediyorum. "Biriyle görüştüğünü biliyorum Serenity. Matthew Bouchard olmayan biri. Onun için böyle görünmezdin. Ona karşı böyle davranmazdın.

O adam için böyle davranmazsın. Bu evlilik olayını pek sevmediğinin çok iyi farkındayım. O yüzden bana yalan söyleme."

İlginçtir ki, korumam Dante ile görüştüğüm birkaç gün içinde hakkımda tüm bunları anlayabilmiş, ama babam benim ne istediğimi öğrenmek için düzgün bir konuşma bile yapmadan Matthew'u bana zorla kabul ettirmiş.

"Hadi, evlat."

"Evet," diye cevap veriyorum, bir sonraki sözlerimi düşünerek. "Bu adamın bir adı var mı?"

Dante'yi gördüğümü ona söyleyemem. Şu ana kadar bunu bilen tek kişi Harper, ama ona sırrımı anlatmak duvara konuşmak gibi. Ona bir şey söylediğimde, bunu başkasına anlatacağından endişelenmem gerekmez, çünkü en iyi arkadaşım sırlarımı mezara götürür.

"O kısmı sana söylemesem olur mu?" Dişlerimi sıkıyorum.

Kaşları daha da yukarı kalkar. "Serenity." Sesi alçak ve azarlayıcıdır. "Miko, bazen kızlar sırlarını kalplerinde saklamayı severler.

Bu da o zamanlardan biri. Fazla bir şey istemiyorum." Onunla böyle konuşabiliyorum çünkü. Bu durum daha önce hiç yaşanmamış olsa da, o, istemediğim bir şeyi bana söylememi talep edecek türden bir insan değil.

Tehlikeli bir durumda böyle davranacağını tahmin ediyorum, ama bu da hiç yaşanmadı.

Omuzlarındaki gerginlik azalır ve başını salladığında içim rahatlar. Ayağa kalkar, yaklaşır, ellerini uzatıp benimkileri tutar ve hafifçe sıkar.

"Serenity, zor bir dönemden geçtiğini bildiğim için bu konuyu görmezden geleceğim." Gözlerime bakıyor. "Geri dönüp bu evlilikle zor bir döneme girmenin kolay olmadığını biliyorum. Annen burada olsaydı, senin mutlu olmanı isterdi. O yüzden şimdilik bu konuyu aramızda tutalım. Tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

"Bütün gece dışarıda kalacaksan, çok ama çok dikkatli olmanı istiyorum. Seninle hiç sorun yaşamadım ama başına bir şey gelirse, baban benim kafamı alır. Baban beni uzun zamandır tanıyor ama ben bir hata yapıp çılgınca bir şey olursa, beni kovmaktan çekinmez."

Çılgınca bir şey. Rus mafyasının liderlerinden biriyle gizli bir ilişkim olması gibi mi? Evet, bu gerçekten çılgınca bir şey. Ama Dante bana zarar vermez.

"Anlıyorum ve güvendeyim. Seni temin ederim. Birlikte olduğum adam bana gerçekten iyi bakıyor."

Buna gülümsedi. "Bu iyi. O zaman benim için sorun yok. Ama şunu yapabilir miyiz: gece dışarıda kalacağın zaman bana mesaj at ya da bir kez ara. Böylece senden haber almış olurum ve iyi olduğunu bilirim."

"Kesinlikle yapabiliriz."

"Harika, giyinmen için seni yalnız bırakayım. İşe gitme vaktin yaklaşıyor."

Saate bakar. Saat sekizdir. Bir saat sonra çıkıp dokuz buçukta işe varmam gerekiyor. Aslında, sabah trafiği her zaman çok kötü olduğu için, genellikle biraz daha erken çıkarım ve çok erken varırsam kahve içerim.

"Teşekkürler Miko."

"Sonra konuşuruz. Lütfen dikkatli ol."

"Olacağım."

O ayrılır ve içimi bir rahatlama kaplar. Başka biri olsaydı, başım belaya girerdi. Daha dikkatli olmam lazım.

Garip bir şekilde, Miko'nun biriyle görüştüğümü bilmesi neredeyse iyi bir şey, çünkü bu sayede gizlice dışarı çıkıp uzaklaşmak biraz daha kolay oluyor.

Hızlıca duşa girip hazırlanıyorum. İşimi bitirince telefonumu alıp Harper'a mesaj atıyorum.

Risqué'ye gideceğim için çok heyecanlı ve gerginim.

Daha önce hiç böyle bir yere gitmedim ve hayal bile edemezdim. Kabul etmiş olmam büyük bir olay, ama ne bekleyeceğimi hiç bilmiyorum. Harper ise bu konuda deneyimli bir veteran.

Ona şu mesajı attım:

Daha sonra Dante ile Risqué'ye gideceğim, ama çok heyecanlıyım ve ne giyeceğimi bile bilmiyorum. Ayrıca bana gümüş bir bilezik takmamı istiyor. Görünüşe göre Doms'a ait tüm kızlar bunu takıyor.

Mesajı tekrar okurken, yazdığımı bile inanmadığım birkaç kelime gözüme çarptı.

Dom en yaygın olanı, çünkü dom ve sub anlamına geliyor. BDSM dilinde olduğu gibi.

Yani Dante bir dom ve ben de onun sub'ı olmalıyım.

Güvenli kelime konusu çok barizdi, ama ben bunu düşünmemiştim. Şimdi bunu yapıyoruz. *Ben* bunu yapıyorum.

Avustralya'da saat gece on olmalı ve Harper hala uykuya dalmaya çalışıyor, bu yüzden bana çok çok sonraya kadar cevap vermesini beklemiyorum.

Ancak, gönder düğmesine bastıktan birkaç saniye sonra telefonum çalıyor.

Eski çizgi filmlerdeki gibi, arayanın duygularına göre telefonun havaya sıçrayıp vızıldaması beklenen şekilde çalıyor. Hemen cevap veriyorum.

"Aman Tanrım, Harper. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Kızım, sen ciddi misin?" diye bağılıyor. "Risqué'ye gideceksen uyku kimin umurunda?"

"Ben uykuyu önemsiyorum." Kıkırdayarak gülerim ve hattın diğer ucunda onun sürtündüğünü duyabilirim.

"Serenity, sana bağırmanmaya çalış. Dante ile Risqué'ye gerçekten gidiyor musun?"

"Evet. Bu gece gidiyoruz ve çok gerginim." Gerçekten

çığlık atar gibi bağırır.

"Aman Tanrım. Neden şimdi bu kadar heyecanlandın ki? Ve benden bir şeyler saklıyordun."

"Hayır, bu bugün oldu."

"Bugün mü? Ama senin bulunduğun yerde bugün sadece birkaç saat geçti. Bir dakika..." Aniden durur, söylediklerinin farkına varır. "Yine onunla geceyi geçirdin mi?"

"Evet." Sesimde, hiçbir erkeğe karşı hissedeceğimi hiç düşünmediğim anlamlı bir saygı var.

Dün geceyi tekrar düşünmek başımı döndürüyor, bu yüzden sırtımı duvara dayayarak oturuyorum.

"Ah Serenity. Bu adamı senin için seviyorum. Bana her şey yolunda görünüyor." "İyi hissediyorum ve her günü olduğu gibi yaşamaya çalışıyorum. Babam gelecek hafta geri döndüğünde, bunu yapamayacağım. Dante ile aramızdaki ilişkilerin çok fazla değişmeyeceğini umuyorum, ama sanırım değişecek."

"Bunu dert etme. İyi gidiyorsun ve bu gece harika vakit geçireceksin. Evet, bu tuhaf ve insanların aklına gelebilecek şeyler konusunda gerçekten göz açıcı, ama orada biriyle birlikteysen, önemli olan ikinizsiniz."

"Bu mümkün gibi görünüyor. Sanırım." Daha kendinden emin konuşuyorum. "İyi olacaksın. Şok olacaksın ama iyi olacaksın."

"Şok kısmını anlat bana. Ne göreceğim muhtemelen?"

Gülüyor, sonra iç çekiyor. "Muhtemelen hayatın boyunca farklı hissetmene neden olacak şeyler, ama paniğe kapılmamalısın."

"Gerçekten mi, Harper? Panik yapma mı? Panik yaptığımı zaten söyledim sanırım. Bu konuşmayı yaptığımıza bile inanamıyorum."

O gülüyor. "Sakin ol, kızım. Her şey liberal olmak ve keşfetmekle ilgili. Bu yerlere giden insanlar sadece fantezilerini keşfetmek istiyorlar. Hepsi bu."

"Ve bunu herkesin görebileceği şekilde mi yapıyorlar?" Hayal bile edemiyorum.

"Bazıları yapıyor, bazıları yapmıyor. Risqué, Chicago'daki Dark Odyssey adlı başka bir kulüpten esinlenerek kurulmuş. Bir tür ortaklıkları var, bu sayede hemen hemen her gece maskeli balo gibi benzer etkinlikler düzenleyebiliyorlar. Yani, görülmek veya tanınmak istemiyorsan maske takıyorsun."

"Sanırım bu işleri kolaylaştırıyor."

"Kesinlikle, ve tabii ki bu senin için mükemmel bir çözüm."

"Öyle. Tanrı bilir, biri beni orada görse ne derdi." Bu, Club X'e gitmekle aynı şey değil.

"Aynen, ama fikir şu ki, geceyi birlikte geçireceğin kişiye kendini ifşa etmeye hazır olana kadar kimliğini gizliyorsun, ki bunu zaten biliyorsun." Son cümlede sesi bir oktav yükseldi ve heyecanını hissettim.

"Biliyorum. Ama tanrım, ya beni bağlamak ya da zincirlemek isterse?"

Kahkahalarla gülmeye başladı.

"Harper, bu komik değil."

"Biliyorum, biliyorum, özür dilerim. Sadece sen varsın. Kızım, onunla Risqué'ye gitmeyi kabul ettiysen, bu adamın sana yapmak istediği her şeyi yapmaya hazır olduğuna karar vermişsin demektir."

Sanırım dün gece de aynı şeyi söylemiştim. "Ama bağlanmak mı?"

"Eğlencelidir. Kulağa geldiği kadar korkutucu değildir. Bu, ilişkide bambaşka bir güven düzeyidir ve Dante'nin sana istemediğin veya hoşuna gitmeyecek hiçbir şey yapmayacağından eminim."

Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. Şimdiye kadar onunla yaptığım her şey beni bambaşka bir zevk düzeyine taşıdı. Bu da farklı olmamalı.

"Tamam, sakinleşiyorum ve aslında heyecanlandığımı düşünüyorum, Harper." Dante'yi tekrar göreceğim düşüncesi ve heyecanla cildim titriyor.

"Aynen öyle olmalısın. Bu adam senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor ve bence şu anda ihtiyacın olan şey bu."

Yine haklı. "Buna ihtiyacım var." Hayatımın uzun süredir bir felaket fırtınası olduğu düşünülürse, iş dışında bir şeyi dört gözle beklemek güzel. Bir erkeğe o kadar kapılmak ki uçabileceğimi hissetmek daha da güzel.

"Tamam, hadi kıyafetlerden konuşalım." Sesi şarkı söyler gibi melodik. Erkekler dışında, moda onun en sevdiği konu.

Yarım saat daha konuşup, sonra dışarı çıkıp güne başlamanın zamanı geldi.

Dante'yi göreceğim saati geri sayıyorum ve neredeyse normal hissediyorum. Sanki bu işe yarayabilirmiş gibi.

Ama bunun geçici bir durum olduğunu biliyorum.

Bölüm 27

Serenity

Dante saat sekizde beni almaya bir araba gönderir. Bu, Harper ve beni ilk tanıştığımız gece eve götüren şoför ve araba ile aynıdır.

Bu sefer yalnızım ve bütün gün hissettiğim heyecan beni bir ışık halesi gibi sarıyor.

Tozlu gül rengi geceliğim, 15 cm topuklu ayakkabılarım ve omuzlarımı örten siyah kürk şalımla kendimi güzel ve seksi hissediyorum. Saçlarım dün geceki gibi dalgalı ve açık, ama zarif bir görünüm için yana doğru taradım.

Kırk beş dakika sonra kulübe vardık ve şoförüm bana küçük gümüş bir kese uzattı.

"Bunu buraya koy," diyor, Dante'nin diğer muhafızlarında duyduğum aynı aksanlı sesle.

"Tamam." Talimatlara uyarak keseyi açıp maskem ve saten kumaştan yapılmış küçük gümüş bileziği çıkardım.

İkisini de takıyorum ve sanki üzeri m d e bir sahiplik işareti gibi hissediyorum. Belki de amaç budur.

Hazır olduğumda, kulübün içine eşlik edildim ve küçük çantam ile şalım vestiyere alındı. Miko'ya mesaj attığım için bu gece telefonuma ihtiyacım olmayacak. Ayrıca, tedbirli davranmak için telefonumu kapattım. Bu gece kimsenin benimle iletişime geçmesi gerekmiyor ve burada izlenmek istemem.

Burada bulunmamı kendime bile zorlukla açıklayabiliyorum, başkasına açıklamam imkansız. Bu gece Harper'ın dediği gibi olmak istiyorum. Özgür ve rahat.

Dante ile liberal ve özgür.

"İkinci katta," diyor gişedeki bayan platin sarısı saçlarını sallayarak ve gülümsüyor. "Hemen içeri girip onu bulmanızı istiyor."

"Teşekkürler."

"Şuradan geç." İki tarafında iki güvenlik görevlisinin durduğu siyah buzlu cam çift kapıyı işaret ediyor. Burada Club X'ten daha fazla güvenlik olduğunu fark ettim.

Kulübün doğası gereği bu anlaşılabilir bir durum.

Derin bir nefes alıp kapılara doğru ilerliyorum ve kapı görevlilerinden biri kapıyı benim için açıyor.

Teşekkür ederek başımı salladım ve dans pistine adım attım, neşeli müzik ve dans eden insanlara kendimi kaptırdım. Burası da diğer kulüp kadar kalabalıktı. Belki biraz daha fazla.

Birkaç adım daha attıktan sonra, geniş tavandan sarkan altın süslemeli büyük cam kutuya bakışım takıldığında, kendimi karanlık bir fantezi dünyasının içinde buluyorum. Sanki bir sihirbazın gösterisinde kullanacağı bir şeye benziyor. Ama bu bir sihirbazın kutusu değil. Bir teşhircinin kutusu. İçinde koyu saçlı bir çift var. Uzun boylu, kaslı bir erkek ve atletik görünümlü bir kadın, ikisi de çıplak ve seks yapıyorlar.

Adam kadını öne eğmiş, elleri duvara bastırılmış halde, arkadan acımasızca ona vuruyor.

Parlak kulüp ışıkları çiftin üzerinde ve etrafında yansıyor, sanki ana cazibe merkeziymiş gibi herkesin görmesi için onları aydınlatıyor.

Harper'ın şok olacağımı söylediği uyarısı aklımın önüne geliyor. Çünkü şok oldum, o kadar şok oldum ki hareket etmeyi bıraktığımı fark ettim.

Buna hazırlıklı olabileceğimi sanmıyorum, neyle karşılaşacağımı bilsem bile. Ama düşündüğüm kadar korkmuş değilim. Hatta onları izlemek... tahrik edici mi?

Öyle mi olmalı?

Daha önce porno izlemiştim ama o televizyon veya telefon ekranının arkasındaydı. Bu ise gerçek hayatta, gözlerimin önünde oluyor.

Gözlerimi kırıp ilerliyorum, ama sağ tarafımda, kenarda gerçekleşen tüm o müstehcen seksle karşılaşıyorum. Erotik manzara beni tekrar durduruyor, çünkü gördüklerime gerçekten inanamıyorum.

Kenar boyunca, parlak deri kanepelerle donatılmış şık görünümlü kabinler sıralanmış. O kanepelerde insanlar sevişiyor.

Çiftler ve gruplar var. Üçlü, dörtlü ve daha fazla kişilik gruplar.

Ve her türlü çift var, hem genç hem yaşlı, hem de yaşlılarla çok gençler. Büyükbaba yaşında erkeklerle, eminim ki onlu yaşlarda ya da yirmili yaşların başında olan kızlar. Hiçbiri maske takmıyor. Hepsi sadece orada. Bir sürü uzuv ve vücut emiyor, yalıyor ve sevişiyor.

Etrafımda olan biten her şeye bakmaktan ağzım kuruyor, ki bu odanın diğer tarafında da oluyor.

Ve kesinlikle tahrik oldum. Bacaklarımın arasında yavaşça ıslaklık oluşmaya başladı ve giderek büyüyor.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve çok, çok, çok daha fazlası var.

Odanın en arkasında, barın yakınında, salonun her iki yanında iki yükseltilmiş podyum var. Orada da seks yapan insanlar var, şimdiye kadar gördüklerimden daha vahşî. O alan, herkes tarafından izlenmek isteyenler için hazırlanmış gibi görünüyor. Sanki en müstehcen olanın kim olduğunu gösteren bir gösteri yapıyorlar.

Eğer öyleyse ve amaç insanları şok etmekse, benim için başarılı oldular. Onların gösterisi beni baştan aşağı, içimden ve dışımdan kızartıyor.

İlk podyumda, boynunda siyah bir tasma dışında hiçbir şey giymemiş bir kadın var. Kadının erkeğin penisi üzerinde zıplarken, başka bir erkek penisini kadının dudaklarının arasına sokuyor.

Bir sonraki podyumda, bir masanın üzerinde sırtüstü yatan çıplak bir kadın var. Vücudu krem şanti ile kaplı ve bir adam ona vururken, diğer dört adam vücudundaki krem şantiyi yalıyor.

Onu beceren adam işini bitirince, yanındaki adam onun yerini alıyor.

Her şey çok şok edici ama en dikkatimi çeken şey, herkesin çok rahat görünmesidir. Kimse utanmıyor ve herkes bu durumun kendileri için doğal ve normalmiş gibi davranıyor.

Sanırım onların dünyasında öyle. Dante'nin yarattığı bir yerde.

Dante...

Onunla buluşacağımı neredeyse unutuyordum.

Gözlerimi atraksiyonlardan ayırıp ikinci kattaki balkona bakıyorum.

Onu rayların yanında durmuş beni izlerken görüyorum. Maske takmıyor ve burada maske takmayan birçok insan olmasına rağmen dikkat çekiyor.

Onun varlığı, ve böyle düşünenin sadece ben olmadığımı düşünüyorum. Bu doğru.

Bu gece, kolları kalın dövmele kollarına kadar kıvrılmış beyaz bir gömlek giyiyor. Saçları, sevdiğim yataktan yeni kalkmış gibi dağınık ve dünkü sakalının izlerini biraz daha uzamış bırakmış.

Bu bir déjà vu anı olabilir. Ama artık birbirimizi tanıyoruz ve ona baktığımda kalbimde yine o sıcaklık hissediyorum. Bu hem korkutucu hem de güzel.

Gözlerimi ondan ayırmadan ona doğru yürüyorum.

Onun önünde duruyorum ve o her zamanki gibi etrafımda dolaşarak vücudumun her santimini hayranlıkla inceliyor.

"Çok güzel. Ve hepsi benim," diyor, elbisesine bakarak. Sonra eğilip beni öpüyor.

"Beğendiğine sevindim."

"Beğendim, ama biliyorsun, senin hiçbir şey giymemeni tercih ederim. Ama ona da geleceğiz."

"Eminim öyle olacak."

"Gitmeye hazır mısın? Yoksa biraz daha izlemek ister misin?" Aşağıda seks yapan insanlara bakıyor ve ben kızarıyorum. "Görünüşe göre çok etkilenmişsin."

"Sadece şaşırdım."

"Bir an için benim gibi bir röntgenci misin, yoksa paylaşılma fikrini mi seviyorsun, karar veremedim."

Gizli suçlama ve itiraf karşısında dudaklarım açıldı: O gerçek bir röntgenci, insanların seks yapmasını izlemekten hoşlanan biriydi.

Bu beni şaşırtmamalı. Sadece böyle bir takıntıya sahip bir kişi böyle bir yer kurabilir.

"Paylaşılmaktan hoşlanacağımı sanmıyorum. Seni sadece kendime ait olmanı tercih ederim." Tanrım, ne kadar da değişmişim. Sanki içimdeki, özgürleşmek için mücadele eden kendine güvenen kadını ortaya çıkarmış gibi.

"İyi, çünkü ben kıskanç bir pisliğim. Seni kimseyle paylaşmayacağım." Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi. "Peki ya izlemek? Tatlı, tatlı Serenity'yi izlemek seni tahrik etti mi?"

Kolunu omuzlarıma doladı ve bir yılan sır vermek istercesine bana doğru yavaşça yaklaştı. Kulağıma yaklaşınca yüzümü ona çevirdim.

"Heyecanlandın mı, bebeğim?"

Bunu tam olarak sevmediğimi nasıl itiraf edebilirim? Ya da, fazlasıyla etkilendiğimi?

Dante, sanki içimi görebiliyormuş ve cevabı zaten biliyormuş gibi bakışlarını yoğunlaştırır, ben de dürüst olmaya karar veririm.

"Evet," diyorum, hala isteksizim, ama söyledim.

Bana şeytani bir gülümseme atıyor. "O zaman benim dünyama hoş geldin, Printsessa.

Gel, seninle oynamak için sabırsızlanıyorum."

Kolunu omzuma dolayarak beni salondan uzaklaştırıyor.

Başka bir buzlu kapıdan geçiyoruz ama bu kapılar da sergi kutusu gibi altın süslemeli.

Halı kaplı zemine adım attığımızda, burası birdenbire otele benziyor. Bir dizi oda ve bir lobi gördüğümde, bu bölümün tam olarak öyle olduğunu anlıyorum.

"Bütün bunlar senin mi?" Etrafıma bakıyorum, duvarlardaki sanat eserleri ve süslü tavan beni hayran bırakıyor.

"Evet. Bu bölümde gece kalmak isteyen misafirler için odalar var. Yüz süit ve yirmi fantezi odam var."

"Fantezi odaları mı?"

Gururla geniş bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Benim fikrim. Bu odalar, istediğiniz her türlü fanteziyi gerçekleştirebileceğiniz şekilde donatılmıştır. Tabii ki makul sınırlar içinde. Seks zindanı gibi. O değiştirilemez."

Ağzım açık kalır. "Seks... zindanı mı?"

Sırtımı okşadı ve burnunu saçlarıma gömdü. "Merak etme. Adım adım ilerleyeceğiz. Karanlık zevklerinizi sana küçük parçalar halinde tanıtmam en iyisi."

Koridorun sonuna kadar yürüdük ve o, krallara layık bir süitin kapılarını açtı.

Donanma mavisini saten duvarlar bizi çevreliyor ve koyu mavi ipek çarşafarla kaplı kral boyutu dört direkli yatağın üzerinde süslü bir avize asılı.

Ama bu odanın, Four Seasons veya Hilton gibi yerlerdeki *sıradan* bir süit ile arasındaki farkları hemen görebiliyorum.

Karşımadaki duvar ve yatağın başucunda zincirlerin asılı olduğu metal halkalar var. Yatağın yanında bir şişe şarap, bir kova buz, mum gibi kokan bir şey ve sıralar halinde dizilmiş çeşitli seks oyuncakları bulunan bir masa var. Yatağın diğer tarafında, cam duvarın yanında, büyük bir X gibi görünen yastıklı bir masa var. Bunların hepsi oynamak için kullanabileceğimiz şeyler.

Her an birisi kulağıma fısıldayarak artık Kansas'ta olmadığımızı söyleyecekmiş gibi hissediyorum.

Ama sanırım bunu, buraya geldiğim andan itibaren yapmaları gerekirdi.

"Henüz hazır mısın, Printsessa?" Dante, odayı etrafıma bakarken kulağıma fısıldıyor.

Ona dönüp başımı sallıyorum. "Hayır. Kızarmadım."

"O zaman bundan sonra bana efendim demelisin." Ciddi. Yüzünde hiç mizah izi yok. "Sen benim kölem olacaksın, ama sadece

bana bedenini sahiplenme izni verirsen ve sana zarar vermeyeceğime güvenirsen. Ne dersin, Serenity? İznini alabilir miyim?"

Etrafımızdaki hava inceliyor ve yine başım dönüyor. Bugün birkaç kez bu bunaltıcı hissi yaşadım. Her seferinde, bu adama olan merakım ve hayranlığım bu hissi bastırdı.

Şu an olduğu gibi. Zihnim zaten her türlü akrobatik hareketleri yapıyor ve bana evet dememi söylüyor. Evet de, çünkü bu adamın benim için hazırladığı şeyi yapmadığım için pişman olmak istemiyorum.

"Evet, iznin var." Sesim, ona olan arzumla doludur.

Gözleri benimkilere bakarak, saf günahla alevleniyor. Bu manzara bacaklarımın arasında ıslanma artıyor ve klitorisim şehvetli bir ihtiyaçla zonkluyor.

"Giysilerini çıkar ve yatağa uzan, topuklu ayakkabılarını çıkarma." Elbisenin askılarını omuzlarımdan aşağı doğru çekiyor ve geri adım atarak soyunmamı izliyor.

Son birkaç gün içinde beni birçok kez çıplak gördü ama kıyafetlerimi çıkaran oydu. Nedense. Kendim yapmak daha zor geliyor.

Ama itaat ediyorum. Çıkaracak pek bir şeyim olmadığı için, kıyafetlerim saniyeler içinde çıkıyor ve üzerimde sadece topuklu ayakkabılarım ve küpelerim kalıyor.

Yatağa tırmanıyorum, gözlerinin kıcıma bakmasını ve sırt üstü yattığımda bana bakışını hissedip seviyorum.

Soluma geliyor, komodinin çekmecesini açıyor ve iki saten kravat çıkarıyor.

"Bu, benimle ilk seferin için daha iyi. Bir dahaki sefere zincirleri kullanacağız," diyor ve başımdan zincirli kelepçeleri çıkarıp yerine kumaş olanları takıyor.

"Acıtacak mı?" diye soruyorum, o sol bileğimi tutarken.

"Düşündüğün gibi değil. İlk başta kısıtlandığın için garip hissedeceksin. Sonra hissetmeyeceksin."

Dün gece de benzer bir şey söylemişti.

"Tamam."

Bana gülümser, her kadının aşık olacağı bakışla. "Güven bana."

"Sana güveniyorum."

Her iki bileğimi de bağladığında garip hissetmeye başlıyorum, ama rahatsız değilim çünkü bir yığın yastığa yaslanmış durumdayım.

Aynı zamanda farkındalığım da artıyor. Onun önünde çıplak yatarken, kollarım başımın üstünde ve çıplak amım ortada olduğunu fark ediyorum.

Bana bakarken Dante gömleğinin düğmelerini açar ve çıkarır. Kaslı göğsünü görünce ağzım sulanır ve pantolonunu ve boxerını çıkararak penisini ortaya çıkardığında tahrik olurum.

Zaten ereksiyon olmuş ve her seferinde yaptığı gibi bedenimi ele geçirmeye hazır.

Onun vücudunu hayranlıkla izlediğimi fark ettiğinde yüzünde memnuniyet belirir. "Sana dokunmak istiyorum," derim, onun penisine bakarak.

"Merak etme, sonra benimle oynayabilirsin." "Söz ver." Kıkırdayarak gülüyorum.

"Elbette." Siyah bir kuşakla yanıma gelir ve onu yüzümün önüne tutar. "Gözlerini bağlayacağım. Bu, hissettiğin zevki artıracak çünkü diğer duyularını kullanmak zorunda kalırsan vücudun daha hassas hale gelir. Tek yapman gereken sesimi dinlemek. Anladın mı?"

"Evet."

"Evet ne, benim küçük kölem?"

Anladım. "Evet, efendim."

Bu, yakışıklı yüzünde şeytani bir gülümseme yaratır. "Aferin kızım. İyi kızlar ödüllendirilir, kötüler cezalandırılır. Ama ödül ve cezanın aynı şey olduğunu düşünebilirsin. Göreceğiz."

Onun bu yönünü biraz fazla seviyorum. Bu hakimiyet. Bu konuda inanılmaz derecede seksi bir şey var ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Başımı kaldırıp gözlerimi bağladı ve sonra karanlık beni sardı.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, efendim," diye cevap veriyorum, diğer duyularıma güvenerek onun ne demek istediğini hemen anlıyorum. İlk harekete geçen duyularım işitme ve koku duyularım. Onun misk ve güç kokusunu ve varlığını alıyorum. Onu takip etmek için bunu kullanıyorum.

"Aferin kızım." Sesinde bir gülümseme var. "Sana yapacağım her şeyi hisset ve tadını çıkar. Şimdi seni tatacağım."

Tanrım, ağzının beni okşamasını seviyorum.

Bunu düşünür düşünmez, yanımdaki boşluk alçalır ve ağzı meme uçlarıma üzerine gelir, birini emip sonra diğerini emer ve tekrar geri döner. Onu görememek, tarif edemeyeceğim bir şekilde hissi artırır ve tüm vücudum zevkten kasılır.

Emmeye devam ediyor, sonra aşıya, amıma doğru ilerliyor ve vücudumdaki her sinirde titreyen ecstasy dalgaları yaratıyor. Sonra dudakları uzaklaşıyor ve bir şey hissedene kadar boşluk var, sonra sıcak bir şey göğüs dekoltemden karnıma doğru akıyor.

Ağzının verdiği zevk, sıcaklıkla karışınca inanılmaz bir his yaratıyor.

"Aman Tanrım."

"Hoşuna gitti mi?" Sesi düşük ve gürültülü.

"Evet, efendim."

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Kokulu balmumu." Bacaklarımın her birini aşıya doğru devam eder ve sıcaklık cildimi tahrik eder.

Bir saniye sonra, ısının olduğu bölgeyi soğukluk yatıştırıyor ve bu daha da iyi. Sıcak, soğuk ve onun dokunuşunun üçlü etkisi içimi sarsıyor ve orgazmın başlangıcı açgözlü bir dalganın zirvesinde hızla yükseliyor.

Ben bunun tadını çıkarırken, parmakları amıma girer, birkaç kez pompaladıktan sonra kalın sikinin başı girişime girer. Her zamankinden daha büyük hissediyorum.

Dante, penisinin başını içime yavaşça, çok yavaşça ve daha derine, bir santim bir santim iterek, beni doldurana kadar sokuyor.

Tanrım, bu nasıl daha iyi hissettiriyor.

İnliyorum ve bağlarımı çekiyorum, ona dokunmak için çaresizce çabalıyorum, ama garip bir şekilde bu arzu bile iyi geliyor. Her şey bu şekilde çok daha iyi hissettiriyor.

"Çok iyi hissettiriyorsun, Printsessa." Daha sert itiyor ve vajinamın duvarları onun etrafında kasılıyor.

Acı verici derecede yavaş ilerliyor. Sadece penisini içime sokup çıkarıyor. Bu, genelde beni aldığıının tam tersi. Buna alışkın değilim, ama bu, tenimde yayılan zevki artırıyor.

"Sikiilmek istiyorsun, değil mi Printsessa?" Boğuk sesi pas gibi geliyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Evet, efendim," diye hemen kendimi düzeltiyorum.

Hızını artırıyor ve ben zaten zirvede olduğum için anında boşalıyorum, acımasız sikini sıkıyorum.

O da karşılık olarak homurdanır, daha hızlı pompalar ve beni daha sert siker. Vücudum titreyerek, kalbim çarparak, beynim dönerek bağlara karşı kıvranırm.

Dante içime girip çıkıyor, sonra duruyor ve bir vızıltı sesi duyuyorum.

İlk başta ne olduğunu anlamadığım için kafam karışır.
"İşleri bir adım öteye taşıma zamanı. Sana ne kadar pis olabileceğimi
" göstereyim.

Dante içimden çıkıyor ve elleri belimde, beni yönlendirerek
ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmem için yönlendiriyor.

Bağlar bunu yapmama yetecek kadar uzun. Ayrıca yakınlarda yastıkları
hissetmiyorum, bu yüzden onları kaldırmış olmalı.

Düşünebildiğim tek şey bu. Sonra hissettiğim şey, onun kıcımın gül deliğine
kaygan bir şey sürmesi, ardından vızıldayan şeyin içime girmesiydi. Anında ne
olduğunu anladım.

Bu bir dildo.

Buna karşı kıvranıyorum, sinirlerim şiddetle titriyor ve yüksek sesle
inliyorum. "Tanrım. Ahhh, Dante."

O da cevap olarak onu daha derine iterek kıcıma gömer. Sonra hissettiğim şey,
onun sikinin tekrar amıma girmesidir.

İkisinin birleşimi beni ateşe veriyor. Zevk, uzaya fırlayan bir roket gibi
içimden geçiyor ve başka bir orgazm beni tüm gücüyle vuruyor. Ruhumu
paramparça ediyor ve vücudum heyecan verici bir sıcaklıkla patlıyor.

Buna karşılık Dante, sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen öfkeli bir enerji
patlamasıyla beni sikiyor.

Yine onun içinde kayboluyorum. Ne kadar süre böyle devam ettiğimizi
bilmiyorum ama aklımı kaybettiğimi biliyorum.

Sonunda boşaldığında, ben hala zevkin doruğundayım, sıcak sperminin içimi
doldurmasının tadını çıkarıyorum. Sonra sanki hayatım benden çekilmiş gibi
hissediyorum ve dizlerim titriyor.

Benden çıkar ve nazikçe bağlarımı ve göz bağımı çözer.

Gözlerimin ışığa alışması biraz zaman alıyor, ama alıştığım da onu
gördüğümde sihir gibi geliyor.

Yüzümü avuçlar ve çenemi okşar. "Canını yaktım mı, bebeğim?" Sesi ona
göre fazla naziktir.

"Hayır, hoşuma gitti. Harikaydı. Sadece... bitkinim."

Gülümsüyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bir dahaki
sefere daha nazik olacağım. Jakuzide ısınmaya ne dersin?"

"İsterim."

"Senden hoşlanıyorum." Sesinin derinliklerinde kalbime ulaşan bir şey var,
bunun gerçek olduğunu bana hissettiriyor.

"Ben de seni seviyorum."

Bölüm 28

Serenity

Yine Cumartesi gecesi, Dante ile birlikte olduğumdan bu yana tam bir hafta geçti.

Birlikte geçirdiğimiz zaman, tutkuyla doluydular.

Ya ben onun evindeyim ya da o benim evimde. Mümkün olduğunda gündüzleri de görüşüyoruz ve her fırsatta birlikteyiz.

Şu anda, şehir kenarındaki bir İtalyan restoranı olan Altro Mondo'da Matthew ile randevum olmalıydı. Sonra Romeo ve Juliet balesini izlememiz gerekiyordu.

Bunun yerine, Romeo'nun karanlık versiyonuyla kendi yasak aşkımlı yaşıyorum.

Saçlarım sıırlsıklam ve cildime yapışmış halde, Dante'nin küvetinde oturuyorum, bacaklarının arasına sıkışmış ve göğsüne yaslanmış durumdayım, o ise Küba purosı içiyor.

Etrafımızdaki hava, köpük banyosunun bal ve manolya kokusu ile önceki sevişmemizin kalıntılarının kokusu ile karışmış durumda.

Yerden tavana kadar uzanan altın varaklı aynada yansıyan görüntümüz, bana klasik Hollywood filmlerindeki havalı aşıkları hatırlatıyor.

Ben siyah saçlı Marilyn Monroe'yum, o ise vücudu dövmelele kaplı Al Pacino. Kutsal komünyon alan şeytan kadar yasak bir çift gibi görünüyoruz, ama nedense evren bizim birbirimize uygun olduğumuza karar vermiş. Uyumluyuz. Birbirimize aitmişiz gibi görünüyoruz.

Cesaretle söyleyebilirim ki, mutlu ve memnun görünüyorum, ve öyleyim de.

Babam beş gün sonra geri dönecek ve bunun beni etkilemesine bile izin vermiyorum.

Zaman çok çabuk geçti. Şu anda böyleyim, ama çıldırmamın an meselesi olduğunu biliyorum.

O döndüğünde yüzleşmem gereken çok şey olacak. Şimdilik Dante ile her saniyenin tadını çıkarmaya devam edeceğim.

Purodan bir nefes alır ve yavaşça bir duman halkası üfler. Dumanın yarattığımız sisin içine yükselmesini izlerim, sonra ona tekrar bakarım.

Puroyu küllüğe koyar, başını eğip omzuma bir öpücük kondurur ve sırtımı okşar.

Gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış var. Bu da benim de endişelenip endişelenmediğini merak etmeme neden oluyor. Bazen çok sessizleşiyor ve o anlarda ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyorum, sonra varsayımlarda bulunmak zorunda kalıyorum. Şu an olduğu gibi.

Tabii ki babam ve Matthew ile olan nişanım konusunda neler yaşadığımı biliyor, ama istediği kadını elde edebilecek bir adamın benim için endişelenerek zamanını boşa harcayacağını sanmıyorum.

Aramızdaki şey sadece...

Şey. Her ne kadar yeni ve taze olsa da, benim için ne olduğunu biliyorum ve onun için ne olduğunu da saygıyla karşılıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Sadece düşünüyordum."

"Ne düşünüyorsun Printcessa?"

Gözlerimi kaçırıp, kartal dövmesinin üzerinden parmağımı yavaşça gezdiriyorum.

"Belki de sana bunları anlatmamalıyım. Seni korkutup kaçırmak istemem." Onun meraklı bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum.

Gülümser. "Neden denemiyorsun? Beni korkutup kaçırarak bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, bebeğim. Bana ne olduğunu anlat. O güzel kafanın içinde neler dönüyor?"

O anı yaşıyor ve bir saniyesini bile boşa harcamıyordum, bu yüzden onun teklifini kabul etmeye karar verdim.

"Tamam. Mutluyum." Ona gülümsüyorum.

O da biraz daha geniş bir gülümsemeyle gözlerini kısıyor. "Bu iyi."

"Evet, öyle."

"Mutlu olmana sevindim ama cidden bunu mu düşünüyordun?" Kaşlarını çatıyor.

"Evet. Ama bundan daha fazlası var."

"Anlat bakalım."

"Bir zamanlar, bir daha mutlu olabileceğimden emin değildim. Sanki sürekli bir maske takıyormuşum gibiydim, sevdiğim insanlar benim için endişelenmesinler diye gülümsemek zorundaydım." Sesimin ciddi tonuyla

mizah kayboldu. "Kazamı ve arkadaşşıma olanları okumuş olmalısın."

Diğer her şeyi bildiği için okuduğunu varsaydım.

"Evet, biliyorum." Yanağıımı okşadı. "Bu kadar çok şey yaşadığın ve kaybın için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Çok zor bir dönemdi. Komadan uyandığımda arkadaşşımanın kurtulamadığını öğrendiğimde ben de ölmek istedim. Araba bize çarptığında onu kaybettiğimi bilsem de bunun doğru olduğuna inanamıyordum." Gözyaşlarını tutmaya çalışıyorum. Kazayı kimseyle konuşmaktan nefret ediyorum. Bu bana hep olur, ama o sorduğu için ona anlatmam gerektiğini hissediyorum. "Diğer en iyi arkadaşım Harper beni hep neşelendirmeye çalışıyor. Babam bile, sorunlarımıza rağmen bana yardım ediyor. Ama ben hep kendimi suçlayacağım. Bazen sadece hayatta olduğum ve onun artık yapamayacağı şeyleri yaptığım için kendimi kötü hissediyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alır. "Bu bir kazaydı, Serenity."

"Biliyorum, ama arabayı süren bendim. Keşke emniyet kemerini takmış mı diye kontrol etseydim, bugün hayatta olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Kontrol etmek benim sorumluluğum, değil mi? Benimle olan insanların güvende olmasını sağlamak benim sorumluluğum."

"Bebeğim, elbette herkes yanında olanların güvende olmasını ister, ama sorumluluğun sınırları vardır. Özellikle araba sürerken." Dudaklarını sıkıştırıp bir an durdu. "Sert gelebilir ama bu sorumluluk ona aitti. Yetişkin olduğun sürece emniyet kemerini takmak senin sorumluluğundur. O kazanın sorumlusu sarhoş sürücüydü. Sürücü size çarpmamış olsaydı ikiniz de iyi olacaktınız. Lütfen bunu unutma."

Sevdiğim şefkatle gözlerime bakıyor ve ben de elimi uzatıp yüzüne dokunuyorum.

"Hatırlattığın için teşekkürler. Bu konu genellikle en son düşündüğüm şey oluyor." Diğer her şeyi düşünüyorum çünkü araba kullanırken, benim başıma gelen gibi bir şeyin olması ihtimaline karşı mümkün olduğunca dikkatli olmaya çalışmak gerektiğini düşünüyorum.

"Bu tamamen normal, ama iyileşebilmen için kimin hatası olduğunu hatırlaman önemli."

Onun söylediklerinin ruhumun duymaya ihtiyacı olan doğru şeyler olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Bu benim için çok önemli."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bu haftayı seninle geçirmek harikaydı. Tekrar mutlu olabileceğimi fark etmemi sağladın. Hayatta olup da içten içe ölü hissetmek çok kötü." Kasvetli havayı biraz hafifletmek için şaka yapmaya karar veriyorum. "Bu, seni korkutup kaçırması gereken kısımdı."

Ona gülümserim ama ruh hali daha da kararmış gibi görünür.

"Hâlâ buradayım. Beni korkutmadın. İçimde ölü hissetmenin nasıl bir şey olduğunu ben de biliyorum. Muhtemelen çoğu insandan daha iyi biliyorum. Bu en kötü his ve bunu anlayan tek insanlar da aynı şeyi hissedenlerdir."

Okuduklarından ve benim ona anlattıklarımından benim hakkımda hemen hemen her şeyi bildiğini söyleyebilirim, ama ben onun hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyorum.

Şimdiye kadar bana izin verdiği her şeyin özenle seçilip hazırlanmış ve bana küçük parçalar halinde sunulmuş gibi geliyor. Nedenini anlıyorum ve onun dünyasının nasıl bir yer olduğunu düşündüğümde korkuyorum. Ama bilmek istiyorum.

Onun hakkında bildiklerimden daha fazlasını ve bir Rus mafya patronunu içten içe ölü hissettiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum.

"Sana ne oldu Dante?" Sesim, ince buz üzerinde yürüyen biri kadar tereddütlü ve temkinli.

Dante benden gözlerini ayırıyor. Puroyu tekrar eline alıyor ve bir nefes çekiyor. Elindeki titremeyi ve çenesinin sıkıldığını fark etmemek imkansız. Bir an cevap vermeyeceğini düşünüyorum, sonra puroyu masaya bırakıyor, bir nefes daha çekiyor, ama onu söndürüyor ve bana dönüyor.

"On dört yaşındayken annemin ölümünü izledim. Gözlerimin önünde öldürüldü."

Ağzım açık kalır. "Aman Tanrım." Birinin kazada ölmesini görmek bir şey, ama cinayet? Hem de on dört yaşında? Boğazım kurur. "Çok... üzgünüm. Seni rahatsız etmek ve bu kadar korkunç bir şeyi hatırlatmak istemedim."

"Önemli değil. Bana her zaman fırsat bulduğumda bunu anlatmam söylendi, sanırım bu fırsatı değerlendirmeliyim."

"Bana istediğin zaman anlatabilirsin." Gözlerine baktım ve ilk kez boş bakışlarını gördüm, içindeki boşluğu gördüm. Daha önce hiç böyle bakan birini görmemiştim.

"Rusya'daki evimize bir saldırı oldu," diye devam etti, muhtemelen ne olduğunu merak ettiğimi fark etti. "O sırada kuzenlerim bizimle kalıyordu. Silahlı adamlar eve zorla girdi. Babam ve amcam evde değildi. Adamlar bunu biliyordu ve bize uğramaya karar verdiler. Önce kuzenlerimi vurdular

kuzenlerimi vurdular ve ben annemi ve kız kardeşimi korumaya çalıştığım da beni vurdular ve annemin boğazını kesmelerini izlettiler. Sonra kız kardeşimi aldılar. Tek hatırladığım onun çığlıkları ve onları durdurmak için hiçbir şey yapamadığım. Bayıldım ve öldüğümü sandım.” Yine başka yere bakıyor. “Kız kardeşim sadece sekiz yaşındaydı. Babam eve geldiğinde katliamı gördü. Hepimiz, ev çalışanları da dahil, neredeyse ölmüştük. Hayatta kalan tek kişi bendim. Günler sonra, kız kardeşimin cesedini olukta buldular. Tecavüze uğramış ve parçalanmıştı. Bir mesaj vermek için onu öylece bırakmışlardı. Babam o adamları buldu ve intikamını aldı, ama o olaydan sonra hiçbirimiz eskisi gibi olamadık. Özellikle ben. Daha fazlasını yapamadığım için kendimi suçladım. Aklımda hiçbir şey yapmamıştım.”

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum, cildim korkudan soluyor ve terliyor.

“Dante, çok üzgünüm. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

“Biliyorum, ama tıpkı senin gibi, bunu engellemek için ne yapabileceğimi düşünüyorum. Bunca uzun yıl geçti ama hâlâ merak ediyorum. Hâlâ beni etkiliyor ve hâlâ kendimi toparlayıp güçlü olmalıyım.”

Onu rahatlatmak için elini elimle kapattım, ama o benim elimi çekip kendi elini tuttu ve nazikçe sıktı.

“Bundan sonra nasıl güç buluyorsun?”

“Yapmak zorundasın çünkü. Bu dünyada senin yaşama şansın varken onların yaşamama şansının olmasının bir nedeni olduğunu anlıyorsun. Bu yüzden, ölenler için yaşamak için güç bulmak için mücadele ediyorsun çünkü onların da bunu isteyeceğini biliyorsun.” Bana bir dakika sonra kaybolan küçük bir gülümseme atıyor. “Sen de yapabilirsin. Sana inanıyorum. Sadece kendine inanman gerekiyor.”

Söylediği her kelime beni etkiliyor, kalbimi ısıtıyor ve daha da uyandırıyor.

“Deneyeceğim.”

“Deneme, yap gitsin.” Bana kararlı bir şekilde başını sallar.

Ben de ona gülümserim. “Tamam, yapacağım.”

“Güzel.”

“Seninle tanıştığıma çok memnunum, Dante.”

“Ben de seninle tanıştığıma çok memnunum.” Tekrar eğilip beni öper, arzumuzu yeniden alevlendirir. “Sana tekrar ihtiyacım var, Printsessa.”

Kıçımda sertleşen penisini hissedebiliyorum. Ben de ona tekrar ihtiyacım var, bu yüzden ikimiz için de işleri kolaylaştırmak için ona dönüp yüzümü ona çeviriyorum, böylece bacaklarımı kalçalarına dolayabiliyorum.

kalçalarına oturabilirim.

"Böyle olur mu?" Pelvisimi onun penisi üzerinde sallayarak, vücudumuzun üzerine su sıçratıyorum
bedenlerimize sıçratıyorum.

"Kesinlikle işe yarıyor. Bana bin bebeğim."

Onun emriyle, onun uzunluğuna kayıyorum ve onu sürüyorum, sonra başka bir tutku dolu geceye dalıyoruz.

Bölüm 29

Dante

Saat sabahın üçü. Genelde bu saatlerde her şeyin ciddiyeti bana daha fazla vurur.

Son bir saattir yanımda uyuyan Serenity'ye bakıyorum, onun güzelliğine ve kendisine daha da derin bir şekilde kapılıyorum.

Ne kadar direnmeye çalışsam da, son birkaç gün içinde birkaç kez kendimi bu durumda buldum, onunla ilgili her şeyi sevmekten kendimi alamıyorum. Saçlarının akışı, dolgun pembe dudaklarının birbirine değmesi ve kusursuz cildi. Ama en çok onun kalbini ve bana hissettirdiklerini seviyorum.

Derin uykusunda çocuk gibi görünüyor. Bu, masumiyetini artırıyor ve onu benim için daha da yasak bir varlık haline getiriyor.

Birlikte olmamız, babamın çocukken kız kardeşimle bana anlattığı eski bir halk hikayesini hatırlattı. Ay ve onun ruh eşi hakkındaydı. Ruh, ruhlar dünyasından ayrılmaya kandırılana kadar birlikte gökyüzünde dolaşırlardı.

Asla geri dönemeyecek ve aya bir daha dokunamayacaktı. Birbirlerini görebildikleri tek zaman, ayın gökyüzünde en parlak olduğu gece vaktiydi. Ama hepsi bu kadardı. Hepsi bu kadardı, sonsuza kadar.

Serenity benim ayım ve ben ruh sevgilisiyim.

Her ne kadar ben hiçbir şeye kandırılmamış olsam da, ona dokunamayacağım bir zaman gelecek. Tek yapabileceğim, uzaktan bakmak ve bir zamanlar sahip olduğum kadının bensiz hayatını yaşamasına seyirci kalmak olacak.

Başımızın üzerindeki saat hızlandı. Jason dönmeden önce birlikte geçirebileceğimiz sadece iki günümüz kaldı.

Ona, sonra da birlikte olabileceğimize inandırdım, ama olamayız. Olmamalıyız.

Onu sonsuza kadar yanımda tutmaktan başka bir şey istemiyorum, ama bu ilişkiye bir son vermeliyiz.

Onun babası için yaptığım planlarda hiçbir değişiklik olmadı, bu yüzden onun benim planlarımı asla bilmeyeceği ve babasının iyi, onurlu bir adam olduğuna inanacağı bu mutlu cehalet halinde kalması daha iyi.

Her şeyden öte, ona yalan söylemeye devam ettim ve benim hakkımdaki gerçeği bilmesini istemiyorum.

Gerçeğin omuzlarımda yarattığı yük, yıkım ve harabeye yol açmaya hazırlanan bir tsunami dalgası gibi.

Bizim sonumuz, buna katıldığımda kabul ettiğim sonuçtu.

kab

ul Onun için kendimi kaybetmeyi kabul etmemiştim.

ettiğ Bu neredeyse gülünç bir durum. Bunu hiç hesaba katmamıştım.

im

sonu

çtu.

olabileceğini hiç düşünmemiştim. Oldu.

O kadar berbat durumdayım ki ne zaman olduğunu bile bilmiyorum, ama onun benim dünyamın bir parçası olmaması daha iyi. Beni tanımaması.

Kıpırdanıyor, düşüncelerimi bölüyor ve yüzü kırışıyor. Bir şeyler mırıldanmaya ve başını sallamaya başlıyor.

Hemen kabus gördüğünü anlıyorum ve bilinçaltının onu benimle ilgili uyarmaya çalıştığını merak ediyorum. Onun kalbini kırmayı planlayan şeytan.

"Avery hayır," diye telaşlı bir sesle mırıldanıyor.

Avery. Kazada ölen arkadaşının adı buydu. Rüyasında bunu mu görüyor?

"Avery, hayır, lütfen ölmüş olamazsın." Çığlık atar ve uykusundan sıçrar, ama ben onu yakalamak için orada olduğumdan emin olurum ve ağlamaya başladığında onu kucaklarım.

"Serenity, her şey yolunda, bebeğim." Onu kendime yakın tutuyorum ve sırtını yavaşça ve nazıkçe okşuyorum. "Her şey yolunda, ben buradayım. Benimle birliktesin. Her şey yoluna girecek."

Her zaman yanında olacak bir adam gibi konuşuyorum ve kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum.

Beni kucaklamaktan vazgeçip bana bakıyor. Kalın kirpiklerinin etrafında biriken ve yanaklarından akan gözyaşlarını görünce içim burkuluyor. Bu görüntü, onun tüm acısını dindirmek ve bir daha asla üzülmemesini sağlamak istememe neden oluyor. Onun mutluluğunun sebebi olmak istiyorum.

"Dante." Yumuşak sesi, ciğerlerimi dolduran oksijen gibi içime işliyor. "Onu... görebiliyordum. Araba çarptığında."

Geçen gece bu konuyu konuştuğumuzda nasıl göründüğünü hatırlıyorum. O zamanlar bunun onun için kolay olmadığını hissetmiştim. Bu, onun için kolay olmadığını ve hala uykusunda onu rahatsız eden bir kabus olduğunu gösteriyor.

Yüzünü avuçlarım ve alnımı alnına dayarım.

"Onunla yaşadığın güzel anıları düşün." Annem ve kardeşim acımasızca hayatımdan koparıldıktan sonra bana iyi gelen şey buydu. Geceleri çılgık atarak uyandığımda babam da beni böyle tutardı. Bu durum yıllar sonra sona erdi ve annemin boğazının kesildiği görüntü zihnimden silindi. O zamanlar, o şeytanların kardeşime yaptıklarını görmediğim için sadece şükrediyordum. "Sizi iyi arkadaşlar yapan anıları düşün."

Elini göğsüme bastırıyor, sanki kalbimden enerji emiyormuş gibi. Ona izin veriyorum. Eğer bunun yardımcı olacağını düşünüyorsa, yaparım.

O sakinleşene ve omuzları titremeyi bırakana kadar böyle kalırız, sonra onu kendime çekip birlikte uzanırız.

Başını göğsüme yaslar ve ben onu sessizce kucaklar, onun koruyucusu ve tesellisi olduğum bu anı bile sevdiğim için kendimden nefret ederim. Uykuya dalması bir saat daha sürer. Ama ben uyuyamam.

Uyuyamıyorum. Aklımda çok şey var.

Güneş doğduktan bir saat sonra kalkarım, onu biraz daha uyumaya bırakırım.

O uyanana kadar yanında kalmak isterdim ama birkaç dakika sonra Igor'dan bir telefon bekliyorum. Bana Japonya ile ilgili son gelişmeleri anlatmak ve şirket hakkında konuşmak istiyor. Mutfağa iner inmez telefon çalıyor.

Telefonu açarım ve Virgo da ben de Jason'ı bitirmek için her geçen gün hissettiğim ısrarcı öfkeyi bastırmaya çalışırım.

"Merhaba evlat," diyor Igor. Sesinde heyecan var. "Merhaba, nasıl gidiyor?"

"Son derece iyi." Neredeyse her zamanki gibi başını salladığını görebiliyorum.

"Bunu duymak çok güzel."

"Keşke seni de yanımda getirseydim. Burada bir miras yaratıyoruz, evlat."

O gülümser.

Onun bu kadar mutlu olduğunu duymak güzel ama Jason ile bu başarıyı paylaşması hoşuma gitmiyor. Bu çok yanlış geliyor.

"Başka türlüünü beklemezdim. Belki bir dahaki sefere ben de gelebilirim."

"Elbette. Mara, şirkete gittiğini söyledi. Bunu duyduğuma sevindim."

"İyi gidiyor. Söz verdiğim gibi programıma uygun bir yol buldum, bu yüzden döndüğünde haftada birkaç gün çalışmam konusunda kesinlikle konuşabiliriz."

haftada birkaç gün çalışmam hakkında konuşabiliriz."

"Harika. Bunu düşündün mü diye soracaktım. Düşündüğünü görmekten memnunum, artık harekete geçebiliriz."

"Evet. Sabırsızlanıyorum ve Mara'yı ve babamla birlikte çalışan diğer çalışanları görmek güzeldi."

"Bunun yardımcı olacağını düşünmüştüm. Seninle konuşmak istediğim diğer konu Jason."

O lanet ismin anılmasıyla içim burkuldu ve gerildi.

"Öyle mi?" Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, ama beynim çoktan çalışmaya başladı bile. Bahse girerim bu konuşmanın asıl kısmı buydu. Şirkete geri dönme konusunda ne hissettiğimi sormak için değil.

"Evet. Burada yaptığı işler ve şimdiye kadar başardıkları sonrasında, onu yönetim kuruluna seçip finans müdürümüz yapmayı düşünüyorum."

İlk başta kulaklarımın beni yanılttığını düşünüyorum. Sanki zihnim en kötü senaryoları hayal edip önüme seriyormuş gibi.

Ama birkaç saniye geçiyor ve Igor sanki bir cevap bekliyormuş gibi adımı söylediğinde, az önce söylediğinin gerçek olduğunu anlıyorum.

"Tabii ki beni desteklerseniz çok sevinirim," diye ekliyor Igor.

Yemin ederim, içimden gelen ses bir hırıltıydı. "Dalga mı geçiyorsun?" Sanırım ona hiç bu tonda konuşmamıştım ya da böyle sözler söylememiştim.

"Dante, sinirlenmene gerek yok. Bu bizim için iyi bir hamle olur ve Jason'ın yasal ve finansal deneyiminden, hatta vali olarak konumundan faydalanabiliriz."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu nasıl iyi bir fikir olabilir ki?

Artık Jason sadece Bratva'mızın lideri değil, aynı zamanda ailemin şirketinin de lideri. Atalarımın sıfırdan kurduğu şirketin. Babamın öldüğü şirketin.

"Buna katılmıyorum," diye homurdanıyorum. "Bu konuda seni asla desteklemeyeceğim, bunu biliyorsun. Bu daha da yanlış olabilir."

Bir an sessiz kalır, sonra iç çeker. "Böyle hissettiğin için üzgünüm evlat. Kararımı çoktan verdim, sen beni desteklesen de desteklemesen de bu olacak."

"Babam buna asla izin vermezdi." Sesim yükselir, odayı doldurur.

"Baban burada değil. Ben buradayım. Kulağa sert gelebilir ama bu şirketi bildiğim en iyi şekilde yönetmek zorundayım." Hayal kırıklığıyla i çekişi telefonun diğer ucunda duyulur. "Bu iş çığırından çıkmadan önce başka bir zaman konuşmalız bence."

"Belki." Ama fikrimi değiştirmeyeceğim.

O başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum ve omuzlarımı kamburlaştırarak ellerimi tezgahın üzerine koyuyorum.

Virgo geçen gün Jason'ın gücünün giderek artacağını haklı olarak belirtmişti. Bakın, bu ne kadar çabuk gerçekleşti.

Tanrım, oyunu ykseltmem lazım. Ama o pisliliğin yanına gidip kafasına bir kurşun sıkmaktan başka ne yapabilirim ki?

Belki de buna değer ve Bratva'dan sonra karşılaşabileceğim sonuç ne olursa olsun, ki bu ölüm olur.

Igor beni ailesi gibi seviyor olabilir, ama bu bizim kanunumuz. Obshak gibi seçkin bir üyesini kişisel nedenlerle öldürmek, senin için de ölüm anlamına gelir.

O, lmeye değer değil mi?

Hayır.

Ölümden korkmuyorum, ama onun için lmeyeceğim ve şirketimi ve Bratva'mı onun eline bırakmayacağım. Jason'ın gücü istediği ve amcamın da bunu ona altın tepside sunduğu açık.

"İyi misin?" arkamdan küçük bir ses geliyor. Serenity.

Henüz arkama bakmıyorum. Kendimi toparlayıp öfkemi kontrol altına alana kadar bakmayacağım. Beni bu halde görmesini istemiyorum. Canavarı görmesini istemiyorum.

"Dante." Adımı daha hararetle söylüyor.

Hazır olmasam da dönüp ona bakıyorum ve onun kızı olmasından nefret ediyorum. Onun bilmediği bu çatışmadan nefret ediyorum ve ona karşı dürüst olamamaktan nefret ediyorum.

"İyiyim. Sadece ailevi bir sorun. Endişelenecek bir şey yok." Tanrım, keşke bu doğru olsaydı.

"Oh. zgnm." Bana utangaç bir gülümsemeyle yaklaşıyor.

Onun yakınlığı içimdeki canavarı evcilleştiriyor ve bunu bu kadar kolay yapabilmesine hayret ediyorum.

"Sorun yok. Halledemeyeceğim bir şey değil." Başımı sallıyorum.

O derin yeşil gözler bana bakıyor, güneş işığı açık renkli kısımları daha da açık hale getiriyor. "Dün gece bana baktığın için teşekkür ederim. Ya da daha doğrusu

bu sabah. Yani, o kabusu gördüğümde." Bana küçük bir gülümseme atıyor ama hala etkisinde olduğunu görebiliyorum.

"Sorun değil. Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Aylardır böyle bir kabus görmemiştim. Son seferki stres yüzündendi. Sanırım cevap yine bu. Doktorlarım bunun olabileceğini söylemişti."

En ufak bir esinti bile onu uçuracakmış gibi görünüyor, bu yüzden onu karşıımızdaki tabureye oturması için yönlendiriyorum ve o da oturuyor. Ben ayakta kalıyorum ama tezgaha yaslanıyorum.

"Sanırım babam geri döneceği ve her şeyin değişeceğini bildiğim için böyle hissediyorum. Matthew'dan öğle yemeğinde buluşmak istediğini söyleyen bir mesaj aldım bile. Gitmek istemiyorum."

"Gidemezsin. Seni öğle yemeğine ben götüreceğim." Bana içten bir gülümsemeyle bakıyor. "Öyle mi?"

"Evet." Yapmamam gerekirdi ama birkaç gün sonra ayrılacağımız için, onunla geçirebileceğim zamanı sonuna kadar değerlendirmek istiyorum.

"Bu çok iyi olur. Yardımcı olur."

"Ona meşgul olduğunu söyle."

O da başını sallar. Ona Matthew Bouchard gibi adamlar için endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istiyorum ama tabii ki söylemiyorum.

O ay olabilir, ben de kazık yiyen ruh aşığı olabilirim, ama onunla evlendiğini izlemeyeceğim.

Henüz bir plan yapmadım ama yapacağım.

"Bu kadar sinirlenmemeliyim. Sadece babam çok kontrolcü biridir. Üniversitede okurken mutluydum ama geri dönüp onunla ve üvey ailemle uğraşmak çok zor oluyor."

"Anlaşılabilir bir durum."

Bana tereddütle bakıyor ve gözleri doluyor ama gözyaşlarını tutuyor.

"Cumartesi günü her şey değişecek. Nişanlanacağım. Seni nasıl görmeye devam edeceğim?"

Bu, gerçeği söyleme fırsatının ortaya çıktığı ve bu fırsatı değerlendirmelisin dediğin anlardan biri. Ama ona bakıp, o muhteşem gözlerinin derinliklerine baktığımda, bunu yapamıyorum.

Bu kadın birçok yönden benim zayıf noktam haline geldi, bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum ve yalan söylüyorum.

"Bir yolunu buluruz," diyorum, onu kollarıma çekerek, kendim için kazdığım çukuru daha da genişletiyorum.

Düşmem sadece an meselesi.

Bölüm 30

Serenity

Dün gece özgürlüğün son gecesiydi. Saat sabah yedi. Dante'nin dairesinden yeni döndüm. Normalde onun evinden direkt işe giderdim ama bu sefer tedbirli davranıyoruz.

Babam dün gece geç saatlerde Boston'a döndü, bu yüzden Dante ile eskisi gibi dolaşamam.

Bana daha sonra arayıp bir dahaki görüşmemizi ayarlayacağını söyledi. Böyle demesi çok hoştu. Geçen gün de cumartesiden sonra görüşmenin bir yolunu bulacağımızı söylemesi çok tatlıydı.

Onun bu basit sözlerini duymak benim için çok önemliydi, ama kalbimde bizim için sonun yaklaştığını biliyordum.

Eminim o da bunu biliyordu, ama o anda kendimi daha iyi hissetmem için duymam gerektiğini düşündüğü şeyi söylüyordu.

Sanırım carpe diem çılgınlığının sonunda olan budur. Tükenirsin ve masallar bile sona ermek zorundadır.

Ama bazen sonsuza kadar mutlu yaşamak mümkün olmaz. Romeo ve Juliet bunu hiç yaşayamadı.

Görünüşe göre ben de yaşayamayacağım.

Cumartesi gününden itibaren her şey değişecek, çünkü Matthew konusunda sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağım.

Pazar gününden perşembeye kadar biraz ara vereceğim çünkü Jean-Rene stajyerleri bir sergi için New York'a götürecektir, sonra cuma günü Natalie ve Lawrence'ın nişan partisi için cehenneme geri döneceğim. Eminim istemediğim türlü türlü işleri yapmaya zorlanacağım. Sonra da sıradaki düğün benim olacak herhalde.

En azından Dante ile birlikte olmanın verdiği sıcak mutluluk hala kalbimde yaşıyor, beni ayakta tutuyor ve umutlandırıyor. Neyi umduğumu bilmiyorum ama umutluyum.

Mutfağa gidip kendime kahve yapmak üzereydim ama kapının çalınması beni durdurdu.

Bu saatte kesinlikle beklemediğim kimse yok. Ama belki Dante'dir?

Belki arabasında bir şey unutmuşumdur ve o da getirmeye gelmiştir.

Ya da belki o da beni özlemiştir.

Bu düşünceyle gülümserim ve bir saniye daha düşünerek zaman kaybetmem. Kapıya koşarım ve her zamanki gibi gözetleme deliğinden bakmaya bile zahmet etmem.

Kapıyı açtığımda karşımda Matthew'u görünce sevincim bir anda yok oldu ve keşke önce gözetleme deliğinden baksaydım diye düşündüm. Artık burada değilmişim gibi davranma seçeneğim kalmamıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, neden burada olduğunu merak ettiğim için bunu yapmamaya karar vermiş olabilirdim.

Cumartesi günü babalarımızla buluşana kadar onu görmemem gerekiyor.

İki öğle yemeği randevusu dışında birbirimizi görmedik. Bana ilgisi olmadığı için şikayet etmedi ve güvenebileceği yatak arkadaşlarının sayısı giderek artıyor.

Neden şimdi burada?

Benim küstah yüzüme selam veriyor, bana tuhaf bir gülümseme atıyor ve sanki burası onunmuş gibi içeri giriyor.

"Bir şey mi istiyorsun?" Onun kabalığına ne kadar dehşete düştüğümü göstermekten çekinmedim.

"İstediğim birçok şey var Serenity Bell. Ne yazık ki, bunların bir kısmının anahtarı sende. Kapıyı kapat."

Ellerimi belime koydum. "Burada olmaman gerekiyor, bu yüzden kapı açık kalacak."

"Tatlım, korumun koridorun sonunda. Senin ve gizli mafya sevgilin hakkında konuştuğumu duymasını istemezsin herhalde."

Sözleri bana balyoz gibi çarptı ve kanım dondu.

Tanrım... O biliyor.

Matthew, Dante ve benim hakkımda her şeyi biliyor.

Gülümsemesi genişledi. "Bunun dikkatini çekeceğini düşünmüştüm. Şimdi şu lanet kapıyı kapat."

Yenilmiş hissederek kapının kapanmasına izin verdim ve kitap rafına doğru yürüyerek onun karşısına geçtim.

"Ne istiyorsun?" Sesime güven katmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Sırrımı bildiği düşüncesi kafamın düşecekmiş gibi hissettiriyor.

"Mirasımı güvence altına almak için, bu yüzden senin mafya pislikleriyle şehirde dolaşp, seninle evlenerek elde edeceğim her şeyi mahvedecek her türlü pislği çekmeni istemem."

"

Mafya pislikleri. Dante'nin tanıdığım en dürüst adam olduğunu söylemek istiyorum ama dilimi tutuyorum. Ne kadar az konuşursam o kadar iyi.

"Merak etme," diye gülüyor. "Dün parkın arkasında onun arabasından inerken seni gören sadece bendim. Orada kürek çekiyordum, tesadüfen oradaydım."

Kahretsin. O parkı تنها olduğu için seçmiştik. Matthew'un bizi görmesi benim berbat şansımın tipik bir örneği. Ama Dante'yi nereden tanıyor, Dante'nin arabasını nereden tanıyor?

"Bunu bir hasar kontrolü ve onunla dalga geçmeyi bırakman için bir uyarı olarak gör." Sesi, kibirli bakışları kadar küçümseyici.

"Bu ne cüret?" Omurgamı sertleştiriyorum. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Sen dedikodu dergilerinde istediğinle *dalga geçiyorsun*, ama ben oturup seni beklemem mi gerekiyor?"

"Haberin olsun, evet sana ne yapacağını söyleyebilirim. Ne de olsa ben senin gelecekteki kocanım."

"Benim seçimim değil. Evlenmek istediğim son kişi sensin."

O sadece gülüyor. "Senin sözlerin benim için bir anlam ifade etmiyor, ama sen benim sözlerime kulak vermelisin çünkü kiminle uğraştığını bilmiyorsun. Dante Levitsky hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Dante'nin adını duyunca şaşıyorum ama sakın olmaya çalışıyorum. "Bilmem gerekenleri biliyorum."

"Sen onun sana bilmeni istediği şeyleri biliyorsun. Hadi ama Serenity, o Bratva'nın üyesi. Lanet olası liderlerinden biri ve Amerika'nın en tehlikeli adamlarından biri. O adam insanları öldürüyor. Birini öldürmen gerektiğinde başvuracağın kişi o, çünkü o bu işin en iyisi. Ve bununla da bitmiyor." Kafasını sallar ve ben titrerim. "Dante Levitsky ayrıca Creed'in ikinci adamı."

Creed mi? Kulağa pek iyi gelmiyor. Video oyunları veya dini inançlarla ilgili şeyler dışında, bir grupla ilgili olarak bu terimi hiç duymadım. "Creed nedir?"

Gülümsemesi genişler. "Vay canına, o kısmı atlamış."

"Ne olduğunu söyle bana." Kaşlarımı çatıp ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum.

"Creed. Bu, dünyadaki en büyük suç baronlarının bir ittifakı ve senin adamın ikinci sırada. Amcası lider. Sırada kim var tahmin et?"

Dante.

Boğazımı tıkayan yoğun korkuyu yutkunarak, zihnimin parçalanmasını engellemeye çalışıyorum.

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Boston'un en büyük avukatlarından biri olmak üzereyim. İşimi iyi bilirim, o yüzden

senin başının çok, çok, *çok* büyük belada *olduğuna* inandığımı söyleyeyim. O adamın gerçekte kim olduğunu ve neler yapabileceğini bilmiyorsun. Bu işin senin için iyi sonuçlanacağı bir senaryo yok.

"O senin kim olduğunu ve babanın kim olduğunu biliyor. Evlilik bir yana, sana gerçekten söylüyorum, burada mantıklı davranmalısın. Ve daha da dikkatli olmalısın. Böyle bir Bratva adamının her zaman bir şeyler sakladığı vardır, özellikle de bu durumda, çünkü baban vali." Yaklaşır ve gözlerinde arzu parlar. "Kendine sorman gereken soru, böyle bir adamın senden ne istediği. Evet, güzelsin. Ben de seninle evlenmek istemiyorum, ama bunu ben bile görebiliyorum. Ama o, istediği zaman istediği yerde bolca kadın bulabilen türden bir adam."

Bunu düşünmekten nefret ediyorum, ama haklı. Zaten bunu düşünmemiştim değil. Sadece özel olduğuma inanmak istedim.

"Onun ne planladığını ya da senden ne istediğini bilemezsin," diye ekledi, avına saldırmadan önce bir avcının yapacağı gibi eğilerek. "Onunla tanışmanın başından beri tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

Onun sözleri içimi daha da burkuyor, ama ona inanmak istemiyorum. Dante beni uyardığında onu kovalayan bendim.

Onu takip eden bendim.

Aynı zamanda, Matthew birçok konuda haklı. En önemlisi, onunla tanışmamın tuhaf olmasıydı. Dante benim hakkımda her şeyi derinlemesine biliyordu.

Matthew'un gülümsemesi zaferin keyfini yansıtan bir sırıtışa dönüştüğünde, kendimi daha kötü hissediyorum ve onun bir sonraki adımının ne olacağını merak ediyorum.

"Babama söyleyecek misin?"

"O kısmı henüz karar vermedim. Belki de bana yalvarmanı istiyorum." Gülüyor. "Ya da belki de mafya prensin için yaptığın gibi bacaklarını benim için açmanı istiyorum."

Safra, içimi yakıcı asit gibi yakıyor. Bu adamın bana dokunmasına izin vermektense babamın öfkesine katlanmayı tercih ederim. Hiçbir şey buna değmez.

"Hayır. Bunu yapmayacağım, şimdi gidebilirsin." Ona böyle cevap verecek gücü nereden bulduğunu bilmiyorum, ama zihnimin bir kısmının hala işlevini sürdürdüğü için minnettarım.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Bana göz kırpmaya cüretini gösteriyor. "Bana sonsuza kadar hayır diyemezsin, Serenity. Cumartesi günü nişanlanacağız ve tüm Boston yaklaşan düğünümüzden bahsedecek. Baban bile benimle yatmanı bekleyecek."

Ne iğrenç, kibirli bir pislik. "O köprüye geldiğimde geçerim." Bu, hissetmediğim gücü kullanmak için son denemem.

Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalkıyor, sonra benden gözlerini ayırıp kapıya doğru yürüyor. Durup omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Umarım uyarıma kulak verirsin. Böylece işler sarpa sarmaz."

Bakışlarımı sertleştiriyorum ve o gidiyor, ama kapı çarpıp kapandığında kapıdaki derin, karanlık oluklara bakmaya devam ediyorum.

Benim dünyamda, işler çoktan boka sarmıştı.

Dante'ye, en kötü insanlardan biri tarafından birlikte görüldüğümüzü söylemem gerektiğini biliyorum. Ama endişelendiğim tek şey bu değil.

Matthew'un Dante'nin niyetleri hakkındaki uyarısı ruhumu kararsız bir duruma soktu ve bunların hiçbirinin doğru olmasını istemiyorum.

Bölüm 31

Dante

Matthew Bouchard. Seni lanet olası pislik.

O orospu çocuğu, Serenity ve benim görüşmemizi kesmemizi talep ederek kendini bir şey sanıyor. Sanki bana ne yapacağımı söyleyebilirmiş gibi. Kimle uğraştığını bilmiyor.

Ona göstereceğim. Ona asla unutamayacağı bir ders vereceğim. Onunla işim bittiğinde, bir daha Bratva'dan kimseyle uğraşmayacağını anlayacak.

Levitsky Corp binasına giden yolu yürürken, ellerimi sıkıca yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum.

Saat akşam sekiz ve Serenity'den onunla ilgili mesajları yeni aldım.

Sabah onu bıraktığımdan beri bütün gün fabrikada çalışıyordum.

Orada telefon sinyali neredeyse hiç yok, bu yüzden bana ulaşamazdı. Sadece on dakika önce çıktım.

Birkaç dakika sonra Igor ve Jason ile buluşacağım için, ona sadece mesaj atıp endişelenmemesini söyleyebildim. O da bana mesaj attı ve çok korktuğunu anlayabiliyordum. Bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Eve gidince onu arayacağım ve düzgünce konuşabiliriz.

Dikkatliydik. *Ben* dikkatliydim, ama o pislik bizi gördü, bu da kötü şans. Hem de onca insan arasından o.

Adımı da biliyordu. Jason'ın Bratva ile bağlantılarını bildiğinden başka bir açıklama bulamıyorum. Ama Serenity'ye bu kısmı anlatmamış olduğu belli.

Tanrı bilir ona başka neler söyledi.

Gün çok geç olduğu için, Jason'ı bulup ona kızıyla olan ilişkimi anlattığımı varsayabilirim. Muhtemelen bununla da uğraşmam gerekecek.

Matthew'u duymak şu anda başıma gelen en kötü şey. Zaten berbat bir ruh halindeyim ve bu da öfkemi daha da artırdı.

Bu anlamsız toplantıya katılmak istemiyorum. Igor, benim onu destekleyip desteklememenden bağımsız olarak, Jason'ı CFO ve yönetim kurulu üyesi olarak atama kararını uygulayacağını zaten açıkça belirtmişti.

Buradayım çünkü babam bunu yapmamı isterdi. Jason'ın şirketimize dahil olmasını asla onaylamazdı, ama oy çokluğuyla reddedilsek bile, elimden gelen her şekilde mirasımızı korumamı isterdi.

Binaya girip toplantının yapılacağı yönetim kurulu odasına doğru ilerliyorum. Kapı zaten açık, bu yüzden Igor ve Jason'ın içeride olduğunu varsayıyorum.

Kapıya vardığımda, içeride sadece Jason'ın olduğunu görüyorum. Harika, gerçekten harika.

O pislik, sırtını bana dönmüş, ellerini arkasında kavuşturmuş, sanki tüm operasyonu yönetiyormuş gibi pencerenin önünde duruyor.

Onu görmek ve otoriter tavırları beni son derece öfkeliyor ve onu öldürmek istemem her zamankinden daha fazla artıyor.

Bunu yapmak çok kolay olurdu. O tam orada.

On saniyelik bir iş olurdu. Silahımı çekip beynini dağıtırdım. Ölmüş olur.

Ama ben ne kaybederdim?

Bunca zaman geçti ve Virgo ile ben bu adamın neyin peşinde olduğunu hala bilmiyoruz, bu da bana onun sırlarını kesinlikle öğrenmem gerektiğini söylüyor. Bunu yapmak için onun hayatta kalması gerekiyor.

Jason yüzünde kaba bir ifadeyle bana dönüyor. Ama gözlerinde başka bir şey daha var. Öfkeye benzeyen bir şey.

Sadece bundan, Matthew'un ona ulaştığını ve Serenity ile beni tanıdığını anlayabiliyorum. Normalde benimle konuşurken soğukkanlı bir tavır takınır. Bu, her zaman gördüğüm sahte bir maske.

"Dante." Duygusuz bir şekilde adımı söylüyor.

"Jason." Aynı tonda konuşuyorum.

"İlginç. Seninle özel olarak konuşma fırsatı bulmayı umuyordum. Görünüşe göre şans benim tarafımda.

Şansın kendi tarafında olmasını diliyor. Ama değil. Günleri sayılı, ama ben oynayacağım.

"Öyle mi?" Yaklaşıyorum ve ondan birkaç adım uzakta duruyorum.

"Beni görmek için ne istiyordun?"

Çenesinde bir tik atıyor. Bu, çok sinirlendiğinin işaretidir.

Benden nefret ediyor, ama içten içe benden korktuğunu biliyorum. Benim iş ve protokol zincirleriyle tutturulmuş bir canavar olduğumu biliyor. Ve istersem onu öldürebileceğimi de biliyor.

"Kızım la görüştüğünü duydum." Çenesi sıkılır ve bana "kızımı rahat bırak" konuşmasını yapacak kadar cesaretli olup olmayacağını merak ederim.

"Öyle mi?" İnkâr etmiyorum. Böyle şeyleri asla inkâr etmem, çünkü suçlamayı yapanlar zaten cevapları biliyorlar. Sadece senin ne diyeceğini duymak istiyorlar.

"Bana yalan söyleme, evlat. Yaptığını biliyorum. Kaynağım çok güvenilir ve tesadüfen kızımı evlendirmek için seçtiğim adam. O yüzden, onunla olan ilişkini bitirmeni istiyorum." Bana sanki onun kölesiymişim gibi konuşuyor.

Normalde insanların ebeveynlerine saygı gösteririm, ama ona karşı hiçbir saygı duymuyorum.

"Kızına ne istediğini sordun mu? Az önce onun için Onun için seçim yaptığını söyledin." Ona gülmeden sırttım.

Yüzü öfkeyle kararır. "O seni istemiyor, Dante. Serenity'm çok şey yaşadı ve şu anda iyiyi kötüyü ayırt etme yeteneği bozulmuş durumda. Onu rahat bırakmalısın."

Başımı eğip gülümsememi genişletiyorum. "Bu bir tehdit gibi geliyor, Jason Bell. Öyle mi?"

"Öyle. Kızımı senin gibi pisliklerle görmek istemiyorum. Onu yozlaştırmak için ne yaptığını kim bilir. Muhtemelen Bratva'da senden daha iyi iş çıkardığım için benden intikam almak için. Sen kızımın altında kalırsın. O, yerini bilmesi gereken senin gibi pislikler için fazla iyi. Sen..."

Sözünü bitirmesine fırsat vermedim. Ellerimi boğazına attım ve onu duvara o kadar sert bir şekilde çarptım ki penceredeki camlar sallandı. Darbenin etkisiyle camların kırılmaması şaşırtıcıydı.

Jason karşı koymaya çalışır ama benim gücüm karşısında hiç şansı yoktur. Bunu çabucak anlar ve ellerimi boynundan çekmeye çalışır. Bu da işe yaramaz.

"Seni lanet olası pislik. Bana nasıl böyle konuşursun? Ben senin üstünüm." Sadece isimde. Igor ve bana karşı sahip olduğu güç yüzünden benimle öyle konuştu. İçimden çıkan öfke her şey için. Bildiklerim ve bilmediklerim için. Ama en çok da Serenity'nin benim için fazla iyi olduğu konusunda haklı olduğu için. Öyle. O benden daha iyisini hak ediyor. Ben sadece bencilce onu kendime istedim.

"Bırak... bırak..." Jason ellerimi tutup onu sıkarak canını sıkıyor.

"Kızın benim için fazla iyi, *haklısın*." Onun yüzüne bağıyorum. "Senin onun için seçtiğin o pislik için de fazla iyi. Onu saygısızca davranarak ve şehirde dolaşarak onun gibi davranacağımı mı sanıyorsun? Onu hak eden birini seçtiğinden emin olsan iyi olur, çünkü sen de hak etmiyorsun."

Yüzü solgunlaşır ve dudakları maviye döner.

Biri kolumu tutuyor ve üç kişi tarafından ondan uzaklaştırıldığımı anlamam biraz zaman alıyor. İki güvenlik görevlisi ve Igor. Bana durmam için bağıyorlar, ama o kadar sinirliyim ki onları duyamıyorum.

Şimdi onları duyabiliyorum. Beni Jason'dan uzaklaştırmayı başardılar ve o yere yığıldı, nefes nefese kaldı.

"Tanrı aşkına, evlat, senin neyin var lan?" Igor bana ban

a. "Çekilin başımdan," diye bağıyorum hala beni tutan güvenlik görevlilerine.

Beni bıraktılar ve ceketimi düzelttim. Igor'a döndüm ve kafamı sallıyorum.

"Beni bir daha böyle boktan şeylere davet etme. Bu adamı bizden biri yaparak çok büyük bir çizgiyi aştın. O bizden biri değil ve asla da olmayacak."

Igor bana onaylamayan bir bakışla bakıyor. Saygısız davranarak onun affedemeyeceği bir sınırı aştığımı biliyorum, ama umurumda değil.

"Hayvan," Jason konuşma yeteneğini geri kazandığında öksürüyor. Sanki o kazanmış ve ben kaybetmişim gibi alaycı bir sırıtişla bana bakıyor. "O benim kızıma aşık ve sahip olamadığı şeyi istediği için kızgın."

Derinlerde öyle, ama bunu söylemiyorum. Sadece çıkıp onları bırakıyorum.

Bir saat sonra eve vardığımda, evi parçalamak istiyorum. Hiçbir şey yolunda gitmiyor ve durumun kontrolden çıkmaya devam edeceğini görebiliyorum.

Eve vardığımdan birkaç dakika sonra kapım hafifçe çalınır.

Kimseyi görmek istemediğim için kapıyı açmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sonra bu saatte beni görmeye gelip böyle kapıyı çalacak tek bir kişi olduğunu fark ediyorum.

Kapıyı açtığımda, uzak durmam konusunda uyarıldığım kadın karşımda duruyor.

Güzelliği nedeniyle onu her zaman bir tanrıça olarak görürüm, ama şu anda bana bir melek gibi görünüyor.

Bugün olan onca şeyden sonra, bu, bir son vermek için başka bir fırsat. Ama
Bu. her zamanki gibi yapamıyorum.

Bölüm 32

Serenity

Dante'ye bakıyorum, kendimi toparlamaya çalışırken kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

Bütün gün endişeden deliye dönmüştüm ve zihnim tam bir karmaşa içindeydi. Matthew'un sözlerinin yarattığı kaygıyı bir türlü atamadım.

Dante ile paylaştığımız şeyin gerçek olmayabileceği endişesi beni içten dışa çeviriyordu ve onu görmem gerekiyordu. Onun gözlerini görmek ve ruhunu hissetmek, beni ben olduğum için istediğini bilmek için. Başka bir şey değil.

O gözler beni sıcaklıkla, hayranlıkla doldururken, bunun gerçek olduğuna dair ihtiyacım olan tüm kanıtları buluyorum.

Onda sahte hiçbir şey hissetmiyorum. Şimdi ona bakarken, kalbimde biliyorum ki

benimle olmak için yaptığı hiçbir şeyin arkasında gizli bir amaç olmadığını biliyorum.

O kadar mutluyum ki ruhum sevinçle zıplıyor ve kalbim göklere yükseliyor.

"Hey, bebeğim." Dante parmağını yanağımda gezdirip burnumun köprüsüne bir öpücük konduruyor.

"Öylece gelip geldiğim için özür dilerim, endişelendim," diyorum, sesimdeki duyguyu gizleyemeden.

"Önemli değil, Printsessa. En azından seni tekrar görebildim."

Printsessa. Bu sevgi dolu hitabı duymak bile her zamankinden daha yatıştırıcı.

"Buraya gel." Beni kucaklamak için kendine doğru çeker ve vücudum onun vücuduna değdiği anda, onun gücünü ve güvenliğini simgeleyen kokusunu içime çekerim.

Kapıyı kapatır ve beni oturma odasına götürür, büyük, güçlü kollarıyla beni kendine yakın tutar.

"Seni arayacaktım," diyor, kahve masasının yanında durduğumuzda bana dönerek.

"Biliyorum. Sadece ne olacağını bilmiyordum." "Matthew için endişelenme."

"Ne yapacaksın Dante?"

O sırtarak cevap verdi. "Merak etme, bacaklarını kırmayacağım ya da gözlerini oyup çıkarmayacağım. Matthew

Bouchard gibi bir adama ulaşmanın birden fazla yolu var."

"Korkmuştum." Neyden korktuğumu belirtmeden söylüyorum. "Korkma."
Beni kucaklayarak çekiyor ve çılgın kalp atışları bedenimi dolduruyor

Beni kucaklarken, onunla birlikte olmamayı ya da başka biriyle birlikte olmayı hayal edemiyorum.

"Onunla evlenmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum. "Bunu yapamam. Başka biriyle birlikte olup sana karşı hissettiklerimi nasıl hissedebilirim ki?"

O geri çekilir ve gözlerimin içine bakar, bakışlarının derinliği ruhumun derinliklerine iner.

"Dikkatli ol Printsessa, benim gibi canavarlara böyle şeyler söylememelisin."

"Sen canavar değilsin." Çenesine dokunuyorum.

"Yeterince derine bakarsan beni seçmezsin, Printsessa." "Baktım. Ve seni seçtim."

Elimi yakaladı ve dudaklarına götürerek parmak eklemlerimi öptü, sonra beni de öptü.

Bu öpücük, daha önce paylaştıklarımızdan farklıydı ve onlar da zaten akıllara durgunluk vericiydi. Bu öpücük, sanki ağızla sevişiyormuş gibi hissettiriyor. Sonra beni yukarı taşıyıp, sert penisini içime sokabilmek için kıyafetlerimi çıkarınca, sanki benimle sevişiyormuş gibi hissediyorum.

Bu da benim için bir ilk. Sevişmenin nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum.

Avery, bana bunu yaşadığında anlarsın diyen arkadaştı.

Aşık olduğunda anlarsın gibi.

Şu anda ikisi de başıma geliyor. İkisi de kalbimde sonsuza kadar saklayacağım iki unutulmaz deneyim.

Ertesi gün güneş doğarken odayı aydınlatıyor, ben de kalkıyorum.

Yatağa oturarak, yanımda uzanan Dante'nin hareketsiz bedenine bakıyorum. O derin uykuda. Bu, ondan önce uyandığım ilk sabah.

Genelde ben kalınca, ben uyanana kadar o çoktan kalkmış ve aşağı inmiş oluyor.

Derin uykusunda bile bir tanrı gibi görünüyor. Sizi yeraltı dünyasına sürgün etmesin diye uyandırmak istemediğiniz intikamcı bir tanrı gibi.

Ve ben onunla bir gece daha geçirdim.

Buraya gelmek riskliydi. Burada olmak hala riskli, ama buna değdi.

Dün gece harikaydı ve hiçbir yere gitmek istemiyorum.

Onun yanında kalmak istiyorum, ama yakında kalkıp gitmem gerektiğini biliyorum.

Miko'dan aldığım son mesajda, babam uğrarsa diye zamanında eve dönmem konusunda beni uyardı.

Telefonuma hızlıca baktığımda, Miko'nun nerede olduğumu soran bir mesajını gördüm. Hemen ona güvende olduğumu bildiren bir mesaj attım.

Dikkatlice ve sessizce yataktan kalkıp kahve almaya karar veriyorum, böylece beynim bir sonraki adımlarımı planlayacak kadar işlevsel hale gelecektir.

Dün gece giydiğim kıyafetleri tekrar giyip merdivenlerden aşağı iniyorum ve mutfığa giriyorum. Kahve makinesinin bulunduğu tezgaha doğru ilerlerken Dante'nin telefonunun yerde olduğunu fark ediyorum.

Onu almak için çömeliyorum. Dokunduğumda ekran bir kısa mesajın önizlemesiyle aydınlanıyor.

İlk düşüncem, başka birinin mahremiyetine burnumu sokacak türden bir insan olmadığım için başka yere bakmaktı, ama mesajda babamın adını görünce gözlerim ekrana yapıştı ve kanım dondu.

Mesaj Virgo adında birinden geliyor ve şöyle diyor:

Mesajları açtım. En kısa zamanda konuşmamız lazım. Görünüşe göre işler yeniden başladı ve Jason Bell'in günleri sayılı. Sana yaptıklarının cezasını çekecek.

Tanrım, bu da ne?

Ellerim telefonu o kadar sıkı tutuyor ki, parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Mesajı tekrar okudum, gözlerimin bana oyun oynamadığından emin olmak için ve oynamadıklarını anladım.

Jason Bell'in günleri sayılı. Sana yaptıklarının cezasını çekecek.

Bu sözler zihnimde yankılanıyor, alay ediyor, bana Matthew haklıydı.

Ama öyle
olamaz. Öyle
olamaz.

Ama gerçek gözlerimin önünde duruyor.

Mesajın geri kalanını okumak için telefonu açmaya çalışıyorum ama elbette şifreyi bilmiyorum.

Telefonun kilidini açmaya çalıştığımda önizleme de kayboldu ve bildirimlere girdi, ama her kelime sanki ateşle damgalanmış gibi zihnime kazındı.

Tanrım, Dante ile görüşmem tesadüf değildi.

Beni uyardığını açıklayamıyorum, ama bu... bu, bir şekilde kullanıldığımı düşünmeme yetiyor.

Babam Dante'ye bir şey mi yaptı?

Ve bir şeyler planlıyor. Tıpkı Matthew'un dediği gibi.

Tanrım, ben ne kadar aptalım?

Sevilmek için o kadar çaresiz miydim ki, gerçeği göremedim?

?

Bu adamdan uzak durmam için tüm uyarı işaretleri, , beni iş yerinde bulduğunda, sonra da kulüpte ilk kez karşılaştığımızda, beni izlediğini hissettiğimde. Bunların hiçbiri normal değildi. Herkes çok korkardı ama ben korkmadım.

Beni cezbettğini, şeytanın kollarına doğru çekildiğimi itiraf eden ne tür bir deliyim ben?

Ben valinin kızıyım ve Dante bir mafya patronu. Hesap çok basit. Tabii ki benden bir şey istiyordu ve aramızda olan her şey planlı olmalıydı.

Çok aptaldım, çok, çok aptal ve naftim. Carpe diem'i siktir et.

Dante'ye güvendim ve babamın tehlikede olduğunu bilmeden, onun benim Romeo'm olduğunu varsayarak bu gizli ilişkiyi sürdürdüm.

Tanrım. Baba. Bu felakete daha da yakıt eklemek için ne söylemiş olabilirim?

"Her şey yolunda mı?" Rüyalarımda tanıdığım adamın sesi geliyor. Uykuda ya da uyanırken.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım Dante'nin bakışlarıyla çarpışıyor.

Kapının eşiğinde durmuş, telefonunu tutarak çömelmiş halime bakıyor.

Korku damarlarımdaki kalan kanı emiyor ve boğazım tozdan daha kuru hale geliyor. Gözlerim büyür ve ona sessizce bakakalırım, zihnim bedenim gibi düşüncelerde donmuş gibidir.

O, benim aşık olduğum o derin mavi bıçak gibi gözleriyle gözlerimi arar ve ben, onun beni takip etmeden buradan uzaklara, çok uzaklara gitmem gerektiğini anlarım.

Çabuk düşün, Serenity. Lanet olsun, çabuk düşün.

Beynimi çalıştırmaya çalışıyorum, sonra aklıma bir şey geliyor.

Çömelmiş durumdayım. Açıkça yerden bir şey alıyordum, ki öyle de yaptım. Bu tamamen normal.

"Telefonun... yerdeydi." Ciğerlerimi tıkayan korkuyu serbest bırakmadan konuşmaya çalışıyorum ve ayağa kalkıp telefonu kaldırıyorum.

"Oh. Teşekkürler." O yaklaşıp telefonu benden aldı ve tezgahın üzerine koydu.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun. İyi misin?"

"İyiyim. Kahve yapmak için aşağı indim." *Evet, konuşmaya devam et ve normal davran.*

Sonra koş.

En başından beri kaçmam gerektiği gibi kaç. Şimdi kaçmam lazım çünkü babamın başı dertte.

"Sana kahve yapabilirim," diye teklif etti.

"Hayır." Soğukkanlı görünmeye çalışıyorum. "Şimdi düşündüm de, gitmem gerek. İşe gittiğimde bir fincan alırım."

"Tamam. Seni sonra ararım."

"Tamam."

"Sonra konuşuruz, Printsessa."

"Sonra."

Onun yanından geçip, koşturmak için elimden geleni yapıyorum. Telefonumu ve çantamı almak için yukarı çıkmam gerekiyor.

Keşke onları daha önce yanımda getirseydim. Ama bunun olacağını nereden bilebilirdim ki?

Buna inanamıyorum.

Kalbim parçalanıyor, o kadar küçük parçalara ayrılıyor ki, tamir edilebilir mi bilmiyorum.

Acı çekiyorum çünkü onu sevmiştim.

Düşmanım olduğunu bilmeden kötü adama aşık oldum.

Sıcak gözyaşları gözlerimin arkasında yanıyor ama onları tutuyorum, kendimi ilerlemeye zorluyorum.

Onun odasına vardığımda çantamı almak için acele ediyorum. Çanta gardiobun yanında yerde duruyor. Telefon ise komodinin üzerinde.

Çantamı alıyorum, ama kapının gıcırdaması beni donduracak kadar korkutuyor.

Yukarı bakıyorum ve Dante'nin orada durduğunu görünce kalbim hızla atmaya başlıyor.

Sadece her zamanki gibi görünmüyor. Gözleri soğuk.

Dün gece gözlerinde gördüğüm tüm sıcaklık ve hayranlık yok olmuş, sanki bir yabancıyı izliyormuşum gibi.

Tanımadığım biri.

Ama durum bu, değil mi? Onu tanımıyorum. Hiç tanımadım.

Telefonu kaldırıp odanın içine doğru yürüyor.

"Mesajımı okuduğunu biliyorum, Serenity." Sesi bile farklı geliyor. "Korkarım gitmene izin veremem."

Bacaklarım, yürümeyi yeni öğrenmeye başlamışım gibi titriyor. Geçen yılki durumumu düşünürsek, bu his hafızamdan çok da uzak değil.

"Ne demek istiyorsun?" Rol yapmaya çalışmak aptalca ama yapıyorum. Başka ne diyebilirim bilmiyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gözlerim kapıya kayıyor. Karşı m ı z d a , kaçış yolu olarak genişçe açık duruyor.

Panik, vücuduma adrenalin patlaması yaşıyor. Hiç düşünmeden kapıya koşuyorum.

Ama yeterince hızlı değilim. Dante bir adım attı ve kolunu belime dolayarak beni havaya kaldırdı.

Neredeyse gülünç bir durum. Beni, kahvaltıda insan yiyen gibi görünen, 1,98 metre boyundaki mafya patronundan kaçabileceğimi düşündüren neydi?

Yine deli kafamın işi olmalı.

Çılgılık atıyorum ve o beni yatağa taşıyor, ben de onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum.

"Bırak beni! Seni piç kurusu."

"Üzgünüm, Printsessa. Yapamam." Sesinde bir parça duygu seziyorum, ama çok az.

"Sana güvenmiştim."

Parmağını ensemin arkasına sürüyor ve keskin bir şey cildimi deliyor. Karınca ısırtığı gibi hissediyorum.

O benim önümde bulanıklaşıp görüşüm bulanıklaştığında, bana ilaç verdiğini anladım.

Ona inanamadan bakarken, birdenbire paylaştığımız her şeyi hatırladım. paylaştığımız her şeyi aniden hatırladım.

Hayatım gözlerimin önünden geçiyormuş gibi hissediyorum. Bu daha önce de olmuştu, ama o zamanlar aşık değildim.

Aşık değildim.

Zihnim mücadele ediyor ve düşüncelerim karışıyor, yüzü buruşuyor ve üzgün görünüyor.

"Dante, benim... aşkım?"

Karanlık beni sararken söyleyebildiğim tek şey bu.

Bölüm 33

Dante

"Dante, benim... aşkım?"

Bu yumuşak sesli sözler, kollarımda hareketsiz yatan Serenity'ye bakarken zihnimde yankılanıyor.

Gözleri kapalı, kolları normal bir uykudakinden farklı olarak gevşek ve vücudu hareketsiz.

Kalbim yaptıklarımın utancından paramparça olmuşken, ruhum utançtan saklanıyor.

Ona bunu yaptığım için kendimden çok utanıyorum, içim ve dışım kirlenmiş gibi hissediyorum.

Lanet olsun. Kahretsin.

Bu benim hatam. Hepsi benim hatam. Onu dün gece göndermeliydim. Onunla geçirdiğim her gün bir riskti, ama Levitsky Corp'ta babasıyla olanlardan sonra, bu durdurmam için bir uyarıydı.

Ama onu kapımın önünde gördüğümde, sırf beni seçtiği için onu hiç olmadığı kadar çok istedim. *O* benim istediğim kişiydi.

Onunla birlikte olmamam gerekiyordu. Bunu bilmeli ve öyle davranmalıyım.

Bu lanet durum, Virgo'nun beni uyardığı şeyin aynısı.

Şimdi Serenity, babasına bir şey yapmayı planladığımı biliyor ve Virgo'yu da biliyor.

Lanet olsun.

Ve güzel meleşime ne yaptığımı bir bak. Yapmak zorunda *kaldığım* şeyi.

Ona verdiğim sakinleştirici hafif ve birkaç saat içinde etkisi geçecek ama bu, onun gitmesini ve alarmı çalmasını engellemek için ona ilaç verdiğim gerçeğini mazur göstermez. Onun bunu yapacağına hiç şüphe yoktu.

Bir sonraki durağı Jason'ın evi olacaktı. Ya da onu arayıp başının belada olduğunu söyleyecekti.

Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyor, bu yüzden onu durdurmak zorundaydım. Ama böyle...

Ona canavarın yüzünü gösterdim ve artık geri dönüş yok. Bitti.

Görmemesi gereken bir mesaj yüzünden bitti.

Dün gece kapıya gittiğimde telefonum masadan düşmüş olmalı. En son o zaman elimdeydi. O aradığında Virgo'ya mesaj yazıyordum.

Telefonumu her zaman yanımda taşıyım ama onunla birlikte olduğum için unutmuşum.

Virgo'nun mesajını gördüğüm anda, Serenity'nin okuduğunu anladım.

Ön izlemeden babasıyla ilgili olayların özünü anlamak için yeterince şey görmüştü ve kafasında hiçbir karışıklık yoktu. Ve benim onu kullandığımı düşünürdü, ki ben bunu asla yapmadım. Bir kez bile. Ondan aldığım hiçbir şey yoktu, kendisi hariç.

Benim istediğim oydu. Şimdi onu sonsuza kadar kaybettim.

Bundan sonra beni asla affetmeyecek.

Peki şimdi ne olacak?

Şimdi ne yapacağım?

Telefonum çalışıyor. Arayan

Virgo.

Tabii ki gönderdiği mesajdan sonra muhtemelen hemen onu aramamı bekliyordu.

Bir ipucu bulmuş. Benim çok merak ettiğim bir ipucu. Ama aklım durmuş durumda.

Yanımdaki yatağa koyduğum telefona bakıyorum ve cevap vermemeyi düşünüyorum.

Beynim çok karışık ve Serenity ile ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

Aynı zamanda Virgo ile konuşmam gerekiyor. Yapmayacağım dediğim şeyi yaptığımı bilmesi gerekiyor. Her şeyi mahvettim.

Dişlerimi sıkıp Serenity'yi kucağımdan indirip telefona cevap verdim. "Selam," dedi ilk olarak. "Konuşabilir miyiz diye aramak istedim, ama seni de görmem lazım. Long Island'dayım. İşimi bitirir bitirmez birkaç saat içinde yanında olabilirim. Kesinlikle önemli bir şeyin peşindeyim."

Sesi çok uzaklardan geliyor, sanki bir dağın tepesinden benimle konuşuyor ve sözleri rüzgârla bana ulaşıyor.

"Virgo," diyorum, sesim kulağıma bile zor duyuluyor. "Ne oluyor?"

Serenity'ye bakıyorum, daha da utanç duyuyorum ve artık kalbimle değil, kafamla düşünmenin zamanının geldiğini anlıyorum.

Bunu düzeltmeliyim.

Her şey gerçeğe başlar. "Bir sorunumuz var."

"Ne tür bir sorun?" "O biliyor."

Bölüm 34

Serenity

Gül bahçesine giriyorum. Avery'yi su çeşmesinin yanındaki bankta otururken görünce içim rahatlıyor.

Göletteki koi balıklarını izliyor. Parlak kumral saçları güneşte ısıldıyor ve bana baktığında açık ela gözleri parlıyor.

Gülümserim ve yanına koşarım.

Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. Sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

"Avery, seni gördüğüme çok sevindim" diyerek ona sıkıca sarıldım. En kötü kabusumda, bir araba kazası geçirip onun öldüğünü görmüştüm.

Onu görmek için geri çekiliyorum. Onu hissedebiliyorum ama sanki orada değilmiş gibi, bu çok garip. Yine de gülümsüyor ve çok mutlu görünüyor.

"Elbiseni seçtin mi?" diye soruyor, gözlerinde heyecan parıltıyor. "Elbisem mi? Ne elbisesi?"

"Düğün için."

"Ne düğünü?" Gözlerimi kısıyorum.

"Seninki, aptal." O gülüyor ve bana bana bir şüpheli bir bakış atıyor. "Cidden kızım. Uyanman lazım."

"Uyanışım."

Yüzündeki gülümseme kaybolur ve aniden beyaz bluzunun önü kanla kaplanır. İkimiz de aşağıya bakar ve kanın giderek yayıldığını izleriz.

"Avery, hayır."

"Uyanmalısın Serenity. Benim gibi olmadan önce." Aniden kanla kaplanır.

Kabusdan sıçrayarak uyanırım. Boğazımda sessiz bir çığlık kalır.

Gerçeklikten uzaklaşan rüya dünyasından dağınık düşüncelerimle odaya bakınıyorum, nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Koyu saten duvarlar, içinde yattığım yatak ve yarı açık perdelerin aralıklarından sızan güneş ışığı bana güven veriyor. Dante'nin odasımdayım.

Onu bir sonraki gördüğümde, gölgelerin içinden çıkıp pencere kenarında duruyor.

Onun yanındayken her zamanki gibi kalbim sevinçle doluyor. Ama bu sevinç sadece bir saniye sürüyor. Birkaç saniye sonra hafızam geri geliyor ve bana olanları hatırlıyorum. Onun yaptıklarını. Ve bana söylediği yalanları.

Bana ilaç verdi. Beni terk etmemem için durdurdu, böylece onu ifşa etmeyecektim.

Çarşafı sıkıca tutuyorum ve telefonundaki mesajı ve gitmeme izin veremeyeceğini söylediği anı hatırladığımda kalbim daha hızlı atıyor. ve gitmeme izin veremeyeceğini söylediği anı hatırlayınca kalbim daha hızlı atıyor.

Tekrar kaçma dürtüsü beni döndürür ve ayaklarım yere basar, ama kaçmanın anlamsız olduğunu fark edince donakalırım. Kaçmak sadece daha önce olduğu gibi aynı sonuca varacaktır.

Bir kabustan uyandım, ama başka bir kabusa düştüm.

Avery'nin hala hayatta olduğunu varsayarak onunla konuştuğum ve onun ölümünün sadece kötü bir rüya olduğunu düşündüğüm rüyayı ilk kez görmüyorum.

Her seferinde daha da kötüleşiyor ve kimseye tarif edemeyeceğim kadar acı veriyor. Ama bu...

Dante hakkındaki gerçek...

Beynim ve kalbim bunu anlamayı reddediyor. Peki

gerçek *nedir*?

Sadece Matthew'un haklı olması değil. Bilmediğim ve öğrenmem gereken daha çok şey var.

Tamamen siyah giyinmiş Dante, oynadığı role çok yakışıyor. Şeytan, yalancı, duyularımı çalan ve beni kandırarak kalbimi ona veren hırsız.

Bana bakıyor, alışık olmadığım duygusuz bir bakışla. Soğuk ve uğursuz. *Tehditkar*.

Keşke bir şey söylese, ama söylemiyor ve sanki bütün gün bu bakışmayı sürdürecekmış gibi bana bakıyor.

Gün...

Bakışlarımı ondan duvardaki saate çeviriyorum. Saat iki.

Tanrım. Günün çoğunu uyuyarak geçirdim. Bugün Cumartesi. D-Günü.

Ben burada kendi mücadelelerimle uğraşırken, dışarıda dünyada kim bilir ne felaketler yaşanıyor.

kendi mücadelelerimle uğraşırken dışarıdaki dünyada ne tür bir kargaşa yaşanıyor kim bilir.

Ona tekrar bakıyorum ve konuşmaya karar veriyorum. Belki de istediği budur, benim sorular sormam.

"Canavar olduğunu söylerken şaka yapmıyordun, değil mi?" Sesim, sanki biri beni sallıyormuş gibi boğuk ve titriyor.

"Hayır." Bunu söylerken gözünü bile kırpmıyor. "Şaka yapmıyordum."

Sözleri kalbime bir yumruk gibi geliyor. Sorum neredeyse retorikti. Bir cevap beklemiyordum. Kesinlikle bu cevabı beklemiyordum. Onun düşündüğüm kadar korkunç olduğunu doğrulayan bir cevap.

Ama onun gerçek hali bu gibi geliyor bana. Gerçek hali. Tanımadığımı hissettiğim yanları. İyi bir adam olmadığını söylediğinde beni uyardığı, ama benim dinlemediğim yanları.

Neden böyle yaptım? Yılan bana onun ne olduğunu tam olarak söylüyordu, ama yine de onu aldım ve neredeyse boğazıma dayadım, böylece beni ısırabilsin.

Bakışlarının yoğunluğu içimde yükselen korkuyu artırıyor, içimi sıkıştırıp minik düğümler haline getiriyor. Bu his bana dikkatli olmamı söylüyor. Yavaş adımlarla ilerle. Onu kızdırma. Ama ben kararsızım ve gerçeği bilmem gerekiyor. Babama ne yapacağını bilmem gerekiyor.

İçimden gelen her şeyle, onun henüz bir şey yapmamış olması için dua ediyorum. Bu mesaj daha önce geldi. Uyuduğum saatler boyunca her şey olmuş olabilir.

"Babama zarar verdin mi?" Sesimin alçak tonu, korkumun ağırlığını taşıyor.

"Hayır. Yapmadım."

Bu onay endişelerimi hafifletmeliydi ama sanki "henüz" demek istediğini hissediyorum. En azından yapmadı.

"Sana güvendim, ama sen beni kullandın." Sesim hala titriyor, ama daha kendinden eminim.

Dante başını sallar ve ışığa doğru adım atar. "Hayır. Bu, asla yapmadığım tek şeydi. Seni asla kullanmadım."

Gözlerimi kocaman açtım. Beni gerçekten aptal sanıyor olmalı. Aptal gibi davrandığım için bu benim hatam. "Sana inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ben inanmıyorum ama bu gerçek."

"Babama zarar vermeyi planlıyorsun. Beni bir şekilde kullanmadığını nasıl inanabilirim?"

"Babanın gerçekte kim ya da ne olduğunu bilmiyorsun." Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir karanlık beliriyor. Dün gece bana o kadar şefkatle bakan adamın aynı kişi olduğuna inanmak zor. "Beni bir canavar olarak görüyorsan, ona ne diyeceğini merak ediyorum."

Ne demek istiyor?

Tanrı biliyor ki babamın ve benim eksikliklerimiz var ve onun kontrolcü tavırlarından nefret ediyorum. Üvey aileme verdiği fırsatlardan ve her şeyden tiksiniyorum. Ama kimsenin babamın iyi bir insan olmadığını söylemesini kabul edemem. Bu doğru değil.

"Babam iyi bir adam. Boston için yaptıkları ortada. Bu yüzden vali oldu. Öyle olmasaydı bugün bulunduğu yerde olmazdı. Bir hata olmalı. Sen bir suçlusun. Bratva'nın babam gibi bir adamdan ne isteyebilir ki?"

Bana, bakışlarından daha soğuk, neşesiz bir gülümseme atıyor. "Sana karşı hiçbir şey hissetmeseydim, sana acımazdım. Ama hissediyorum."

Sinirim patlar. "Senin acıma duyguna ihtiyacım yok."

"Üzgünüm Printsessa, sevgili babanın neler yaptığını öğrendiğinde, alabileceğin tüm acıma ihtiyacın olacak."

Bunu söyleme şekli, duyularımı harekete geçiren bir şey var. "Babam neyin peşindeymiş?"

Bana söylemek isteyip istemediğini düşünür gibi tereddütlü bir bakış attı. Dudakları açılana ve bitkin bir nefes verene kadar sanki asırlar geçmişti.

"Baban Bratva'nın bir üyesi, Serenity. Benim ikinci adamım."

Ağzım açık kalır ve tüm kanım beynimden çekilir, sanki vücudumdan kayıp gidecekmiş gibi hissederim.

Ona bakarak, şaka yaptığını söylemesini bekledim. Ama Dante benimle hiç şaka yapmazdı. Onunla birlikte olduğum süre boyunca bir kez bile şaka yapmaya çalışmamıştı.

Ama şaka değilse, o zaman yalan olmalı.

"Yalan söylüyorsun. Yalan söylüyor olmalısın. Babam mı? Bratva mı?" Sanki bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalışır gibi başımı sallıyorum. Böylece bu gerçek olmaz.

Dante öne doğru yürür ve cebinden bir dizi fotoğraf çıkarır.

Bana ulaştığında, fotoğrafları yatağın üzerine koyar ve yayar.

"Belki bu sana yardımcı olur. Bunlar babanın benim ailemle birlikte çekilmiş fotoğrafları.

Babam, amcam ve ben."

Her birinde babamın yüzünü gördüğüm anda beynim durur.

Birinde babam Dante ve ona benzeyen yaşlı bir adamın yanında duruyor. Dante'nin babası olmalı, çünkü ikisi birbirine çok benziyor. Üçünün birlikte olduğu başka bir fotoğraf daha var, ama Dante daha genç. Genç bir genç.

Diğerlerinde babam, Dante'nin babası olduğunu düşündüğüm adam ve aynı benzerliği taşıyan başka bir adam var. O amcam olmalı. Pakhan olan amcam.

Babam da sanki onlardan biriymiş gibi onların yanında duruyor.

Arka dişlerimi o kadar sert ısıyorum ki çenem kırılacak diye korkuyorum.

Tanrım...

Bu doğru.

"Baban, sen doğmadan önce bile bizimle çalışıyordu. Onun zenginliğinin sebebi biziz ve biz olmasaydık vali pozisyonuna gelmesi imkansızdı."

"Aman... Tanrım..." Titreyen dudaklarıma elimi götürüyorum.

"Baban o kadar yükseldi ki, artık bizim elit kesimin bir parçası. Ben doğuştan güçlü bir ailede doğdum ve liderlik kadrosuna girmek kaderimde vardı. Ama onun gibi bir adamın bu kadar başarılı olması için, iktidarı elinde tutanları memnun etmek için elinden geldiğince kan dökmesi gerekiyordu."

Sonunda o gözlere tekrar bakıp içlerini araştırıyorum. "Güçlüler mi? Sen misin?"

"Hayır, bebeğim. Ben değilim. Benden çok daha kötüsü." Çenesi sıkılır. "Şu anda o kişi amcam. Babam, dedem öldükten sonra Pakhan oldu, ama o bile amcam kadar acımasız değildi. Ama onlar bir takımdı. Ben de dahil, kimseyi benim dünyamın karanlığından mazur göstermeyeceğim."

Babamın birini öldürdüğünü hayal edemiyorum. "O öldürdü mü?" "Birçok masum erkek, kadın ve çocuğu."

Boğazıma safra geliyor. Kusmamak için aramızdaki gergin havayı bir yudum alıyorum.

Babam masum erkekleri, kadınları ve çocukları öldürdü. Bu bilgi beynime yerleşemiyor bile.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Güç. Güç istedi ve onu bu şekilde elde etti. Valilik için yaptığını sandığın tüm o şeyler sadece bir maske. Aslında yaptığı şey, satın alamadığı rakiplerini ve yoluna çıkan herkesi ortadan kaldırmaktı. James Donovan ve ailesini hatırlıyor musun? Babanın kampanyasının başında, valilik pozisyonunu kazanma konusunda en favori adaydı."

James Donovan ve on yaşın altındaki üç çocuğu da dahil olmak üzere ailesi evlerinde öldürüldü. Haberlerde bunun James'in hapse attığı birinin intikam cinayeti olduğu söylendi. James savcılıkta çalışıyordu.

Dante, babamın onların ölümünden sorumlu olduğunu söylüyor.

Baba...

Nefesim, son nefesini vermek üzere olan biri gibi kesik kesik ve kanım vücudumdan çekilirken cildimin solduğunu hissedebiliyorum.

"İnanamıyorum..." Sözlerim havada kalıyor. Ne diyebilirim ki?

İnanamıyorum. Tabii ki inanmıyorum. Bu, tanıdığım ve sevdiğim sevgi dolu baba olamaz.

Ama doğru gibi geliyor.

Melissa bunu biliyor muydu?

Her şeyi bilen Natalie biliyor mu? Miko biliyor muydu?

Ama durun... Kimlerin gerçeği bildiğini, kimlerin bilmediğini anlamaya çalışırken kendimi kaptırıyorum. Hâlâ sormadığım önemli bir soru var. Dante ile beni bir araya getiren ve bu anın sorumlusu olan şey.

"Babam sana ne yaptı?"

Dante dikleşir ve gözlerindeki karanlık derinleşir. "Beni hapse attırdı."

"Ne?" Nefesimin ucunda bu kelimeyi çıkardım. "Bunu nasıl yaptı?"

"Bir adamı öldürmek için bir göreve gönderildim. Baban, bu adamın ne tür bir adam olduğunu öğrenirsem, kendimi kaybedeceğimi ve yakalanmamın kolaylaşacağını biliyordu. Bu yüzden bunu öğrenmemi sağladı."

"Ne tür bir adamdı?" diye soruyorum.

"Bir tecavüzcü. Bir çocuk tecavüzcüsü ve insan kaçakçısı. O gün önce..." Dante durur ve gözlerini kırpar. Vücudu hala insan olduğunu hatırlarmışçasına, yüzüne yeniden hassasiyet gelir. "Beş yaşında bir kız vardı. Onu öldürdü, ama ailesine kafasını göndermeden önce ona yaptıklarını tarif edecek kelime yok. Kız kardeşime olanlar yüzünden, böyle insanlarla karşılaştığımda kendimi kontrol edemiyorum. Nedense, bunun başkasına da olmasını engellemek benim sorumluluğummuş gibi hissediyorum. Ama bu süreçte, babanın benim için kurduğu tuzağa kendimi attım."

Şu anda fiziksel olarak kendimi çok kötü hissediyorum. Nasıl oldu da tuvalete koşup yediğim her şeyi kusmadım, bilmiyorum.

"Babam neden sana tuzak kurmuş olsun ki?"

Yüzüne yine o tehditkar gülümseme geri dönüyor. Gözlerini kaplayan karanlıkla birleşince, korkutucu bir manzara ortaya çıkıyor.

"Bilmiyorum. Ben de bunu anlamaya çalışıyorum." Başını salladı.

"Anladığında ne olacak?" Bu soruyu sormaya korkuyorum.

"Bunun cevabını biliyorsun bence."

Gözlerim o kadar büyüdü ki kurudu.

Babamı öldürecek.

Dante babamı öldürecek.

"Onu öldürecek misin?" Sesim o kadar sessiz ki, sanki konuşmamışım gibi.

"Evet."

Geri adım atıyor, gözleri hala üzerimde. Hala intikam havası yayıyor.

Konuşamıyorum bile, çünkü ne diyebilirim ki? Babamın yaptığı tüm kötülükleri duyduktan sonra, onun hayatını nasıl kurtarabilirim?

Peki ya ben?

Dante bana ne yapacak?

"Ben de mi? Seninle bu yüzden mi tanıştım?" Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Kazamı düşündüğümde bir damla daha akıyor. Ölümle savaştım ama sonunda yine onun kollarına düştüm. Bu sefer ölüm, kendimi defalarca adadığım bir adamın kılığında geldi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Dante yaklaşır ve başparmağıyla gözyaşlarımı siler, sonra sanki kederimin tadına bakmak istercesine parmağını ağzına götürür.

Sadece onun için uyanabilen içimdeki heyecanı hissettiğimde daha da şaşıyorum.

"Seninle tanıştım çünkü senden o kadar etkilenmişim ki seni gerçek hayatta görmek zorundaydım." Derin, yumuşak sesi, içime işleyen düşünceli bir tonla daha da derinleşir. "Jason'ı tanıdığım onca yıl boyunca, onun ailesi umurumda değildi, bu yüzden seni tanımıyordum. Anlaşılır bir şekilde, benim dünyamdaki erkekler ailelerini işlerinden uzak tutmayı severler. Sen kazayı geçirdiğinde ben zaten hapisteydim, bu yüzden bu olaydan haberdar olmadım. Öyleyse asıl soru, seni neden aradığımdır?"

"Neden?"

"Babanın yaptığını öğrendiğimde o kadar öfkelenmişim ki, onun zayıflıklarını öğrenmek istedim. Onu yok etmek için bu zayıflıkları ona karşı kullanmak istedim. Bir adamı ailesini kaybetmekten daha hızlı yok eden hiçbir şey yoktur." Parmağını burnumun köprüsüne doğru kaydırды. "İnan bana, biliyorum. Bir kez kaybettikten sonra asla eskisi gibi olamazsın

olmazsın. Ben yokken babam öldü. Onu bir gün daha görebilirdim diye düşünmek beni paramparça etti. Hâlâ da ediyor. Jason'ı yok etmek ve senden başlayarak ondan her şeyi almak istedim. Sonra yüzünü gördüm ve tarif edemediğim bir şey oldu ve o gece beni kulübe götürdü. *Benim kulübüme*, senin benim için dans ettiğin kulübe."

Parmağı dudaklarıma dokundu ve nefesim, korku ve heyecanın karışımıyla kesildi. Böyle bir zamanda nasıl böyle bir şey hissedebiliyorum, bilmiyorum.

"Seni öldüremem Serenity," diye ekledi. "Görünüşe göre henüz o kadar da berbat durumda değilim."

Boğazımdaki devasa yumruyu yutuyorum, kendimi parçalamamak için elimden geleni yapıyorum. Bu duruma çok kızgınım, ama daha çok, onunla birlikte olmamam gereken bir riski aldığım için kendime kızgınım.

"O kadar aptaldım ki, tuzağına düştüm." Son cümleyi özellikle vurguluyorum çünkü onunla birlikte olmanın her anı bir tuzak gibi geliyor.

"Seni uyarmaya çalıştım."

Dudaklarımdan çıkan küçük kahkaha beni şok etti. Onu da. Bu kahkaha mizah dolu bir kahkaha değildi. Alaycı bir kahkahaydı. Tıpkı bizim gibi.

"Keşke daha çok çabalasaydın." Derin bir nefes alıp, yaklaşan gözyaşlarımı bastırmak için nefesimi tutuyorum. "Aramızdakilerin gerçek olduğuna gerçekten inanmıştım."

Gözleri, ham bir acının karanlık havuzlarına dönüşüyor. "Öyle."

Öyle mi...

Şimdiki zaman mı?

Bunu nasıl karşılamam gerektiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, bunun ne iyi ne de kötü olduğu ve bana hiçbir şekilde yardımcı olmadığı.

"Artık gerçeği biliyorsun ve Jason benim *bildiğimi* bilmiyor, seni bırakamam," diye ekliyor Dante, önceki duygusuz sakinliğini geri kazanarak.

"Beni burada kilitli tutamazsın." Sözlerim, fırtınada esen rüzgar gibi aceleyle dökülüyor. "İnsanlar beni özleyecek. Bugün babamı ve Matthew'u görmem gerekiyor."

O biraz uzaklaşıp dikleşti. "Baban başka işlerle meşgul olacak. Bu sabah saat yedide Matthew'un evi polis tarafından basıldı. Bahçesindeki kulübede yüz gram eroin buldular. Bu, onu en az yedi yıl hapis cezasına çarptırmaya yeter. Ama kim olduğunu düşünürsek, eminim babası, babanın yardımıyla bir şeyler ayarlayıp cezasını azaltacaktır

Cezasını azaltmak için babasının yardımıyla bir şeyler ayarlayacağından eminim. Kahretsin, hatta toplum hizmeti cezası bile alabilir. Ama asıl mesele, avukatlık yapamayacak olması. En azından uzun bir süre için. Ve vali, kızının böyle biriyle evlenmesine kesinlikle izin vermeyecektir. Bu haber zaten tüm ulusal haberlerde yer aldı."

Tek yapabildiğim, onun gücüne şok olmuş bir şekilde ona bakmak.

"Baban ve korumaların, Carla'nın yanında kaldığını ve yarın sergi için onunla New York'a gideceğini düşünüyorlar. Matthew ile olan skandal patlak verdikten sonra senin telefonundan onlara bir mesaj gönderdim. Sen de daha sonra onları arayıp bu maskeyi sürdüreceksin. Yani nerede olduğun ve kiminle olduğun hakkında tek kelime bile etmeyeceksin. Ayrıca işyerini arayıp hasta olduğunu ve New York'a gelemeyeceğini söyleyeceksin. Böylece arkadaşların ve ailen senin orada olduğuna, patronun da evde olduğuna inanacak."

Dudaklarım titriyor. Bunu düşünmesi ne kadar zekice. Bu fikir kesinlikle işe yarayabileceği için beni öfkeliyor. Carla, fuarda arkadaş olduğum başka bir stajyer. Dante ve Miko'ya ondan birkaç kez bahsetmişim çünkü çalışmalarını ve zevkleri benimkilere benziyordu, Jene-Rene bizi eşleştirdi.

"Ya bana inanmazlarsa?" Ve bu bahane ne kadar süre işe yarayacak? New York'ta sadece birkaç gün kalacağım.

"Onları sana inandıracaksın, Printsessa. Mümkün olduğunca uzun süre sana inandır. Gerisini biz hallederiz. Baban konusunda sabrımın sonuna geldim. Beni onu daha çabuk öldürmek zorunda bırakma. Ve kaçmaya çalışmak gibi parlak fikirler üretme. Eğer yaparsan, beni kızgın görmek istemezsin."

Bir adım geri çekilip gözlerini benden ayırıyor. Uzaklaşıp kapıda duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Bu arada, baban bizim hakkımızda her şeyi biliyor. Onunla konuşurken, kızgın olacağını unutma."

Harika, gerçekten harika. Ama bu, endişelenecek şeyler listesinde çok aşağıda.

Dante kapıyı açıp dışarı çıkarken, ben onun arkasından bakakalırım.

Anahtar kilitte döndüğünde, ne kadar büyük bir belaya bulaştığımı anlıyorum.

Esir alınmışım. *Kaçırılmışım.*

Ve buraya kendim gelmişim. Tanrım, ne yapacağım ben?

Bölüm 35

Dante

Serenity, babasının gerçekte kim olduğu hakkındaki gerçeği bilmek istiyordu.

Ona söylemeli miyim, söylememeli miyim diye düşündüm, sonra söylemem gerektiğini anladım.

Ondan bunu saklamamın imkânı yoktu. Ne benim hakkımdaki gerçekleri, ne de babası hakkındakileri.

Onun ne tür bir adam olduğunu bilmesini istedim, böylece benim yaptıklarımı anlayabilirdi. Şimdiye kadar yaptıklarımı ve yapmayı planladıklarımı.

Merdivenlerden aşağı inerken, olan biten her şeyin ağırlığıyla adımlarım ağırlaşıyor. Matthew'a bir ders verdiğim için hissedeceğimi sandığım tatmini bile hissedemiyorum.

Serenity bana onunla karşılaştığını anlattıktan sonra, dün harekete geçtim. Kişisel olarak benim için çalışan polis arkadaşlarımdan küçük bir yardımıyla, müthiş bir plan yapabildim.

Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Jason'ın, Matthew'u onun bile kurtaramayacağı kadar derin bir çukura düşürdüğümü hemen anlayacağından bile endişelenmiyorum.

Matthew cezalandırılacak ya da benim gibi hapis yatacak. Çıktığında hayatı bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Jason'ın endişelenecek daha önemli şeyleri var.

Benim de öyle. Az önce Virgo ile konuştuğumda, o e-postalarda ne bulduğunu anlattı.

Onun ortaya çıkardığı şey, beni ortadan kaldırmak için yapılan gizli bir komplo idi. Jason, Z adında biriyle çalışıyor. Yakalamamız gereken büyük balık bu. Jason'a e-postalar gönderip beni tuzağa düşürmesini istedi.

Beni takip edip fotoğraflar çeken adamın adını da biliyoruz. Adı Roland Patterson. Onu hiç duymadım ama muhtemelen küçük çaplı bir suçlu olduğu içindir. Buna rağmen, nasıl hareket edeceğini ve izini saklayacağını iyi biliyor.

Tam adını öğrendiğimiz için Virgo şu anda onu bulmaya çalışıyor.

Bana e-postaları göstermek ve sonraki adımları planlamak için her an buraya gelebilir.

Onunla konuştuğumdan beri, Serenity ile olan berbat durumumu çözmek zorunda kaldım. Tabii ki Virgo bundan hiç memnun değil.

Biri onu aramaya gelirse, durumu olabildiğince inandırıcı hale getirmek için hızlıca düşünmek zorunda kaldım. Bu, arabasını garajıma çekip, takip cihazını yeniden ayarlayarak Carla'nın evindeymiş gibi görünmesini sağlamak anlamına geliyordu. Telefonunu da ayarladım ve yarın New York için her şeyi hazırlayacağım.

Önümüzdeki birkaç günün zor geçeceğini hissediyorum. Ondan sonra bir çözüm bulamazsam ne yapacağımı bilmiyorum.

Serenity artık benim için bir riskten daha fazlası. Şimdi her zamankinden daha fazla.

Yine de onu kaybetmek, hayati bir organımı kaybetmişim gibi hissettiriyor.

Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Zihnim uyuşmuş durumda ve sanki başka birinin vücudunda dolaşıyormuşum gibi hissediyorum.

İlişkimizin bitmesi gerektiğini biliyordum ama bu onu istememi engellemedi. Hâlâ istiyorum.

Oturma odasına girdiğimde, ön kapının açıldığını duyuyorum. Bu Virgo olmalı.

Birkaç saniye sonra, dilini tutmak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor.

Birbirimize karşılıklı saygı duyduğumuz için asla sınırları aşmayız. Ama bazen bazı şeyler söylenmesi gerekir. Serenity ile yarattığım ve haftalar önce beni uyardığı sorun hakkında gerçekte ne düşündüğünü duymak üzere olduğumu hissediyorum.

"Selam," diyor ve merdivenlere doğru bakıyor.

"Selam."

"Bize atıştırmalık hazırlamak için aşağı koşarak gelmeyecek, değil mi?" Sesindeki alaycı tonu hak ediyorum.

"Hayır. O benim odamda kilitli."

"Kilitli mi?" Kaşlarını kaldırır ve bana sert bir bakış atar.

"Virgo, bana biraz müsaade et. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Öyle olmayacağını söylediğimde her şeyi mahvettiğimi biliyorum ama oldu. Ama ben halledeceğim."

Çenesini sıkıyor ve bana bir şeyler söylemek istiyor gibi görünüyor ama kendini tutuyor.

"Tamam. Seni rahat bırakayım." Kararlı bir şekilde ellerini kaldırır. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur Dante. Ya da belki de

olur. O zaman sen de endişelenmene gerek kalmaz."

İkincisi için dua etse daha iyi olur. Bundan sonra olacak her şey anlık kararlarla şekillenecek.

"Gerçek soruna odaklanalım." "Dante, o gerçek bir sorun."

"Ben hallederim dedim." Bu sefer sesimdeki sinirimi gizleyemiyorum. En yakın arkadaşım tarafından bile sorgulanmaktan veya eleştirilmekten nefret ediyorum.

"Peki." Virgo dudaklarını onaylamayan bir şekilde sıkıştırır ama yüzü yumuşayıp iş moduna geçtiğinde minnettar olurum.

"Oturalım."

Kanepeye gidip karşılıklı otururuz.

Virgo ceketinin iç cebine uzanır ve katlanmış birkaç kağıt çıkarır.

"Bunlar e-postalar. İlkine bak." Kağıtları bana uzatıyor. Kağıtları alıp açıyorum ve mesajı okuyorum.

Şöyle yazıyor:

Zaitsev'deki o insanlar senin sıkı çalışmanı hak etmiyorlar. Creed de öyle. İsteddiğimi yaparsan ödüllendirileceksin.

Roland Patterson'ı Dante'yi takip etmesi ve onu uzaklaştırmak için elinden geleni yapması için görevlendirin. O, bizim istediğimiz kadar ihtiyatlı davranacaktır. Ona benim gönderdiğimi söyleyin ve planlarımızdan haberdar edin. Bu işi ayarladığınızda bana rapor verin.

Z

"Siktir." Elimi alnıma bastırıyorum. Detayları kendim görmek, anlatılmasından daha güçlü bir etki yaratıyor.

"Roland'ı bulmaya odaklanmalıyız." Virgo başını sallar. "Ona ulaştığımızda umarım cevapları buluruz ve bu Z denen kişinin kim olduğunu öğrenebiliriz. Şu ana kadar Roland'ın şehir merkezinde çalıştığını biliyorum, bu yüzden aramaya oradan başlamalıyız. Bilinen son yeri İtalyanların işlettiği bir rehin dükkanı. Bugün o bölgeyi ve onun sık gittiği yerleri kontrol edebiliriz."

"Mükemmel. Manuel'e de biraz araştırma yapmasını söyleyeceğim. Roland, onun hakkında bilgi topladığımı öğrenirse, onu tek bir nedenden dolayı aradığım aşikar olur." Manuel, Diaz Karteli için çalışan bir arkadaşım. İnsanlar onun beni tanıdığını bilmiyor, bu da onu bu tür işler için mükemmel kılıyor

Bu tür işler için mükemmel bir seçim. Borya'yı Serenity ile burada kalması için ayarlayacağım. "Levka iz sürmede bize yardımcı olabilir." O adam okyanusta bir iğne bile bulabilir. Küçük bir adamı aramamıza yardım edebileceğine inanıyorum.

"Kulağa iyi geliyor." Başını sallar. "Beni endişelendiren şey, tüm bunların nedenini hala bilmiyor olmamız. Bunun e-postalarda yazacağını umuyordum ama sanırım bu konuları tartışmak için yüz yüze görüşmüşler, böylece izleri asla bulunamasın diye."

Öfkemi bastırmak için dudağımın içini ısırıyorum. Şu anda üzerinde çalışabileceğimiz bir şey var ama her şey hala çok belirsiz.

"Bunların hepsi saçmalık, Virgo. Olmaması gereken saçmalıklar." Sanki hayatım zaten yeterince zor değilmiş gibi.

"Biliyorum."

"O pislik herif, babamın yanında çalışarak devlette yükselebilmek için bizim evde büyüdü. Şimdi de yüzümüze tükürüyor. Igor ise o kadar kör ki bunu göremiyor."

"Onların karşılıklı yarar sağlayan bir ilişkisi var. Hepsi bu. Onlar gibi adamlar arasında böyle bir ilişki kurulduğunda, önemli olan hiçbir şey kalmaz, ta ki önemli hale gelene kadar. Meseleyi kendi eline almak, yapabileceğin en iyi şeydi."

"Evet, çünkü aksi takdirde Jason'ın ne planladığını bilmeden cehenneme uçardık." Şu anda olanlar, her zaman endişelendiğim şeyin aynısı.

O lanet olası pislik, babam ve Igor'un kontrol edebileceklerini sandıkları bir adam. Bu güç, Jason'a çok fazla ayrıcalık tanıdı, bana yaptıklarından da anlaşılacağı gibi. Şimdi de bu.

"Bu isimlere sahip olmak, işimize geri döndüğümüz ve sadece samanlıkta iğne aramadığımız anlamına geliyor." Virgo'nun gözleri kararır. "Roland'dan cevaplar alırsak, bunu geride bırakıp planın bir sonraki aşamasına geçebilirsiniz."

Son aşama: *Jason'ı öldürmek.*

Serenity'nin babasını öldürmeyi planladığımı doğruladığımda yüzündeki dehşet ifadesini asla unutmayacağım.

Ona babasının gerçekte kim olduğu konusunda bomba gibi bir haber verdikten sonra, onun bunu anlaması beni şaşırtmadı. Ama anlasa da anlamasa da, o onun babası. Bütün bunların dışında var olan bir sevgi var.

İşler zorlaştığında bunu hatırlamam gerekiyor. O, benim hak ettiğimi düşündüğüm adaleti düşünmeyecek.

"Evet. Bir sonraki kısım." Kararlılıkla başımı sallıyorum ama Serenity aklımdan geçiyor. Son kısım muhtemelen onu mahvedecek. Keşke bunu umursamıyor olsaydım.

Virgo bana taş gibi bir bakış atar ve geldiği andaki ruh haline geri döner. "Onunla ilgili gerçekten ne yapacaksın, Dante?"

Onun hakkında düşündüğümü bilmesi beni şaşırtmamalı.

Ona bu konuyla ilgileneceğimi söylemekten daha anlamlı bir şey söylemeyi düşünüyorum ama hala aklıma bir şey gelmiyor.

"Henüz bilmiyorum, ama bir şeyler bulacağım. Bu... karmaşık bir durum." Geçen gün bunu söylediğimde, durumun kontrolden çıkmasını engelleme şansım hala vardı.

"Yine mi karmaşık? Bence o aşamayı geçtik, sence de öyle değil mi? Artık planlarımızı bildiği için bizim için bir yükten daha fazlası. Biz derken, sen ve ben." Parmağını kendinden bana doğru salladı. "Görmemesi ve duymaması gerekenleri gören ve duyan *yüklerle* genellikle ne yaptığımızı biliyorsun."

Bu konuda çok bilgiliyim ve böyle bir çözüme şimdiden başımı sallıyorum.

"Ona zarar vermeyeceksin. Ciddiyim, Virgo. Ona hiçbir zarar gelmemeli."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, sonra sonunda başını sallıyor. "Tamam."

Ona bir keresinde, ona zarar vermektense önce ölmeyi tercih

edeceğimi söylemiştim. O zaman da ciddiydim, şimdi de

ciddiyim, çünkü bu gerçekten önemli.

Ayrıca, yalanlarım ve sırlarımla ona zaten yeterince zarar verdim.

Onunla birlikteyken, her şeye sahip olduğumu hissettiğim birçok an vardı. O günlere geri dönmek için her şeyi verirdim.

İnanmak istediğim başka bir acı tatlı yalan olsa bile.

Bölüm 36

Serenity

"New York'tan döner dönmez seni görmek istiyorum." Babam öfkелendiğinde bana karşı kullandığı tonu kullanıyor. Normalde umurumda olurdu. Ama şimdi umurumda değil.

"Tabii baba." Ona cevap vermek için olabildiğince kayıtsız davranmaya çalışıyorum. Ona duyduğum tiksintiyi gizlemek için.

"Bu kadar akılsız olabileceğine inanmıyorum. O adama neden zaman ayırman gerektiğini düşündün ki?"

Tabii ki Dante'den bahsediyor.

Bu soru, şu anda dinlemeye tahammül edebildiğim babamdan geliyor olsa da, iyi bir soru. Ayrıca, yargı gücümle ilgili yorumuna bile kızamıyorum. Ve nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Dante ile konuştuğumdan beri kendimi uyuşmuş hissediyorum. Bu yaklaşık üç saat önceydi, ama bu his ruhumdan kaybolmadı, havada asılı duran karanlık bir felaket hissi de geçmedi.

Telefonu kulağıma dayayıp Dante'nin korumasına bakıyorum — Dante'nin Borya dediği, su domuzu gibi görünen adama.

Dante'nin az önce durduğu yerin karşısındaki pencerenin yanında duruyor. Onun karşısındaki pencere kenarında oturuyorum ve onun iri cüssesine kıyasla kendimi Alice Harikalar Diyarında'daki Alice gibi küçük hissediyorum. Dante ile aynı boyda ama aşırı vücut geliştiricilerde gördüğünüz türden kasları var.

Burada, söylememem gereken bir şey söylemememi sağlamak için bulunuyor.

Ya da kaçmak gibi

parlak kaçma fikirleri üretmem için burada. Sanki yapabilirmişim gibi.

Tabii Dante'nin daha önce verdiği uyarıya rağmen, bunu milyonlarca kez düşündüm, ama milyonlarca şekilde başarısız olacağımı gördüm. Ayrıca şeytanı kızdırarak babamın ölümünü hızlandıracak hiçbir şey yapmak istemem.

Yirmi dakika önce Borya telefonumu bana verip aramalarımı yapmamı söyledi. Dante geri gelmedi ve Borya'yı gönderdi, bu yüzden dışarı çıktığını düşündüm. Ya da belki de tutsaklarına böyle davranıyordur. Eminim ben onun ilk tutsağı değilim.

Önce Jene-Rene'nin sekreterini aradım ve grip olduğumu, bu yüzden New York'a gelemeyeceğimi söyledim. Bunu duyduğuna pek sevinmedi, Jean-Rene'nin nasıl olacağını tahmin edebiliyorum. Sonra Miko ile konuştum,

o da babam kadar bana kızgındı. Ama en azından Dante'yi artık görmediğimi söylediğimde sakinleşti.

"Serenity, hâlâ orada mısın?" Babamın sesi kulağımda fırtınadaki gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

"Evet, baba, buradayım."

"Sana çok kızgıyım."

"Anladım. Bak, kapatmam lazım." Bu çok zor. Yapamıyorum. Dante'nin onu öldürmek istediğini bilerek ve şimdiye kadar bildiğim her şeyin yalan olduğunu düşünerek onunla konuşamam.

"Henüz seninle işim bitmedi. Bence New York'a gitme, buluşalım da düzgünce konuşalım. Bugün Matthew'la çok şey oldu ve seni görmem lazım."

Hayır, hayır, hayır. Kötü fikir. Bunu yapamayız. Miko'yu sakinleştirmek için çok uğraştım ve ona iyi olduğumu söyledim. Babamla da aynısını yapmam gerek.

Anında panik moduna geçiyorum, ama sonra ona ne söyleyeceğimi tam olarak bildiğimi fark ediyorum.

"Baba, seninle buluşmayacağım ve kesinlikle New York'u es geçmeyeceğim. Natalie'nin işine büyük saygı duyuyorsun, ama benimkine değil. Artık umursamadığım ve Matthew'u umursamadığım bir aşamadayım. Bu şeyler, sen hayatımı kontrol etmeye çalışıp durduğun ve ben de sana olan aptalca sevgim yüzünden köpek gibi emirlerini yerine getirdiğim için oldu." Bu sözlerin ağzımdan bu kadar kolay çıkmasına şaşıyorum. "Her şeyden uzaklaşmam lazım. Medya, Matthew'un skandalıyla bayram edecek ve benim adım da bu skandala bulaşacak. İnsanlar bizi birlikte gördü ve muhtemelen nişanlanacağımızı biliyorlar. Lütfen bana biraz zaman ver."

Hatta sessizlik oluyor. O kadar sessiz ki, telefonu kapattığını düşünüyorum. Ama sonra hızlı bir nefes alma sesi duyuyorum.

"Tamam..." diyor uzun bir duraklamadan sonra. "Peki, sana zaman vereceğim. En azından Miko'yu da yanında götürür müsün?"

"Hayır. Bakıcıya ihtiyacım yok baba. Artık çocuk değilim."

"Biliyorum. Ama bu adam dengesiz. O insanlar bana ulaşmak için sana her türlü şeyi söyleyecekler."

O insanlar mı? Sanki o da onlardan biri değilmiş gibi.

Dante bana ne tür şeyler söyleyecek sence? Gerçeği mi?

Üzgünüm baba, senin Rus mafyasının bir üyesi olduğunu zaten biliyorum.

"Bana seninle ilgili hiçbir şey söylemedi." Yalan söyleme konusunda onun kadar iyi olduğumu görüyorum. O zaman o kadar kendinden emin konuşmuştum ki, ben bile kendime inandım.

"Yine de, o tehlikeli biri."

"O bana zarar vermez." Neden bunu bu kadar emin bir şekilde söylediğimi bilmiyorum. Sanki gerçekten buna inanıyormuşum gibi. Belki de umduğum şey budur. Dante'nin beni öldüremeyeceğine dair verdiği güvenceyle ilgili değil. Bu kabustan önceki halimize tutunmak istediğim başka bir şeyden kaynaklanıyor. Doğru olmasa bile.

"Bunu sana o mu söyledi?" Babamın sesi sertleşiyor.

"Önemli değil. Artık onunla görüşmüyorum, endişelenmene gerek yok." Keşke bilseydi, endişelerimiz daha yeni başlamıştı. "Şimdi gitmeliyim baba. Birkaç gün sonra görüşürüz."

"Tamam. Serenity..."

"Evet."

"Seni neredeyse kaybediyordum." Sesi yumuşak ve nazikti. Ondan alışık olmadığım iki şey. "Geçen yıl seni neredeyse kaybediyordum. Anneni kaybetmek beni mahvetti. Seni de kaybedeceğimden korkuyorum. Bu yüzden böyle davranıyorum. Sadece seni görmek istedim çünkü iki haftadır yoktum ve geri döndüğümde ortalık karışmıştı. Ama... sen işini yap ve kendine ait alanını koru. Birkaç gün sonra görüşürüz."

Sözleri beni etkiliyor. Babamın en son ne zaman bu kadar içten sözler söylediğini hatırlamıyorum. Yine de o Jekyll ve Hyde gibi. Bana bir şekilde konuşurken, aslında başka bir şekilde davranıyor.

"Bu benim için çok önemli. Seni de kaybetmek istemiyorum." Ciddiyim, ama onu çoktan kaybettiğimi biliyorum. "Birkaç gün sonra görüşürüz."

"Hoşça kal."

Telefonu kapatır ve ben de hala telefonu tutan elimle yanıma inerim.

Borya öne çıkarak hala burada olduğunu hatırlatır ve telefonu almak için elini uzatır.

Parmaklarını şıklatarak, telefonu ona vermemi işaret ediyor. Veriyorum.

"Hadi, ver onu bana."

Telefonu aldığı anda dışarı çıkar ve kapıyı kilitler. Dante'nin ona verdiği emirleri yerine getirir.

Onunla tanıştığımda bana adını söyledi, telefonları etmemi ve sadece gerekli olanları söylememi söyledi.

Şimdi yine yalnızım, düşünmek ve kederimde boğulmak için bırakıldım.

Pencereden, binalarla karışan parlak gökyüzüne bakıyorum.

Her şey çok canlı görünüyor ve harika bir gün gibi duruyor.

Bu canlı manzara, cenazede şaka yapmaya çalışan biri kadar beni rahatsız ediyor. Hayatımdaki her şey tam anlamıyla mahvoldu ve ben, aşık olduğum şeytanın yatak odasında sıkışıp kaldım.

Şimdi ne olacak?

Beni kurtarmaya çalışabilecek insanlar, benim güvende olduğuma inanıyor ve ben bu odada endişeden ölmek üzereyim.

En azından birkaç saat önce Dante'nin hizmetçisi Fern bana yiyecek ve su verdi. Beni buraya getirdiğinde onu bir kez görmüştüm. Sadece Rusça konuşuyor, bu yüzden çok az sohbet ettik.

Bugün beni gördüğünde utanmış görünüyordu ve hiçbir şey söylemedi. Ben de sessiz kaldım ve ona yemeği verip, sonra da lanet kapıyı tekrar kilitleyerek çıkmasını izledim. Bunların hepsi hiç beklemediğim çılgın saçmalıklar.

Carpe diem diye bir şey yokmuş. Sadece uçurumun kenarında yaşamının verdiği heyecandan yoruldum.

Mümkün olan en kötü şekilde yandım ve bundan sonra ne yapacağımı bilemiyorum.

Sonuç olarak babam kötü bir adam. Bu yüzden buradayım ve bir çözüm bulmak için buradan başlamam gerekiyor.

Babam, başarı merdivenini tırmanmak için yaptığı her şeyden dolayı kötü ve sahtekar. Bunu biliyorum ve kabul ediyorum. Ama...

Büyük "ama" ise, onun ölmesi, öldürülmesi, *cinayete kurban gitmesi* düşüncesi, sanki iki ucu keskin bir bıçakla parçalanıyormuşum gibi içimi parçalıyor.

Bu beni de kötü biri yapar mı?

Babamı kaybetme endişesi beni onun kadar kötü mü yapıyor? Bunun böyle olmasını istemiyorum. Ama hislerime engel olamıyorum.

Hem annemi hem de Avery'yi kaybettim. Avery benim için bir kardeş gibiydi. Harper gibi. Ama bir ebeveyni kaybetmenin verdiği acı, kimsenin tam olarak tarif edemeyeceği bir şey. Ruhunda, ne yaparsan yap dolduramayacağın bir boşluk bırakıyor. Zaman iyileşmeye yardımcı oluyor, ama asla tam olarak iyileşmiyorsun.

İnsanlar bazen zaman geçtikçe acıyı unutarak iyileşir, ama sevdiğiniz birini kaybettiğinizde onu asla unutmak istemezsiniz. Unutmamak, onu nasıl kaybettiğinizi her zaman hatırlayacağınız anlamına gelir.

Dante babamı öldürürse, bu beni mahveder.

Annem, kontrol edemediği bir hastalık yüzünden öldü. Bu farklı bir şey.

Günün geri kalanı sanki bir asır geçmiş gibi geçiyor. Dante'nin geri gelmesini bekliyorum ama kapı her açıldığında gelen başka biri oluyor.

Fern bana daha fazla yemek getiriyor, sonra boş tabakları topluyor. Borya da kaçmaya çalışmadığımı kontrol etmek için geliyor.

Dante kapıdan içeri girene kadar neredeyse gece yarısı oluyor ve beni pencerenin yanında otururken görünce şaşırıyor.

Kapıyı kilitlediğinde yine o soğuk bakışını atıyor. Sonra ceketini çıkarıyor ve krem rengi gömleğinin omzunda bir kan lekesi belirliyor.

Gömleğini çıkarırken gözlerini benden ayırmıyor. Yirmi dört saat önce altında olduğum sert vücudunu görünce içimde bir sıcaklık hissedince kendime kızıyorum. Ama sonra omzunun yakınında bir kesik olmadığını fark ediyorum, yani kan onun kanı değil.

Panik boğazımı sıkıştırıyor ve ilk aklıma gelen şey bunun babamın olduğu.

"Merak etme, baban hala hayatta," diyor, yüzümde o kadar belirgin ki alnımda yazıyor gibi olan endişemi okuyarak.

Ona cevap vermiyorum. Bu dünyada endişelenecek onca şey varken, nasıl bana endişelenmememi söyleyebilir?

Her halükarda, o kadar kızgın ve korkmuşum ki, yanlış bir şey söylememek için tek kelime bile etmemeliyim.

"Pijama giymemişsin." Gözleri vücudumda dolaşıyor.

Ona keskin bakışlar atmaya devam ediyorum. *Yatmak* için giyineceğimi düşündüğüne inanamıyorum. Daha önce kurallarını koyduktan sonra, ikinci saniyeden itibaren gerçek kıyafetlerimi giydim.

Gücümü topladığım anda gerçek kıyafetlerimi giydim. Bir parçam aptalca onun beni eve göndereceğini umuyordu. Tabii ki bu asla olmayacaktı, ama burada bir gece daha kalmak yatmak için giyinmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Sırıtarak bakışlarını sertleştirir. "Tamam, konuşmuyorsun. Anlıyorum.

Umarım ben duştan çıktığımda fikrini değiştirmiş olursun." Fikrimi değiştirmek isterdim ama neye değiştireceğimi bilmiyorum.

Konuşmak, neler olup bittiğini öğrenmenin ve belki de bunu düzeltmek için bir şeyler yapmanın tek yolu. Ama babamı öldürmekle ilgili ne söyleyeceğini duymaktan korkuyorum. Onun ağzından böyle bir şey duymaktan çok korkuyorum.

O, hiç umursamadan pantolonunu ve boxerını çıkarırken, karnımda bir sıcaklık hissi devam ediyor. Düşman olduğumuzu keşfetmemiz, artık birbirimizi çıplak görmememiz gerektiği anlamına geldiğinden eminim. Ama o umursamıyor gibi görünüyor.

Dante, tilki gibi kurnaz gözlerle bana bakarak banyoya doğru yürüyor. Kapıdan girerken gözlerini benden ayırıyor ve bana sert kalçalarının bir görüntüsünü bırakıyor.

Onun gibi erkeklerin böyle bir güzelliğe sahip olması suç sayılmalı. Ama yine de, sanırım bu ona yakışıyor. O, "güzel şeytan" teriminin mükemmel bir örneği.

On dakika sonra geri geliyor, saçını havluyla kurularken, alt kısmı dün gece sanki onun kız arkadaşımıymışım gibi dolaba koyduğum süper kabarık beyaz havlulardan biriyle sarılmış.

Bu geceki halime bak. Onu görmekten neredeyse dayanamıyorum ve beni ondan uzak durmam için uyardıma çalışan mantığımı, kaçmam için bana bağılıyor. Kaçacak bir yer olsaydı, şimdi onu dinlerdim.

Dante saçını kurutmak için kullandığı havluyu köşedeki küçük çamaşır sepetine atıyor ve sanki beni anlamaya çalışır gibi bana sert bir bakış atıyor.

"Yatağa gir, uyuyacağız," diye emrediyor.

Vücudum kaskatı kesiliyor ve ciğerlerim sıkışıyor. Yatağa girmek ya da uyumak istemiyorum. Onunla birlikte ikisini de yapmak istemiyorum. Cevaplara ihtiyacım varken kesinlikle istemiyorum.

"Beni burada ne kadar tutmayı planlıyorsun?" Saatlerce konuşmadığım için sesim kaba ve kurudur. "Bana emrettiğin her şeyi yaptım."

Dudakları sanki gülümseyecekmiş gibi titriyor ama gülümsemiyor. "Henüz emin değilim. Bakalım ne olacak."

"Bu ne anlama geliyor?" Bunun, babam ölene kadar beklemem gerektiği anlamına geldiğini biliyorum, ama haklı olup olmadığımı bilmem gerekiyor.

Şimdi gülümsüyor ve keşke gülümsemeseydi diyorum. "Şu anda böyle şeyleri konuşmamamız daha iyi."

Dudaklarımı o kadar sert ısıyorum ki derimi delip kanın tadını alıyorum. "Çünkü artık bir tehdit olmadığımı da beni bırakacaksın, değil mi?"

"Öyle bir şey."

Ne pislik adam. "Yani babam öldüğünde mi?" Her kelimedede hissettiğim dehşeti kontrol edemiyorum. Nasıl dayanabildiğimi bile bilmiyorum ve bu dehşet kalbimin durmasına neden olmadı.

"Dediğim gibi, şu anda bu tür şeyleri konuşmamamız daha iyi." Çenesi sıkılır ve kaşları sert bir çizgiye dönüşür.

"Şu anda bu konulardan konuşmam gerekiyor. Babamı öldüreceğini nasıl kabul etmemi bekleyebilirsin?" Babam hakkında bana ne söylediği önemli değil, bunu kabul etmemi ciddi olarak bekleyemez.

"Bunu beklemiyorum, ama olan oldu ve kimse bir şey yapamaz."

"Hiçbir şey mi?" Bu, duymaktan korktuğum tek kelimeydi. Onu bunu söylemeye zorladığım için suçluyum.

"Hiçbir şey." Sesi daha sert. "Bir şeyler olmalı." "Yatağa gir."

Şakaklarımda kan basıncı yükseliyor ve duvarlar üzerime çöküyor gibi hissediyorum. Yine bayılacağım. Bunu biliyorum. Bu sefer uyuşturucuya bile gerek kalmayacak.

"Hayır. Burada kalacağım, çok teşekkür ederim." Gözlerimi ve ruhumu yakıp kavuran sıcak gözyaşlarını geri püskürtüyorum.

"Orada kalmayacaksın. Şimdi yatağa gir lan." Bir köpeğe oturmasını söyler gibi yatağı işaret ediyor.

"Hayır."

"Bunu göreceğiz."

Bana o kadar hızlı yaklaşıyor ki, şaşkına dönüyorum. Sanki ışık hızında hareket ediyor.

"Benden uzak dur." Yoldan çekilmeye çalışıyorum ama kolumu tutuyor.

Panik içimi kaplar, ama bu sabah kaçmaya çalıştığımda gösterdiğim tepki gibi değil. Bunun yerine, savaşma isteği içimi kaplar ve onun yüzüne bir tokat atarım.

İlk görüşte aşık olduğum o parlak mavi gözler bana şaşkınlıkla bakıyor, muhtemelen çünkü o zamandan beri ona göre omurgasız, zayıf bir kız imajını yansıtıyordum.

Ben zayıf değilim. Sadece istemediğim şeyler yaşadım, şu anda olanlar da dahil.

Ve o. Bana karşı hisler beslememe neden olduğu için ondan nefret ediyorum.

Kolumu daha sıkı tuttuğunda ona tekrar tokat atmaya çalışıyorum, ama işe yaramıyor. Dante, daha önce yaptığı gibi beni tek hamlede kaldırıyor. Sonra yatakta, o üstümde beni bastırıyor. Beni bir tür kilitle tutuyor, bir eliyle kollarımı başımın üstünde tutarken, diğer eliyle beni bastırıyor.

Onu üstümden atmak için bacaklarımı tekmeliyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"Çekil üstümden."

"Hayır. İtaatsizliğin nasıl bir şey olduğunu gördün mü, Printsessa?" Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve yüzüme yaklaşıyor. Çok yakın. O kadar yakın ki aynı havayı soluyoruz. "Bir tavsiye: bana karşı gelmeyi bırak. İşleri daha da kötüleştirirsin. İnan bana, *bu sefer* seni iple bağlamaktan ve itaat etmeye hazır olduğundan emin olana kadar sıkı küçük amını şaplaklamaktan çekinmeyeceğim."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, bana bunu yapmaması için dua ediyorum. "Bırak beni Dante. Bırak gitsem."

Birkaç saniye bana bakar, sonra alnını alnıma dayar. Onun teninin bana değmesini ve kokusunu bu kadar yakınımda hissetmeyi sevdiğimden nefret ediyorum.

Kocaman penisinin karnıma dokunması, beni istediğini gösteriyor. Hala beni istiyor. Kafasını kaldırıp gözlerine baktığımda, bunu anlıyorum.

Benden karanlık sırlarını saklamış olabilir, ama ona baktığımda içini okuyup beni istediğini anlayabilirdim.

"Keşke." Diye nefes alır, sıcak nefesi eskiden bana dokunduğu gibi tenimi okşar. "Aramızdaki sorun hep bu oldu. Seni bırakamıyorum, bırakmam gerekse bile."

Dante üzerimden kalkar, ellerimi serbest bırakır ama bakışları ve sözlerinin hayaletiyle beni hala yatağa sabitler.

Onun gözlerinde benim hissettiğim aynı özlemi görüyorum, sonra bakışlarını benden ayırıyor ve ışığı kapatıyor.

Yanımda uzanır, sırtını bana dönerek yan yatar. Ay ışığında sırtının inip kalkışını izlerken, aklıma *yeni* bir fikir gelir.

Dante hala beni istiyor. Bunu pratikte söyledi. Bunu kendi lehime kullanabilir miyim? *Kullanabilir miyim?*

Bu noktada, o kadar çaresizim ki her şeyi denemeye hazırım.

Bölüm 37

Dante

"Bugün neler oluyor patron?" Borya mutfağa girerken soruyor.

Levka da onun ardından içeri girer. İkisi birbirinin tam zıttıdır. Borya seni canlı canlı yiyebilecek bir dev gibi görünürken, Levka daha kısa ve zayıftır. Ama ikisi de seni bir saniyede yok edebilir. Bratva'nın en iyileridir ve son yirmi beş yıldır aileme hizmet etmektedirler.

Tezgaha yaslanıp iç geçiriyorum. Dün yoğun bir gündü. Bugün de aynı olacak, bu yüzden kafamı toparlamam lazım. Roland hakkında hiçbir şey öğrenemedik, ama halletmemiz gereken bazı hoş olmayan tiplerle karşılaştık.

Elde ettiğimiz tek bilgi, Roland'ın yaklaşık iki haftadır bu bölgede olmadığı ve listemize ekleyebileceğimiz birkaç yer daha bulduğumuzdu.

"Bugün de dünle hemen hemen aynı olacak," diyorum onlara, kahvemi yudumlarken.

Birbirlerine bakıyorlar, bu da onları rahatsız eden bir şey hakkında konuştukları anlamına geliyor. Muhtemelen Serenity ile ilgili bir şey.

"Ne?" Birinden diğerine bakarak, cevaplarını bekledim.

"Kız," diyor Borya kaşlarını kaldırarak. "Dante, ne yapıyorsun dostum?"

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Onu bana bırakın." Sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi konuşuyordum. Ama gerçekte durum tam tersiydi. Onunla ilgili hala lanet olası bir planım yoktu.

"O Jason'ın kızı, Dante," diyor Levka düşünceli bir ses tonuyla. Bana vaaz veriyormuş gibi görünmeden mantıklı konuşmak istediğinde kullandığı ses tonu. "Bu çok büyük bir sorun yaratıyor, eminim bunun farkındasındır. Sadece günler geçtikçe sorun daha da büyüyor."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Sadece, elimizdeki sürede ihtiyacımız olanı elde edebilmeyi umuyorum."

"Ya elde edemezsek?" diye sorar Borya.

Zaman burada benim düşmanım. Zamanım azalıyor. Tamamen bitmeden önce iki günüm var, sonra ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

"Bir çaresini bulurum. Sizden sadece size verdiğim görevlere odaklanmanızı istiyorum."

"Tabii ki."

Borya onaylayarak başını sallar. "O zaman yukarı çıkalım."

"Bekleyin, bugün farklı bir yaklaşım sergiledim." Serenity'nin dün geceki direnişinden sonra, bir şeyler değiştirmem gerektiğini hissettim. Buradaki işleri olabildiğince kolaylaştırmam gerekiyor. "O odadan çıkabilir. Kapıyı açık bıraktım. Ama izin verebileceğim tek şey bu. Kimse ona mesaj atmadıysa ve cevap vermesi gerekmiyorsa, telefon kullanamaz." Bu, Harper ve Miko onunla iletişime geçerse diye. Onlar benim en çok endişelendiğim kişiler. Neredeyse her gün onlarla iletişim halinde.

"Tamam," diye cevaplar Borya. "O zaman ben burada kalıp evrak işlerime başlayayım."

"Ben de bugünkü listemize başlayacağım," diye ekler Levka, başını hafifçe eğerek.

"Güzel, birazdan tekrar toplanınız. Virgo geldiğinde çıkmaya hazır olacağım." O yolda.

Saat yediyi biraz geçiyor. Erken başlamak istedik. Borya ve

Levka bana son bir kez başlarını sallayıp ayrılıyorlar.

Kahvemini geri kalanını bitiriyorum, ama artık tadı berbat çünkü

Kupayı tezgahın üzerine koyduğumda merdivenlerin gıcırdamasını

duydum. Serenity. Şu anda yukarıda tek başına olan tek kişi o.

Yine bütün gün dışarıda olacağım için onunla konuşmak istemem gerekirdi, ama

o uyanmadan gitmeyi umuyordum.

Dün gecedan sonra onunla tekrar yüzleşmek istemiyordum, hatta hiç yüzleşmek istemiyordum. Onu bu duruma düşürdüğüm için hala utanç ve suçluluk duymanın yanı sıra, onun yanında olamıyorum. Ona bakıp artık benim olmadığını bilmek çok zor.

Birkaç dakika sonra, koyu renk saçlı başını kapıdan içeri sokup etrafa bakınıyor ve gözleri bana takılınca gerginleşiyor.

Dikleşip, göğsünün düzenli inip kalkmasından dikkatli bir sıçramaya doğru değişen nefesini izledim. Bulunduğum yerden nabzının hızlandığını görebiliyordum.

Dün gece onun üstüneyken olduğu gibi.

Dün gece tek istediğim onu deli gibi sikmek ve gecenin geri kalanını onu tatmakla geçirmekti. Başından ayak parmağına kadar vücudunun her santimini yalamak

ayak parmağına kadar her santimini yalamak ve güneş doğana kadar onunla ziyafet çekmek istedim. Artık o insanlar olmadığımıza beynimi inandırmakta zorlandım.

"Günaydın." O konuşamayacak kadar şaşkın görüldüğü için ilk ben konuşuyorum.

"Günaydın." Parlak gözleri, kırılmak üzere olan ince buz üzerinde yürüyen birinin ihtiyatıyla beni süzüyor. Yaklaşıyor, ada mutfağın yanında duruyor, böylece benden hala oldukça uzakta. "Oda kapısı açıldı. Ne anlama geldiğini bilemedim."

"Bu, bugün dairede dolaşabileceğin anlamına geliyor. Hepsi bu."

"Beni odana kilitlediğin için kendini kötü mü hissediyorsun?" Bakışları keskinleşir, zehirli hançerler gibi içimi delip geçer.

"Hayır." Bu bir yalan. Elbette kötü hissettim, ama bunu itiraf edersem, onun üzerimde yarattığı derin etkiyi kabul etmiş olurum. "Dünkü kurallar geçerli. Borya sana göz kulak olacak. Fern sana yemek verecek."

"Anlıyorum." Zorlukla yutkunur ve sanki yerde bir şey arıyormuş gibi kısa bir süre aşağıya bakar.

Belki de bu onun gücüydü. Dün gece beni tokatlamak için kullandığı güç ve kuvvetin bir kısmı. Ve beni şok etmek için, ki onu hiç zayıf bulmamıştım.

Ama onun buna inandığını biliyorum.

"Sana biraz kıyafet aldım." Bir saat önce kişisel alışveriş danışmanımın getirdiği Neiman Marcus çantasını işaret ettim.

Çantaya bakar, sonra bana döner. "Sabahın bu saatinde alışveriş mi yapıyorsun?" "İstediğim saatte bana gelebilecek insanlar var."

"Tabii ki." Ellerini birleştiriyor ve dün gece benimle yapmaya çalıştığı konuşmaya devam etmek istediğini hissediyorum. "Seninle konuşmam lazım."

Beklendiği gibi, haklıydım. Onun yerinde olsaydım, olan biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmek isterdim ve bu durumdan kurtulmanın her yolunu düşünürdüm.

Onun nasıl hissettiğini anlıyorum ama bu, bu konuyu konuşmak istediğim anlamına gelmez.

konuşmak istediğim anlamına gelmez.

Serenity beni her zaman çelişkiye düşürmüştür. Onunla birlikteyken kafam ve kalbim olması gerektiği gibi uyum içinde çalışmaz. Bunun yerine, sanki o benim sahibimmiş gibi ona tepki verirler.

Bu yüzden o benim için her zaman tehlikeli olmuştur.

"Şu anda konuşuyoruz." Sesim daha sert. Öyle olması gerekiyor çünkü babası hakkında herhangi bir konuşmadan kaçınmaya çalışıyorum.

Bundan sonra konuşacağımız her şeyin, onun sefil hayatını sonlandırmamam için beni ikna etmeye çalışmasına yol açacağını anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Konuşmamız gereken şeyleri konuşmuyoruz." Bana bunu söylemek ona çok zor gelmiş gibi görünüyor. Güzel yüzü solmuş, gözleri umutsuzlukla kaplanmış. "Dante, babamın sonunda öleceğini bilirken, bu berbat durumu kabul etmemi gerçekten bekleyemezsin."

"Sana zaten söyledim, hiçbir şeyi kabul etmeni beklemiyorum. Durum bu ."

"Biliyorum ve anlıyorum. Babamın çok şey yaptığını anlıyorum. yanlış ve sırf o benim babam diye bunu görmezden gelmem." Elini kalbine koyar. "Dün onun bir sahtekar olduğunu bilerek onunla konuşmak dünyadaki en zor şeydi. Ama onu cezalandırmak için ölüm dışında gerçekten başka bir şey yapamaz mısınız?"

İşte bu. Bunca zamandır beklediğim soru. "Hayır."

Bu kelime dudaklarımdan dökülürken, Serenity sanki etrafımızı saran havaya karışıp yok olacakmış gibi görünüyor.

"Gerçekten mi Dante, ona yapabileceğin başka hiçbir şey yok mu? O ölmeli." Sesi narin boğazında takılırken, gözleri bana yalvarır.

"Göze göz, kana kan." Hayatımda Jason'ın ölmesini istemediğim bir an bile olmadı. Şimdi yaptığı tek şey bana bir neden vermektir. "Yapacak başka bir şey yok."

"Bir şey daha var."

Dişlerimi sıkarak, durmasını diliyorum. Fikrimi değiştirebilecek hiçbir şey yok, ama onu dinlemeye karar veriyorum. "Nedir o?"

"Ben."

İlk başta onu doğru duymadığımı sanıyorum, sonra umutla dolan, yuvarlaklaşan gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve onu gayet iyi duyduğumu anlıyorum.

Ama umarım düşündüğüm anlamı ifade etmiyordur.

"Ne demek 'ben'?"

"Beni de al. Beni de al, Dante."

Ona bakakaldım, şaşkınlıktan sessiz kaldım. Ama aklımda tek bir kelime yankılanıyordu: *yaramaz*.

Birkaç saniye önce, fikrimi değiştirmem için bana sunabileceği hiçbir şeyin olmadığına tamamen inanıyordum. Ama o yaramaz kız beni tamamen çözmüştü. Sonra

dün gece yine aptallık ettim, kalbim söylememem gereken sözleri söyledi ve ona onu bırakamayacağımı söyledim. Sözlerimi geri almak istedim ama çok geçti.

Şimdi bana bu dünyada vermemesi gereken tek şeyi teklif ediyor.

"Bunu yapamam." Sesim içimdeki çatışmayla dolup taşıyor.

"Yapabileceğini biliyorsun." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Onun ağlamasını görmekten nefret ediyorum. Son birkaç gün içinde benim yüzümden birkaç kez ağladı. "Beni alabilirsin. Babamın hayatı karşılığında benim hayatımı alabilirsin, böylece o yaşayabilir. İstedğin her şeyi yaparım ve soruşturduğun şey hakkında kimseye bir şey söylemem. Lütfen, lütfen babamı öldürme. Annemi zaten kaybettim. Farklı olduğunu biliyorum, ama ne demek istediğimi anlıyorsundur. Sen de anne babanı kaybettin. Onları geri getirmek ya da ölmelerini engellemek için elinden gelen her şeyi yapardın, biliyorum. O yüzden, aramızdaki ilişkinin gerçek olduğu konusunda söylediklerinin herhangi biri doğruysa, lütfen bana bunu yaşatma."

Ruhum çok incinmiş gibi hissederek, düzensiz bir nefes veriyorum.

Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama biri abartılı bir şekilde boğazını temizledi.

Başımı kaldırıp baktığımda, Serenity'nin hemen arkasında, mutfak kapısında Virgo'nun durduğunu gördüm.

O da dönüp onu gördü ve diğerleri gibi korkmuş görünüyordu. Ama benim gibi, Virgo'nun bir mafya patronu olduğunu hemen anlayabilirsin. O bir takipçi değil, bir lider ve bana çok kızgın bir şekilde bakıyor.

"Gitmeden önce konuşmamız gerek," diyor Virgo, gözleri beni delip geçiyor, tıpkı tek ve tek kavgamızda olduğu gibi, bir daha asla kavga etmeyeceğimize yemin ettiğimiz zaman. Neredeyse birbirimizi öldürüyorduk. Bu on iki yıl önceydi.

Onun gideceğini sanıyorum ama sonra Serenity'nin gitmesini beklediğini fark ediyorum.

O da durumu anlıyor ve bana döndüğünde, onun isteğinin, Dante'ye olan korkusundan daha önemli olduğunu görüyorum.

"Dante..."

"Bunu düşüneceğim." Onu durduruyorum. Bu tür yalvarışlar Virgo'da işe yaramaz. Ben soğuk ve acımasız olabilirim, ama şuradaki arkadaşım merhametsizdir. Eminim konuşmamızı yeterince duymuştur ve benim yerimde olsaydı, Serenity'nin yalvarışlarının aklında bir düşünceye dönüşmesine bile izin vermezdi. Virgo ailesinden nefret eder ve sevdiğini sandığı kıza bile merhametsiz davranırdı.

kız konusunda bile acımasızdı. "Giysilerini al ve yukarı çık. Fern kahvaltı hazır olunca seni çağırır."

O dinleyip konuşmaya devam etmeyi düşünmediğinde Tanrı'ya şükrediyorum.

Eğer Virgo'nun, onun bir yük olduğu için onu öldürmemi önerdiğini bilseydi, onu gördüğü anda kaçardı.

Ama beni dinle. Sanki ben daha iyiymişim gibi. Sadece farklı bir durumda kaldım.

Serenity küçük bir fare gibi yanından hızla geçer ve onun boyuna kıyasla yanından geçerken bir fareye bile benziyor. Virgo ve ben aynı boyda olduğumuz için, onun yanında durduğumda ben de öyle görünüyorum sanırım.

O ayrılır ayrılmaz ve merdivenlerdeki ayak seslerini duyduğumuzda, çenesini sıkıp omuzlarını dikleştirerek içeri girer.

"Aklını mı kaçırdın lan?" Sözleri bana roketatar gibi çarptı.

"Kaybetmedim. Tabii ki babasının hayatını bağışlamamı isteyecekti."

"Ama sadece bunu yapmadı, değil mi?" Gözleri alev alev yanıyor ve Serenity'nin az önce durduğu yere yumruğunu vuruyor. "Kendini sana sundu ve eminim ki, lanet babası yerine senin onu öldürmeni istememişti."

"Virgo, sakinleşmen lazım. Sanki kim olduğumu unutmuşsun gibi konuşuyorsun."

"Hayır, kardeşim. Kim olduğumu unutan sensin. Dante, senin için kendimi tehlikeye attım. Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun." Gözlerini gözlerime dikti. "Jason Bell'in yaptığı şey yanlış olduğu için sana yardım etmeye karar verdim. Sana yaptıklarını yapıp Bratva'na sızabiliyorsa, geri kalanımıza neler yapabileceğini bir düşün. Ya da Creed'e. Sen benim arkadaşımsın, ama yardım etmek Creed'e karşı sorumluluğumdu. Ama şimdi yüzüme tükürdün."

"Öyle bir şey yapmadım."

"Gerçekten mi? Çünkü buradan bakıldığında tam da öyle yapmışsın gibi görünüyor. Hem de sakinle düşünürken."

Gerçekten öyle mi yapıyorum?

Hayır. Ben bundan daha büyüğüm. Serenity ile olan bu olay, sadece sikimle düşünmekten daha büyük bir şey.

"O da babası kadar manipülatif." Sesi yükselir, pencereleri titretir. "Senin ona karşı ne hissettiğini biliyor ve istediğini elde etmek için sana ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyor."

sana ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Sana söylemiştim, bir gün bir seçim yapman gerekecek ve işte tam da bu noktaya geldik. Bir seçim. Ve onun seni mahvetmesine izin vereceksin. Bu çok kolay olmalı ama sen aptal gibi davranıyorsun."

Bana aptal demek sinirlerimi bozdu.

Dişlerimi gösterip onun bir arkadaşım olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Başka biri olsaydı silahımı çekip onu vururdum.

"Bu seçimin senin için ne kadar kolay olduğunu unutmuşum." Yine söylememem gereken şeyler söylediğimi biliyorum. Ama sözler ağzımdan dökülüyor ve durmuyor. "Hiçbir zaman kızını seçmedin, şimdi onun ölü mü diri mi olduğunu bile bilmiyorsun."

Sözlerim, bir odada ışık açıldığında karanlığı kovar gibi onu mahvediyor.

Gözlerinde bir şey kesiyor ve bir boşluk bırakıyor. Daha önce canlı bir insanda hiç görmediğim bir hiçlik. Sadece ölümler öyle görünür. Sanki biri içlerinden bir düğmeye basmış gibi.

İnsanlık izleri ona geri döndüğünde, omuzlarını geriye atar ve yüzü taştan bir maskeye dönüşür.

"Doğru." Başını sallar. "Görünüşe göre arkadaşlar konusunda da daha iyi seçimler yapmam gerekiyor."

Bakışları keskinleşir, sonra arkasını dönüp uzaklaşır.

Ön kapının çarpmasını duyana kadar dinledim, sonra tuttuğum nefesimi bıraktım.

Siktir.

Cidden Virgo'yu mu kaybettim?

Serenity'ye onu bu kadar kızdıracak bir cevap bile vermedim.

Ama dürüst olmak gerekirse, buna gerek yoktu. Söylediklerim onun öfkelenmesi için yeterliydi, bu yüzden öfkelenmekte haklıydı ve söylediklerinin çoğu doğrudu.

Daha önce hiç bu kadar büyük bir çatışma yaşamamıştım, ya da ne yapacağımı bilmediğim bir durumda bulunmamıştım.

Kararımın kolay olduğu konusunda haklı. Öyle olmalı, ama değil.

Sürekli karmaşık olduğunu söylüyorum ama bunu karmaşık hale getiren bendim. Serenity Bell'in gözleri kulüpte bana baktığı anda her şeyi mahvettim.

O andan itibaren her şey mahvoldu, çünkü o anda onun benim olmasını istediğimi anladım. O andan itibaren her şey kontrolden çıktı

kontrolden çıktı. Şimdi bu noktadayız. O, babasının hayatı karşılığında kendini bana sunuyor.

Mantıklı tarafım onu reddetmemi söylüyor. Göze göz, kana kan.

Ama onu geri isteyen tarafım teklifi değerlendiriyor ve kabul etmenin işleri kolaylaştıracağını söylüyor, tabii o da sessiz kalıp oyunu oynayacağına söz verirse. Kabul etmem için bana bağıyor çünkü Jason'ın durumunu yarın çözemeyeceğimden yüzde doksan eminim. O zaman insanlar onun başının dertte olduğunu anlayacak. New York'ta olanlar tesadüfen oldu. Şanslıydım.

Peki ne yapacağım?

Onu sahip olduğum anı, ne yapmak istediğimi zaten söylüyor ve Serenity Bell söz konusu olduğunda ihtiyaçlarım ve isteklerim aynı gibi geliyor.

Bölüm 38

Serenity

Bütün gün Dante'yi bekledim, bir cevap bekledim.

Gün geçiyor ama o eve gelmiyor. Gelirse de, ben uyurken, sabahın erken saatlerinde. Uyanık kalmak için bedenimle verdiğim savaşı kaybettiğimde, saat iki civarında uykuya daldım.

Ertesi gün aynı şeyi yapıyorum: oturup bekliyorum.

Bugün Harper ile konuşabildim, bu da yardımcı oldu. İki saat konuştuk ve ben New York'ta olduğumu hayal ettim.

Tanrıya şükür, oraya daha önce birkaç kez gitmiştim, bu yüzden yalan söylemek kolay oldu. Suçluluk duygusu ise kolay olmadı. Onunla ilgili her türlü yalandan nefret ederim, ama bu gerekliydi.

Saat on olduğunda paniklemeye başladım çünkü Dante bir daha gelmeyecek gibi görünüyordu. Bu gece New York'taki son gecem olmalı ve yarın eve dönmem gerekiyor.

Tanrım, yarın akşam babamla akşam yemeğine çıkmayı bile kabul ettim. Yarın akşam hala buradaysam ne yapacağım?

Belki telefonum benden sonsuza kadar alınır. Ya da... belki Dante beni öldürmeyeceğine dair sözünden döner.

Belki de beni öldürecek. Filmlerde çok fazla şey gören ve duyan insanlara böyle yapıyorlar.

Dün o adam bana sanki ölmemi istiyormuş gibi baktı. Borya'ya onun kim olduğunu sordum ama cevap vermedi. Tartışmalarından dolayı Dante'nin arkadaşı olduğunu düşündüm.

Görünmeden gidebildiğim kadar merdivenleri çıktım. Söylediklerini tam olarak duyamadım ama tartışmanın kesinlikle benimle ilgili olduğunu anlayabiliyordum.

Yine pencere kenarındaki yerime geçtim. Dante'nin geri gelmesini mi ummalıyım, gelmemesini mi ummalıyım, bilmiyorum.

Kendimi ona sunduğum için kendimi fahişe gibi hissediyorum. Senin reddettiğin ucuz bir fahişe.

O da öyle yaptı, değil mi? Beni nazikçe reddetti.

Erkeklerin arayacaklarını söyleyip aramadıkları zaman yaptıkları şeyin aynısı.

Onun yaptığı da, teklifimi düşüneneğini söylemekti, ama bu benim hayatım ve babamın hayatı ile ilgili. Neredeyse iki gün geçti ve ben hala o cevabı bekliyorum.

Başımı pencere camına yaslayıp, beni alay eden şehrin gölgelerine bakıyorum.

Sonunda yağmur yağmaya başladı. Böylesi daha iyi. Ruh halime ve başıma gelenlere daha uygun.

Bir saat daha geçiyor ve merdivenlerin gıcırtısı evi saran sessizliği bozuyor.

Ağır botların merdiven sahanlığında yere değdiği anda onun olduğunu anlıyorum.

Geri dönmüş.

Geri döndü ve buraya geliyor. Bu benim için ne anlama geliyor?

Kapıyı bilerek açık bıraktım.

Birkaç saniye sonra, yağmurdan ıslanmış saçları ve ıslak yüzüyle ortaya çıktı. ıslak.

Onu görünce ayağa kalkıp ona bakıyorum, ne söyleyeceğinden tamamen emin değilim.

ne söyleyeceğinden tamamen emin olamadan ona bakakaldım.

Onunla ilgili hiçbir şeyden emin olamıyorum. Bu durumda iyi haberler yine de kötü, kötü haberler ise yıkıcı olacaktır.

Beni kontrol etmesi ve hayatımın bundan sonra ne olacağı konusunda

Dante öne doğru adım atıyor ama yine de mesafesini koruyor. Derin bir nefes alıyor ve ben beklerim, daha fazla kazanma umuduyla daha fazla soruya cevap vermek için daha önce kazandıkları milyonu riske atan bir oyun programı yarışmacısı kadar endişeliyim.

"Teklifini düşündüm," diyor ve bana bakmaya devam ediyor.

Uzun süren bekleme süresi, vücudumdaki her siniri aşırı gergin hale getiriyor.

"Ve?" diye soruyorum. Bu kadar ısrarcı olmak istemiyorum ama hadi ama.

Benim yerimde olsa herkes böyle yapardı.

"Teklifini kabul ediyorum, Serenity Bell."

Şoktan ağzım açık kalır ve o kadar yoğun bir rahatlama hissederim ki dizlerim neredeyse tutmaz.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve onun bana gerçekten ne söylediğini anlamaya çalışırken beynim aniden uyanmış gibi hissederim.

Kabul ediyor. Bu, babamı öldürmeyeceği anlamına geliyor.

"Gerçekten kabul ediyor musun?" diye soruyorum.

"Evet." Arka dişlerini sıkıca ısırır. "Ama kesinlikle yerine getirilmesi gereken şartlarım var."

Bu, endişelenmem gereken kısım. Ama ne olursa olsun kabul ediyorum. "Neler?"

"Baban hapse girecek," diye başlıyor. "Ömür boyu hapis olacak. Whitmore ailesinin cinayetini organize ettiğine dair elimizde kanıt var."

Bunu duyunca kalbim sıkışır. *Baba, bunun sen olduğuna inanamıyorum. Bunun seninle ilgili olduğuna bile inanamıyorum.*

"Anlaşıldı mı?" Dante yüzümü inceliyor.

"Evet. Anlaşıldı." Ömür boyu hapis, ölümden kesinlikle daha iyidir.

"Yarın öğleden sonra buradan ayrılacaksın ve planladığın gibi tüm bu süre boyunca New York'ta olmuş gibi davranacaksın. Başına gelenleri kimseye anlatmayacaksın ve planlarımdan kimseye bahsetmeyeceksin."

"Bunu yapabilirim, kesinlikle."

"İyi, çünkü bu benim için çok alışılmadık bir durum."

"Biliyorum." Onu yeterince uzun süredir tanıyorum, bu kısmı anlamıştım.

"Sonunda, sen benimsin. Ciddiyim. Senin her parçan, kalbin, vücudun, zihnin ve ruhun, istediğim sürece. Ne zaman istersem, nerede istersem, istediğim her şeyi yapacaksın. Bu, kırmızı gözyaşı dökmek için son şansın. Beni duyuyor musun Serenity?"

Hızlıca nefes alıyorum. "Evet."

"Şartlarım bunlar. Kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum." Düşünmedim bile. Düşünecek ne var ki? Ya bu ya da hiçbir şey. Bu kadar ileri geldiğimize inanamıyorum. Sessiz kalmayı kabul ettiğim için, bu fikrimin başka açılardan da faydalı olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, onun bunu kabul etmesinin nedeni, belki de diğer planlarının suya düşmüş olmasıdır.

"O zaman anlaştık." Bana o kadar skandal bir bakış attı ki, beni sahiplenmek için bu şartları yerine getirecek sandım, ama şaşırtıcı bir şekilde bakışlarını kaçırdı, sonra dönüp geldiği yoldan geri gitti. Gitti.

Teklifimi kabul etti. Artık ben onun malıyım.

Babamı kurtarmak için kendimi feda ettim.

Özgürüm.

Ama aslında değil.

Garson beni restoranın içinden geçirip babamın oturduğu yere götürdü.

Onu gördüğüm anda sinirlerim bozulur ve kendime sakinleşmemi hatırlatmaya çalışırım. Babam en uzak masada oturmuş menüyü okumaktadır. Buraya geldiğimizde her zaman aynı şeyi sipariş ettiği halde neden menüye bakıyor, anlamıyorum — haşlanmış pilav ve sek Martini ile Malezya usulü köri.

Mandolim'deyiz, babamın annemi ve beni götürdüğü bir oryantal restoran. Bazen buraya geliriz. Sadece ikimiz. Melissa ve Natalie için yeterince lüks bir yer değil. Bu restoran, annemi kaybetmenin acısını uyandırmayan birkaç yerden biri. Burada çok mutlu anılarımız var.

Babamın yanına doğru yürürken, annemin bohem şık elbiselerinden birini giymiş, uzun bukleleri sallanarak, öğrencilerle geçirdiği iş gününü heyecanla anlatırken babamın yanında oturduğunu neredeyse görebiliyorum. Babam kahkahalarla gülerdi. Annem, onu böyle güldürebilen tek kişiydi. Ben de gülerdim, çünkü ikisi birlikte çok komikti. Şakayı anlamasanız bile, onların mutluluğu size de bulaşırdı.

Babam menüden başını kaldırıp gülümsediğinde bu anı siliniyor.

Ona ulaştığımda ayağa kalkıp bana sarılır. Babamın ne tür bir ruh hali içinde olacağını asla tahmin edemediğim için, bana yağ çekmeye mi çalışıyor yoksa beni gördüğüne gerçekten mi seviniyor, bilemiyorum.

İşte bu. Benim ilk görevim... Ben neyim?

Çifte ajan mı?

İkiyüzlü mü?

Bilmiyorum ve sanırım bunun bir önemi yok. Babamı hayatta tutmak için yapmam gerekeni yaptım. Yani, bakış açısına göre, bazıları beni kahraman bile sayabilir.

Bu sabah Borya'nın bana verdiği sözleşmeyi imzalamak zorunda kaldım. Dante ile konuştuğumuz şartlar ve koşullar, imzalamam için önüme konmuştu. Söz konusu şart ve koşulları ihlal edersem ne olacağı da yazıyordu. O kısmı okumadım. Gerek yoktu. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Şimdi onun karşısında oturup yemek yemem gerekiyor, hem de ona ne olacağını bilmiyormuş gibi davranarak, ya da onu korumak için kendimi şehrin en tehlikeli adamlarından birine teslim etmemiş gibi davranarak.

"Serenity." Babam beni tutmaya devam ediyor ve yaralanmadığımı kontrol eder gibi beni baştan aşağı süzdü.

"Merhaba baba." Ona bakıyorum ve burada olduğumuza inanamıyorum. Burada *olduğuma*

bura

da "Gelebildiğine sevindim." "Tabii oldu ki."

ğumaMaître d' benim için sandalyemi çekiyor ve ben oturuyorum. Babam da oturuyor ve baş başa kalıyoruz. "Her zamanki gibi aynı şeyi mi alacaksın?" diye soruyor. "Evet. Sanırım sen de öyle."

O başını sallar ve gülümser. "Bazen farklı bir şey yapmaya çalışırım ama asla alıştıklarından daha iyi sonuç vermiyor." "Evet."

Babam o kadar normal ve kendine benziyor ki, onu başka türlü hayal edemiyorum. Ya da Dante'nin bana anlattığı bu diğer hayatın bir parçası olabileceğini.

Ama fotoğrafları kendi gözlerimle gördüm. Son birkaç gün içinde başıma gelenlerle birlikte her şeye inanmam için bu kanıt yeterliydi.

Aslında esir alınmışım ve kimse bunu bilmiyordu. Oyunu o kadar iyi oynadım ki kimse tahmin bile edemedi. Aşırı koruyucu, aşırı duyarlı babam da, korumam Miko da. Harper, Dante ile takıldığımı söylediğimde benden bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti, ama şüpheleri o anda sona erdi. Her şeyden çok benim için mutluydu.

"New York nasıldı?" diye sordu babam.

"Harikaydı. İyi vakit geçirdim." Komik. Ona yalan söylemek kötü gelmiyor. Belki de o bana hep yalan söylediği içindir. Her şey ne zaman başladı acaba, annem biliyor muydu? Dante'yi çocukluğundan tanıyorsa, ben doğmadan önce Bratva'nın bir parçası olduğu açıktır. Dante benden sekiz yaş büyük.

"Bunu duyduğuma sevindim, canım." Başını sallar ve bana nazik bir gülümseme gösterir. "Bu akşam yemeğini baş başa yiyip, bundan sonra ne olacağını konuşalım diye düşünmüştüm."

Gözlerimi kısar ve iniltiyi bastırırım. "Ne demek istiyorsun?"

"Matthew ortadan kalktığına göre, yine de senin evlenmeni istiyorum."

Harika. Yine mi bu konu. Yemeğe başlamayalı iki dakika bile olmadı ve o şimdiden benim gerçekten, gerçekten duymak istemediğim bir şeyden bahsediyor.

Dante istediğini elde ettikten sonra bunun için endişelenmeme gerek yok. Yine de, başka bir Matthew ile tanışmak ya da bununla ilgili başka bir şey yapmak istemiyorum.

"Baba, bu konuda biraz ara veremez miyiz? Sadece küçük bir ara. Beni evlendirmeye bu kadar acele etmeni anlamıyorum."

"Acele yok. Sadece halletmek istediğim bir şey var. Natalie'yi ona en iyi şekilde bakabilecek biriyle görmek güzel. Senin için de aynısını istiyorum."

"Lawrence ve Natalie'nin iş anlaşması yok." Daha önce birkaç kez söylediğim bir noktayı vurgulamak için ona keskin bir bakış attım.

"Ama ondan çok da uzak değil." Başını eğip parmaklarını masanın üzerinde birleştirir. "Matthew çok hayal kırıcıydı. Umarım yokluğunda basınla herhangi bir sorun yaşamamışsındır."

Olanları okudum. Dante son birkaç gün içinde tüm karanlık yönlerini göstermiş olabilir, ama Matthew'la olanları halletmesi bu olaydan çıkan tek iyi şeydi.

"Neyse ki, polis evine baskın düzenlediği sabah birlikte olduğu kadın, dikkatleri benden uzaklaştırdı." Matthew, Twinkie adında bir striptizciyle birlikteydi.

Babam onun adının geçmesiyle rahatsız oldu. "Ondan bunu hiç beklemiyordum, ama şaşırtıcı da değildi."

"Senin gözünde o kadar mükemmel biriydi ve senin gibi birinin benim için de mükemmel olduğunu düşünüyordun, bunu duyduğuma şaşırdım."

"Senin için bir koca olarak istediğim tüm özelliklere sahip gibi görünüyordu."

"*Benim* istediğim hariç tüm kriterleri."

Arkalarına yaslanıp gözlerini bana dikti. "Lütfen bana istediğinin Dante Levitsky olduğunu söyleme."

Dante'yi isteyip istemediğim artık önemli değil. O bana sahip.

Ona aitim ve hala içimde ne yapacağımı bilmediğim bu duygular var. Eskisi gibi olamayız, ama bu birdenbire kapandığım anlamına gelmez.

Bu duyguları istemiyorum çünkü artık aramızda gerçek olan hiçbir şey kalmadı.

"Öyle demedim." Ses tonumu ölçülü tutuyorum. "Onu görmeyi bıraktığımı söyledim."

"Öyle dedin ama ben, ben istemeseydim ya da yakalanmasaydın, görüşmeyi bırakmayacağını düşünmeden edemiyorum." Yüzü sertleşir. "Serenity, ne kadar büyük bir tehlikeye atıldığını tam olarak farkında mısın bilmiyorum. O adam Rus mafyasının bir üyesi. Bu, ondan uzak durman için yeterli bir sebep olmalıydı. Seni onun gibi adamlarla ilişki kurman için yetiştirmedim. Seni buna iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bana açıklayın, Serenity. Beni kızdırmak için miydi?"

Geçen gün bana bağırıp çağırırken değil de şimdi bu soruyu sorması komik.

"Her şey seninle ilgili değil, baba. Ve ben bunu yapmazdım."

"O zaman neden? Ona bakarak onun tehlikeli olduğunu anlayabilirsin." O, bu kavramın ateşe atlamak kadar bariz bir şey olduğunu düşünürcesine bana bakıyor.

"Bana karşı nazikti." Bu doğru. Dante bana karşı nazikti ve masal kızlarının hayal ettiği her şeye sahip bir erkekti.

Kız, onu ayaklarından kaldıran Beyaz Atlı Prens ile tanışır ve tanırım, o beni gerçekten ayaklarımdan kaldırdı. Sonrasında olan her şey, romantik kitaplarda ve filmlerde duyduğunuz, klasikleşen, Oscar kazanan ve tarihe en iyinin en iyisi olarak geçen fırtınalı bir aşk hikayesiydi. O benim için öyleydi. Babam, Matthew'un benim için iyi bir koca olacağını düşünseydi bunu anlamazdı.

"Ama artık bitti." Sesim uzak geliyor ve bu yalanın acısını gerçekten hissediyorum.

Dante ve ben daha yeni başlıyor gibi görünüyoruz, ama neyin başlayacağını bilmiyorum.

Dün geceden beri onu görmedim ve tek aldığım, benimle iletişime geçeceğini bildiren bir mesaj. Hepsisi bu. Sanki bir iş anlaşması gibi.

"Umarım gelecekte daha mantıklı davranırsın. Bunun ikimiz için de istenmeyen bir skandal olabileceğini belirtmem gerek yok herhalde. Basın bunu öğrenirse, vali olarak benim için çok kötü olur."

Buna karşı çıkamam bile. Doğru. "Anlıyorum ve bir daha olmayacak."

"Güzel. Hadi akşam yemeğinin tadını çıkaralım. Natalie'nin nişan partisiyle önümüzde uzun bir hafta var. Senin de bu partide olmanı ve Natalie'yi kutlamayı istiyorum. O bunu hak ediyor. Tamam mı?"

Evet, Prenses Natalie kutlamayı hak ediyor. Unutmam gerekmez. "Tabii."

O insanlarla ilgili hiçbir şeye katılmak istemiyorum, ama kabul ediyorum çünkü bunlar, babamla hapishane dışında geçireceğim son günler olabilir.

Bölüm 39

Serenity

Saat ondan biraz sonra eve varıyorum. Daireme girdiğimde, bir an durup oda spreyi kokusunu içime çekiyorum. Manolya ve bal kokusu. Bu koku bana kendi alanımda olduğumu hatırlatıyor. Kapalı kalmıyorum. Kendim olabileceğim bir yerdeyim. Burası nefes alabileceğim, düşünebileceğim ve kendimi toparlayabileceğim, böylece yarın daha güçlü olabileceğim alanım.

Daha önce geldiğimde burada sadece kısa bir süre kaldım. Kıyafetlerimi değiştirdim ve Dante'nin bana aldığı diğer eşyaları bıraktım, sonra doğrudan restorana gitmek zorunda kaldım.

Sadece evde olmak, geri dönmek, özgür olmak hissinin tadını çıkarma fırsatım olmadı. Tabii, evimin sınırları içinde özgür gibi davranabildiğim kadarıyla.

Yatağa gitmek için sabırsızlanarak merdivenleri çıkıyorum. Hem duygusal hem de fiziksel olarak çok yorgunum.

Babamla geçirdiğim geri kalan zaman, tartışmadığımız anlamında bizim için olabildiğince iyi geçti, ama tabii ki başımın üzerinde asılı duran tehdit vardı.

Haftanın geri kalanı için endişeliyim. Neredeyse Melissa ve Natalie'nin yanında olmanın verdiği garip hissi düşünmekle yetinebilmeyi diliyorum, ama arka planda gerçekte olanlara kıyasla onlar önemsiz kalıyor.

Merdivenleri çıkmaya devam ediyorum, ama tepeye yaklaştığımda, haftalar önce birinin beni izlediğini hissettiğim o duygu aniden beni kaplıyor.

Birisi değil. O. Dante.

Bu his o kadar güçlü ki, arkama baktığımda onu oturma odasından çıkarken göreceğimi sanıyorum.

Ama sadece ben varım. Yukarı çıkmaya devam ediyorum ve his daha da güçleniyor.

O anda onun varlığının yatak odamda olduğunu anlıyorum.

Paranoyaya kapılmamışsam ve haklıysam, onu orada bulacağım.

Nefesim kesiliyor ve adımlarımı durdurup kendimi toparlamak için bir an duruyorum. Haftalar önce onun varlığını hissettiğimde haklıydım. Sanırım yine haklıyım. Kalbim bunun sadece zihnimin bir oyunu olması için çok hızlı atıyor.

Çılgın hayal gücüm beni yanıltmadıysa, onun buraya konuşmaya gelmediğini biliyorum.

Dante bu saatte konuşmak için burada olmazdı. Konuşmak isteseydi, çoktan benimle konuşmuş olurdu. Gün boyunca birkaç fırsatı vardı.

Konuşmak isteseydi, yarına kadar beklerdi ya da beni arardı, bu yüzden buraya başka bir şey için gelmiş olmalı.

Bizi ilk başta birbirimize bağlayan ve bizi çılgın bir çift yapan şey. Bana son şartını söylediği andan itibaren o şey için endişeleniyordum. Benim sahibi olduğunu söyledi. Kalbim, bedenim, zihnim ve ruhum.

Ne yaptığımı çok iyi bilerek ona o şeyi teklif ettim. Onun gibi bir adama kendini sunmak başka ne anlama gelebilir ki? Sonra istediği zaman ve istediği yerde istediğini alacağını açıkça belirtti.

Yani şimdi. Benim dairemde bile. Komik, eskiden onun evinde kalmak daha kolay olurdu, ama şimdi neden buraya geldiğini anlıyorum. Burada kontrol etmesi gereken tek şey güvenlik sistemi.

Babamın beni ekstra gözetlediğinden eminim ve Dante ile görüşmediğimden emin olana kadar bunu sürdürecektir.

Bir nefes aldım ve gücümü topladım.

Bu, ödemem gereken bedeldi. Bu sefer nasıl olacağını merak ediyorum, son birlikte olduğumuzda kendimi ona vermiştim.

Bu farklı bir tür teslimiyet. Sanki vermediğim bir şeyi alıyormuşum gibi hissediyorum, ama o da olamaz, çünkü ben verdim.

Güçlü ol Serenity, güçlü ol. Bunu yapabilirsin. Yapmak zorundasın.

Merdivenleri çıkıp onu pencerenin yanında dururken buldum.

O yanımdayken hissettiğim o duygu hakkında ne kadar haklı olduğuma inanamıyorum.

Bu normal değil. Olamaz.

Biri böyle konuşsa, deli olduğunu düşünürdüm. Ama sanırım bu, anlamak ve inanmak için kendin hissetmen gereken şeylerden biri.

Ayrıca, istesem bile görmezden gelmemem gereken bir şey olduğunu düşünmeye meyilliyim. Biriyle böyle bir bağ kurup bunu nasıl görmezden gelebilirsin?

Ama bu adam şeytan. O bir insan sayılmaz.

Yine tamamen siyah giyinmiş. Işık açık, o da onu kırmış, böylece onu kehribar rengi bir ışıkla aydınlatıyor. Ay ışığı da geri kalanını hallediyor.

Dante, içeri girdiğimde hemen dönmüyor, ama burada olduğumu fark ettiğini biliyorum.

Ben tuvalet masasının yanında durana kadar bana dönüp bakmıyor. Ondan oldukça uzaktayım ama bana attığı samimi bakış, sanki bana dokunuyormuş gibi güçlü. Bu beni çok daha çaresiz hissettiriyor.

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Arzuyla dolu boğuk sesi, direnmek istediğim şekilde vücuduma işliyor.

"Evet." Gerginlik içimi düğümler, zehirli sarmaşık bitkisinin dalları gibi sinirlerimi sarar ve kıvrılır.

"O zaman kıyafetlerini çıkar ve buraya gel."

Endişe beni kaplıyor ve aniden kendimi bir fahişe gibi hissediyorum. Bu, fahişelerin yaptıklarından çok da farklı değil.

Bunu nasıl yapacağım?

Hareket etmediğimde, kaşlarını çatıyor ve gözlerindeki karanlık, söyleneni yapmazsam ne olacağını hatırlatıyor bana.

Ben de yapıyorum.

İtaat ediyorum, çıplak ve tamamen açıkta kalana kadar giysilerimi tek tek çıkarıyorum. Gözleri beni yutuyor, sanki beni ilk kez çıplak görüyormuş gibi ve vücudum da aynı şekilde tepki veriyor. Sanki bu ilk kez olabilirmiş gibi.

Parmağını kıvrıp beni çağırdığında yanına gidiyorum. Titreyen bacaklarımla, sanki yere çökecekmişim gibi hissederek ilerliyorum.

Ona ulaştığımda, elini ensemin arkasına kaydırıyor, sonra saçlarıma sokup başımı geriye doğru eğiyor.

Dante, sanki beni bulmaya çalışır gibi gözlerime bakar, sonra beni öper. İlk başta dudakları sadece dudaklarımin üzerindedir ve hiçbir şey hissetmem. Ta ki hissedene kadar.

Sinirlerim harekete geçince, tatlı bir yalana kapılıyorum ve vücudum, bunun bir hafta önce birbirimize doyamayan halimiz olduğuna inanmayı seçiyor.

Ben de onu öperim ve öpücük, kalbime doğrudan ulaşan açgözlü bir şeye dönüşür.

Bu benim için çok fazla ve o kadar güçlü ki, geri çekilip ondan uzaklaşıyorum.

Şeytan bana gülümser, az önce ne olduğunu bilir. Ne hissettiğimi ve hissetmemem, hissetmemem, hissedemeyeceğimi bilir.

Çünkü bu...

Ona karşı hissettiğim bu duygular.

Beni mahvedecek.
O beni
mahvedecek.

Dante tekrar bana uzanıyor, bu sefer boynumu tutuyor. Parmakları derime batıyor ve neredeyse acı veriyor. Göz bebekleri büyümüş, gözleri kötülükle parıldayarak bana bakıyor.

"Bunu istiyorsun, Serenity. Direnmeyi bırak ve istemiyormuş gibi davranmayı bırak."

"İstemiyorum." Sözlerim nefes nefese kekeleyerek çıkıyor ve ikimiz de cevabımın, birine çimlerin yeşil olamayacağını söylemek kadar doğru olmadığını biliyoruz.

"İstiyorsun." Dudakları nefesim kadar yakın olacak şekilde yaklaşır. "Bu yüzden bu senin için çok kolaydı, o yüzden birbirimize yalan söylememeye karar verelim." Beni cam duvara kadar geriye doğru iter. "Sen de beni istediğim kadar istiyorsun. İtiraf ediyorum: bu yüzden kabul ettim."

Gözlerim büyüdü ve kelimeler ruhuma işlerken birkaç kez göz kırpım

"Ama sen bunu yaptın. Değil mi, yaramaz kız?"

Yaramaz. Bana daha önce hiç böyle dememişti.

"Seni istediğimi biliyordun ve kendini bana sunmuş olsaydın Kendini bana sunduğunda hayır diyemezdin."

Bu doğru. En azından bu fikir aklıma geldiğinde doğru olmasını ummuştum. *Bilmiyordum.* Ya da belki biliyordum. Belki de bu benim için en iyisiydi, çünkü yasak Romeo'mu elde tutmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

Sessizliğime gülümsüyor. Cevabını zaten bildiğimiz sorular için cevaplara ihtiyacımız yok.

Benim cinsel organımı avuçlayıp parmaklarını vajinama soktuğunda sırtışı genişledi.

İçimde ileri geri hareket ederek kalbimin daha hızlı atmasını sağladı.

"Benim için her zaman ıslak ol." Hakimiyeti geri döner ve dudakları benimkine çarparak beni nefes nefese bırakan ve bedenimin istediği şekilde ona teslim olmamı sağlayan bir öpücük daha verir.

Benimle açgözlü ve aç bir şekilde öpüşürken beni cama dayamaya devam ediyor. Sonra onun kıyafetlerini çeken benim.

Sadece gömleğini çıkarıp pantolonunu indirip penisini serbest bırakması için ayrılıyor. Sonra içime giriyor ve eve dönmüş gibi hissediyorum.

O içime girerken, ben duvara yaslanıyorum, tüm uzunluğu çok vahşi, çok hızlı, çok güçlü bir şekilde dalıyor.

Birlikte inliyoruz, sonra zevkimizin sesi ve vücutlarımızın çarpışması odayı dolduruyor.

Beni sikmeye devam ediyor, sanki o sözleşmenin sözlerini ruhuma kazımayla ve beni kendisine ait olarak damgalamaya çalışır gibi vücuduma çok sert vuruyor. Bana beni sahip olduğunu gösteriyor.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde, mutluluk verici bir zevk ve acı içinde çığlık atıyorum, aynı anda boşalıyoruz. Ben boşılırken o da içime boşalıyor, beni sıcak menisiyle dolduruyor ve ben ona sarılıyorum, içime akan sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Daha önce bu kadar yoğun olduğumuzu hatırlamıyorum ve içime işleyen, vücudumun her poruna sızan bu aidiyet hissini de hatırlamıyorum.

Dante beni daha sıkı tutar ve ağzını kulağıma dayar. "YA khochu sokhranit' tebya navsegda." Sesi daha derindir ve kalbimi ısıtan bir şehvet kazanır.

Yüzümü ona çevirip göz göze geliyorum. "Ne dediğini söyle."

Birbirimize bakıyoruz. Benimle birlikteyken Rusça konuştuğunda, söylediklerini bilmemi istemediği açıkça belli, ama ben bilmek istiyorum.

Elini tekrar boynuma getiriyor, ama önceki gibi sıkıca tutmuyor.

Bu dokunuş okşayıcı.

"Seni sonsuza kadar yanımda tutmak istiyorum dedim," diye konuşur sonunda.

Ben de ona dokunuyorum. Göğsüne dokunuyorum. Kalbine dokunuyorum. Avucumda o kadar hızlı atıyor ki, derisini aşp kalbini alabileceğimi hissediyorum.

Parmak uçlarımda yükselip onu tekrar öpüyorum.

"Al beni, Dante." Dudaklarını öpüyorum. "Beni tekrar al."

"Zevkle."

Kırkıncı Bölüm

Dante

"Uzaklık sevgiyi artırır" diyen kişi, beni kesinlikle buna inandırdı.

Bu bilgeliği öğrenmem için tek gereken, Serenity Bell'in içinde üç gün geçirmemektir. Onu tekrar aldığımda, uyuşturucu bağımlısı bir deli gibiydim.

Son birkaç gecedir onun evine gidip payıma düşen kısmı alıyorum.

Beni yakıp kül edecek bu yola daha da derinlemesine sürükledi. Aynı zamanda çok ihtiyacım olan bir dikkat dağınıklığı sağladı.

Roland'ı bulmaya, onu ilk öğrendiğim zamankinden daha yakın değilim.

Ve o sabah tartıştığımızdan beri Virgo ile konuşmadım.

Aramamda ve ihtiyacım olan her şeyde bana yardım etmeye devam ediyorlar ama onu, arkadaşlığımızı sona erdirecek şekilde kızdırdığım açık.

Bu bana Olivia'nın kardeşi Cillian ile olan kavgamızı hatırlatıyor. O olay da Virgo'nun babasından kaynaklanmıştı.

Hala Cillian'la ara sıra konuşuyorum ama Virgo konuşmuyor ve ikimiz de birbirimize ondan bahsetmiyoruz çünkü o zaman Olivia'dan bahsetmek zorunda kalıyoruz.

O zamanlar küçük kız kardeşi olan Olivia

Her şeyi konuşmak ve özür dilemek için Virgo'ya daha önce ulaşırdım, ama üzgün değilim.

Söylediğim veya yaptığım hiçbir şey için üzgün değilim.

Sırf o benim arkadaşım diye, onu rahatlatmak için ona yalan söyleyip pislik gibi davranmayacağım. Birbirimize karşı dürüst olamıyorsak, o zaman sandığımız gibi gerçek arkadaş değiliz demektir.

Serenity'nin teklifini reddetseydim, daha büyük bir belaya bulaşmış olurdum. Tabii ki, en başından onu dinleseydim, kendimi hiçbir belaya bulaştırmazdım.

Olivia hakkında söylediklerim de doğrudu. Onu seçen o değildi.

Günler geçtikçe, hepimizin geleceği hakkında daha da endişelenmeye başladım.

O ve ben iyi bir durumda değiliz. Serenity ve ben de öyle. Birlikte iyiyiz, ama tek yaptığımız başka bir yasak yola girmek oldu. Sanki kader tanrıları bizi bir araya getirmek için, sırrımızı saklamamız için başka bir yol daha yaratmış gibi.

Şimdi Igor'un ofisine yaklaşırken, bu oyunu bir kez daha sürdürmek zorundayım.

Geçen hafta Jason'ı boğazlamaya kalktığım patlamadan beri onunla da konuşmadım.

Levitsky Corp'a geldim çünkü onu görmenin zamanı geldiğini hissettim. Jenifer oradayken amcama karşı bu öfkeyi hissetmek yanlış geldiği için onun evine gitmek istemedim.

Beni bekliyordu, bu yüzden ofisinin kapısına yaklaştığımda ve beni gördüğünde şaşırılmış görünmüyor. Ama bana baktığı bakış, hayal kırıklığına uğramış bir ebeveynin bakışı.

Bu bakışı onda birçok kez gördüm.

Tanrıya şükür babam bana hiç öyle bakmadı. Bundan nefret ederdim.

Haksızlığa uğrayan ben olduğum halde Igor'un bana bu şekilde bakmasına ancak dayanabiliyorum.

Her şey çok berbat oldu. Jason bana her türlü kötülüğü yaparken, ben amcama gidip olanları anlatamadım, çünkü Igor Levitsky için güç elde etmek söz konusu olduğunda kan bağı su kadar önemsizdir.

Ofise girip başımı eğiyorum.

"Dante." Ses tonu, ifadesinde gördüğüm şeyi yansıtıyor. "Seni görmek güzel."

"Sana da amca." Masasının önündeki sandalyeyi çekip oturdum, sonra sanki düelloya hazırlanıyormuş gibi birbirimize baktık.

Igor arkasına yaslanır, parmaklarını birleştirir ve dirseklerini masaya dayar. "Nasılsın?"

"İyiyim. Ya sen? Nasılsın?" Nasıl olduğunu çok iyi biliyorum, ama hoşgörülü davranırken, akışına bırakayım bari.

Nefes alır ve kaşlarını kaldırır. "Son birkaç gündür küçük yeğenimi özlüyorum. Sevdiğim o küçük yeğenimi."

Bunu yapmasından nefret ediyorum. "Amca..."

"Hayır. Bitirmeme izin ver." Elini kaldırdı. "Benim için her zaman üç oğlum olduğu için kendimi şanslı hissettim. Katliam gecesini. İkisini kaybettiğimde, sen hala yanımdaydın. Artık bir yetişkinsin, ama kardeşim benim yaşayabilmem için kendini feda ederken

sen benim sorumluluğum oldun. Ama zaten hep öyleydin. Bize ne oldu Dante? Neden geldiğinde birbirimizi göremiyoruz Jason Bell? Söyle bana lütfen. Bana güvendiğini söylüyorsun. Beni Zaitsev'in Pakhan'ı olarak kabul ediyorsun. Liderin olarak bana güvendiğini söylüyorsun. Benimle olduğunu söylüyorsun, ama değilsin. Bunu nasıl düzeltebiliriz? Bundan nefret ediyorum."

Ne diyeceğimi bilemeden iniltiyi bastırıyorum. Bu, gerçeğin anlamsız olacağı ve nasıl biteceğini bildiğin zaman ortalığı karıştırmanın bir anlamı olmadığı türden bir durum. Ama ona bir şey vermem gerektiğini, bir tür cevap vermem gerektiğini hissediyorum, bu yüzden "Jason Bell kararını bulandırıyor" diyorum.

Igor başını sallıyor. "Lanet olsun, Dante. Yine mi bu konu. Öyle değil. Jason hiç öyle olmadı. Neden böyle düşündüğünü anlamıyorum, defalarca objektif olabileceğimi gösterdim."

Ben de tam olarak bunu kastetmiştim ve şimdi boşuna konuşmak beni sinirlendiriyor. "Tamam, o zaman şunu söyle bana. Sana haksızlık etseydi, onu öldürür müydün? Arkandan iş çevirdiğini öğrenseydin, onu öldürür müydün?"

Bu, hapisten ilk çıktığımda onu görmeye gittiğimde yaptığımız konuşmanın devamı gibi geliyor. Sanki o anlara geri dönmüşüz gibi, onun benim için ne yapacağını görmek için onu yokluyordum.

Igor, sorudan rahatsız olmuş gibi arka dişlerini sıkıyor. "Tabii ki, bu yaptığı yanlışa bağlı. Jason, benim için çok şey yaptığı için öldürmeyi iki kez düşüneceğim bir adam. Onun benim için yaptıklarını kendi başıma başarabileceğimi düşünecek kadar aptal ya da hayalperest değilim. Bu beni zayıf gösterirse de umurumda değil. Her zaman hakkını veririm.

O olmasaydı, Japon hükümetiyle şirket için bu anlaşmayı yapamazdık. O olmasaydı, başaramayacağımız birçok şey var. Sen hapisteyken o birçok şey yaptı. Daha önce de, baban ve benim gurur duyduğumuz birçok şey yaptı. Bu yüzden burada oturup onun benim veya Creed için değerli olmadığını söyleyemem. Benim için yaptığı her şey ve baban için yaptığı her şey Creed'e de büyük fayda sağladı. Bunları görmezden gelemem Dante.

Hayır. Tabii ki hayır. Ben de öyle düşünmüştüm. Ve o bana bunu bir kez daha doğruladı. Jason'ın bana yaptıklarını öğrense hiçbir şey yapmazdı.

Neden?

Çünkü ben onun için değerli değilim.

Jason'ın yapabildiklerini yapmadım ve asla da yapmayacağım.

Kıskanç değilim. Sadece sadakatın kime ait olması gerektiğini biliyorum.

Bildiğim kadarıyla bu Z denen kişi hükümetten olabilir ya da daha kötüsü. Jason, bizi ömür boyu hapse attırmak için federallere ve diğer düşmanlara yeterince bilgi veriyor olabilir.

Sadece Roland'ı bulduğumda, o dönemde olanların gerçek nedenlerini bana anlatabileceğini umuyorum. Ve eğer bu hala devam ediyorsa, kontrolümüzün dışına çıkmadan önce bunu durdurabilirim.

"Anladın mı Dante?"

"Anladım. Pakhan." Ona saygı göstermek için herkesin önünde sadece Pakhan diye seslendiğim için, bu yorumdan şaşırmış görünüyor.

Bu noktada onu kırmış olsam da umurumda değil. Zaten bu konuyu konuşmayı bırakmamız en iyisi.

"Tamam. Bugün bu konuyu çözemeyeceğimiz belli." Igor'un bakışları sertleşir. "Zaman kaybetmenin anlamı yok. Seninle konuşmak istediğim başka konular var."

"Ne gibi?" Bilmiyormuş gibi davranıyorum ve o, benim onu tamamen kızdırdığımı anlayarak tekrar başını sallıyor.

"Matthew Bouchard'a o şeyleri yerleştiren sendin, değil mi?"

Sessiz kalıyorum, katılımımı ne onaylıyor ne de reddediyorum. Benim yaptığım belliydi.

"O benimle hiçbir ilgisi yok."

"Dante, bu seninle ilgili tahammül edemediğim pervasızca davranışın. Matthew on yıl hapis cezası aldı. Jason erken tahliye umuduyla cezayı iki yıla indirmeyi başardı."

Şanslı piç. "Aferin ona."

"Jason'ın kızına neden bu kadar ilgileniyorsun? Aileye dokunulmaz. O sana dokunulmaz, umarım Jason'a ulaşmak için onunla uğraşmıyorsundur."

Keşke öyle olsaydı.

"Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Ona duyduğun hayranlık ne olursa olsun, buna bir son vermelisin."

Ayaklarımla itiyorum. Buradaki işim bitti. Onunla Serenity hakkında konuşmayacağım. Onun hakkında ne kadar az konuşursam o kadar iyi.

"Haftaya başlayarak her hafta pazartesten perşembeye burada olacağım. Dokuzdan dörde kadar." Cevabım konuşmanın konusuyla alakasız ama önceki tartışmamızın bittiğini gösteriyor.

Eğer yapabilseydi kafamı uçuracakmış gibi görünüyor. "Tamam." Dişlerini sıkarak konuşuyor, benden açıkça bıkmış.

Sorun şu ki, ben bir alfa, o ise alfa gibi davranan bir beta. "İyi, görüşürüz o zaman."

Çıkıyorum. "Dante."

Duruyorum. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "O kızı rahat bırakmalısın."

"Sana bunun için endişelenmene gerek olmadığını söyledim." Başka bir şey söylersem, daha fazla yalan söylemiş olacağım.

Ertesi gece kulüpte biraz daha geç kalmaya karar verdim.

Bu gece hesapları ben yapacağım. Virgo hala buraya gelmedi ama diğer iki kulübümüze girip çıkıyor.

Tam bitirmek üzereyken, kapımdaki ayak sesleri düşüncelerimi kesintiye uğrattıyor.

Başımı kaldırıp baktığımda Virgo'nun orada durduğunu gördüm. Berbat görünüyordu. Sanki haftalardır içki ve uyuşturucu alemlerindeymiş gibi.

En son bu kadar dağınık görüldüğü zaman Olivia kaybolduğunda idi.

Gözlerinde yansıyan acı o kadar belirgin ki, umarım bana onun öldüğünün teyidini aldığını söylemeyecek.

"Virgo." Onun olup olmadığını kontrol eder gibi adını söylüyorum.

Ofise sendeleyerek girer ve rom kokusu burnumu yakar. Virgo önümdeki sandalyeye oturur ve bana sert bir bakış atar.

"Sen benim en iyi arkadaşımın, Dante. Değil mi?" Sesi, sanki biri boğazına kum dökmüş gibi boğuk ve kısık.

"Evet."

"Biliyorum, ama yine de sana gerçeği söyleyemedim."

"Gerçeği mi? Ne gerçeği?"

Uyumsuz bir şekilde gülüyor. İyiye işaret değil. "İyi soru, çünkü çok fazla yalan söyledim. Özellikle ona."

Bahsettiği "o" Olivia'dır.

"Ona ne yalanlar söyledin?" Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Amelia'yı ve beni birlikte gördü. Dünyadaki en iyi arkadaş, çıplak bir şekilde yatak odamda bana sarılıp beni öpüyordu."

bunu bana sorduğunda, onu aldattığıma inanmasına izin verdim."

Ona dar bir bakış attım. Eksik parçaları paylaşıyordu, ama yine de hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Sen neredeydin?"

"Hayır." Elini başına koyar. "Amelia bana atladı ama ben daha ileri gitmesini engelledim. Olivia o kısmı görmedi ve ben de durumdan faydalandım çünkü babam onunla görüşmeyi bırakmamı söylemişti. Sana hiç söylemediğim şey, onun bana şantaj yaptığıydı."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Virgo'nun babası acımasız bir piç kurusu, ama kendi oğluna böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ne? Seni neyle şantaj yaptı?"

"Raphael Donachie'yi öldürdüğümün kanıtı."

O kadar hızlı dikleştim ki omurgam neredeyse kırılacaktı.

Raphael Donachie, Creed'in suç dünyasındaki becerileri ve bağlantıları nedeniyle kullandığı üst düzey bir karaborsa tüccarıydı. Herkes onun intihar ettiğini düşünüyor.

"Sen mi?"

"Evet."

"Neden?" Virgo, çok iyi bir nedeni olmadan böyle bir adamı öldürmezdi.

"Kız kardeşime tecavüz etti."

Lanet olsun. Piper, kardeşlerinden altı yaş küçük. Virgo, Bratva'daki sorumlulukları kadar ağabeylik görevlerini de her zaman ciddiye almıştır, bu yüzden aynı intikam yasasını uyguladığına şaşırılmamalıyım.

"Neden bana söylemedin?"

"Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olurdu. Ama sonunda önemi kalmadı çünkü hata yaptım. Dikkatsizliğim galip geldi."

O bunu söylerken, birkaç hafta önce pervasızlık hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum. Pervasızlığın bizim gibi erkeklerin bazen başvurduğu bir araç olduğunu söylemişti. Şimdi onun sözlerinin yüzeyde görüldüğünden daha derin bir anlamı olduğunu anlıyorum.

"Babam, Raphael'i vurduğum anın görüntülerini çekmişti ve yaptığım şeyin nedenlerini dinlemeden beni tehdit etti." Koltuğa çöktü. "Olivia'yı görmeyi bırakmayı kabul etmeseydim, beni ifşa edecekti ve Piper'ı, gerçekten sevdiği adam yerine, en az üç kat yaşlı olan aptal iş arkadaşlarından biriyle evlendirmekle tehdit etti."

ifşa olmanın ölüm anlamına geldiğini biliyordum, ama babamın kız kardeşimin hayatını daha fazla sefaletle mahkum etmesine izin veremezdim."

"Tanrım, Virgo. Tüm bunların olduğuna inanamıyorum."

"Ben de. Olivia ve ailesi ayrılmamızdan iki gün sonra ortadan kayboldular. İlk başta babamın bir şey yaptığını düşündüm ama sanmıyorum."

"Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece içimden gelen bir his. Bence başka bir şey oldu. Bence başları beladaydı ve kaçtılar. Ama bunlar sadece benim düşüncelerim." Kaşlarını çatarak hâlâ düşünmeye devam ediyor gibi görünüyor. "Babam çok kötü bir adam. Artık beni şaşırtamayacağını düşündüğüm anda, yanıldığımı kanıtlıyor. Beni kontrol etmek için bana şantaj yaptı. Olivia'nın ailesiyle olan anlaşmazlığı yüzünden benim onunla birlikte olmamı istemiyordu. Onu kaybedene kadar Olivia ile aramızdaki ilişkinin ne kadar gerçek olduğunu biliyordum. Ona evlenme teklif edecektim."

İlişkileri o kadar gizliydi ki, bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ben de kendime ne diyeceğimi bilemezdim." İçini çekip, yorgun bir şekilde dağınık saçlarını eliyle düzeltti. "Şimdi sadece ne olduğunu bilmek istiyorum. Neredeyse iki yıl oldu."

O süre zarfında çok şey oldu ve ben çoğu zaman herkesten uzaktaydım.

"Onu düşünmediğim ve ona ve ailesine olanları engellemek için ne yapabileceğimi merak etmediğim tek bir gün bile geçmedi," diye ekledi.

"Çok üzgünüm." Üzgünüm demek yeterli gelmiyor, ama elimden gelen tek şey bu.

"Teşekkürler."

"Cillian ile konuştun mu?"

"Birkaç kez. Belli ki onları arıyor ama bence, farklılıklarımız olmasına rağmen, ikimiz de bu dünyada bu kadar uzun süre ortadan kaybolup canlı bulunmanın nadir bir şey olduğunu kabul ettik." Yüzü solup hayalet gibi bir renge büründü. Onu daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. "Bir şekilde bir şey bulana kadar aramayı bırakamam." Kendini ikna etmeye çalışır gibi başını sallar.

Ben de başımı sallarım. "Sana yardım edeceğim."

"Biliyorum Dante." Nazikçe gülümser. "Ama senin de kendi sorunların var, bu da beni buraya gelmemin diğer nedenine getiriyor. Özür dilemek için."

"Özür mü diliyorsun?" Gerginliği azaltmak için ses tonumu bilerek hafifletiyorum.

O sırtıyor. "Cehennem donmuş olmalı, evet, özür diliyorum.

Serenity Bell'e karşı ne yapman veya ne hissetmen gerektiğini sana söylemek bana düşmezdi. Senin neler yaşadığını bilmesi gereken biri varsa, o da benim. Sanırım bunun bir felaketle sonuçlanacağından endişeleniyordum. Benim gibi."

Onu şimdi çok daha iyi anlıyorum ama Serenity ve benim hakkımda hiç yanılmamıştı. Ve bizim felaketle sonuçlanacağımızdan endişelenmekte hâlâ haklı.

"Henüz sonuna gelmedik." Geleceği düşündüğümde her şey kasvetli görünüyor ve zihnimi saran karanlık sisin ötesini göremiyorum. "Hiçbirimiz sonsuza kadar böyle devam edemeyiz. Başa çıkmamız gereken çok fazla sorun var."

"Belki öyle, ama sen ona aşıksın." Sözlerindeki kendinden emin tavır beni şaşırttı ve dengesizleştirdi.

Dudaklarım, bunu inkar etmek ve ona böyle saçma bir şey söylememesini söylemek için açılır, çünkü elbette aşık değilim, ama... aşığım, bu yüzden dudaklarımı sıkıca kapatırım.

"Bu karmaşık bir durum." Farkına vardığımda sesimi buluyorum.

"O zaman işleri karmaşıklaştırma. Eğer istediğin kişi oysa, onun için savaş. Kendinle savaşman gerekse bile." O ayağa kalkıyor, ama ben hala ona bakıyorum. "Sabah görüşürüz. Yarın arkadaşlarla sokaklarda olacağım."

Onun yardımına minnettar olarak başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bu orospu çocuğunu yakaladığımızda teşekkür et." O

giderken, ben onun bıraktığı boş izlere bakıyorum. Virgo, ben farkına varmadan Serenity'ye aşık olduğumu biliyordu.

Onun tavsiyesi savaşmam. Gerekirse kendimle savaşmam. Beni çok iyi tanıyor, bu yüzden en büyük düşmanımın kendim olacağımı biliyordu. Aşk bulabileceğime inanmıştım.

Annemle babamın yaşadığı türden bir aşk. Annem öldükten sonra babam başka biriyle birlikte olmadı bile. Bu tür bir aşk nadirdir.

Serenity ile yaşadıklarımız ve hala yaşamaya devam ettiklerimizden sonra, bunun bizim için geçerli olabileceğinden emin değilim.

Ama mücadele etme seçeneğim olduğuna inanmak, bunu istememe neden oluyor.

Aşk.

Bölüm 41

Serenity

Uykulu bir rüyadan uyanırken, sıcak bir el sırtımı okşuyor.

Gözlerimi açtığımda, Rus tanrısının göğsüne dövme yapılmış bir dizi dövmeyle karşılaşıyorum.

Gözlerim üzerimize ve ona vuran parlak güneş ışığına alışırken, başımı dikkatlice kaldırdım.

Dante hâlâ burada.

Hâlâ yanımda, yatağında. Ve uyanık.

Bir kolunu başının arkasına, diğerini bana dolayarak beni göğsüne bastırıyor, sanki ömür boyu böyle uyanmış bir çift gibi hissediyoruz.

Küçük anlaşmamızı yaptığımızdan beri, o şafak sökmeden önce gidiyor. O sözleşmeyi imzaladığımdan ve bunu yapmaya başladığımızdan bu yana bir buçuk hafta geçti.

Dante pencereden dışarıya bakıyor, derin, derin bir konsantrasyon ve düşünce içinde.

Ona ne olduğunu bilmiyorum ve sorsam bile bana söyleyeceğini sanmıyorum. Bir değişiklik olduğunda bana haber verileceğini varsayıyorum.

Şu ana kadar her şey aynı. Babam aynı ve yarın akşamki Natalie'nin nişan partisi için her şey hazır. Dışarıdaki dünya benim dışımda her şey tıkırında gidiyor, ama benim zihnim kargaşa içinde.

Babamı kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım, ama ya ben?

Kalbimi, zihnimi, bedenimi ve ruhumu yanımda yatan adama teslim etmek beni okyanusun en derinlerine attı, burada sert dalgalar ve sivri kayalıklar arasında sürükleniyorum, bana ne olacağını bilmiyorum.

Onunla birlikte olmak, onun hakkında bildiğim onca şeye rağmen, kalbime hiç beklemediğim kötü bir şey yapıyor.

Tüm bunlar yaşanmadan önce bile ona aşık olmaktan endişe duyuyordum.

Ama aşık oldum. Dante'nin karanlık ve ölümcül sırlarını öğrendiğimde, zaten aşka kapılmıştım. Şimdi farklı bir şekilde kapılmış durumdayım

ve sözleşmeyi imzalamaktan bahsetmiyorum.

Onunla geçirdiğim her gece, beni ona daha da çekiyor. Sağduyum bana dikkatli olmamı ve bunu çok sevmememi söylüyor. Bu... onun yanında, kolu bana dolanmış olarak uyanmak. Ya da vücuduma yayılan bu aidiyet hissi.

Dinlemeye çalışıyorum. Dinlememenin felaket olacağını biliyorum, ama tek yapması gereken bana dokunmak ve ben onun oluyorum.

Parmaklarını tekrar sırtımda gezdiriyor ve ben ona bakıyorum. Bu sefer bana dönüyor.

Ağzımı açıp sadece günaydın demek için konuşmaya başlıyorum ama o elini başının arkasından çekip parmağını dudaklarıma koyarak konuşmamı engelliyor. Sonra sadece bana bakıyor. Hayret dolu bir bakışla ve ölümcül bir sakinlik yansıtan tanımlanamaz bir duygu kıvılcımıyla bakıyor.

Parmağını dudaklarımin üzerinde gezdirir ve tüm vücudumu lezzetli bir titreme sarar. Onunla birlikteyken içimde yükselen ham, vahşi ihtiyaç beni rahatsız etmelidir, ama etmez.

Hiç de bile.

Bu yüzden, beni öpmek için yaklaşıncı, bana verdiği yumuşak, arayışçı öpücüğe karşılık veriyorum.

Bu öpücük, daha önce bana attığı bakışla aynı keşif hissini taşıyor. Öpücüğü derinleştirdiğinde, düşünmeyi bırakıp onun tadını, hissini, kokusunu, beni ele geçirmesini zevkle izlemeye başlıyorum.

Dante öpücüğü bırakıp üzerime çıkıyor, böylece üstümde kalıyor. Sert penisini girişime itiyor ve sonra içime giriyor, gecemizi bitirdiğimiz gibi günümüze başlıyoruz.

Beni sikmeye başlar ve kısa sürede odayı dolduran ses, tutkuya kapılmış halimizdir.

Tutku vücudumu sarar ve Dante beni hiç bilmediğim bir ecstasy seviyesine çıkarırken beni ateşe verir.

Vücudumuz uyum içinde hareket ediyor, bizi tüketen ilkel zevke teslim oluyor. Boşaldığımda, zihnim içimden akan hislerin parçalarına ayrılıyor.

O anda, aramızda bir şey değişir. Ben onun sert, güçlü vücudunun altında kıvrılırken, o bana hayranlıkla bakar ve içimde hareket etmeye devam ederken tekrar beni öpmek için eğilir.

Elimi tutar ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir, yatağa bastırır. Sonra hissederim. İçimden yayılan inkar edilemez sıcak aşk dalgası

Elektrik dalgaları gibi. Hiçbir kelime söylenmemiş olsa bile, içimden akıp giderken şüpheyi yer bırakmaz.

Günü yatakta geçiriyoruz, sadece yemek ve su için kısa molalar veriyoruz.

Neyse ki o gün işten izinliydim, bu yüzden kimseye yokluğumu açıklamak zorunda kalmadım.

Eminim Dante başka bir yerde olması gerekiyordu, ama bugün benimle birlikteydi benimle birlikteydi.

Şimdi yine gece oldu ve birlikte duş alıyoruz.

Beni duvara sıkıştırmış, üzerime en sevdiğim duş jeli sürüyor.

Gün boyu konuşmuş olsak da, sessizce yanan çekimimizin bizi yönlendirmesine izin verdik.

Dante, göğüslerimi okşarken gözlerime bakıyor ve hafif su püskürmesi vücudumdaki köpüğü yıkıyor.

Kendisi için süngere duş jeli koyduğunda, cesaretimi toplayıp jeli ondan alıyorum. Bana izin vermesine şaşıyorum.

Jeli göğsüne sürüyorum, sol göğüs kasının biraz kabarık olan kısmında duruyorum. Dövmenin kıvrımlarının altında bir yara izi var. Bunu daha önce birkaç kez görmüş ve hissetmişim. Tabii ki ne olduğunu hiç sormadım.

Yara izleri hakkında pek bilgim yok ama bana vurulduğu zamanı anlattığında, bunun o olduğunu varsaymışım. Ama göğsüne yakın iki tane böyle yara izi var.

Kalbine yakın.

"İlki o geceden kalma." Sesi. Sessizliğe karşı alçak ve düşünceli sesi garip geliyor. "O geceye katliam diyoruz çünkü babamın düşmanları ailemi katletti. O gece ilk kez vurulmuştum."

"Çok acıtmış gibi görünüyor." Ona bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor.

"Öyleydi, ama acı hissettiğimi hatırlamıyorum. Annemin ölümünü izlemenin acısı her şeyi bastırdı."

Bunu çok iyi anlıyorum. Avery ve annesi farklı şekillerde öldüler, ama olacakları durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını anladığın an, o acıyı bu kadar büyük ve kalıcı kılan şey budur.

Elimi tutup ikinci yara izine götürdü.

"Sana bundan bahsetmedim çünkü neden olduğunu pek kimse bilmiyor."

"Yine bir kurşun yarası mı?" "Evet."

"Ne oldu?" Elimini orada tutuyorum, kalbinin hızlı atışlarının kanıma aktığını hissediyorum.

"En iyi arkadaşım Virgo için kurşunu yedim. Olmamamız gereken bir yerdeydik ve o yanlış insanları kızdırdı."

"Onu kurtardın."

"Biz ne olursa olsun birbirimizin arkasını kollayan türden arkadaşız." O başını sallıyor.

"Bu inanılmaz derecede takdire şayan ve özverili bir davranış." Ve etkileyici. Bana yarım bir gülümseme atıyor. "Sanırım öyle."

"Harper ve ben de öyleyiz. Ama tabii ki tamamen farklı. Birbirimiz için hiç böyle hayat kurtaran bir şey yapmadık."

"Ama eminim o da başka şekillerde hayatını kurtarıyordur. Onun hakkında çok konuşuyorsun. Senin için ailen kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum."

"Evet. Haklısın." Onun sözlerine ve gözlemine minnettarım. "Sanırım Virgo benim varlığımdan pek hoşlanmayan adamdı. Beni darağacına göndermek için hazır gibi görünüyordu." Neşeli konuşuyorum ama şaka yapmıyorum.

"Virgo bazen sert ve soğuk kalpli görünebilir. Keskin, kalın derili ve sert kenarlı sert bir kişiliği var. Ona alışmak zaman alır."

Ona bakıyorum, arkadaşı hakkında az önce yaptığı açıklamayı düşünüyorum ve gülünce şaşıyorum. "Bu sana çok benziyor."

İlk başta bana hayranlıkla bakıyor, sonra o da gülüyor ve sesi o kadar güzel ki, sonsuza kadar dinleyebilmeyi diliyorum. Onu ilk kez gerçekten gülerken duyuyorum.

"Tamam, sen kazandın. Sanırım Virgo ve ben birbirimize çok benziyoruz, ama sen bana alışmak için hiç zaman harcamadın."

"Hayır." Buna katılıyorum.

Saniyeler geçtikçe mizah da geçip gidiyor ve aramızdaki boşluğu, cevaplanması gereken pek çok soru ile dolduran sessizlik kalıyor. Bariz nedenlerden dolayı kaçındığımız sorular.

Son birkaç gündür, bu sessizlik ne zaman gelirse gelsin onu görmezden geliyordum. Ama şu anda bunu yapmak istemiyorum.

Dante ve ben çok fırtınalı bir aşk yaşadık. Buna fırtınalı bile diyebilir miyiz, emin değilim. Şimdi burada birlikte gülüyor ve normal bir çift gibi davranıyoruz, ama bizimle ilgili normal olan hiçbir şey yok.

Tanışmamızın sebebi, onun babamı öldürmek istemesi. Birlikte olmamızın sebebi ise, babamı öldürmemesi için kendimi ona sunmam. Bunlar bizi çevreleyen gerçekler, ama bizi birbirimize bağlayan bu tutkuya daha da derinlemesine kapılırsam, bundan sonra ne yapacağız?

Bunu bilmek ihtiyacım beni ele geçiriyor ve cesaretimi toplayıp bu soruları soruyorum.

"Dante..."

"Evet." Bakışları, muhtemelen geçmemem gereken başka bir sınırı aşmak üzere olduğumu biliyormuş gibi yoğun.

"Bu ne? Biz neyiz?" Ciğerlerimi saran sıkışıklığı nefes alarak atıyorum. "Bu sadece bir sözleşme mi?"

O bana bakarken geçen saniyeler, bir ömür gibi geliyor. Bu an, bana uzak durmamı söyledikten sonra kulübe gidip onu görmemi sağlayan carpe diem anını hatırlatıyor.

O an bizim için her şeyin değiştiği andı. Belki de bu aynı hissi uyandırıyor çünkü içimizde başka bir önemli değişiklik var.

"Hayır," diye cevapladı sonunda. Çenesi sıkı ve gözleri benimkilere kilitliydi. "O zaman biz neyiz?"

"Karmaşık." Sesinde hiçbir duygu yok. Cevabı kadar düz ve tatmin edici değil.

Karmaşık, insanların gerçek duygularıyla bir soruya cevap vermekten kaçınmak için kullandıkları boktan bir kelime. Bundan nefret ediyorum ve ondan bunu kabul etmeyeceğim.

"Bu bir cevap değil, Dante."

"Sence biz neyiz, Printsessa? Ben hala lanet bir suçluyum ve sen de valinin kızısın, babasını kurtarmak için elinden geleni yapıyorsun. Öyleyse, sana karmaşık gelmiyorsa, sence biz neyiz, söyle bana."

"Hâlâ benim yasak Romeo'm gibi hissediyorum." Kalbimden gelen cevapla yanıt veriyorum.

Omuzları gevşer ve yüzündeki gerginlik yumuşar. Elini üstümdeki duvara dayar ve gözlerinde acı dolu bir bakışla bana yaklaşır.

Çeneme dokunur, cildimi okşar ve derin bir nefes alır.

"Serenity, eğer gerçekten benim Juliet'im olursan, en büyük korkum bir şekilde öleceğin." Bir an durur ve gözlerindeki acı derinleşir. "Ama seninle olmak hayat demek. Seni o kadar çok istiyorum ki korkularımı dinleyemiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki seni bırakamıyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki, muhtemelen senin en kötü kabusun olduğumu bilsem bile, sana aşık olmaktan kendimi alıkoyamıyorum."

Sesi üzerime dökülüyor ve sözlerindeki sıcaklık, ruhumda asla vazgeçmek istemediğim bir şeyi uyandırıyor.

"Öyle değilsin. O yüzden durma. Durma, çünkü ben de sana aşık olmaktan kendimi alıkoyamıyorum."

Kafasını sallar. "Benim gibi canavarlara böyle şeyler söylememelisin, Printsessa."

"Ama bu gerçek."

Dante yüzümü avuçlar ve dudaklarımız, tüm varlığımla tutunmak istediğim umudun vaadini taşıyan bir öpücükle birleşir.

Bölüm 42

Dante

Belki de ay, babamın bana anlattığı hikayede olduğu gibi yalnız olmamalıdır. Bu yüzden yıldızlar geceleri bir araya gelip en parlak halleriyle gece gökyüzünü aydınlatırlar. Umut ve geleceğin sembolü.

Belki de benim gibi karanlık bir ruha sahip biri için de böyle bir şey vardır.

Yine pencerenin yanında oturmuş, uyuyan Serenity'yi izliyorum.

En azından güneş birkaç saattir doğmuş durumda. Yeni bir gün başladı.

Bu günü değerlendirmem gerektiğini biliyorum. Dün gibi bir gün daha geçirmeme izin veremem. O molaya tekrar ihtiyacım vardı. Gerçek dünyadan uzaklaşıp tanrıça ile bir fanteziye kaçmak için. Benim Juliet'im.

Tanrım, beni dinle.

Yine de, bana verdiği bu olasılık hissini seviyorum.

Dün geceki konuşmamız çok yoğundu. Bu konuyu bilerek kaçınıyordum. Tanıştığımız gecedan beri, ilişkimizin ne olduğu konusu ufukta belirmeye başlamıştı.

Onunla ilgili çoğu şey gibi, beni yasak Romeo'su olarak adlandırdığında, bana hiç beklemediğim bir şey yaptı ve ben de belki de bunu yaşayabileceğimiz olasılığına kapıldım.

Sonra bütün gece bunu nasıl mümkün kılabileceğimi düşündüm.

Onunla olmak çok güzel ve benim gibi erkeklerin sık sık elde edemediği bir şans. Onu yatağında uyurken izlemek içimdeki canavarı yatıştırıyor. Onunla olmak da öyle.

O benim her şeyim.

Ama durumumuz iyi

değil.

Dışarıda olan biteni düzeltmeden, iyi olmaktan çok uzağız. Geçen her gün beni daha da tedirgin ediyor. Hedefimden uzaklaştığımı hissediyorum. Bu yüzden, şu anki hayatım darmadağınken geleceği düşünmeye bile başlayamıyorum.

Telefonumun titremesi beni düşüncelerimden koparıyor. Telefonu elime alıp ekranda Virgo'nun adının yanıp söndüğünü gördüğümde, umarım bana somut bir şey söyleyecektir. Bu kadar erken araması bana umut veriyor.

Pencerenin yanındaki sandalyeden kalkıp, aramayı cevaplamak için koridora çıkıyorum.

"Merhaba," diyorum.

"Neredesin?"

"Serenity'nin evinde."

"Adamların nerede?" Sesinde sinirlerimi bozan bir keskinlik var.

"Benimle değiller."

"Özel olarak konuşabileceğin bir yere gitmen gerekiyor." Bu ciddi bir durum gibi geliyor.

"Bir dakika izin ver." Güneş odasına çıkıyorum. "Şimdi konuşabilirim.

Ne oluyor Virgo?"

"Roland öldü. Bir saat önce bulduk."

Kanımdaki sıcaklık buzla yer değiştirdi ve ellerimi yumruk yaptım. "Öldü mü?"

"Öldürüldü. Onu güney tarafındaki bir dairede bulduk. Oraya vardığımızda boğazı kesilmişti. Öleli bir saatten fazla olmamalıydı, yani onu bulup adamlarla dışarı çıktığımda. Seni aramadım çünkü hemen olaya atlamak istedim."

"Sorun değil. Onu bulduğun anda ölmüş olması çok şüpheli."

"Evet, bu da diğer sorun. Sistemimde gelişmiş bir casus yazılım buldum. Biri bizi izliyor, Dante. En azından birkaç haftadır."

Siktir. "Yani biliyorlar mı?"

"Evet. Bütün bu süre boyunca hareketlerimizi takip ettiklerinden eminim. Dante, bence bu senin adamlarından biri."

Tüylerim diken diken oldu. "Benim adamlarım mı? Neden böyle düşünüyorsun?"

"Benim adamlarımdan biri değil. Onları kontrol ettim ve kulüpte benimle birlikteydiler. Güven bana dostum. Senin adamlarından biri. Kim olduğunu bilmiyorum ama öyle olmalı. Roland'ı bulmamızı istemediler. Tahminimce bu Z denen kişi kendini gizli tutmak istiyor."

Tanrım, bu olamaz. Adamlarım düşmanımınla işbirliği yapıyor. Borya ve/veya Levka. Biri ya da ikisi de olabilir. İkisi de beni incitir çünkü onları çok uzun zamandır tanıyorum. Ama böyle insanlar mükemmel hainlerdir.

"Bu tam bir boktan durum, Virgo. Ve yine başlangıç noktasına döndük."

"Biliyorum. Birkaç fikir üzerinde kafa yoruyorum. Daha sonra yeniden baştan başlayacağız. Borya ve Levka nerede olabilirler?"

"Onlar..." Serenity'nin kutularından birinde gözüme çarpan bir şey dikkatimi çekti ve sözlerim kesildi.

Yanımdaki yerde duran açık kutu. İçinde, bir yığın mini eskiz defteri ve boya kavanozlarının arasında, Creed'de sözleşmeli cinayetler için üyeleri atamak için kullandığımız küçük kare şekilli parşömen deri var.

"Dante, hâlâ orada mısın?"

"Bir saniye."

Bunu birkaç hafta önce aldığım için gözlerimin beni yanıltmadığını biliyorum, ama bulunduğum yer göz önüne alındığında yine de kontrol etmek için çömeliyorum.

Ona dokunduğum anda doğrulamayı alıyorum, ama ona baktığımda, üzerinde öldürülmesi gereken kişinin adı ile birlikte Rusça işaretler ve gizli semboller *gördüğümde*, ellerimin titremesine neden olan başka bir şok yaşıyorum.

İşle ilgili Rusça işaretlerin ve sembollerin çevirisi şöyledir:

Seimone Levitsky'yi öldürmek için ekibin ihtiyaç duyduğu her türlü yardımı yapın

ve cinayeti gizli tutmayı kabul et. Bu kan yemini. Sözleşme herhangi bir şekilde ihlal edilirse, cezalandırılacak ve ölümle sonuçlanacaktır.

İmza

Igor Levitsky.

"Hayır." Duvarlar üzerime yıkılıyor gibi hissederek, "Bu olamaz olmaz."

Bunu anlamıyorum

"Dante, neler oluyor?" Virgo'nun sesi kulağımda aceleci ama sesim uzak geliyor.

"Ben... seni sonra ararım." Cevabını beklemeden telefonu kapatıyorum.

Sözleşmeyi tekrar tekrar okuyabilmek için. Hala anlayamıyorum. Yumuşak ayak sesleri başımı kaldırmamı sağlıyor ve onu görüyorum...

Serenity.

Jason'ın kızı.

"Dante, iyi misin?" Gözlerime bakıyor.

"Bunu nereden buldun?" Sesimdeki öfkeyi gizleyemiyorum.

"Şey... babamın evindeki ofisindeydi." Gözleri elimdeki sözleşme parçası ile yüzüm arasında gidip geliyor. "Gizli atık bertarafı için gönderdiği bir kutunun içindeydi. Havalı görüldüğü için aldım. Daha büyük bir resim yapacaktım ama bir türlü fırsat bulamadım."

Tanrım. "Ne zaman buldun?"

"Bir yıldan fazla oldu. Kazadan hemen önceydi. Ne oldu Dante?"

Ne bu?

Gerçekten ne?

Bildiğimi sandığım her şey lanet bir yalandı. Igor babamı öldürdü.

Şimdi her şey anlam kazanmaya başladı. Daha önce anlamsız olan her şey.

Açıktır.

Aradığım kişi bunca zaman boyunca tam önümdeymiş.

Igor.

O lanet olası piç kurusu.

O zaman Z de o olmalı ve eğer haklıysam, beni hapse attıran Jason değildi.

Igor'du.

"Dante, ne oldu?" Serenity yaklaşıyor. "Bu bir şey mi ifade ediyor?" "Bu, babanın benim babamı öldürmeye yardım ettiği anlamına geliyor."

Zaten solgun olan alabaster teninden kan çekildi.

"Bunları aldım." Virgo bana adli tıp kurumundan alınan bir çıktıyı uzatır. Babamın otopsi raporundaki notların bir parçası.

Doğru olanlar.

Bir saat önce Virgo'yu aradığımda araştırmaya başladı. Igor'u araştırmaya başladı.

Igor'u araştırmaya başladı.

Kimsenin konuşmamızı dinleyememesi için kulüpte buluşmaya karar verdik. konuşmamızı kimse dinleyemese diye.

Sözleşme parçası, Igor'un evine gidip onu öldürmem için yeterli kanıttı, ama Virgo ile konuşup kendimi sakinleştirmem ve uygun bir plan yapmam gerekiyordu.

Babamın cesedinin fotoğrafları var, ölüm şekli nedeniyle çoğunlukla iskelet gibi görünüyor. Virgo, babamın kafatasının arkasını gösteren fotoğrafı daire içine almış.

Onun nedenini hemen anlayabiliyorum.

"İlk adli tabip, kafasının arkasındaki izi sorguladı. Bu iz, silahla vurulan yara iziyle aynı." Bu gerçeğin benim için ne kadar acı verici olduğunu bilen Virgo, sözlerine dikkat ediyor. "Kan tahlili, babanın kaza anında öldüğünü gösteriyor, yani kaza sonucu ölmedi, ama öyle görünmesi için düzenlenmiş."

"Babamın Igor ve diğerlerini kurtardığına dair uydurma hikaye de öyle." Babamın patlamadan kurtardığı iddia edilen iki kişi daha vardı. Sanırım onlar da gizli komploya dahillerdi. "Amcam babamı öldürdü. Aklım almıyor. Bu yüzden bana tuzak kuruldu. Babama ulaşabilmek için benim ortadan kalkmam gerekiyordu. Ben ortadan kalktığımda, bunu yapmak onun için neredeyse çocuk oyuncağı oldu."

"Üzgünüm dostum. Ben de kafam almıyor. Çok yakın görünüyorlardı." Virgo da benim kadar şaşkın görünüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bunu asla tahmin edemezdim." Ve lanet olası Igor, bastonuyla her şeyi o kadar gerçekçi gösteriyordu ki, kimse hiçbir şeyden şüphelenmiyordu.

Bütün bunları yapmasa bile, ondan asla şüphelenmezdim. Biz aileyiz. Beni oğlu gibi gördüğüyle ilgili tüm bu saçmalıklar, onun manipülasyon oyununun bir parçasıydı.

Hepsi beni manipüle etmek ve gerçek niyetinden uzaklaştırmak için uydurduğu saçmalıklardı.

Igor babamı öldürdü ve Zaitsev ile Creed'i ele geçirdi. Sonra Jason'ı Bratva'ya ve şirkete kattı. *Benim şirketime.*

Hepsi sona ermelidir. Babamın yetiştirdiği lider olmalıyım ve kontrolü geri almalıyım.

"Ne planlıyorsun Dante?" Virgo yüzümü inceliyor.

"Bunun bugün halledilmesi gerekiyor. *Çözülmesi* gerekiyor." Cebimden sözleşmeyi çıkarır ve bayrak sallıyormuş gibi havaya kaldırırım. "Bu bok kafamda asılı kalmışken gece çıkmameli."

"Tamam. Ben ve adamlarım emrindeyiz." Virgo kararlılıkla başını sallar. "Ama tetikte ol, Dante. Amcan aptal biri değil. Roland'ın ölümü sayesinde her şeyi anladığını bile hesaba katmış olabilir. Onu öldürülmüş halde bulmamızın, izlendiğimizi, bize önemli bilgileri vermemesi için öldürüldüğünü ve ayrıca tanıdığımız birinin onu öldürdüğünü açıkça gösterdiğini düşünüyorum. Onu bulduğumuz şekil, izlendiğimizi, bize önemli bilgileri vermemesi için öldürüldüğünü ve ayrıca tanıdığımız birinin onu öldürdüğünü açıkça gösteriyor."

Onu bulduğumuz şekil, izlendiğimizi, bize önemli bilgileri vermemesi için öldürüldüğünü ve ayrıca tanıdığımız birinin onu öldürmüş olabileceğini açıkça ortaya koyuyor. Her şey çok özensizdi. "

"Biliyorum. Ama bu, Igor'un yaptığı diğer her şeyin de aynı olabileceği anlamına geliyor. Ona zaman kazandırmak istemiyorum, böylece plan yapma, komplo kurma veya kaçma şansı bulmasın. Hemen harekete geçmeliyiz."

"Katılıyorum. Aklında ne var?"

"Onunla buluşmak." Dişlerimi sıktım. "Onunla buluşmak ve savaşı ona taşımak, ama benim bölgemde."

Bu hesaplaşmanın nerede gerçekleşmesi gerektiğini çok iyi biliyorum. "Tamam. Yapalım."

Telefonumu çıkarıp amcamı arıyorum.

Bölüm 43

Serenity

"Merhaba, sesin hasta gibi geliyor." Harper'ın sesi şu anda ihtiyacım olan endişe ve sıcaklıkla dolu. "İyi misin?"

"Hayır." *Hasta*, nasıl hissettiğimi tanımlamak için doğru kelime, ama Harper'ın sandığı şekilde hasta değilim. Tüm yalanlardan bıktım. Buna ona söylediğim yalanlar da dahil.

"Ne oluyor?"

"Çok fazla şey var." Sesim kısıılıyor ve duvara yaslanıyorum.

Dinlenme odasındayım. İş yerinde, olabileceğim tüm yerler arasında. Bugün galeride sadece üç kişi çalışıyor. Ben de onlardan biri olmamalıydım.

Haftalar önce, Natalie'nin nişan partisi için izin almıştım, ama Dante'nin bana attığı bomba yüzünden daireden uzaklaşmam gerekiyordu. Orada kalamazdım. Dante tam anlamıyla bir toz bulutu içinde gitti ve nereye gittiğini bilmiyordum. Ya da babamın kafasını bir çanta içinde bana geri getirecek miydi?

Yarım saat önce buraya geldim ve çalışmaya başladım. Sonra resim yaparak bile kendimi oyalayamayacağımı fark ettim. İhtiyacım olan şey en iyi arkadaşımın sesini duymaktı. Ya da daha iyisi, onunla konuşmaktı. Onunla gerçekten *konusmak* ve kalbimde sakladığım gerçekleri ona anlatmak.

"Ne oldu şimdi? Baban sana başka bir Matthew dayatmaya çalışmıyor, değil mi?" Neredeyse tiksintiyle gözlerini devirdiğini görebiliyorum. Matthew ile skandal patlak verdiğinde, zoom görüşmesi yapıp sanal şampanya ile kutlamak istemişti.

"Hayır, durum daha da kötü." Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Gözyaşlarım akıyor ve ben ağlıyorum. "Konuşacak vaktin var mı?"

"Senin için her zaman var. Serenity, lütfen bana ne olduğunu anlat." Sesi parazitli ve umarım sinyal kaybolmaz. "Dante mi?"

"Evet."

"Ona ne oldu?"

"Sana bazı şeyler anlatmam gerek." Bu muhtemelen dünyadaki en kötü fikir ve sözleşmeyi, standart şartları ve

sağduyunun standart koşullarını ihlal ettiğimin farkındayım, ama biriyle konuşmam lazım. "Bu, kimseye söylememen gereken şeyler. Kimse, asla, asla bilmemeli."

"Tanrım. Bu ciddi bir şey gibi geliyor." Endişe, sözlerine yansıyor.

"Öyle." Gözyaşlarımı silerim ve etrafta kimse olup olmadığını üç kez kontrol ederim. "Bana anlatacağım her şeyi sır olarak saklayacağına söz vermen gerekiyor."

"Elbette. Bana söylediğin her şeyin benimle kalacağını biliyorsun."

"Biliyorum. Bu, senden saklamamı istediğim en büyük sır." Yutkunuyorum ve boğazımda taşlar varmış gibi hissediyorum.

"Kimseye bir şey söyleyeceğimden endişelenmene gerek yok. Dante hakkındaki sırrını şimdiye kadar sakladım, değil mi?"

Beni göremese de başımı salladım. "Öyle."

"Tamam, o zaman anlat kardeşim." Harper'ın neşeli görünmeye çalışacağına güvenilebilirsin. Benim için. Beni neşelendirmek için.

Derin bir nefes alıp, gerçeği söylemek için gereken cesareti topluyorum. Sonra söylüyorum. Ona her şeyi anlatıyorum. Her şeyi.

"İşte bu." Kekeliyorum. "Burada olanlar bunlar."

"Tanrım." Sesi nefes nefese bir fısıltı. "Neden daha önce söylemedin?"

"Söyleyemedim. İşler korkunç bir şekilde tırmandı ve şimdi ne olacağını bilmiyorum. Babam..."

"Senin sandığın adam değil," diye tamamlar.

"Hayır. Hiçbir şey düşündüğüm gibi değil." Kendimi çok aptal hissediyorum. Tıpkı az önce Dante'nin elinde tuttuğu şeyi nerede bulduğumu açıklamaya çalıştığımda olduğu gibi.

Hâlâ yüzünü görebiliyorum. Soluk ve öfkeli. Şaşkın ve kafası karışık.

O şeyi bulduğumda babamın onu nereden bulduğunu merak ettim. Çok sıradışı görünüyordu.

"Çok üzgünüm, Serenity. Yaşadığın onca şeyden sonra, ihtiyacın olan son şey bu."

"Biliyorum. Pandora'nın kutusunu açmışım gibi hissettim, sonra şeytana aşık oldum, ama onun aslında şeytan olmadığını öğrendim."

O içini çekti. "Lütfen endişelenme. Şu anda kendine odaklanmalısın. Başka kimseye değil. Dante'ye bile. Gerçi... Ona aşık olduğunu söylediğin kısmı kaçırmadım." Sesinde bir gülümseme vardı.

"Harper..." Onu azarlamak istedim ama gücüm yoktu.

"Biliyorum. En kötü koşullarda bile böyle bir şey söylediğini duymak çok güzel."

"Ne yapacağım bilmiyorum."

"Şu anda yapabileceğin bir şey yok, ama uzak dur

"

Ona cevap vermek üzereyken, gelen bir aramanın bip sesi beni kesintiye uğrattı. Kimin aradığını görmek için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

Arayanın babam olduğunu görünce kalbim durdu. Normalde ona kızgın olduğumda aramayı görmezden gelirdim, ama daha önce olanlardan sonra bu sefer öyle yapmamam gerektiğini biliyorum.

Telefonu tekrar kulağıma dayayıp Harper'a gitmem gerektiğini söyledim. "Hey, babam beni arıyor. Sonra görüşürüz?"

"Tabii ki. Git ve bana haber ver."

"Tabii, teşekkürler. Her şey için teşekkürler."

"Önemli değil, merak etme. Sırrın bende güvende." "Teşekkürler. Sonra konuşuruz." Telefonu kapatıyoruz ve aramayı babama aktarıyorum. babamla bağlantıya geçtim. "Baba, merhaba."

"Tanrıya şükür." Sesi, daha önce hiç duymadığım bir dehşetle titriyor.

"Ne oldu?" Her şeyin yolunda olmadığını bildiğim halde böyle saçma bir soru sorduğum için yine ikiyüzlü gibi hissediyorum.

"Neredesin? Evde olman gerekmiyor muydu?" "İş yerindeyim."

"Jesus Serenity." "Ne oluyor, baba?"

"Beni dinle. Konuşacak zaman yok. Hemen buradan ayrılıp Wisconsin'deki kulübeye gitmen gerekiyor. Miko sana orada yetişecek."

Kalbim boğazıma kadar yükselir ve kan basıncım, düdüklü tenceredeki buhar gibi vücudumda yükselir. "Ne olduğunu söyle bana."

"Bazı adamlarla başım belaya girdi," diye patladı, sözleri birbirine karışarak çıkıyordu.

"Dante?" Adını zar zor söyleyebildim.

"Hayır. Daha kötüsü, sevgilim. Lütfen, hemen git. Senin için geliyorlar."

O bunu söyler söylemez bacaklarım hareket eder ve ben dinlenme odasından koşarak çıkarım. "Aman Tanrım."

"Bu telefonu kapat ve kulübeye git. Seni takip etmesinler diye kimseyi arama. Arabanızdaki takip cihazını kapattım ve..." Sesi kesilir ve arama sona erer.

Koridorda koşuyorum ama bağlantının kesilmesiyle içimi kaplayan titreme beni sendeletiyor.

Babamın bağlantısı kesildi. Ona ne oldu?

Dante dışında başka kimle başı dertte olabilir ki?

Buna inanamıyorum. Sanki cehennemın alevlerinden atlayıp ateş ve kükürt nehrine düşmüşüm gibi.

Dante'yi aramam lazım. O bana zarar vermez. Vermeyeceğini biliyorum. Birinin peşimde olduğunu bilse bana yardım ederdi.

Arabaya bindiğimde onu arayacağım. şu anda buradan çıkmak en iyisi. Bu mantıkla telefonu cebime sokup, önümde asansörü görünce daha hızlı koşmaya başladım. Asansör, galerinin diğer binalarla paylaştığı çok katlı otoparka çıkıyordu. galerinin diğer binalarla paylaştığı çok katlı otoparka çıkıyor.

Asansöre atlıyorum ve aşağı inmek için düğmeye basıyorum. Park ettiğim kata ulaşmak sadece birkaç dakika sürse de, bana sonsuz gibi geliyor.

Asansör kapıları açılır ve ben dışarı fırlarım, ama sonra gözlerim, her tarafında Rus dövmeleeri olan iri yarı bir adamla karşılaşır.

Son birkaç haftadır Bratva dövmeleeri hakkında çok şey öğrendiğim için, tereddüt etmeden ters yönde koşmaya başlıyorum. Onu Dante'nin adamlarından biri olarak tanımıyorum.

Adam beni kovaladığında, kaçmak için ilk içgüdümün tamamen doğru olduğunu anlıyorum.

Elimden gelen tüm gücümle koşuyorum, ama sonra beyaz bir minibüs köşeyi dönüp bana yetişiyor.

Yan kapı açılır ve bir sonraki hatırladığım şey, koşarken birinin beni yakalayıp içeriye çekmesidir.

Çığlık atıyorum ama bir faydası yok. Büyük bir el ağzımı ve kapıları kapatıyor.

Beni yakaladılar.

Kırk Dördüncü Bölüm

Dante

Hesaplaşma anı geldi.

Igor birkaç dakika içinde burada olacak.

Onunla bir saatten az bir süre önce konuştum, bu yüzden son birkaç saatte çok şey olmasına rağmen, hala zamanın benim lehime işlediğini umuyorum.

Babamın evinin avlusundaki bahçe masasında oturuyorum.

Hapisten çıktıktan sonraki ilk hafta buraya geldiğimde, geri dönüp bu evi eskisi gibi bir yuva haline getirmeyi umuyordum. İkinci ziyaretimin böyle olacağını, savaş için seçtiğim yer olacağını hiç bilmiyordum.

Önümdeki kan gölü gibi görünen çiçek sıralarına bakarken, Igor'un evindeki Dante'nin Inferno tablosu aklıma geliyor.

Onu son gördüğümde kendime sorduğum sorunun cevabını artık biliyorum. sorduğum sorunun cevabını biliyorum.

Soru şuydu: Benim hikayemdeki gerçek şeytan kimdi? Cehennemin son çemberine ulaştığımda

Cehennemin son çemberine ulaştığımda kiminle karşılaşacaktım?

Cevap, benim.

Bu savaşta savaşmak için gerçekten şeytan olmak zorundaydım. *Benim* savaşım. Tüm ayrıntılarını bile bilmediğim bir savaş.

Nadir kırmızı gülleri ve nehre akan şelalesiyle daha çok Cennet Bahçesi'ne benzeyen bu güzel avlu, cehennemin son çemberi için geçici mekanım oldu.

Manzara, Igor'un resminde tasvir edilen ve klasik hikayede anlatılan donmuş çorak arazinin tam tersi, ama o buraya geldiğinde, benim aradığım cehennem unsurunu getirecek.

İkimiz birlikte, her ikimiz de ölümün habercisi olarak, o cehennem gibi ruh halini yaratacağız. Bir zamanlar yeni bir hayata başlama umuduyla inşa edilmiş bir yerde, zıtlık oluşturacağız.

Bu evi ve dış mekanı seçtim çünkü bana üstünlük sağlayacak. Virgo ve adamlarını bataklığın çitlerinin arkasına sakladım. Oradan beni görebiliyorlar ve ihtiyacım olursa destek sağlayacaklar.

Burada bulunan tek personel, güvenlik şefi Anton.

O, Igor'u içeri alacak ve biz dışarıdayken bir süre nöbet tutacak.

Önümdeki kaldırımda ağır botların çıkardığı ses, dikkatimi değerli konuğuma yöneltti.

Igor, Anton'un önünde yürüyor. Ona neler olduğunu söylemedim ama Anton, ailem için yeterince uzun süre çalıştı ve kötü bir şey olacağını anlayacak kadar tecrübeli.

Igor yaklaşınca Anton başını eğip bana selam verir ve ayrılır.

Igor bana gülümseyerek cesaretini gösterir. Bugün bastonunu evde bırakmıştır.

İyi. Zaten hiç ihtiyacı olmadığı için, sadece dikkatimi dağıtan bir şeydi.

"Merhaba yeğenim. Ne gizemli bir karşılaşma bu." Masaya ulaştığında avluya bakınıyor. Gözleri tekrar bana dönüyor ve önümdeki sandalyeyi çekip oturuyor. "Personel nerede?"

"Onlara izin verdim. Sadece sen ve ben olalım istedim." Ona alaycı bir gülümseme atıp ayağa kalkarım.

"Sanırım benimle bir şey konuşmak istiyorsun." Kabarık gri kaşını kaldırır. Onu süzerim, gerçek yüzünü ne zaman göstereceğini anlamaya çalışırım.

"Seninle konuşmak istiyorum." Neden yaptığını bilmek istiyorum. Neden babamı öldürdüğünü. Kardeşini.

"Biliyorsun, benim evime gelebilirdin. Daha yakındı." O sırtarak, "Neden buradayız?" diye sordu.

"Eskiden olanları hatırlamak için. Babamın bu evi seçmesine yardım eden sendin. İkinizin beni buraya ilk getirdiğiniz günü hatırlıyor musun?"

Gözleri bulanıklaşsa da, ifadesinde olmaması gereken bir duygu var. Bu onun için garip, sanki günahlarından dolayı pişmanlık duyuyormuş gibi. Buna inanmıyorum.

O bir manipülatör. Dünya çapında bir pislik. Onun gerçek yüzünü görmem lazım.

"Çok gergindin. Rusya'yı özlüyordun." Gözleri benim üzerimdeyken, ben de gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Güçlü olmak için bazen yeniden başlamak gerekir. Sıfırdan başla ve cenneti aşarak gerçek potansiyeline ulaş."

O sözler o andan itibaren aklımda kaldı. Hatta, beni tanımlamama ve bugünkü halimi şekillendirmeme yardımcı olduklarını bile söyleyebilirim.

Lider.

Tüm Levitskiler lider olmak için yetiştirilir, bu yüzden bir zamanlar saygı duyduğum amcamdan daha az bir tavsiye beklemiyordum. Ama şimdi sadede gelme zamanı.

Belki de o sözleri son bir kez daha duymak istedim, böylece onun eskiden olduğu adamla şimdiki halini birbirinden ayırabilecektim.

"Lider olmam için beni hazırladın." Ellerimi masanın üzerine koydum.

"Tabii ki. Benim için bir oğul gibi olan yeğenim için sadece en iyisi."

"Lütfen bana saçmalamayı kes."

"Saçmalık değil."

"Beni hapse attırdın." Sözlerimi ona bir hançer gibi fırlatıyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?" Kafasını eğip, sanki gerçekten neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi merakla bana bakıyor.

Sorun değil. Böyle tepki vereceğini tahmin etmiştim, o yüzden ona açıklayayım.

Dikleşir, cebimden sözleşme parçasını çıkarır ve onun yüzüne tutarım.

Onu görünce gözleri yuvarlanır ve dik oturur. Sözleşme parçasını izler, sonra sonunda bana bakar.

"Beni ortadan kaldırman gerekiyordu, bu yüzden bana tuzak kurdun," diye tahmin ediyorum. "Babamın bensiz Rusya'ya gitmeyeceğini biliyordun. Ayrıca benim hapiste olmamın onu zayıflattığını da biliyordun. Haklı mıyım, Igor?"

Çenesi sıkılır. "Evet."

İşte. Aradığım cevap bu. İnkâr etmediğine çok sevindim

Artık aynı fikirdeyiz ve sonunda maskesi düşmeye başladı. "Onu nerede buldun?"

"Önemli değil." Dişlerimi gösterdim. "Sözleşme parçası Jason Bell'e ait, o kısmı kendin çözebilirsin."

"Jason Bell, benim sandığımdan çok farklı biri olduğunu kanıtladı." "Yani hata mı yaptı?" Gülümsüyorum.

"Evet."

"Babamı öldürdün ve bunu kaza gibi gösterdin, değil mi?"

Alt dudağını ısırır. "Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Neden? Neden ona bunu yaptın? Sen onun kardeşisin."

"Evet. Ben, onun hayatta ilerleyebilmesi için sürekli affeden ve geri planda kalan kardeşiydim. Ama seçim yapması gerektiğinde, o beni hiç seçmedi."

"Şimdi bilmece zamanı değil. Bana açık bir cevap ver." "Tamam. Bu, oğullarımı kaybettiğim Rusya'ya kadar uzanıyor. Tüm katliamın suçlusu esas olarak oydu, ama ben de kısmen suçlu olduğum için onu affetmeye çalıştım. Ama yapamadım. Düşmanlarımız intikam almak için bize geldiğinde, hazırlıksız yakalandık." Gözleri acı ile doldu. "O gece olanlar, babanın pervasızlığı yüzünden oldu. Tıpkı senin gibi. Ben, ailemi yönetmek ve korumak için her şeyi kurallara uygun yapan akıllı başında kardeşim, ama onun vahşi doğası yüzünden mirasımı kaybettim. Babamın müdahale edip miras kanunlarını değiştireceğinden neredeyse emindim, böylece o öldüğünde Pakhan ve Creed'in lideri olacaktım, ama yapmadı. Yine de ben ona uydum ve rolümü oynadım."

"Yani, bu hep güçle mi ilgiliydi?" Onu parçalamak istercesine ona bakıyorum. Rusya hakkındaki sözlerini görmezden gelmedim ya da babamın günahlarını affetmedim, ama bunların hiçbirisi Igor'un yaptığını haklı çıkarmaz.

"Bizim gibi adamlar her zaman güç için savaşıyor, evlat. Ama babanı bu yüzden öldürmedim. Ona karşı sabrımın sınırına gelmiştim ve benim olması gerekeni almak istedim." Ellerini birleştirip dirseklerini masaya dayadı ve bana doğru eğildi. "Sen Voirik Kardeşliği ile ittifak için zemin hazırlarken, baban benim onun düşmanları olan Litvanyalılarla iş yaptığımı öğrendi. Yaptığı araştırma, Levitsky Corp'u geride bırakmak için şirketimizin ve Creed'in çok uluslu hesabından parayı kullanarak orada çelik üretimi finanse ettiğimi ortaya çıkardı. Arkamdan, beni şirketten uzaklaştırmak ve her şeyi sana devretmek için harekete geçti. Ayrıca Zaitsev ve Creed'den de aforoz edilecektim. Ben de işi kendi ellerime aldım."

Bana çok şey anlatıyor. Belki de fazla. Bir şeyler yolunda değil.

Yüzünde aniden beliren gülümseme, şüphelerimi daha da artırıyor.

"Başka sorunuz var mı, Dante?"

"Sanırım bilmem gereken her şeyi anlattın." "Hmmm.

Sanırım öyle."

Aniden, bir silah sesi havayı yırttı. Ses evin içinden geliyordu.

Igor gülümsemesini genişletir. "Oh, güzel, diğer konuklar geldi."

Levka, hırpalanmış görünümlü Jason'ı dışarı çıkarırken, ikimiz de evin çift cam kapısına bakıyoruz.

Serenity de arkalarından, iki silahlı muhafız eşliğinde ve göğsüne bağlanmış bir bomba yeleği ile dışarı çıktığında, dehşet beni sarar ve ruhumdan hayatımı emer.

Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluştu ve kendi tuzağıma düştüğümü anladım.

kendi tuzağıma düştüğümü anlıyorum.

Bölüm Kırk Beş

Dante

"Adamlarına geri çekilmelerini söyle," Igor ayağa kalkarak emir verir.

Bakışlarımı Serenity'den ona çeviriyorum ve benim ani talihsizliğimden zevk aldığını görüyorum.

Levka'ya bakamıyorum bile. Beni ihanet ettiğine şaşırdığımı söyleyemem. O ve Borya arasında, ihanet edecek kişi olarak onu seçerdim. İkisine de yakındım, ama belki ona daha yakındım.

"Adamlarına geri çekilmelerini *söyle*," Igor'un sesi daha sert. Parmağıyla etrafı işaret ediyor. "Buradalar, değil mi? Virgo ve arkadaşları? Yalnız gelmediğini biliyorum. Gördüğün gibi, ben de yalnız gelmedim. Onlara geri çekilmelerini söyle, yoksa küçük prensesin kafasına kurşun yer."

Igor silahını çıkarır ve Serenity'ye doğrultur. Yanaklarından akan gözyaşları beni mahveder, bu yüzden itaat etmeye karar veririm.

"Silahını indir, Virgo." Kulağımın arkasına gizlediğim iletişim cihazına, her şeyini kaybetmiş bir adam gibi sesleniyorum.

"Mesaj alındı. Ama hala arkanızdayım," diye cevaplar Virgo.

Tam o sırada, Igor'un adamları kapıdan dışarı çıkmaya başlar. En az yirmi kişilik kişisel koruması vardır, hepsi de Zaitsev'in en üst düzey adamlarıdır.

Igor'un Serenity'nin hayatını tehlikeye attığı bu durumda, sayıca çok azınlıktayım.

Igor alkışlayarak beni daha da sinirlendiriyor.

"Ne için alkışlıyorsun lan?" diye öfkeleniyorum.

"Beni yakalamaya çalışman için." Elini kalbine koyar. "Sana daha önce de söylemiştim, bu oyunda senden daha uzun süredir varım. O yüzden, bir veteran olarak, birçok hatanı belirtmeme izin ver. İlk hatan beni hafife almak ve benim birine *ihtiyacım olduğunu* düşünmekti." Jason'a bakar, Jason titrer.

"Yine de onu övüyordun."

"Buna oyun oynamak denir, evlat." Başını sallar ve yüzü aydınlanır. "İhtiyacın olduğu sürece bunu yaparsın. Geri döndüğün anda Jason hakkında bir şeyler bildiğinden şüphelendim. Ve ilk Creed toplantısında, bildiğine ikna oldum. Ne olduğunu bilmiyordum, ama içgüdülerim bana bir şeyler bildiğini söylüyordu. Ama benim hakkımda değil, Jason hakkında. Bana yaklaşmanı bekledim, ama hiç yaklaşmadın."

Sessiz kalmakla haklıydım, ama farklı nedenlerden dolayı.

"Sonra, Jason'ın benim için çok önemli olduğunu düşündüğün için şüphelerini bana söylemeyeceğini anladım. Bu yüzden, yapabileceğin tek şey meseleyi kendi eline almak ve bana haber vermeden sana yardım edecek tek adamlardan yardım istemektir. İşte burada hata yaptın." Levka'yı işaret ediyor.

En azından Levka utanç duymaya tenezzül ediyor.

"Seninle alakalı değildi, Dante," diyor, silahını Serenity'ye doğrultmuş halde. "Borya'nın aksine, ben hayatımın geri kalanında birinin koruması olmayı planlamıyordum."

Ona cevap verecek kadar acı çekiyorum, bu yüzden başka yere bakıyorum.

Igor güler. "Sana göz kulak olacak, güvendiğin birine ihtiyacım vardı. Virgo'yu izleyecek becerilere sahip birine. Eğer birisi durumu anlayabilirse, o da o olurdu. Tek yapmam gereken doğru zamanı beklemektir. Roland'ı öldürmek işimi hallederdi. Ama *bunu* hesaba katmamıştım." Silahı sözleşme parçasını gösterir. Onu suçlu gösteren şey. Bunu gören herkes, onun suçlu olduğunu anlayacaktır, çünkü kanla imzalanmıştır. *Onun* kanıyla. "Daha önce aradığın anda, başka bir şeyin olduğunu anlamıştım. Benim bilmediğim ciddi bir kozun olmasaydı beni buraya çağırılmazdın. Başka bir çözülmemiş mesele, sevgili dostum Jason Bell, ilgisiz bırakılmıştı. Bu yüzden gelip senin oyununu oynadım. Neyin olduğunu görmek istedim."

"Aferin." Sakinmişim gibi görünmek için alaycı bir tavır takındım. Ama aslında değilim. Herkes bunu görebiliyor. Bu lanet olası piç kurusu beni her yönden köşeye sıkıştırdı ve Serenity'yi kurtarmanın bir yolunu göremiyorum.

"Gerçekten. Peki, devam edelim, şimdi *benim* oyunumu oynayabilirsin." Yine kalbine dokundu. "Artık her şeyi anladın, bana şunu cevapla: benim için en önemli şey nedir?"

Eğer o, bana inandırdığı gibi bir adam olsaydı, aile derdim, ama bu aptalca bir cevap olurdu.

Cevap güç. Ama bundan daha spesifik. "Creed," diye cevaplıyorum.

O gülüyor. "Yine iyi iş çıkardın. Artık Creed'in lideriyim ve köpeğim Japon hükümeti nezdinde gücümü artırarak görevini yerine getirdi." Jason'a bakıyor, Jason tekrar titremeye başlıyor. "Asla

seni besleyen eli ısırmazsın. Ama sözleşmeyi bozdun. Korkarım artık hizmetlerine ihtiyacımız yok, Vali Bell."

Igor silahın horozunu kaldırır ve Jason'ı göğsünden, tam kalbinden vurur.

Jason, göğsünden kan fışkırırken ve yere düşerken ses bile çıkarmaz.

Serenity çılgılık atar ve babasına ulaşmak için ileri atılır, ama muhafızlar tarafından geri çekilir.

Jason'dan nefret ediyorum, ama Serenity'nin acısını görmek beni paramparça ediyor.

Alaycı bir şekilde gülümser ve öne doğru adım atarım, ama Igor silahını Serenity'nin kafasına doğrultarak beni durdurur.

"Ve bu da beni son konuya getiriyor. Joker kart. Kız. Senin üzerinde oldukça etkisi olan kız. Levka, onun babası için yaptığın planları keşfettiğini ve onun bedeni için onunla pazarlık yaptığını söylediğinde, sana karşı farklı bir kozum olduğunu anladım. Onu Jason'ı cezalandırmak için kaçırdım, ama aynı zamanda seninle bir anlaşma yapmak için de." Serenity'nin yanına yürür ve onu muhafızdan alır. Bomba yeleğinin kenarındaki bir şeye dokunur ve göğsünde üç dakikalık bir zamanlayıcı belirir.

Ciğerlerim düğümlenir ve nefes alıp almadığımı bile bilemem.

"Zamanlayıcıyı durdur ve onu bırak!"

"Önce bana sözleşme belgesini ve hakkımda sahip olduğun diğer her şeyi vermelisin."

"Burada sahip olduğum tek şey bu. Diğer şeyler kulüpte."

"Bir saat içinde bana teslim edeceksin. Şimdi bana sözleşmeyi ver, yoksa kızının kafası vücuduyla birlikte havaya uçacak. Zaman geçiyor. Bana karşı gelersen, buradan giderim ve ikiniz de ölürsünüz."

Burada tek seçeneğim sakın kalmak. Başka bir şey yok. Ne garip. Bu intikam yoluna ben başladım, ama şimdi durum tersine döndü. Jason'ın bana yaptıklarının cezasını çekmesini istiyordum.

Şimdi o, kalbine bir kurşunla yerde yatıyor ve benim tek amacım, hayatımın aşkı olan kızı için savaşmak.

Ona bakıyorum ve dün ona söylediklerimi hatırlıyorum. En büyük korkumun, onun gerçekten benim Juliet'im olması durumunda, bir şekilde öleceği olduğunu söylemişim.

Haklı çıkmak istemiyorum, bu yüzden onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım, burada ölsem bile.

Bu ölüm buna değer.

Aşk için ölmek - onun aşkı için. Onun hayatı için.

Kalbimde bu amaçla ve onun karanlık ruhuma verdiği ışıkla bir adım atıyorum. Ben masanın etrafında dolaşırken, Igor da Serenity'yi tutarak benimle birlikte dolaşıyor. Aramızdaki mesafeyi fark ediyorum.

Fırsatım kaçmadan önce sadece birkaç saniyem var.

Ona ulaşip sözleşme parçasını vermek için elimi uzattığımda kafamda bir fikir oluşur.

Virgo beni izliyor ve ben onun herhangi bir fırsatı kollayacağını biliyorum. Tek yapmam gereken ona bir fırsat vermek. Igor sözleşmeyi almak için elini uzattığında, o kadar hızlı bir şekilde bacağımı onun bacağına vuruyorum ki, bunu hiç beklemiyordu.

O anda, bir kurşun kulağımın yanından vızıldayarak geçip omzuna isabet eder.

Çarpmanın etkisiyle Igor, Serenity'yi yere iter.

"Koş ve siper al!" diye bağıriyorum ona, kurşunlar uçuşmaya başlarken.

Igor peşimden gelirken, Serenity en yakın çitin üzerine sürünerek geçer.

Virgo ve adamları dışarı çıkar ve tam bir savaş başlar.

Igor kendini bana atar ve vücudunu benimkine çarpar. Yumrukların yağdığı bir kavgada yere düşeriz ve o, üstümde olduğu için avantajlıdır.

Yine de, benim yaşımın iki katından fazla olduğu için ona saygı duyuyorum.

Ayrıca silahı hala onda, ben benimkini alamıyorum ve bomba hala Serenity'nin göğsünde tik tak ediyor.

Bundan kurtulamazsam hepimiz öleceğiz. Kızımı böyle bir kadere terk etmeyeceğim.

Gücümü toplayarak dizimi sırtına vuruyorum. Bu an, onu üzerimden atmak için ihtiyacım olan fırsatı bana veriyor. Bunu yaptığımda, silahını alıp kafasına ateş ediyorum.

Kan her yere sıçırıyor ve vücudu kendi üzerine çöküyor. Levka bana saldırıyor ama onu da aynı şekilde öldürüyorum. Kafasına bir kurşun.

Zaman aleyhime işliyor, hiç vakit kaybetmiyorum. Serenity'yi arıyorum ama onu son gördüğüm yerde yok.

Çardak yakınında, bankın altında.

Igor'un adamlarının çoğu öldü, bu yüzden Virgo ve adamlarına geri kalanları halletmeleri için bırakıyorum.

Serenity'ye doğru koşuyorum ve o beni yakalıyor.

"Tanrım, Dante!" Ağlıyor, histerik bir halde, bomba yeleğini çıkarmaya çalışıyor.

"Merak etme, bebeğim. Sakin ol." Omuzlarını tutuyorum ve zamanlayıcıyı kontrol ediyorum. Bombayı etkisiz hale getirmek için elli bir saniyemiz var.

Göğsündeki kabloları gizleyen cırt cırtlı kayışı kaldırıp ne olduğunu inceliyorum. Hangi kabloyu çekeceğimi bilmediğimi fark ediyorum — kırmızı, sarı, beyaz veya mavi.

Şimdi kırk saniye kaldı.

Çılgınca etrafa bakınıyorum, ta ki gözüm şelaleye takılana kadar. Aklıma tek bir çözüm geliyor, bıçağımı çıkarıp kadının göğsündeki yeleği kesiyorum, sonra onu tutup ayağa kaldırıyorum.

"Virgo, adamlarını çıkar! Bomba patlayacak! Yirmi beş saniyen var!"

"Duydum!" diye cevaplar.

"Dante..." Serenity'yi kaldırıp omzuma atarak sözünü kesiyorum.

Sonra onu taşıyarak koşmaya başladım.

Şelalenin aktığı bahçenin kenarına vardığımızda, bomba patlamadan birkaç saniye önce nehre atlıyorum.

On metre yükseklikten düşüp suyun derinliklerine dalarken, nehrin akıntısı onu benden uzaklaştırmaz diye ona sıkıca tutunuyorum.

Momentum durana ve ben yüzerek yukarı çıkabilene kadar sonsuza kadar aşağı iniyormuşuz gibi geliyor.

Ben bizi yüzeye doğru iteklerken o bana sıkıca tutunur, sonra nefes nefese su yüzüne çıkarız.

Tanrım. Başardık.

Gerçekten başardık.

Serenity boynuma sarılır ve birbirimize bakarız, sonra atladığımız yere bakar ve gözleri hüznle dolar.

Gözlerinden yaşlar akıyor. Neden ağladığını sormama gerek yok.

Onun babası.

Onu kendime çekip ağlamasına izin veriyorum.

"Dante... o..." Sesi kesilir ve ağlamaya başlar. "Ben buradayım. Ben buradayım, bebeğim."

Kırk Altıncı Bölüm

Serenity

İki hafta sonra...

Bazıları size mucizelerin artık var olmadığını söyler. Diğerleri ise mucizeleri görebilmek için gözlerinizi ve zihninizi açık tutmanız gerektiğini söyler.

Sebepler ne olursa olsun, birkaç hafta önce felaket başımıza geldiğinde ve kıyamet günü gibi hissettiğimde bir sürü mucize yaşadığımı biliyorum.

Annemin, daha önce yaptığı gibi, melek kanatlarıyla beni yine koruduğuna inanmak istiyorum. Ve bana hayatta ikinci bir şans verdiğine.

Dante beni kurtardı ve belki, sadece belki, annem de babamı benim için kurtardı.

Nasıl oldu bilmiyorum, ama babam hayatta kaldı. Onu vuran kurşun, kalbinden iki santimetre uzağa girdi ve yattığı yerde bomba patlamasından da kurtuldu. Dante'nin arkadaşı Virgo ve adamları da öyle.

Tüm bunların bana ve çevremdekilere olduğuna inanmak zor. O günden bu yana iki hafta geçti.

Her türlü şeyin yaşandığı iki hafta.

Babam ameliyat oldu ve iyileşiyor, ama doktorlar onun hayatını kurtarmak için durmaksızın çalışırken, basın, katil ve sahtekar olduğu ortaya çıkan valinin skandalıyla çılgına dönmüş durumda.

Sözleşmemdeki şartlara rağmen, bu Dante'nin işi değildi.

Babamın cezasının bir parçası olarak, Igor babamın mirasını yok etmek için onun yaptığı her şeyi basına sızdırdı. Benim ölmüş olmam gerektiği için, bu miras Melissa, Natalie, geniş ailem ve babamın hukuk bürosundaki tüm çalışanları da içeriyordu.

Babamın gazetelerde veya televizyonda yer almadığı tek bir gün bile geçmedi. Hepimiz de öyle.

Lawrence düğünü iptal etti, bu yüzden Natalie elbette perişan bir haldeydi.

Modellik sözleşmesi nedeniyle zaten kamuoyunun gözü önünde olduğu için birkaç işi kaybetti. Brezilya'daki iş gibi. Sözleşmesi feshedilmemiş olsa da, sanki feshedilmiş gibi. Muhtemelen ünlü olduğu için işi tamamen kaybetmedi.

Ben *ünlü* olmadığım için sanat sergisindeki yerimi kaybedeceğimden endişelendim, ama kaybetmedim. Jean-Rene çalışmalarımı gerçekten sevdi ve kendi başarımla kabul edildiğimi söyledi.

Cehennem gibi bir dönemdi, ama arka planda Dante vardı. Her ikimizin de halletmesi gereken çok şey olduğu için eskisi kadar sık görüşemedik, ama o benim yanımda oldu.

Babamın on üç saat süren ameliyatı sırasında yanımda oturdu ve sonraki günlerde bana bakmak için elinden geleni yaptı.

Dante, babamı öldürmeye kararlı olan ve babamın onun babasını öldürmeye yardım ettiğini öğrenen adamdan farklıydı. Benim için orada olmak için tüm farklılıkları yokmuş gibi bir kenara itti.

Şimdi babamı görmeye gidiyorum. Polis gözetiminde Genel Hastanede kalıyor. Yürüyebildiği ve tehlikeyi atlattığı için yarın sabah güvenli bir birime nakledilecek. Durumu yeterince iyi olduğunda hapse girecek.

Bugün onu bu şekilde göreceğim son gün.

Bu bir nevi veda, çünkü onu bir daha görebilecek miyim bilmiyorum.

Hapse girdiğinde onu ziyaret etmeme izin verilmeyecek değil. Eminim izin verilecek. Sadece isteyip istemeyeceğimi bilmiyorum. Babam, affedip unutmam için çok fazla sınırı aştı.

Bugün burada olmam ve tüm bu süre boyunca yanında olmam, bir kapanış niteliğinde.

Babamın kaldığı kanada dönmek için köşeyi döndüğümde, Melissa'nın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Sanki bir cenazeye katılıyormuş gibi baştan aşağı siyah giyinmiş.

Üvey annem beni fark etti. Fark etmemesi imkansızdı. Bana doğru bakıyor, ama ortada karşılaştığımızda yanımdan geçip gidiyor.

Sanki hiç tanışmamışız ve bu sözde aile olarak geçirdiğimiz onca yıl hiç yaşanmamış gibi. Keşke öyle olsaydı.

Omzumun üzerinden, koridorda ilerleyen ona bakıyorum.

Muhtemelen babamla yaptığı konuşma iyi geçmemiştir.

Onunla hiçbir şey yapmak istemeyen sahte arkadaşlarını, ülke kulübüne erişimini, desteklediği hayır kurumlarını kaybetti ve bir kez olsun basında yanlış türden bir ilgi görüyor.

Para durumunun ne olduğunu bilmiyorum, ama iyi olduğunu da sanmıyorum.

Babamın odasına vardığımda, kapıyı koruyan iki polis memuruna imza atmam gerekiyor. Babamı sadece birkaç dakika görebileceğim.

Memurlar beni ve çantamı kontrol ettikten sonra içeri girmeme izin veriyorlar. Orada babamı pencerenin yanında tekerlekli sandalyede otururken buluyorum. İçeri girdiğimi duyunca bana doğru dönüyor. Sanki son ziyaretimin gerçekten son ziyaretim olacağını düşünmüş gibi yüzünde şaşkınlık beliriyor.

Yaptığı tüm kötülükler göz önüne alındığında, öyle olmalıydı. Dante'nin bana anlattıkları, medyaya sızan haberlerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Hepsi vali olmak için güç elde etmek içindi. Ama aslında babam tanrı gibi davranıyordu.

Tanrı gibi

"Serenity. Bugün beni tekrar görmeye geleceğinden emin değildim."

Yaklaştığımda gözlerime bakıyor.

"Gelmem gerektiğini düşündüm. Yarın büyük gün, değil mi?" "Sanırım öyle." Sesi boş geliyor.

İyileşme sürecinde, neden öyle davrandığını bana açıklayacağı, beklediğim o samimi konuşmayı yapmadık. Bugün buraya bunun için gelmedim ve bunu hiç beklemiyorum. Bazı şeyleri bilmemenin daha iyi olduğunu kabul ettim.

Zaten bana kendini açıklamak için ne söyleyebileceğini de bilmiyorum.

Karşısına sandalye çekip oturdum. "Az önce Melissa'yı gördüm. Kızgın görünüyordu."

"Boşanma davası açıyor."

Vay canına. Şaşırdığımı söyleyemem. "Onu suçlayabilir misin?" "Hayır."

"Eminim yüzüne ve Avrupa'ya yaptığı lüks seyahatler için hala parası vardır."

Gülünce şaşırdım. "O kadar da değil."

"Ne oldu? Devlet mal varlığınıza el koymuyor, değil mi?" Bildiğim kadarıyla babam bu tür bir cezayı gerektirecek herhangi bir mali suç işlemedi, ama bildiğim kadarıyla, kim olduğu için mal varlığına yine de el konulabilir. Düzeltme: kim olduğu için.

"El koymuyorlar. Ben, şey... ev dahil her şeyi sana verdim."

Ağzım açık kalır ve nasıl yere düşmediğini bilmiyorum. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Melissa ve benim evlilik öncesi anlaşmamız var."

Daha da şok oldum. Bunu hiç bilmiyordum. "Yani, o ve Natalie hiçbir şey almayacak mı?"

"Hâlâ bir kalbim var. Her ikisine de bir yıl boyunca geçinmeleri için yeterli miktarda para bıraktım, ama bu övünecek bir şey değil. Geri kalan her şey senin, istediğin gibi yapabilirsin."

"Neden böyle bir şey yaptın?"

O içini çekip omuzlarını geriye attı. "Melissa'yla onun geçmişi yüzünden evlendim. Onun geldiği aile, benim hükümet içinde yükselme şansımı artırıyordu. O benim param için benimle evlendi, bu yüzden onu daha akıllıca kullanabilecek bir kızım varken ona servetimi vermek istemedim." Bir an ellerine baktı, sonra tekrar bana döndü. "Hepimizin bir aile olmasını istemediğim gibi davranmayacağım. İstemiştim. Ve seninle ve annenle yaşadıklarımızı yaşayamayacağımızı bilsem de denedim."

"Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum."

"Seni uyum sağlamaya zorladığım için nasıl bilebilirdin ki? Sanırım gerçekten yolumu kaybetmişim. Annen ölmeden çok önce yolumu kaybetmişim ve o benim dünyamdan ayrıldığında, artık kim olduğumu bilmiyordum." Sesi, eskiden tanıdığım babamın sesine benziyor.

"Annem Bratva'yı biliyor muydu?"

Kafasını sallar. "Ondan sakladım. O zamanlar, sadece ara sıra bir iyilik yapıyordum."

"Ama Melissa biliyordu, değil mi?"

"Evet, biliyordu."

"Neden böyle korkunç şeyler yaptın baba? Masum insanları, *çocukları* öldürmeyi nasıl onaylayabildin?"

"Buna söyleyecek sözüm yok. Ve görünüşe göre ölüm benim için çok hafif bir ceza. Alabileceğim en kötü ceza bu. Şartlı tahliye umudu olmayan ömür boyu hapis. Her şeyi kaybettim, senin hayatının bir sonraki aşamasına geçmeni izlemeyi de dahil. Masadan uzanıp bir zarf alır ve bana uzatır.

"Bu ne?"

"Dante verdi."

Biraz nefes alıyorum. "Seni görmeye mi geldi?"

"Evet, dün gece. Senin benim için yaptıklarını anlattı. Zarfın içine bak." Çenesini zarfa doğru kaldırır.

Zarfı açtım ve imzaladığım sözleşmenin dört parçaya bölünmüş halini gördüm. Bu manzarayı görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dante sözleşmeyi bana geri vermişti. Parçalanmış halde. Yani artık ona bağlı değilim. En azından bu şekilde değil.

Bu düşünce, bundan sonra bize ne olacağı konusunda kalbimi kıpır kıpır ediyor. Sanırım onunla bir dahaki konuşmamda öğreneceğim.

"Seni bir dahaki görüşmemizde bunu sana vermeme söyledi. Ne anlama geldiğini anlayacağını söyledi."

"Biliyorum."

Başını salladı ve bana küçük bir gülümseme attı. "Onu seviyorsun." Bu bir soru değildi.

"Evet."

"O zaman belki de tek ihtiyacın olan şey aşk. Belki de seni güvende tutmak için bu yeterlidir.

O kesinlikle benden daha iyi bir iş çıkaracaktır."

Derin bir nefes alıyorum. "Bundan sonra ne yapacağız baba? Sen hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin."

"Bilmiyorum, ama artık benim için endişelenmemelisin. Artık kendi hayatını yaşamalısın. Annenin senin için istediği gibi yaşa. O her yönüyle senin içinde yaşıyor. O yüzden, onun gibi yaşa ve sev. Bu da beni terk etmen gerektiği anlamına geliyor. Belki bir gün tekrar görüşürüz."

Başımı sallayıp yanağımdan akan gözyaşını silerim. "Bir gün." Kapı çalınır. "Süre doldu," der memur.

Babam ellerime uzanıp nazikçe sıkıyor. "Her şey için özür dilerim. Çok, çok özür dilerim Serenity."

"Ben de üzgünüm."

Beni bırakır ve ben giderim.

Uzaklaşırken, bundan sonra her şeyin farklı olacağını biliyorum.

Umarım bununla yüzleşecek gücü bulabilirim.

Kırk Yedinci Bölüm

Serenity

Üç gece sonra Mandolim'de Dante ile buluşuyorum.

Bu, kulüpler ve evlerimizde görüştüğümüz ilk randevumuz. Bizi, özellikle de beni, kesinlikle tanıyacak ve iyi niyetle bakmayacak insanların olduğu ilk yer.

Ama umurumda değil.

Dante ve ben artık gizlice buluşmak zorunda değiliz. Çatı katında diğer çiftlerin arasında oturuyoruz. Her şey güzel ve normal. Artık gizli ve yasak değil.

Çift olarak ilk gerçek randevumuz için buraya gelmek istedim, çünkü bu restoran geçmişten gelen bir duyguyu taşıyor. Sahiplerinin beni her zamanki gibi aynı sıcaklıkla karşılamasını çok sevdim.

Bu gece Dante, onu çok seksi gösteren beyaz düğmeli gömlek ve bej pantolon giymiş. Kıyafeti, her zaman giydiği koyu renkli kıyafetlerle tam bir tezat oluşturuyor. Onu daha da öne çıkarıyor.

Beni almaya bir araba gönderdi, bu da bu gece onun evine gideceğim anlamına geliyor.

Yaklaşık yarım saattir buradayız. Son birkaç gündür birbirimize mesaj attık ama sözleşmemiz hakkında pek konuşmadık.

Ona teşekkür etmek için konuyu açtığımda, bir dahaki görüşmemizde konuşacağımızı söyledi, yani şimdi.

Garsonun bize doldurduğu şarabı bitirdik ve Dante kadehini masaya koyup bana baktığında, can atarak yapmak istediğim konuşmaya dalma zamanının geldiğini hissettim.

Hayatımızda pek çok değişiklik oldu. Bu değişiklikler o kadar büyük ki, henüz üzerinde düşünme fırsatı bulamadım.

Mesela artık babamın hukuk firmalarına sahip olduğum ve Dante'nin Bratva'nın yeni Pakhan'ı olduğu gibi.

"Babanı görmek nasıldı?" O dikleşir ve bana hayranlıkla bakar. Bana böyle bakmasını çok seviyorum. Sanki dünyanın geri kalanını görmezden geliyor ve tek görebildiği benmişim gibi.

"Zordu, ama bu beklenen bir şeydi." "Bu her zaman zor olacaktı."

"Hala onun yaptıklarına inanamıyorum. Çok utanıyorum." Utançtan kalbim sıkışıyor.

"Bu da geçecek." Sesi, bu söz kadar şiirsel. "Ama bu kadar çok şey yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Özellikle de daha önce yaşadıklarından sonra."

"Benim için orada olduğun için teşekkür ederim. Yapmak zorunda değildin yapm

ak "Senin için yaptım."

zoru "Minnettarım."

nda Gülümsemesi parlıyor. "Biliyorum."

değil Onu baştan aşağı süzdüm ve nasıl hissettiğini anlamaya çalıştım. Ona din." baktığımda,

İyi görünüyor, ama iyi olmadığına eminim. Gerçeği nasıl kabullendiği hakkında hiçbir şey söylemedi. Amcasının ihanetini öğrenmek kolay olmamıştır.

Dante kaçırdığım kısımları bana ayrıntılı olarak anlattı, ama hepsi bu kadardı. Gerçeğin ona ne yaptığından hiç bahsetmedi.

"Nasılsın?" diye soruyorum.

"Buradayım. Seninle birlikteyken, seninleyim. Onun dışında, her günü tek tek yaşıyorum. Ama başaracağım. Sadece bu konuyu kapatmak ve cevapları bulmak istiyorum. Artık hayatıma devam edebilirim. Sen de etmelisin."

"Devam edeceğim. Şu anda ne kadar zor olsa da, bunu yapmam gerektiğini biliyorum."

"Aynen öyle." Yüzündeki ifade yumuşar, daha açık hale gelir. "Peki, babanın şirketlerini ve varlıklarını ele geçirmek nasıl bir duygu?"

Ona babamın bana her şeyi verdiğini söylemiştim. "Bilmiyorum. Birkaç şirketle birleşmek ya da işi satmak için teklifler aldım bile. Düşünüyorum. Şu anda ismime yapışan leke iyi değil. Bizimle kalmak isteyecek çok fazla müşteri yok. Birçoğu çoktan ayrıldı. Anlaşılabilir bir durum. İnsanların güvenini kaybetmelerini suçlayamazsın."

"Satma." Başını salladı.

Cevabı beni şaşırttı. "Gerçekten mi? Dante, ben hukuk firmaları zincirini yönetmekten ne anlarım ki?" Bu düşünceye gülüyorum.

"Bu senin mirasın. Elbette, bir süre işler zor olabilir, ama tek ihtiyacın olan iyi bir halkla ilişkiler ve hasar kontrolü. Bu konuda sana yardımcı olabilirim."

Onun yakışıklı yüzünü inceleyip, nezaketine minnettarlığımı ifade ediyorum. "Teşekkür ederim. Bu, seni hala görebileceğim anlamına mı geliyor? Çünkü bana sorsana bile, seni

yalnız bırakabileceğimi sanmıyorum." Onun ünlü sözlerini ödünç alıyorum. Aramızdaki bu şeyi başlatan sözleri.

Gülüyor, sonra öne eğilip elimi tutuyor. "Umarım bırakmazsın, Printsessa. Çünkü hayatın boyunca benden kurtulamazsın."

Bu cevap içimde sevinç dalgaları yaratıyor. "Hayatım boyunca sana bağlı kalma fikri hoşuma gidiyor."

"Güzel, bu da beni sözleşmeye getiriyor. Sana geri verdim çünkü bunun, aramızdaki sorunları düzeltmek için atmam gereken adımlardan biri olduğunu fark ettim. Ben farklı bir tür sözleşme düşünüyordum."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ne tür bir sözleşme?"

Elimi bırakıp cebinden küçük bir mücevher kutusu, bir yüzük kutusu çıkardı.

Bir *yüzük* kutusu.

O, önümde diz çöküp kutuyu açtığında, nefesim kesildi. Kutunun içinde, prenses kesim pırlanta bir nişan yüzüğü vardı.

"Dante..." Adı kalbimden yankılanır, fısıltının sınırında dans eder.

Elimi uzattı ve ben de ona verdim. "Bir gece kulübe gittim ve bir kızın benim için dans ettiğini gördüm. Sadece benim için. Başka kimse için değil. O beni gördü, ben de onu gördüm. O anda, sadece rüyalarım da olsa, onun benim olması gerektiğini anladım. Sonra rüyalarım gerçeğe dönüştü. Şimdi karşımda oturuyor ve bana ne tür bir sözleşme istediğimi soruyor." Yüzüğü havaya kaldırıyor. "İstediğim şey bu. Tanrı ve evrenin huzurunda karı koca olacağımıza dair yemin ettiğimiz türden bir sözleşme istiyorum. Sana benim soyadımı verdiğim ve karnını benim bebeklerimle doldurduğum türden bir sözleşme. Artık senin yasak Romeo'n değil, belki sadece Romeo'n olduğum türden bir sözleşme istiyorum. Ya da Dante'n. Yani, demek istediğim, seni seviyorum ve benimle evlenmeni istiyorum, Serenity. Evlenir misin? Benimle evlenir misin?"

Heyecan tüm vücudumu sarar, içimdeki her hücreyi gerçek mutluluğun getirdiği ateşle tutuşturur. Ona vereceğim tek bir cevap var ve hiç düşünmeme gerek yok.

"Evet. Milyonlarca evet."

"Henüz *kırmızı* değil mi?" Bana kurt gibi sırtıyor. "Asla, çünkü ben de seni seviyorum."

Yüzüğü parmağıma takıyor ve öpüşmek için birbirimize yaklaşırken, etrafımızdaki insanlar alkışlayıp tezahürat ediyor.

Onların orada olduğunu unutmuştum.

Dante ve ben bir an için ayrılıp onlara teşekkür ettikten sonra, tekrar öpüşmeye başladık.

Oh, carpe diem. Beni ne kadar uzağa götürdüğüne bak. Artık o adam benim.

Hayatın benim için çizdiği başka bir yola doğru vals yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Daha önce hiç yapamadığım şekilde anı yakalayabileceğim bir yol.

Bu benim hayatımda gerçek bir ikinci şans ve onu onunla birlikte yakalayacağım. Yasak aşkım Romeo değil.

Benim Dante'm.

Kırk Sekizinci Bölüm

Dante

Bu gece, yeni liderleri olarak benim kabul törenime tanık olmak için burada toplanan Creed üyelerine bakıyorum.

Az önce kan yemini ettiğimi ve aynı kanla imzaladığımı gördüler, burada dostluğumuza bağlılığımı ciddiyetle yemin ettim.

Masanın başında duruyorum, yeni liderleri olarak ilk konuşmamı yapmaya hazırlanıyorum.

Creed'in şimdiye kadarki en genç lideriyim ve bir Levitsky'yim. Omuzlarımda büyük bir sorumluluk var. Benden önceki diğer liderlerden daha fazla kendimi kanıtlamam gereken şeyler var.

Igor'un ihaneti nedeniyle üyelerimin aileme olan güveni azaldı. Jason yüzünden Serenity ile nişanımı da sorgulayacaklarını biliyorum.

Igor'un ölümünden sonraki haftalarda, Igor ve Jason'ın komploları hakkında daha fazla yalan ortaya çıktı.

Bugün, hesaplaşmanın üzerinden tam üç ay geçti. Bu olayın yol açtığı kargaşa sırasında, kapsamlı bir soruşturma yapmak için her şeyi askıya aldık, ama bu onlara beni üç ay boyunca inceleme fırsatı verdi. Şimdi, Igor'un geride bıraktığı olumsuz izleri silmek ve yeni bir başlangıç yapıp ilerlemek bana düşüyor.

Bu gece, erkekler mecbur oldukları için beni seçtiler. Hala grup içinde en fazla güce ve servete sahip olan benim. Ama onların beni seçmelerini istememin nedeni bu değil.

Beni seçmelerini istiyorum çünkü bana inanıyorlar ve sahip olduğum pozisyonu hak ettiğime inanıyorlar.

Başlamadan önce Virgo'ya bir bakış atıyorum, dostluğumuzu her zamankinden daha fazla takdir ediyorum, sonra başlıyorum.

"Bu akşam burada toplandığınız için teşekkür ederim." Çenemi daha da kaldırarak, her birinin gözlerine baktığımdan emin oluyorum. "Igor ve Jason ile ilgili son olayları görmezden gelmeyeceğim. İttifakımızın değerini lekelemeyeceğime sizi temin ederim. Birlikte çalıştığımızda liderler olarak fayda sağladığımızı bilerek, bu ittifaka en yüksek saygıyı gösteriyorum. Her biriniz kendi alanınızda bir liderisiniz, buna saygı duyacağım, ama Creed'in lideri olarak bana güvenmenizi istiyorum.

Bunu başarmak için hak etmem gerektiğini biliyorum. Bu gece, bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz veriyorum."

"Bravo, bravo!" Virgo, beni desteklemek için ilk elini kaldıran kişi oldu.

Onun babası ikinci sırada, sonra sıra bana geri dönene kadar herkes sözlerimi onaylayarak alkışlar.

Daha fazla güçle doluyorum ve artık babamın yerini doldurabileceğime ve yetiştirildiğim gibi bir lider olabileceğime eminim.

"Bravo, bravo," diyorum, ama bu sefer onlar için.

İki saat sonra, müstakbel eşim gelinlik alışverişi yaptığı gelinlik mağazasına giriyorum. Serenity'yi geç akşam yemeği için almaya geliyorum.

Salona giriyorum, o uzun aynanın önünde durmuş, giydiği muhteşem denizkızı gelinliğine hayranlıkla bakıyor. Asistan da ona hayranlıkla bakıyor.

Ben de geride durup, Serenity'nin gelinlikle dönüp durmasını ve gülümsemesini hayranlıkla izliyorum.

Bu kadının benim karım olacağına inanamıyorum.

Bu, beğendiği birçok gelinlikten biri, ama son kararını vermek için Harper'ın birkaç hafta sonra dönmesini bekliyor.

Onu hepsinde de seviyorum, yoksa hiç sevmiyorum. Düğün altı ay sonra. Bana kalsaydı, bu gece, çıplak vücudu bana yaslanmış halde yatağında onunla evlenirdim. Ama ona her zaman hayalini kurduğu düğünü yapmak istiyorum.

Serenity sonunda kapının yanında durduğumu görüyor ve nefesini tutuyor.

"Dante, erken geldin. Beni görmemen gerekiyordu." Kıkırdar ve asistan bize gülümser.

"Hiçbir şey görmemişim gibi davranacağım." Ellerimi kaldırıp gözlerimi kapatıyormuş gibi yapıyorum, bu da Serenity'yi daha da güldürüyor.

"Giyinmem için bana beş dakika ver."

Başımı eğip fuayeye geri dönüyorum.

Birkaç dakika sonra, normal kıyafetleriyle dışarı çıkar ve doğrudan kollarıma atlar.

"Umarım sürprizi mahvetmemişimdir." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Hiç de değil. O yedek elbiseydi." Gülüyor.

"Beğendim. Hadi, gece bizi bekliyor. Bir sürü planım var." "Ne gibi?"

Kolumu onun omzuna doladım ve mağazadan çıktık. "Seni baştan çıkarmayı planlıyorum, böylece bu hafta, gelecek hafta ve ondan sonraki hafta da benimle kalacaksın."

"Oh, peki, o kadar da uğraşmana gerek olmayacağını bilmek yardımcı olabilir. Seni gördüğüm andan itibaren zaten baştan çıkmıştım."

Serenity bana yaslanır ve ben onu bir öpücük için kendime çekerim. Dudaklarına, tadına, kokusuna, *ona* doyamıyorum.

O, bazen kötü adamın kızı elde edebileceğinin kanıtı. Onun kalbine giden yolu bulabilen ve ruhuna hayat veren kız.

O kız o.

Benim

tanrıçam.

Benim.

Epilog

Serenity

Altı ay sonra...

"Ben değil, ben değil, ben değil, ben değil," diye bağırarak Harper, aktif olarak yakalamaya çalışan yanındaki kadın grubuna benim düğün buketimi fırlattı.

Harper, saçını düzeltirken ben buketi attığımda kazara yakaladı. Buketin yüzüne çarpmasını önlemek için yakaladı.

Üniversiteden arkadaşlarımdan biri olan Susan Peters buketi yakaladı. Kızlar alkışladı, ama Harper ve ben onun önceki talihsizliğine o kadar çok gülüyorduk ki alkışlayacak halimiz kalmadı.

Hâlâ gülerek, Harper yanıma gelip ellerimi tuttu.

"Henüz değil," diye düzeltiyor. "Burada tek birini seçmem için çok fazla yakışıklı erkek var. Hepsini istiyorum."

Ona gülerek başımı sallıyorum. Sadece o böyle bir şey söyleyebilir.

"Ciddiyim. Bak." Elimi bırakıp karşımızda Dante ile birlikte duran erkek grubunu işaret ediyor.

Dante'nin arkadaşları ve sağdıçlarından oluşuyorlar. Gerçekten yakışıklılar, ama gözlerim inanılmaz derecede yakışıklı kocama kilitlenmiş durumda. Smokin giymiş Dante, sanki bir reklam panosundan çıkmış gibi görünüyor. Mükemmel, seksi ve tamamen benim.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissederek, grupla konuşan Virgo'dan gözlerini ayırıp beni bulur. Bana bakar ve ben aptal gibi gülümserim. O da gülümser ve bana daha sonra gizli cinsel vaatler içeren, kendine özgü göz kırpmasını yapar.

"Ve bak. Aman Tanrım." Harper kolumu çeker ve dikkatimi tekrar ona çevirir. Parmağını daire şeklinde çevirerek, kilisenin yan kapılarında duran İtalyan erkekler grubunu işaret eder. Çoğu, özel günümüz için İtalya'dan gelen Dante'nin kuzenleri ve arkadaşlarıdır. "Yumurtalıklarım buna dayanamıyor."

"Harper, senin gibi biri daha yok."

Bana bakar ve küstahça omuz silker. "Sen de öyle, dostum. Düğün gününüzü kutlarım. Çok güzel görünüyorsunuz."

Beni döndürerek gösteriş yapar ve ben muhteşem gelinliğimle yeniden bir prenses gibi hissederim.

Dante ile evlilik yemini ederken de öyle hissetmiştim. Rahip bizi karı koca ilan ettiğinde ve ilk öpücüğümüzü verdiğimizde de öyle hissetmiştim.

Salonu dolduran konuklarımızın karşısına çıktığımızda yepyeni bir kadın olmuşum.

Üç yüz kişi düğünümüze şahit oldu ve o gün büyüğü bir gündü. bir gündü.

Harper omzumun üzerinden bakıyor ve gülümsemesi genişliyor. "Görünüşe göre damatın seni almaya geliyor. Arkadaşlarından veya ailesinden biri için benim adıma iyi şeyler söylesin. Yemeklerimden falan bahsetsin." Kıkırdar.

"Oh, Harper."

"Şimdi gelinimi kaçırabilir miyim?" diye sorar Dante.

"Evet, alabilirsin." Harper coşkuyla başını sallar. "En güzel zamanı geçir."

"Edeceğiz."

Şimdi balayına çıkıyoruz ve nereye gideceğimizi hiç bilmiyorum.

Dante elimi tutar ve bizi götürmek için bekleyen limuzine doğru giden yolda yürürken, konuklarımız son bir kez daha bize tezahürat yaparlar.

Limuzinin arkasına biner binmez ve limuzin hareket eder etmez, Dante beni kendine çekip tutkulu bir öpücük verir.

Gülerek uzaklaşıyorum.

"Geri gel, karıcığım. Artık bizim zamanımız."

"Önce beni nereye götürdüğünü söyle. Yolda giderken söyleyecektin."

Derin ve alçak bir kahkaha atar. "Seni Verona'ya götürüyorum."

Nefesimi kesip ellerimi kalbime götürdüm. "Ne? Olamaz."

"Evet. Birkaç hafta boyunca dedemlerin bağında kalacağız, yani Juliet'in evinden bir taş atımı uzaklıkta olacaksın."

"Onu görebilecek miyim?"

"Evet. Başka şeyler de var. Bir ay İtalya'da kalacağız, sonra Seyşel Adaları'na gideceğiz. Altı hafta boyunca eğleneceğiz ve sadece kendimiz olacağız."

Ona sarıldım. "Çok teşekkür ederim. Bu harika." "Hayır, harika olan sensin, Serenity Levitsky."

Bu isim bana çok yakışıyor. Sanki her zaman benim için yaratılmış gibi. "Sen de öyle, Dante Levitsky. Çok mutluyum."

"O zaman görevimi yerine getirdim."

Yüzümü avuçları arasına alır ve tekrar öpüşürüz.

Kendimi ona kaptırıyorum ve bu adamla yaşayacağım tüm maceraları hayal ediyorum.

Onunla tanıştığım gün yeniden yaşamaya başladım.

Dante

Altı hafta sonra...

Müteahhitlerden gelen mesajı görünce gülümsüyorum. Mesajda, Serenity ve benim pazartesiye kadar yeni evimize taşınabileceğimiz yazıyor.

Yeni evimiz, bombalı saldırıdan sonra yenilenmiş ve bahçesi onarılmış olan eski evim, babamın evi.

Orada olanlardan sonra evi satmayı düşündüm, ama babamın evi satmamı istemeyeceğini bildiğim için vazgeçtim.

Dünyanın en muhteşem kadınıyla evlendiğimi ve o evde hayatımıza başlamayı planladığımızı duysa kesinlikle çok sevinirdi.

Şu anda kulübün ofisindeyim. İşimi bitirmem gerekiyor, sonra Serenity'yi gösteriden alıp ona iyi haberi vereceğim.

İtalya'da harika zaman geçirdik. Geri dönmek çok zor oldu. Büyükanmem ve büyükbabam bile bizi bırakmak istemedi. Noel'de geri döneceğimize söz verdim.

Serenity bu ülkeye aşık, o yüzden o dönemde orada çok eğleneceğini düşünüyorum.

Aceleci ayak sesleri beni yukarı bakmaya zorladı.

Virgo içeriye koşarak giriyor, yüzü saatlerce rüzgara karşı koşmuş gibi kızarmış ve lekelenmiş.

Elinde bir zarf var. Kapıyı kapattığında, bana söyleyecek bir şeyi olduğunu anlıyorum.

"Ne oldu?" Telefonumu bırakıp ona bakıyorum.

Bana doğru yaklaşır ve masanın önündeki sandalyeye oturur.

"Olivia." Zorlukla yutkunur.

En kötüsünü duymayı bekliyorum, bu yüzden kendimi hazırlarım. Başka ne beklenebilir ki?

Kaybolalı iki buçuk yıl oldu. "Bir şey mi duydun?"

"Dante, onu buldum. Hayatta. Onu buldum. Monte Carlo'da."

Çenem gevşer. "Başardın."

"Evet, ama bir sorun var." Gözleri donuklaşmış, hüzünle bulanıklaşmıştı.

"Ne?"

"Kim olduğunu hatırlamıyor." Bir an durakladı. "İpucunu aldığım da Billy'yi oraya gönderdim çünkü İspanya'ya gitmem gerekiyordu. Billy, kadının Alice adını kullandığını söyledi. Billy, Olivia'yı doğduğundan beri tanıyor. Olivia, Billy ile konuştuğunda onun kim olduğunu hiç bilmiyordu. Billy ona Olivia dediğinde, onun yanıldığını sandı."

Tanrım. "Onun olduğundan emin misin?"

"Evet. O. Billy DNA'sını kontrol etti, kesinlikle o. İşte tüm detaylar." Evrakları kaldırdı.

"Tanrım. Şimdi ne olacak?"

Şimdi gülümsüyor, daha çok kendine benziyor. "Onu geri getirmek için uçağa bineceğim. Beni hatırlasa da hatırlamasa da, o hala benim kızım."

OKUDUĞUNUZ İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.
DANTE VE SERENITY'NİN HİKAYESİNİ BEĞENDİYSENİZ, MERCILESS SINNER'DA VIRGO VE OLIVIA'NIN HİKAYESİNİ SEVECEKSİNİZ. YAKINDA.

Faith Summers'in diğ er eserleri

Seri Dark

Syndicate

Ruthless Prince

Karanlık Esir

Büyücü Yalancı

Merhametsiz Avcı

Kalpsiz Aş k

Acımasız Kral

Karanlık

Odyssey Beni

Kışkırt Beni

Alay Et Beni

Heyecanlandır

Beni Baştan

 ıkar Beni Al

Orijinal Günahlar

Karanlık Odyssey Fantezileri

Baştan

 ıkarma

Alay

Etme

Oyna

Baştan

 ıkarma

Vah i Miras Şeytanın

 p c ğ  Kötü

Adamın Takıntısı

Avc n n İntikam 

Günahkarların İmparatorluğu

Acımasız Günahkar

Düetler

Kan ve Dikenler Düeti

Merhametsiz

Yeminler

Merhametsiz Birlik

Zalim Sırlar Düeti

Zalim Yalanlar

Zalim Sözler

Novellalar

Patronun Kızı

Oyuncu

Tek Başına

Aldatıcı Yeminler

Ölümcül Oyunlar

Teşekkür

Okurlarıma. Her zaman
sizin için.
Hikayelerimi okuduğunuz için teşekkür
ederim.
Umarım çılgın maceralarımı okumaya devam edersiniz xx

Yazar

Faith Summers, USA Today'in en çok satan yazarı Khardine Gray'in karanlık çağdaş romantizm türündeki takma adıdır.

Uyarı! Ateşli ve karanlık romantizm dolu çılgın aşk hikayeleri ve fantezileriniz için en uygun alfa erkek kötü çocukları bekleyin.

Onun okuyucu grubuna katılmayı unutmayın - The Dark Odyssey

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Acımasız Günahkar](#)

[Faith Summers'ın Diğer Eserleri](#)

[Yazar Notu](#)

[Karanlık Romantizm](#)

[Notu Özet](#)

[Benden istesen bile seni yalnız bırakamayacağım... Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[23. Serenity .](#)

[24. Huzur .](#)

[Bölüm 25](#)

[26. Serenity .](#)

[27. Serenity .](#)

[28. Serenity .](#)

[29. Dante](#)

[30. Serenity .](#)

[31. Dante](#)

[32. Serenity .](#)

[33. Dante](#)

[34. Serenity .](#)

[35. Dante](#)

[36. Serenity .](#)

[37. Dante](#)

[38. Serenity .](#)

[39. Serenity .](#)

[Bölüm 40](#)

[41. Serenity .](#)

[42. Dante](#)

[43. Serenity .](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48 Epilog](#)

[Faith Summers'ın Diğer](#)

[Eserleri Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

